

Bir Dilekle Başladı Her Şey

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DEBBIE MACOMBER

...günkü her dilek
bir kalp atışıdır.

Çeviren: Ozan Aydın

Bir Dilekle Başladı Her Şey DEBBIE MACOMBER

Dilekler, içtenlikle istenince
gerçekleşen hayallerdir...

Hayata yeniden tutunmak için önünde yirmi dilek duruyordu...
Kâğıda döktüğü yirmi hayal...

Acı çekmektense geleceğe umutla bakmasını sağlayacak
yirmi ihtimal...

Artık bir sonraki güne güzel duygularla başlamak için hazırды,
çünkü gerçekleştirmesi gereken hayalleri vardı. Çünkü hayat her
şeye rağmen yaşamaya değerdi...

*Hayatınızda çok isteyip de gerçekleştiremediğiniz şeyler mi var?
O halde hemen kâğıdınızı kaleminizi alın ve dilek listenizi
hazırlamaya başlayın...*

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

717

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-055-6

9 786053 480556

internette sipariş: okuoku.com

Bir Dilekle Ba ladı Her ey Debbie Macomber

Orijinal Adı: Twenty Wishes Yayın Yönetmeni: ahin Güç Çeviren: Ozan Aydın Editör: Rose Mary Samano lu Dizgi: Elif Aydın Yavuz Redaksiyon: Kerem Yıldız Son Okuma: Gamze Büyükkaya Kapak: Yasin Öksüz Baskı: Ezgi Matbaa Yenibosna/İstanbul Tel: 0 212 452 23 02

Mart 2013 ISBN: 978-605-348-055-6 Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright ©Debbie Macomber Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılı ıyla Martı Yayın Da . San. Tie. Ltd. ti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir ekilde kopya edilemez, ço altılamaz ve yayımlanamaz.

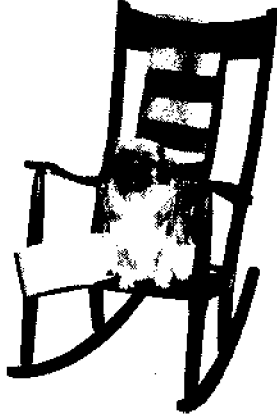
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Enterprises II B.V./S.â.r.l.'den alınmıştır. Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın kısmen ya da tamamen hiçbir yolla ço altılamaz. simler, karakterler ve olaylar yazarın hayal ürünüdür, gerçek hayattaki ki i ve kurum-lara olan benzerlikler ise tamamen rastlantıdır.

Maltepe Mh. Davutpa a Cd.Yılanlı Ayazma Sk.

No:8 TOPKAPI/ZEYT NBURNU/İSTANBUL Tel: 0 212 483 27 37-483 43 13 -483 13 30Fax: 0 212 483 27 38 www.martiyayinlari.cominfo@martiyayinlari.com

**Bir Dilekle
Başladı Her Şey**

**DEBBIE
MACOMBER**

Çeviren: Ozan Aydın

1

Sevgililer Günü'nde saatler altıyı gösteriyor; Anne Marie ile Robert'in evli oldu u, Robert'in hâlâ hayatta oldu u zamanlardaki gibi bir kutlayı m ba langıcına i aret etmesi gereken anlara do ru ilerliyordu. Ama bu gece, yılın en romantik gününde, otuz sekiz ya ındaki Anne Marie Roche yapayalnızdı. Blossom Soka ı Kitapçısı'nın kapısındaki kapalı yazısını mı dı arı çevirirken, kâ ıtlardan keserek yaptı ı kalplerle, pembe balonlarla ve artık okumadı ı romantik romanlarla hazırladı ı Sevgililer Günü'ne özel standa göz ucuyla baktı. Sonra da bakı larını mı dı arıya çevirdi. Seattle'm bu nezih soka ına ak am karanlı ı çökerken sokak lambalarının birer birer yanı nını izledi.

Aslında hayatından nefret ediyordu. Tamam, *nefret* biraz a ır kaçabilirdi. Ne de olsa sa lı ı yerindeydi, oldukça genç ve alımlıydı, maddi durumu iyiydi *ve* bölgedeki en ünlü ki-

tapçının sahibiydi. Ama hayatında ne sevebilece i ne de onu seven biri vardı. Büyük bir birlikteli in parçası de ildi artık. Her sabah uyanıyor, yata mın di er ucunun bo oldu unu gö-rüyor, o kahredici yalnızlık hissine ömrü boyunca alı ama-yaca mını dü ünüyordu.

Kocas ı dokuz ay önce vefat etmi ti. Robert'le bir süre

önce ayrılımları olmalarına rağmen resmi kayıtlara göre dul kalmı tı. Zaten düzenli olarak görü üyor, barı maya çalı ı-
yorlardı.

Sonra aniden her ey bitmi , tüm umutlar uçup gitmi ti. Tam da yeniden bir araya gelmek üzereyken kocası kalp krizi geçirmi ti. Ofisinde yere yı ılmı , ambulans gelmeden önce son nefesini vermi ti.

Anne Marie'nin annesi ona ya lı bir adamla evlenmenin risklerinden bahsetmi ti ama on be ya fark **o kadar** da çok sayılmazdı. Karizmatik ve yakı ıklı Robert, tanı tıklarında kırklı ya larının ortalanndaydı. Birlikte mutlulu u bulmu lar, her konuda birbirlerine uyum sa lamı lar, ama tek bir yerde açmaza dü mü lerdı.

Anne Marie çocuk istiyordu.

Robert ise o sayfayı çoktan kapatmı tı.

İk e i Pamela'yla evlili inden iki çocu u olmu tu ve ikinci kez aynı yoldan geçmeyi istemiyordu. Anne Marie onunla evlenirken bu artını kabul etmi , o zamanlar Robert'e deli gibi â ık oldu u için bunu önemsememi ti. ki yıl önce ise neyi kaçırdı nı anlamı tı. Bebek sahibi olma özlemi, arzusu gün geçtikçe daha da artmı , Robert'in itirazları daha da ciddile mi ti. Konuyu Anne Marie'ye Baxter adını verdi i bir köpek alarak çözmeye çalı mı tı. Anne Marie her ne kadar Yorkie cinsi köpe ini sevse de, duygularının de i medi ini fark etmi , bebek hasreti bir türlü dinmemi ti.

Robert'in Anne Marie'yi hiç mi hiç sevmeyen, yirmi dört ya ındaki kızı Melissa da evliliklerini zora sokuyordu. Anne

Marie aralarındaki gerginli i azaltmak için yıllarca elinden geleni yapmı , ama hiçbir sonuca ula amamı tı. Neyse ki en azından Robert'in Melissa'dan dört ya büyük o luyla iyi anla ıyordu.

Anne Marie ile Robert'in hayatında sorunlar ba gösterdi inde Melissa sevincini gizlemeye bile çalı mamı tı. Anne Marie'nin üvey kızı, Robert bir önceki sonbaharda, vefatından yedi ay önce, evden ayrılınca epey mutlu olmu tu.

Anne Marie, Melissa'nın ondan bu kadar nefret etmesinin sebebini bilmiyordu. Tek suçu babasına â ik olmak mıydı? Üvey kızının anne ve babasının bir gün yeniden evlenece i umudunu yitirmeyi istemedi i için ona kızdı ını dü ünüyordu. Hiçbir çocuk ailesinin parçalanmasını istemezdi. Melissa da Anne Marie, Robert'le evlendi inde genç bir kızdı ve ailevi sorunlar durumunu daha da zorla tırmı tı. Anne Marie onu suçlamıyordu; ayrıca o hayatlarına girmeden önce kocasının Pamela'yla evlili i çoktan sona ermi ti. Yine de ne kadar çaba sarf ederse etsin bir orta yol bulamamı tı. Ayrıca cenazeden bu yana da ondan hiç haber almamı tı.

Elise Beaumont dükkânın önüne do ru gelirken Anne Marie kapıyı açtı. Elise'in kocası Maverick kansere kar ı verdi i uzun ve zorlu mücadelede maalesef geçenlerde yenilmi ti. Altmı lı ya larının ortasında olan emekli kütüphaneci Elise, kocasıyla otuz yıl ayrı ya adıktan sonra yeniden bir araya gelmi , üç yıl geçmeden de hayat arkada ını kaybetmi ti. Saçları kırılma mı , artık neredeyse sıska denilebilecek kadar zayıflamı , yüz hatlarındaki sertlik de gözlerindeki

üzüntüyle yumu amı tı. Kitapçının müdavimlerinden biriydi ve Maverick'in hastalının kötülüğü aylarda Anne Marie'yle çok iyi arkada olmu tu. Her ne kadar Maverick'in vefatı bir kurtulu olsa da, Anne Marie sevilen birinin acısının üstesinden gelmenin ne kadar zor oldu unu biliyordu.

Anne Marie hızlıca arkadaşına sarıldıktan sonra, "Ben de gelmeni bekliyordum," dedi. Dükkânı iki saat erken kapattı , perembe akamları ona yardımcı olan Steve Handley'e Sevgililer Günü'nü kutlaması için izin vermişti.

Elise paltosunu çıkarıp tekli koltuğun sırtına astı. "Gelmemi düşünmüyordum ama sonra bu akamı dul hanımlarla birlikte geçirmem gerektiğine karar verdim."

Dul hanımlar...

Anne Marie'nin dükkânında düzenlediği bir kitap grubunda tanışmışlardı. Robert vefat ettikten sonra, Anne Marie onlara dulla alı maya çalıştıran genç bir kadının hikâyesinin anlatıldığı , Lolly Winston'un *Acı Eitim* adlı kitabını okumayı önermişti. Bu kitap grubu sayesinde Lillie Higgins ve Marbic Foster'la tanıştı , Colette Blake de aralarına katılmı tı. Kocasını vefat ettikten sonra Lydia Goetz'in tuhafiyesinin üstündeki daireyi kiralamı , geçen yıl da yeniden evlenmişti.

Daha kalabalık bir grupta kitaplar okuyup tartışmalar düzenlemelerine rağmen, dul hanımlar birbirlerine yolda olmuştur, ayrı olarak görülmeye başlanırlardı. Sokaktaki Fransız Kafesi'nde kahve içtikleri veya Anne Marie'nin üst kattaki dairesinde arap yudumladıktan buldukları da genelde gelişi güzel gerçekleştirelmiştir.

Anne-kız olan Lillie ile Barbie kocalarını üç yıl önce aynı uçak kazasında yitirmişti. Anne Marie, iki pilot ve iki yolcu Seattle'a inmek üzereyken gerçekleştiren korkunç kazada öldüğü Leajet olayını gazetede okuduğunu hatırlıyordu. Lillie'nin kocası ve damadı bir parfüm şirketine üst düzey yöneticiydi ve ikisi sık sık birlikte gezişine çıkıyordu.

Söylediklerine göre Lillie Higgins'le Elise'in arasında çok yaş farkı yoktu. Aslında Lillie'nin tam olarak kaç yaşında olduğunu kestirmek zordu. En fazla elli yaşındaymış gibi görünüyordu, ama kırk yaşında bir kıızı olduğuna göre altmış yaşlarının ortalarında olmalıydı. Narin, çıtı pıtı yapısıyla hiç yaşlanmayan o nadir kadınlardan biriydi. Çoğu zaman son derece pahalı örgüleri ve kıyafetler giyiyor, mücevherler takıyordu. Anne Marie, Lillie'nin istese bunun gibi bir kitapçıdan on tane alabileceğini izlenimine kapılmıştı.

Kızı Barbie Foster da annesine çok benziyordu. Daima dümdüz duran sarı saçları, çarpıcı buz mavisi gözleri ve kumsalsüz bir vücudu vardı. Üniversite birinci sınıfa giden onsekiz yaşında ikiz oğulları olduğuna inanmak zordu; Anne Marie de birçok insanın onu annelerinden çok ablası sandığını tahmin ediyordu. Anne Marie, Barbie'yi gerçekten sevmese,

bu kadar mükemmel oldu u için ona kolayca kızabilirdi.

Elise, "Bu ak am dükkânı erken kapattı n için te ek-
kürler. Ak amı yalnız geçirmektense burada olmayı tercih
ederim," deyip Anne Marie'nin dü üncelerini böldü.

Yine bir kelimeye takılmı tı.

Yalnız.

Anne Marie, Sevgililer Günü'yle ilgili korkularına ra -
men gülümsemeye çalı tı. Dükkânın arka tarafını gösterdi.
"Balonlu naylon ambalajlan ve di er her eyi arka odada ha-
zırladım."

Geçen ay, Elizabeth Buchan'ın romanı hakkında tartı -
tıklarında Sevgililer Günü konusu açılmı tı. Anne Marie ar-
kada larından bu tatilin belki de dul kalan kadınlar için en acı
gün oldu unu ö renmi , o anda küçük gruplarıyla birlikte
kendi kutlamalarını planlamaya karar vermi lerdı. Ama sev-
ginin ve evliliklerin yerine arkada lı ı kutlayacaklardı. Dün-
yanın onlara acıyan bakı lanna meydan okuyacak, birbirleri-
nin geçmi te kalan a klanna, gelece e dair umutlarına kadeh
kaldıracaklardı.

Elise dükkânın arka tarafına göz atarken yüzü titreyerek
gülümsemeyi ba ardı. "Balonlu naylon mu?"

"Hem de da lar kadar. Dükkâna ne kadar çok sipari
geldi ini tahmin edemezsin."

"Peki neden yere serdin?"

" ey..Açıklamaya çalı nca Anne Marie'ye yaptı ı biraz
çocuksu bir ey mi gibi geldi. "O baloncukları patlatmak çok
ho uma gidiyor, birlikte üzerlerinde yürüyüp e leniriz diye

dü ündüm."

Elise, "Baloncukların üzerine basmamızı mı istiyorsun?" diye sordu, kafası karı mı gibiydi.

"Sevgililer Günü dansıyla havai fi eklerin bir araya geldi ini varsay."

"Ama havai fi ekler Ba ımsızlık Günü ve Noel içindir." Anne Marie ne eyle, " te ben de onu söylemeye çalışıyorum," dedi. "Yeni ba langıçlar..."

" ampanya da içeriz, de il mi?"

"Aynen öyle. En güzelinden iki i e ayarladım. Veuve Clicquot."

"**Veuve** dul demek, biliyorsun de il mi? Dul Clicquot'un baloncuklu ampanyası... Ba ka ne içebilirdik ki!"

Kapı açıldı, Lillie'yle Barbie güzel bir parfüm kokusuyla birlikte içeri adım attı. Onlar içeri girer girmez Anne Marie dükkânın kapısını kapattı.

Lillie, Anne Marie'ye kuru pastalarla dolu beyaz bir kutu uzatırken, "Parti vakti," dedi.

Bir paket siyah Belçika çikolatası tutan Barbie, "Ben de çikolata getirdim," dedi. Kırmızı renkli pantolonlu bir takım giyinmi ; narin beline geni , siyah bir kemer takmı tı. Bu dünyanın hiç mi adaleti yoktu? Kadında resmen Tanrıçalara yara ır bir vücut vardı, üstüne üstlük **çikolata** yiyordu.

Elise, "Gazetede siyah çikolatanın ve kırmızı arabın Çe it çe it faydalan oldu unu okudum," dedi.

Anne Marie de aynı yazıyı okumu tu.

Lillie buna a ırmı çasına ba ım iki yana salladı. "Önce

arap, imdi de okolata. Hayat ne kadar da güzel!"

Anne Marie arkada larını arka odaya geçirip dükkânın önündeki lambaların o unu kapattı. ampanyanın ve ince, uzun kadehlerin yanına yan taraftaki iekinin sahibi Susannah'ın hediyesi olan kırmızı gllerle dolu kristal vazoyu koymu tu. Blossom Soka ı'ndaki tüm dükkân sahipleriyle arkada olmu tu. Kk partiyi duyan Fransız Kafesi alı anı Alix Tumer, peynir, kuru pasta ve ekirdeksiz ye il zmlle dolu bir tepsi bırakmı ; Anne Marie de tepsiyi zerine Lydia'nın kutlama için ısrarla kullanmasını istedi i dantelli örtüyü serdi i çalı ma masasına yerle tirmi ti. Güzel rt Anne Marie'nin içindeki örgü  renme arzusunu canlandırmı tı.

Anne Marie arkadaşlarının hediyelerine efkat gösterisi olarak bakmaktan vazgeçmek istiyor ama u anki ruh hali bunu imkânsız kılıyordu. Yine de hem kendi hem de dul kalan di er arkadaşlarının hatırına ansını denemekte kararlıydı.

Elise, Anne Marie'nin yere baloncuklu ambalajlardan serme nedenini anlatıp, "ok e lenece iz," dedi.

Barbie, "Ne kadar iyi d nm sn!" dedi.

Anne Marie üzerinden atamadı ı i sıkıntısına aldırmı etmeyip, "Kadehleri doldurayım mı?" diye sordu. Aylar boyunca depresif hali gememi ti, o da imdiye kadar hayatının biraz daha dzelece ini d nm t. Belki de psikologa gitmesi gerekiyordu. Kesin olan tek bir ey vardı; o da *bir eye* ihtiyaı oldu uydu.

Lillie ampanya i esine do ru giderken, "Elbette," dedi.

Anne Marie i eyi açtı, kadehleri doldurdu, sonra da hep birlikte kadeh kaldırıp toku turdular.

Elise, "A ka," dedi. "Maverick'e." Sesi çatladı.

"Çikolataya!" diyen Barbie, Elise'in gözya larına takılmalarını istemedi i için sevimlice gülümsedi.

Lillie, "Ve dulun ampanyasına," diyerek onlara e lik etti.

Anne Marie sessizli ini korudu.

Üzerinden dokuz ay geçmesine ra men kederi ne azalmı ne de ba a çıkılası hale gelmi ti. Kendini i e vermi , yeme e vurmu , fırsatı olmasına ra men ya ayamadıklarının yasını tuttu tu. Her ey sevdi i adamın öteki dünyaya göç etti i gerçe inin ötesindeydi. Robert'in ölümüyle evlili inin dönü mesini umdu u her eyden, gerçek hayat arkada ıyla bir ömür geçirme ve çocuk sahibi olma umutlarından da vazgeçmek zorunda kalmı tı. Hiç mümkün görünmemesine ra - men yeniden birisine â ik olsa bile, kırk ya ından sonra hamile kalması riskliydi. Kendi çocu unu dünyaya getirme rüyası Robert'le birlikte ölmü tü.

Dördü de sessizlik içinde ampanyalarını yudumladı, anılarına kapılıp gitti. Anne Marie, Elise'in yüzündeki kederi, Lillie'nin dalgın bakı larını, Barbie'nin buruk gülümsemesini gördü.

Lillie bir süre sonra, "Baloncukları patlatırken ayakka bılarımızı çıkaracak mıyız?" diye sordu.

Barbie annesine bakıp, "Annem çıplak ayakla etrafta dola ılmasından ho lanmaz," dedi.

Lillie, "Bizim evimizde böyle bir eye müsaade edilmezdi," diye söylendi.

Anne Marie, "Ayakkabılarınızı çıkarmanızın mahsuru yok," dedi. "Tek amacımız e lenmek. Biraz ses çıkarıp arkadaşlarımızı kutlayalım."

Elise, "O zaman haydi bakalım," dedi. Aya nını kaldırıp baloncukların üzerine koydu. Odada küçük bir patlama sesi duyuldu.

Ardından Barbie ba ladı, sertçe yere bastı. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla ardı ardına baloncukları patlattı.

Pat. Pat. Pat.

Pat.

Lillie ka larını çattı. Temkinlice hareket ediyor, çekiniyordu.

Pat.

En son Anne Marie harekete geçti. Bunu yapmak ho una gitti. Hem de fazlasıyla. Çıkan gürültüye keyif ve ne e dolu sesler e lik etti. Parti ba ladı ndan bu yana Anne Marie ilk kez gülümsedi.

O zamana kadar hepsi heyecanla ve ampanyayla kendinden geçmi ti. Arkada ları kıkır kıkır gülüyordu; Anne Marie de her ne kadar onlara ayak uyduramasa da gülebilecek duruma gelmi ti. Sevincini dı a vurma yetene i de Robert'le birlikte ölmü tü. Kaybetti i tek ey de bu de ildi. Eskiden tasasızca, özgürce arkı söylerdi. Ama Robert'in cenazesinin ardından artık arkı söyleyemedi ini fark etti. Bir türlü yapamıyordu. Ne zaman ansını denese bo azı dü üm-

leniyordu. Dı arıya sadece arkıya benzemeyen bo uk sesler çıkıyordu, Anne Marie de bir süre sonra vazgeçti. arkı söylemeye çalı maktan vazgeçeli aylar olmu tu.

Onlar baloncuklu ambalajların üzerinde gezerken, arada sırada durup ampanyalarını yudumlarlarken pat pat sesleri devam etti. Tüm ihti amlarıyla yürüdüler, tören geçi i yapan askerler gibi ayaklarını yere vurup birbirlerine kadehleriyle selam verdiler.

Arkada larının sayesinde Anne Marie'nin keyfi yerine gelmeye ba ladı.

Kısa süre sonra tüm baloncukları patlattılar. ampanya i esini alıp okuma gruplarının bulu malarında oturdukları koltuklara geçtiler, lo ı ıklarla aydınlanan dükkânda birbirlerine kadeh kaldırdılar.

Anne Marie arkasına yaslanıp rahatlamaya çalı tı. Az önce attı ı kahkahalara, arkadaş larıyla vakit geçirmesine ra - men gözlerine ya lar doldu. Gözlerini hızlıca kırptı ama gözya ları durmadı, çok geçmeden Barbie neler oldu unu anladı. Onu rahatlamak istercesine elini Anne Marie'nin dizine koydu.

Anne Marie, "Acısı hiç azalıyor mu?" diye sordu. Arka cebinde peçete ararken gözlerini sildi. Böyle yıkılmaktan nefret ediyordu. Gözü ya lı, duygusal bir kadın olmadığını söylemek istiyordu. Duyguları Robert'in vefatının ardından daha da iddetlenmi ti.

Lillie ile Barbie neler oldu unu anlamı çasına birbirlerine baktı. çlerinde en uzun süredir dul olanlar onlardı.

Lillie gittikçe ciddile erek, "Azalıyor," dedi. "Ama zaman alıyor."

"Kendimi çok yalnız hissediyorum."

Barbie, "Normal," deyip ona çikolatalardan uzattı. "Al, biraz daha ye. Kendini iyi hissedersin."

Elise, "Büyükannem de böyle derdi," diye ekledi. "Bir eyler ye, her eyin gözüne daha iyi göründü ünü görecek sin."

Lillie, "Benim büyükannem de birisi için bir eyler yaparsam kendimi her zaman iyi hissedece imi söylerdi," dedi. "Ba kalarına nazik davranmanın her türlü mutsuzlu un devası oldu una yemin ederdi."

Barbie, "Spor yapmak da i e yarar," diyerek araya girdi. "Spor salonunda çok vakit geçirdim."

Anne Marie, "Sadece alı veri yapsam olmaz mı?" diye sordu ve bunu sorarken de hafifçe gülümsedi.

Arkada ları da güldü.

Elise tok bir sesle, "Ke ke o kadar kolay olsaydı," dedi. Anne Marie'nin aylardır hiç i tahı yoktu; spor salonlarına gitmekten ho lanmıyor, ko u bandında hiçbir yere varmadı mını bilerek yürümenin manasız oldu unu dü ünüyordu. Bir ba kasına yardım etmek bu bunalımı atlatmasına, içe kapanlı kını atmasına yardımcı olacaksa da, en azından im dilik kendini gönüllü i lere vermeye hazır hissetmiyordu.

Barbie sakince, "Hepimiz çabucak yaramızı kapatacak bir ey arıyoruz, de il mi?" diye sordu.

"Yani," diyen Lillie arkasına yaslandı. "Bu seçeneklerin

arasında ben ancak alı veri le ilgilenebilirim."

Barbie gülümseyerek, "Ben de," dedi.

Elise, " aka yaptı mını dü ünüyordum kısmen, ama mad-di eylerin bir faydası dokunmaz," diyerek araya girip hepsinin gerçeklerle yüzle mesini istedi. "Etrafa para saçarak rahatlamaya çalı mak sadece geçici bir çözüm olacaktır." Kendisine hediye alma fikri her ne kadar cezbedici de olsa Anne Marie, Elise'in haklı oldu unu biliyordu.

Elise dü üncelere dalmı halde, "Hepimiz vücudumuza bakmalıyız. Sa lıklı beslenip spor yapmalıyız," dedi. "Bütçemizi düzgün kullanmalıyız."

Lillie, "Çok haklısın," dedi.

Elise, "Haydi aklımıza gelenleri sıralayalım," diyerek konu maya devam etti. Çantasına uzanıp küçük, spiralli bir not defteri çıkardı.

Lillie, "E er bir liste hazırlayacaksam, listeme karnaba-har yemek ve yürüyü yapmak gibi eyler yazmam," diyerek araya girdi. "Onun yerine yıllardır yapmayı erteledi im ey-leri yaparım."

Anne Marie, "Mesela?" diye sordu.

Lillie, "Paris'e gitmek gibi e lenceli eyler mesela," dedi.

Anne Marie aklında im eklerin çaktı mını hissetti. Evli-liklerinin ilk günlerinde Robert onu Paris'e götürece ine söz vermi ti. Sık sık bu konuyu konu mu , I ık ehri'ne yapacakları seyahatin her detayına kafa yormu lardı. Gezecekleri müzelere, yürüyecekleri yerlere, yiyecekleri yemeklere karar

vermeye çalı mı lardı.

"Paris'e, â ik oldu um biriyle gitmek istiyorum," diye fısıldadı.

Barbie kararlıca, "Ben de yeniden â ik olmayı istiyorum," dedi. "Hem de sırlıklam, tıpkı eskisi gibi. Hayatımı de i tirecek a kı ya amayı istiyorum."

Hepsi uzun süre sessizce durup Barbie'nin sözlerini dü üdü.

Anne Marie, Barbie'nin ona e lik edebilecek bir beyefendi bulamayacağı na inanmıyordu. Bu konuyu daha önce hiç konu mamı lardı, ama Barbie kadar çekici bir kadının erkek tercihinin onunkine benzememesine a ırımı tı. Belki de bu konuda birbirlerine benziyorlardı. Ama belki de Barbie'nin erkeklerden daha büyük beklentileri vardı. Öyleyse bile Anne Marie onu suçlayamazdı.

Lillie, "Hepimiz sevmeyi istiyoruz," dedi. " nsanın en temel ihtiyaçlarından biri de bu."

Elise, "Sevgiyi bulmu tum," dedi, sesi acılı ve bo uk çıkmı tı. "Bir daha öylesini bulacağı mı sanmıyorum."

Barbie, "Ben de sevgiyi bulmu tum," dedi.

Tekrar sessizlik çöktü.

Elise, "Liste yapmak iyi olacaktır," dedi. "Yapmak istedi imiz eyleri sıralarız."

Anne Marie ba mını salladı, tavandan sarkan Sevgililer Günü süslerinden birini parma ıyla i aret etti. Bu öneri ilgisini çekmi ti. Her eyi hevesle yaptı ı günlerin geri gelmesine ihtiyacı vardı. lham bulmalı, motive olmalıydı; hazırlayacağı

listenin faydası dokunabilirdi. Zaten listelerle arası iyiydi, ama bu seferki farklı olacaktı. Sıradan randevulardan, her gün yapılması gereken i lerden olu mayacaktı.

Lillie, " ahsen benim ba ka bir listeye ihtiyacım yok," deyip Anne Marie'nin dü üncelerini dile getirdi. "Yeterince i im var zaten."

Anne Marie, "Bu öyle olmayacak," diyerek cevap verdi, haklı olup olmadı ını görmek için Elise'e bir bakı attı. Akimdeki dü ünceleri seslendirerek, "Bu... dileklerinin listesi olacak," dedi. Dul kaldı ı hayatta yapması *gereken* çok fazla ey oldu unu fark etti; arkada ları bu konuda haklılardı. Maddi durumunu düzene sokmalı, sa lı ına özen göstermeliydi.

Aniden, "Yirmi dilek," dedi.

Elise öne e ilip, "Neden yirmi?" diye sordu, Anne Marie'nin ilgisini çekti i belli oluyordu.

"Emin de ilim. Kula a ho geliyor." Anne Marie hafifçe omuz silkti. Akima o sayı gelmi ti ve nedenini tam olarak bilmiyordu. *Yirmi*. Hayatın heyecanını yeniden yakalamasına yardımcı olacak yirmi dilek. Kaleme alınmı yirmi hayal. Keder dolu sularda bo ulmaktansa gelece e bakmasını sa - layacak yirmi ihtimal. Artık bir sonraki güne Robert öldü ü için acılarla ve ba a rılarıyla sürünerek geçemezdi. Yeni bir gaye edinmeliydi. Bunu hem kocası hem de kendi adına yapmak boynunun borcu ydu.

Barbie yava ça, "Yirmi dilek," diye tekrarladı. "Bence i e yarar. Yirmi taneyle ba a çıkılabilir. Yüz tane olsa zor

olurdu."

Annesi, "Hem iki üç tane gibi az da olmaz," dedi.

Anne Marie arkadaşlarının fikrini ciddiye aldığını görebiliyordu, bu da kararlılığını artırıyordu. "Geleceğe dair dilekler ve umutlar."

Lillie heyecanla, "Haydi bakalım!" dedi.

Barbie dimdik oturdu. Anne Marie'ye bakıp gülümseyerek, "Fransızca öğrenmelisin," dedi.

"Fransızca mı?"

"Paris'e gittiğinde işine yarar."

"Lisede iki yıl Fransızca dersi aldım." Ama hatırladığı tek şey *être* ve *avoir* fiillerini ahişlara göre çekimlemektir.

"Bilgilerini tazelemek için bir kursa yazıl," diyen Barbie koltuğun ucuna kadar geldi.

"Belki yazılırım."

Ardından Barbie, "Ben de oryantal dansı öğrenebilirim," dedi.

Diğerleri a kınlıkla ona baktı; Anne Marie onu desteklercesine gülümsedi.

Elise, "Lillie'nin az önce bahsettiği gibi gönüllüleri ile ilgilenmek bize çok fayda sağlayacaktır," dedi. "Torunumun okulunda yemek arkadaşları oldum, Malcolm'la vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum."

"Yemek arkadaşları mı? O nedir?"

Elise, "Okulda sorun yaşayan çocuklar için bir program," diye yanıt verdi. "Haftada bir okula gidip üçüncü sınıftaki Malcolm adlı bir çocukla öğle yemeği yiyorum. Çocuk çok

sevimli, beni görünce de çok mutlu oluyor. Okula adım attı im anda hafta boyunca beni bekliyormu çasına kollarıma ko uyor."

"Yani ikiniz birlikte ö le yeme i mi yiyorsunuz?" "Evet, Malcolm ayrıca bana okuldaki çalı malarını da gösteriyor. Okuma konusunda zorluk çekiyor. Ancak kendisini zorlayıp ne zaman fırsatını bulursa bana bir eyler okumaya çalı yor, yoksa ben ona bir eyler okuyorum. Ona Lemony Snicket kitaplarını gösterdim, çok ho una gitti." "Ona ders veriyorsun o zaman, öyle mi?"

"Hayır, hayır, ö retmeni okuma konusunda ona yardım ediyor zaten. Bahsetti im öyle bir program de il. Ben onun *arkada ıyım*. Daha çok ikinci büyükannesiyim." Bu fikir Anne Marie'nin ilgisini çekti, ama bu programın onun için do ru olup olmayaca ndan emin de ildi. Yine de bunu dü ünecekti. Çar amba günleri ve iki haftada bir Theresa'nın dükkâni açtı ı cumartesi günleri izin yapıyordu. İk okulda gönüllü olarak bazı i leri üstlenmesi kendi haline üzölmeyi bırakmasına ve kafasını da ıtmasına yardımcı olacaktı.

Bu tam olarak bir *dilek* sayılmazdı. Ama Elise bu sayede kendini daha iyi hissetti ini söylemi ti. Ba ka birine yardımcı olmak, belki de dertlerinin azalmasını sa lamada ba rolü oynayacaktı.

Parti saat dokuz buçuk gibi bitti, Anne Marie de herkesi yolcu ettikten sonra dı kapıyı kilitledi.

Ardından da üst kattaki küçük dairesine çıktı. Sadık köpe i Baxter onu bekliyordu: Anne Marie yere e ilip onu ku-

ca ına alana ve bekledi i ilgiliyle ımartana kadar bacakları-
nın etrafında daireler çizdi. Anne Marie köpe ini küçük bir
gezintiye çıkardıktan sonra dairesine döndü, arkada larının
söylediklerini dü ünmeye devam etti.

Bir bardak çay yapıp not defterini eline aldı, koltu a
oturdu. Baxter da gelip yanma kıvrıldı. Sayfanın en üstüne
öyle yazdı: ***Yirmi Dilek.***

İlk maddeyi yazması epey vaktini aldı.

Hayatla ilgili güzel bir ey bul.

Aklına sadece bozuk moralim ele veren acınası, hüznü
bir istek geldi i için kendinden utandı. Arkasına yaslanıp
gözlerini kapattı, eskiden nasıl hayaller kurdu unu, gençlik
yıllarında dı avurmadı ı dileklerini hatırlamaya çalı tı.

Kula a aptalca da gelse bir madde daha yazdı.

Kendine bir çift kırmızı kovboy çizmesi al.

Robert'le evlenmeden yıllar önce, yirmili ya larının ba-
ındayken çar ıda dola maya çıkmı , vitrinlerin birinde bir
çift çizme görmü , oldu u yerde donup kalmı tı. O çizmelerin
kesinlikle onun olması gerekti ini dü ünümü tü. Dükkâna girip
deneyince çizmeler aya ına ona özel yapılmı gibi olmu tu.
Ne yazık ki üzerindeki etiket i in büyüsunü kaçırmı tı. Anne
Marie bir çift kovboy çizmesine hayatta bin be yüz dolar
veremezdi! steksizce dükkândan çıkmı , böylece
küçük hayalinden de vazgeçmi ti.

Üniversitedeki kitapçıda yan zamanlı çalı tı ı günlerde
parasını böyle bir ey için harcıyıp müsriflik yapamazdı. Ama
hâlâ o çizmeleri dü ünüyor, hâlâ onları istiyor ve fiyatı da

artık gözünü korkutmuyordu.

Bir ekilde o kovboy çizmelerini bulacaktı. Hem de kırmızı olanını alacaktı.

Kaleminin baş kısmım ısıra ısıra diğer dileklerine kafa yordu. Gerçekten de bu işin bu kadar zor olmaması gerekirdi.

Kırmızı kovboy çizmeleri alacaksa, en azından onlarla ne yapacağını düşünmesi gerektiğini anladı.

Kovboy dansı öğren.

Kovboy dansının modasınınin Seattle'da geçmi oldu unu düşünüyordu, ama işin güzel yanı bu dansı yapabilmek için bir eğitime ihtiyaç duymamasıydı. Dans edenlerin arasına katılıp bir çiftin parçası olma konusunda endişelenmeden edilebilirdi. Başka bir ilkiye hazır deildi; zamanla belki o günler de gelecekti, ama daha vakit vardı. Birkaç dakika sonra kovboy dansıyla ilgili dileğinin üzerini çizdi. Sosyalleşecek enerjisi yoktu. İlk dileğini okudu ve onun da üzerini karaladı. Hayatla ilgili gerçekten güzel bir şey buldu unu nasıl anlayabileceğini bilmiyordu. Çok da belirgin bir dilekte bulunmamı tı.

Aklına onların yerine koyabileceği birkaç fikir geldi ama onları da listesine yazmakla uğraşmadı.

Lillie haklıydı; maddi durumunu düzene sokmalıydı. Bunu bir sonraki sayfaya yazdı, onun altına da yıllık sağlık kontrollerine gitmesi gerektiğini ve spor salonuna yazılmasının iyi olabileceğini ekledi. İlk sayfadaki dilek listesinden geriye sadece o çizimler kalmı tı.

Artık iki farklı listesi vardı; birisi dilekleri, diğeri de

hayatıyla ilgili daha gerçekçi i ler içindi. Her dile i için ayrı ayrı yapılacaklar listesi hazırlamasına gerek olmayacaktı, ama bu konuya da ba ka bir gün kafa yormaya karar verdi. Gözlerini kapattı; en çok neyi istedi ini, neleri gerçekle tirmeyi umdu unu bulmaya çalı tı. Ardından aklına aylardır erteledi i randevuları programına eklemek gibi daha makul birkaç fikir geldi.

Tek dile inin, kalbinde kalan tek arzunun, fahi fiyatlı bir çift çizme olması üzüntü vericiydi.

Asıl sorun da buydu; artık ne istedi ini *bilmiyordu*. Kederin ve yitirilmiş hayallerin altında ezilirken ne esi, tıpkı arkı söyleme yetene i, gülme iste i gibi kaybolmuştu.

imdiye kadar ikinci listesi dileklerini geride bırakmıştı. Bir muhasebeciyle, avukatla, veterinerle Ve birkaç doktorla görüşmesi gerekti ini not etmişti. Bunların hepsi de durumunun üzücü oldu unu gösteriyordu. Lillie'yle Barbie'nin listelerinde nelerin bulundu unu tahmin edebiliyordu. Akıllarına mükemmel fikirler gelmeli olmalıydı. Gidecekleri yerler, ya ayacakları deneyimler, tanı acakları insanlar...

Anne Marie tek bir maddenin oldu u gülünesi dilek listesine baktı, sayfayı buru turup atmayı istedi.

Ama yapmadı. Henüz bilmedi i sebeplerden dolayı not defterini mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Bu listeler önemliydi, bunu o da biliyordu. Geçen yıllar boyunca insanın ak-

İndaki hedeflerine ulaşmasının yollarıyla ilgili olarak okuduğu sayısız yazının sayesinde not almanın de erini öğrenmişti. Aslında dükkânında bu konuyla ilgili çok satanlar listesine girmiş kitaplar da vardı.

Tamam, bu da bir başlangıçtı. Bu fikirden vazgeçmeyecekti. En azından bazı acil ihtiyaçlarıyla ilgilenecek, ne yapması *gerekli ini* belirleyecekti.

Bir süre sonra istediği şeyleri listeleyecekti.

Parmağını *çizme* kelimesinin üzerinde gezdirdi. Aptalcaydı, mantıksızcaydı, gülünçtü, ama umurunda değildi. Onları almaya kararlıydı.

Dileklerini listeleme fikri çoktan bir farklılık yaratmaya başlamıştı; çoktan içinde küçük, minnacık bir umut parıltısı, heyecan fısıltısı hissetmişti. Yile me başlamıştı.

Nihayetinde diğer arzuları, diğer dilekleri onunla konuşacaktı. Geriye on dokuz tane kalmıştı. En sonunda lambadaki cinin dışarı çıktığını, en büyük arzularını duymayı beklediğini hissediyordu. Yapması gereken tek şey; kalbini dinlemektir ve de onu yapar yapmaz da en çılgın hayalleri gerçekleştirecekti.

Ke ke hayat bu kadar kolay olsaydı.

Öyle de değildi elbet, ama Anne Marie öyleymiş gibi davranmaya kararlıydı.

2

Anne Marie sonraki hafta boyunca listesine bakmaya devam etti. Üzerinde Y RM D LEK yazan kâ ıt parçası alt alta yazılan ve karalanan maddelerle dolmaya ba lamı tı. *Tekrar arkı söylemek istiyorum* yazmı , sonra fikrini de i - tirmi , günün birinde geri kazanaca ına inandı ı bir yetenek için dileklerinden birini harcamanın gereksiz oldu una karar vermi ti.

En sonunda listesini sarı sayfalı, büyük bir not defterine geçirdi; bu da dileklerinin gözüne daha ciddi görünmesini sa ladı. Çar ambaya denk gelen izin gününde muhasebecisinin yanından dönerken el i leri satılan bir dükkânın önünden geçti, vitrinde sergilenen defter süsleme malzemelerini gördü. Camekândaki etrafı güzelce süslenmi sayfalara uzun uzadıya baktı. Eskiden eli dekoratif i lere yatkındı. Artık öyle olup olmadı ından emin de ildi, ama henüz tamamlayama- dı ı dilek listesi için böyle sayfalar yaratma fikri ilgisini çe - kiyordu. Dileklerini bir araya getirece i, planlar yapaca ı, gösterdi i çabalana aktarabilece i bir defteri olacaktı. Bu di - lekleri ileriye bakmasına, Robert'ten ayrıldı ından beri kay - betti i iyimser duygulara odaklanmasına yarayacak, ona cesaret verecekti.

Anne Marie aklına koydu u bu dü üncelerle yola çıkıp gerekli malzemeleri aldı, evin yolunu tuttu. Kitapçının iki kapı yanındaki Bir Yumak Mutluluk'un önünden geçerken içgüdülerinin sesini dinleyip içeri girdi. Öncelikle masa örtüsü için Lydia'ya te ekkür etmeyi istiyor, sonra da kurslar hakkında bilgi almayı dü ünüyordu.

Listesine örgü örmeyi ekleyecekti. Bunu neden daha önce dü ünmedi ini merak etti. Elise bilgili bir örgücüydü ve sık sık da arkada larını örgü örmeye te vik ediyordu. Örgünün ya attı ı güzel duyulan büyük bir heyecanla anlatmı , Anne Marie'nin birkaç kez kurslardan birine yazılmayı dü ünmesini sa lamı tı. Bir Yumak Mutluluk'un sahibi Lydia Goetz, Blossom Soka ı'nın sevilen, saygı duyulan bir üyesiydi. Anne Marie onunla arkada lık ediyor, örgü örmeye hiçbir zaman ciddi olarak niyetlenmemi olsa da sık sık tuhafiyeye gidiyordu. Ama artık kapıldı ı bu yeni dü ünçeyle içinde alı ık olmadı ı bir hevesin canlandı ını hissediyordu.

Lydia ablası Margaret'le dükkânın arka tarafındaki-masada oturuyordu. Lydia narin, a ırba lı olsa da ablası iri yapılı, biraz da kaba biriydi. İlk bakı ta ikisinin aynı anne babadan oldu una inanmak zordu. Abla karde olduklarını ö renmenin yarattı ı a kınlık geçtikten sonra, gözlerinin ve çenelerinin öne do ru çıkıklı ı benzerliklerini gösteriyordu.

Anne Marie dükkâna girdi inde abla-karde konu maya dalmı tı; bir yandan da Lydia örgü örüyor, Margaret elindeki tı i iyle ilgileniyordu. Kapının üzerindeki küçük çan çaldı, ikisi de irkildi.

Lydia'nın yüzü hemen güldü. "Anne Marie, hoş geldin. Seni gördüme çok sevindim."

Lydia'nın do al, sıcakkanlı tavırları mü terilerin kendilerini evlerindeymi gibi hissetmelerini sağlıyordu.

Anne Marie ikisine de bakıp gülümseyerek, "Ho bulduk," dedi. "Lydia, verdiğin o güzel masa örtüsü için sana bir kez daha teşekkür etmeye geldim."

"Rica ederim. Aslında o masa örtüsü de il de, yıllar önce ördüğüm dantelli bir örtüydü. Umarım kullanma fırsatın olur."

"Ondan hiç üşüm yok."

Lydia, "Ben de kitapçıya gitmeyi düşünüyordum," dedi. "Birkaç yeni kitap almak istiyorum. Bu arada sevgililer gününün nasıl geçti?"

Anne Marie etrafına bakıp, "Harikaydı," dedi. Ne zaman tuhafiyeye girse güzel renklerin çeşitliliğine, cezbedici desenlere hayran kalıyordu. Rafların biri boyunca sıralanmış mavi, yeşil ve camgöbeği yumaklara doğru yürüdü. Elindeki poşetleri yere bırakıp yumuşak görünen bir çileküne dokunmak için elleri uzandı.

Lydia, "Aradığımı bulmana yardımcı olayım mı?" diye sordu.

Anne Marie başını salladı ve tuhaf bir şekilde tereddüt etti. "Örgü örmeyle ilgilenmek istiyorum." Dilek listesini gerçekleştirmeye yönelik ilk adımını atıyordu. Başlayacak bir yer aramı, örgü örmenin biçimli kaftan olduğunu anlamıyordu. "Geçen hafta camda yeni başlayanlar için açacağın kursun affini görmüştüm, ama kaldırmışsın. Yakın zamanda başla-

yacak bir kurs var mı?"

"Biz de az önce per embe günü ö leden sonralarına yeni bir kurs programı yerle tirmeyi konu uyorduk."

Anne Marie ba ını iki yana salladı. "Per embe günleri çalı ıyorum."

Lydia, "Çalı anlar için de yeni bir kurs açmayı dü ünüyorum," dedi. "Per embe günleri ö le araları sana uyar mı? O kursa yazılır mısın?"

Anne Marie ona cevap veremedi Margaret aya a kalktı. "Kurs sayısı çok olacak," diye söylendi. "Lydia bu aralar çok ders veriyor, sonra da bitkin dü üyor."

Lydia, "Margaret!" diyerek araya girdi, ablasına ters ters baktı.

"Ama do ru. Yanma ders verebilecek birini almalısın. Ben elimden geleni yapıyorum, ama bazen senin kurslarla u ra tı ın sıralarda içeriye ba a çıkamayaca ım kadar çok mü teri giriyor."

Lydia ablasına aldıırı etmedi. "Anne Marie, örgü ö renmek istiyorsan, sana ben ö retirim."

Anne Marie aslında bir sınıfa katılmayı istiyordu. Koy boy dansını sosyalle me adına kocaman bir adım atmasını gerektirdi i için listesinden silmi ti, ama küçük bir örgü grubu gözünü o kadar çok korkutmuyordu. Robert'in cenazesinden beri arkadaş larıyla birlikte yaptıkları Sevgililer Günü e lencesinin haricinde hiçbir yere gitmemi , hatta ba ka hiçbir ey yapmamı tı. u ana kadar kitapçının dı ında birileriyle oturup ne eyle muhabbet etme dü üncesi bile ona

arı gelmi ti. Örgü kursu sayesinde yava yava insanların arasına karı abilece ine karar vermi ti. Onun gibi aynı i e odaklanan birkaç hanımın yanında kendini rahat hissedebirdi.

Anne Marie, Lydia'ya, "Teklifin için tekkürler, ama galiba Margaret haklı," dedi. "Çok yo unsun. Ö len arası için dü ündü ün kurs konusunda bir geli me olursa bana haber ver."

"Elbette."

Anne Marie onlarla vedala tıktan sonra potelerini alıp kapıya yöneldi. Dükkânın camının önünden geçerken Lydia'nın kırmızı yünlerle dolu sepetine kıvrılan kedisi Whiskers'm yanından geçti. Baxter'i gezmeye çıkardı ında köpe i her seferinde arka ayaklarının üzerinde durup patileriyle bu cama yaslanıyor, Lydia'nın kedisine ulaşmaya çalışıyor, kedi ise hiç istifini bozmuyordu.

Aldı ı malzemeleri üst kata çıkaran Anne Marie, poteleri mutfak masasının üzerine koydu, köpe ini kuca ına alarak ipe imsi tüylerini ok adı. "Merhaba, Bay Baxter. Az önce arkadaş ın Whiskers'i gördüm."

Baxter heyecanla kıpırdandı, Anne Marie onu yere bırakıp tezgâhın üzerindeki kutudan bir köpek bisküvisi aldı. "Tut bakalım." Köpe i kıtır kıtır bisküvisini yer ve ufalanan her parçayı yalarken Anne Marie gülmüseddi. "Belki bir gün sana küçük bir kazak örerim... belki de örmem."

Örgü kursunun açılıp açılmayacağı konusunda net bir sonuca ulaşamayan Anne Marie, hevesinin bu kadar çabuk

kırılmasına a ırdı. Önüne tek bir engel çıkmı , o da hemen geri adım atmaya niyetlenmi ti. Bir yıldan kısa bir süre önce hiçbir ey onu aklına koydu u eyden vazgeçiremezdi, ama bu günlerde en sıradan sorunlar bile umudunu kırabiliyordu.

En azından Baxter'ın ihtiyaçları belliydi, kolayca karılanabiliyorlardı ve köpe i ona sadakatle bakıyordu. Bu da Anne Marie'ye huzur veriyordu.

Anne Marie dilek defteri projesine ba lamak için sabırsızlanıp hemen i e koyuldu. Üç halkalı klasör siyah renkliydi ve üzeri de effaf bir plastikte kaplıydı. Sonraki yarım saat boyunca Anne Marie harfler kesti; harflerin etraflarını simli yapı tırcılarla süsledi; onları da parlak, pembe bir fon kâ 1-dına yapı tırdı. Ardından fon kâ ıdını üzerindeki Y RM D LEK yazısı ön tarafa gelecek ekilde effaf plasti in içine geçirdi. Klasöre ek olarak her bir dile i için de ayrı birer ef-faf dosya almı tı.

Kendini i ine öylesine kaptırmı tı ki, ö len yeme ini yemedi ini saat biri geçtikten sonra fark etti. Dolaptaki çor-bayı çıkarıp mikrodalgaya ısınmaya bıraktı ı sırada telefon çaldı.

Çıkan sesle irkildi, ilk çalı nda ahizeyi eline aldı. Aynı anda mikrodalganın yeme in hazır oldu unu belirten zili-öttü.

Anne Marie mikrodalganın kapa ını açarken telefonu omzuyla kula mının arasına yerle tirdi, "Alo," dedi. Ev tele-fonu nadiren çalardı. Robert'in cenazesinin ardından arkada oldukları çiftler arayıp hatrını sormu , ama zamanla telefonlar

susmu tu. Anne Marie de onlarla görü mek için çaba sarf etmemi ti. Kocasının yasını tutmak, derdini ba kalarına anlatmaktan daha kolay gelmi ti.

Telefonun di er ucundaki arkada ı, "Anne Marie, ben Lillie," dedi. "Tahmin et ne oldu?"

"Ne oldu?" Lillie'nin heyecanlı sesini duyunca Anne Marie'nin de morali düzeldi.

"Sevgililer Günü ak amı ne dedi ini hatırlıyor musun?" Anne Marie ka larını çattı. "Tam olarak de il. Çok ey konu tuk. Neyi kastediyorsun?"

"Söyleyince hatırlarsın. Hani Elise bir eyler yemenin insanın kendini iyi hissetmesini sa ladı mı söylemi ti, sonra da birisi, yanılmıyorsam ben, gönüllü olarak bir eyler yapma konusunu açmı tı." Güldü. "Sen de, alı veri yapsak olmaz mı diye sormu tun."

Anne Marie gülümsedi. O sıralar aka yapıyordu, ama Lillie söylediklerini ciddiye almı gibiydi. "Bana kendine bir ey aldı mı mı söylemek istiyorsun?"

Lillie ne eyle, "Aynen öyle," dedi.

" yi o zaman beni merakta bırakma. Ne aldın?"

Lillie tekrar güldü. "Yepyeni, pırıl pırıl, üstü açılır, kırmızı bir araba."

"Hadi canım!" Anne Marie buna çok a ırdı.

"Ciddiyim. Altmı üç ya ındayım ama kendime spor araba aldım. Kulaklarına inanabiliyor musun?"

"Modeli ne?" Anne Marie arabalardan hiç anlamazdı, zaten bu yüzden de gerekti inde yardıma ba vurabilmek için

Triple A adlı bir demeye kaydolmuştu. Doğrusu Robert de bu tür konularda çok bilgili sayılmazdı.

"BMW"

Söylediği markanın arabaları pahalıydı; Anne Marie bu kadarını biliyordu. Neyse ki Lillie'nin maddi gücü bunlara yeterdi. Parfüm şirketi uçak kazasının ardından ona ve Barbie'ye büyük miktarda para ödemi, ikisi de maddi anlamda bir sıkıntısı yaşamamıştı.

"Bir tur atmak ister misin?"

Anne Marie bu teklifi doğrudan reddedecekti. Ama aniden fikrini değiştirdi. Neden gitmesindi ki? Lillie'nin heyecanı onu da canlandırmışken, ona engel etmemesi garip kaçardı.

Samimiyetle, "Seve seve," dedi.

"Harika. Yirmi dakikaya kitapçımın önünde olurum."

"Evet, peki ya Jacqueline?" Anne Marie, Lillie'nin başka birçok arkadaşı olduğunu ve özellikle de Jacqueline Donovan'la arasının çok iyi olduğunu biliyordu. Çocuklarını birlikte büyütmişlerdi, aynı kulübe üyelerdi ve çeşitli hayır kuruluşlarında aktif olarak görev alıyorlardı. Jacqueline de Blossom Soka Kitapçısı'nın ve sokaktaki diğer dükkanların daimi müşterilerinden biriydi.

Lillie, "Onunla da gezeceğiz imden üphen olmasın," dedi.

"Ee, gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Stiyorum. Sadece düğünüm... neyse boz ver. Yepyeni, pırlı pırlı, üstü açılır, kırmızı arabanda gezmeyi çok isterim."

Çorbasını içip paltosunu eline alan Anne Marie, kaldırımın kenarında arkada mı bekledi. Lillie tam vaktinde geldi. Arabası gerçekten de kırmızı rengiyle pırıl pırıl parlıyordu. Tepedeki bulutlara rağmen arabanın üstünü kapatmamı tı.

Anne Marie öne çıktı, heyecanla haykırdı. "Lillie, araban harika!"

Arkadaşı gülümsedi. "Bence de."

"Barbie ne dedi?"

Lillie başını iki yana salladı. "Daha haberi yok. Senin de onda hiç kimse bilmiyor. Bayiden çıkar çıkmaz seni aradım."

"Neden ben?"

"Fikri senden aldım. Bu yüzden ilk senin binmen gerektiğini düşünüyordum."

Anne Marie "bir şeyler ye veya bir şeyler yap" konusunu hatırladı, ama bu sözler sayesinde yepyeni bir BMW'ye bineceğini hayatta tahmin edemezdi.

Lillie gururla, "Hayatımda ilk kez kendi arabamı aldım. Satıcıyla da bizzat ben pazarlık yaptım," dedi. "Çeri adım atmadan önce de gereken ara tırmayı yaptım. Oradaki çalışanların bana baktıktan sonra gözlerinde dolar izaretlerinin belireceğini tahmin ettim. Onlara ve kendime istedikleri fiyatı kolayca alamayacaklarını kanıtlamam gerektiğini düşünüyordum."

"Öyle yaptığından eminim."

Lillie başını salladı. "İnternete girip arabanın fatura fiyatını gösteren bir site buldum, sonra da satış görevlisinin masraflarını kabaca hesapladım."

Anne Marie her geçen dakikayla birlikte arkadaşının yaptıklarından biraz daha etkileniyordu. "Gerçekten de araştırmanı yapmıydın."

"Hayatım, internette hemen hemen aradığın her şeyle ilgili bilgi bulabilirsin." Kararını kaldırdı. "Ayrıca arabaların bayiye gelme fiyatının içinde bir miktar kâr payı olduğunu da öğrendim." Lillie hikâyesini anlatmaya devam ederken bilmiçesine gülmüştü. "Satış görevlisi sevimli, genç bir adamdı, orasını inkâr edemem. Satıştan sonra büyük bir komisyon koparacağını sanıyordu, ama ona yanıldığını gösterdim."

Anne Marie ayağı açık ona baktı. "Bunu nasıl bildin?" "Pazarlık yapmaya başladık, tam da ona teklifimi kabul ettirmek üzereyken bayilerin satılan arabalar üzerinden prim aldığını, ayrıca iskonto yapabileceklerini hatırladım." "Bundan da mı bahsettin?"

"Aynen öyle yaptım, o da artılarımı kabul etti."

"Lillie, bravo." Anne Marie arkadaşının bu tür konularda yetenekli olduğunu haberdar değildi. Bildiği kadarıyla Lillie hayatı boyunca evinin dışında hiç çalışmamıştı. Barbie de bu açıdan annesinin genç haline benziyordu. Kendisi de genç yaşta evlenmiş, kendilerinden on yaş kadar büyük erkeklerle evlenmeyi tercih etmişti. Anne Marie'nin onlarla ortak noktası olduğunu düşünüyordu. Üstelik o da hemen çocuk doğurmuştu, hatta Barbie'nin ikiz doğmaları olmuştu. Anne Marie yanlı hatırlamıyorsa Foster'ların çocukları Eric ile Kurt, Doğuş Yakası'ndaki son derece elit

okullara gidiyordu.

Lillie, "nsanın pazarlı mını bizzat yapıp aldı ı arabayı kullanması çok daha güzel bir hismi ," dedi. "Bunu da senin sayende ö rendim."

"Ben sadece geli güzel bir yorumda bulunmu tum." Lillie sözlerine devam ederek, "Kendi arabamı almaktan çok daha büyük bir ey ba ardı mını fark ettim," dedi. " lerimi ba ka birine yaptırmak yerine her eyi kendim hallettim. Zaten fırsat verilirse iyi bir i kadını olaca mını hep hissettimdir." Elini direksiyonun üzerinde gezdirdi. "Hiç kimsenin bana i lerimin üstesinden gelebilecek biriymi im gibi bakmadı mını seziyordum. Bu konuda en çok kendimi ikna etmem gerekiyordu. Senin sayende bunu yaptım."

Anne Marie utanmaya ba lamı tı; Lillie onu hak etti inden fazla övüyordu.

Lillie, "Haydi, atla," dedi.

Yolcu kapısını ardına kadar açan Anne Marie, arabaya binip, emniyet kemerini taktı.

Lillie direksiyonu sıkıca tuttu, ba mını arkaya yasladı. " u yirmi dilek olayını ciddi ciddi dü ünüyorum."

Anne Marie, "Ben de," dedi. "Sen telefon açtı nda her dilek için bir sayfa ayıraca ım, özel bir defter hazırlamakla u ra ıyordum. Dergilerden dileklerle ilgili çe itli foto raflar kesece im ve attı mını her adımı oraya yazaca ım."

Lillie dönüp gülümsedi. "Çok iyi dü ünümü sün."

Bu yorum Anne Marie'yi daha da cesaretlendirdi, eli i dükkânından aldı ı malzemelerden bahsetmesini sa ladı.

"Daha ortada liste diye bir şey yok ama hazırlamaya çalışıyorum. Sende durum nasıl?"

Lillie bir süreli ine sessizle ti. "Âlık olmak istediğime karar verdim." Arkadaşı, Anne Marie'nin daha önce hiç görmediği kadar kararlıydı.

Anne Marie, "Barbie de Sevgililer Günü partisinde aynı şeyi söylemiştin," dedi.

"Biliyorum."

Anne Marie bekledi.

Lillie, "Birçok erkek bana görüşme teklif ediyor," dedi. "Kendini beğenmi gibi görünmek istemem ama onların çoğuna ilgi duymuyorum."

Lillie'nin "birçok erkeğe" çekici gelmesine şaşırmayan Anne Marie başını salladı.

Lillie, "Geçen altmış küsur yıl boyunca birkaç şey öğrendim," diyordu. "Artık bir zamanlar oldu gibi zenginlerden veya nüfuzlu kişilerden etkilenmiyorum. Kişileri güçlü bir adama âlık olmayı istiyorum. Saygılı, kibar ve..

Durup doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Onurlu. Onurlu bir adama âlık olmayı istiyorum." Dileği hakkında konutu için utanmış gibiydi, arabayı çalıştırmak için öne geçmişti. "Tahmin edebileceğin gibi evliliğim kızımın evliliği gibi iyi değildi. Gençken yaptığım hataları tekrarlamayı istemiyorum." Araba kükreyerek canlandı, ardından kusursuz motorunun sesi etraflarını sardı.

Arka tarafı kontrol eden Lillie, Blossom Sokağı'ndaki park alanından geri geri çıktı. Oradan da çevreyoluna giden

yoku a yöneldi. Anne Marie'ye Kent Vadisi'nden ve Green Nehri'nin yanından geçmeyi isteyip istemedi ini sordu; Anne Marie arkada ının teklifini kabul etti.

Gözlerini kapatan Anne Marie, so uk ubat rüzgârının yanından esip geçti ini hissetti. Lillie radyoyu açtı ve tam da o sırada 1960'ların sonlarında çıkı yapan bir arki anons edildi. Çok geçmeden Anne Marie, The Lovin' Spoonful'un "Did You Ever Have To Make Up Your Mind" adlı arkısını mırıldanmaya ba ladı. Küçük bir kızken annesinin de aynı arkıyı söyledi ini hatırladı. Belki de annesiyle ya ıt biriyle çok iyi arkada olması garipti. Ne yazık ki tek çocuk olmasına ra men Anne Marie'yle annesinin arasında güçlü bir ba yoktu. Anne Marie altıncı sınıfa giderken annesiyle babası bo anmı , annesinin üzüntüsü yıllar boyunca hayatlarını etkilemi ti. Anne Marie'nin babasına benzemesi durumun daha da kötüye gitmesine sebep olmu tu. Bo anma sonuçlandıktan sonra onunla nadiren görü mü , yirmi be ya ındayken babasının Washington Gölü'nde bir bot kazasında öldü ünü ö renmi ti. Annesi de bir daha evlenmemi ti.

Araları çok iyi olmadı ı için Anne Marie aile evine çok sık gitmiyordu. Ayda en az bir kez annesine telefon ediyor, o zamanlarda bile konu acak çok ey bulamıyorlardı. Her ne kadar kabul etmek üzücü olsa da Anne Marie'nin Lillie'yle arasında öz annesiyle olandan daha iyi bir ili ki vardı.

Lillie'nin sesi yükseldikçe Anne Marie sessizle ti; arki söylemeye kalkarsa kendini utanç verici bir duruma dü ürece inden korktu. Yakla ık yirmi dakika sonra Lillie çevre-

yolundan çıktı, Green Nehri boyunca uzanan kıyı eridindeki yola do ru gitti.

Anne Marie, Robert'in vefatından bu yana geçen süre boyunca ya adı ı en mükemmel anı ya ıyordu. Yol onlarındı. Güne yüzüne de ıyor, rüzgâr saçını havalara savuruyordu; dünya umurunda de ildi.

Lillie ho bir ekilde yapılan saçlarının üzerine ipek bir e arp geçirmi , saçlarının bozulmasını engelleme ti.

Yılan gibi kıvrılan yollarda hızla ilerleyen Lillie, direksiyon ba ında hünerli oldu unu gösteriyordu. Ama keskince bir dönü ün ortasında birden haykırdı.

"Ne oldu?" Anne Marie gerildi, Lillie arabayı kontrol etmeye çalı ırken yolcu kapısına sıkıca tutundu.

Anne Marie, "Direksiyon," dedi nefes nefese. Arabayı yolun kenarına çekip durdurdu. Fal ta ı gibi açılan gözleriyle Anne Marie'ye baktı. "Direksiyon bozuldu."

"Ama araba yeni!"

Lille sıkı ı di lerinin arasından, "Ben de biliyorum," dedi. Arabanın kapısını açıp dı arı çıktı, arka koltuktaki çantasına uzandı. Cep telefonunu çıkarıp yava ça nefes verdi. "Gelen ça rılarda bayinin numarası vardı." Birinin telefonu açmasını beklerken eliyle bile ini tuttu.

Sinirlendi ini belli etmeden, "Alo," dedi. "Ben Lillie Higgins. Ö len bayinize gelmi tim. Darryl Pierpont'la konu abilir miyim? Bana arabamı o satmı tı." Bekledi, satı görevlisine ula amadı ı için bayi müdürünü istedi, onun da ofisinde olmadı ını ö rendi. Ardından, "Peki, o zaman bana

soraca ım sorunun cevabını verin," dedi. "Yazdı ım çeki bozdurdunuz mu?" Gözlerinden alevler çıkarak Anne Marie'ye döndü. "Bence hiç bozdurmayın, çünkü birazdan ödemeyi iptal ettirece im."

Bu sözleri çabucak kar ı tarafın dikkatini çekmesini sa -ladı. Ya ananları anlattıktan ve bir süreli ine telefonun di er ucundaki ki iyi dinledikten sonra buldukları yeri tarif edip cep telefonunu kapattı.

"Bayi arabayı alması için çekici gönderecekmi . Servis müdürü de sorunun ne oldu unu belirleyene kadar kullanmam için bir araç getirecekmi ."

" yi bakalım."

"O zamana kadar burada oturup beklemekten ba ka çaremiz yok."

Arabaya bindiler, yarım saat kadar sohbet ettiler, sonra bir ba ka BMW'nin, ardından da çekicinin geldi ini gördüler. Arabadan koyu esmer bir erkek indi, Lillie'ye bakıp hafif Meksikalı aksanıyla, "Bayan Higgins?" diye sordu.

"Evet, benim."

"Ben servis müdürü Hector Silva. Sizi zor duruma soktu umuz için özür dilerim."

"Arabayı alalı daha iki saat olmadı!"

Hector ba ını iki yana salladı. "Soruna neyin sebep oldu unu bulup gerekli onarımı yapacağımız konusunda size söz veriyorum. O zamana kadar bayimiz size bu aracı vermek istiyor."

O anda Anne Marie'nin adama kanı kaynadı. Lillie'nin

ya larında oldu unu tahmin etti i Hector, bronz tenli, kır saç-lydı. Lillie'ye imzalaması için birkaç belge uzattı, sonra da arabanın anahtarlarını verdi.

Lillie, "Sizi bayiye bırakmamızı ister misiniz, Bay Silva?" diyerek Anne Marie'yi a ırttı.

"Sa olun. Ben çekiciyle dönerim. Arabanızı en kısa zamanda size teslim edece iz."

"Te ekkürler."

Adam ba ını öne e di. "Rica ederim, Bayan Higgins." Hector Silva'yla çekicinin oförü konu maya ba larken Lillie'yle Anne Marie lüks arabaya bindi.

Anne Marie, "Adam çok nazikti," dedi. Servis müdürü son derece ilgili davranm tı.

Lillie iç çekerek, "Bayiye gidip onları rezil etmeyi düşünüyordum," dedi. "Ama herkes bana..." Gülümsedi. "Özellikle de onları tehdit ettikten sonra bu kadar iyi davranırken böyle bir eyi nasıl yapabilirim ki?"

"Ama Bay Silva'nın bunların hiçbirisiyle ilgisi yok."

Lillie, "Haklısın," dedi. "Tavırları bana çok samimi geldi." Yola devam ettiler, Lillie do rudan ehre yöneldi, Blossom Soka ı Kitapçısı'nın önünde durdu.

Anne Marie arabadan inerken, "Te ekkürler, Lillie," dedi. "Hayatımın en e lenceli yolculu unu yaptım. Görü mek üzere."

Lillie, "Görü ürüz," deyip içtenlikle gülümsedi, ardından arkada ının yanından ayrıldı.

3

Woodrow Wilson İlkokulu'nun önünde duran Anne Marie derin bir nefes aldı. Elise Beaumont, ona yemek arkadaşı programından bahsetti , gönüllü olması için cesaret verdi. Kendisi de torununun okulunda aynı programa katılıyordu, ama Anne Marie, Blossom Soka ı'na daha yakın oldu u için Woodrow Wilson'u seçti. Elise ya adını deneyimi hoş sözlerle anlattı , Anne Marie'nin içinde okul arama isteğinin doruğuna ulaşmasını sağladı. Gönüllü işler yapmak da Anne Marie'nin yirmi dilek listesinde kırmızı çizmelerin ve örgü örme işinin ardında yer almıştı.

Lillie kırmızı BMW'sini servisten teslim almıştı ve ilk günkü sorunlara rağmen heyecanını yavaş yavaş devam ediyordu. Bu güzel duygulardan destek almış , baskılarının kontrolüne bıraktığı mali işlerle daha yakından ilgilenmeye karar vermişti. O da Barbie ve Elise gibi listesini hazırlamaya başlamıştı.

Geçen hafta Elise yarı zamanlı bir işe başvuracığından bahsetmişti. Geçen üç yıl boyunca hastalıkla bozuk kocası Maverick'e bakmıştı. Artık yanında olmadığı için vaktini dolduracak bir şeylerle uğraşması gerekiyordu. Ayrıca Maverick'in evin etrafında dolanıp aplayarak kendisini hırpalamasını istemeyeceğini biliyordu.

Anne Marie profesyonel bir kumarbaz olan Maverick Beaumont'la sadece birkaç kez tanışmasına rağmen Elise'in haklı olduğunu hissediyordu. Maverick'in hayatını hareketli ya da sıkıcı, ya da aslında karısının hayatının geri kalan yıllarını yapıcı ve anlamlı şeylerle de geçirmesini isteyeceğini tahmin etmek zor değildi. Yemek arkadaşları programını harcayacak çabalara da geçecek bir bütçe vardı ve Elise'in çok fazla boş vakti, harcayacak çok enerjisi vardı.

Anne Marie, Robert'in hayatta olup yirmi dilek adında bir liste yapmak bir yana, böyle bir programda gönüllü olmayı istediğini öğrense nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Bunu boş bir iş olarak mı görürdü? Ya da bencilce diye mi tanımlardı? Yoksa iyi bir fikir olduğunu ve bu sayede hayata dair hevesini yeniden yakalayacağını mı dile getirirdi? Yaklaşık on bir yıl boyunca evli kalmışlardı ve bu günlerde Anne Marie kocasını aslında hiç tanımadığını hissediyordu.

Robert duygularını tüm dünyadan, hatta bazen de karısından saklayan içe kapanık bir adamdı. Anne Marie ona çocuk sahibi olmayı istediğini söylediğinde hiçbir şey demeden odadan ayrılmış ve ancak üç gün sonra konu masaya yatırılmıştı. Anne Marie'ye çocuk yapmalarının söz konusu ol-

madı mı, bu kararı evlenmeden önce verdiklerini söylemi ti. Haklıydı. Anne Marie itiraz etmemi ti. Ama Robert, Anne Marie'nin onunla evlendi inde hayatının çok farklı bir döneminde oldu unu anlamamı , daha do rusu anlayamamı tı. Çünkü Anne Marie o zamanlar kendi bebe ini do urma arzusunun yıllar geçtikçe ne kadar iddetlenece ini fark edemeyecek kadar gençti.

Robert çocukları oldu unu, artık evlat de il torun sahibi olmasının vaktinin geldi ini söylemi ti. Anne Marie onun artlarını kabul etmi ti, kocasına göre artık geri dönü yoktu.

Anne Marie bebek arzusuna aldırı etmemeye çalı mı tı. Robert'in cesaret vermesi ve destek olmasıyla Blossom Soka 1 Kitapçısı'nı yıllar önce dedesinden miras kalan evi satıp yatırım için kullandı ı az miktarda parayla almı tı. Ama ne bu ne de kocasının bir ak am sürpriz yaparak eve getirdi i Baxter adlı köpek sorununu çözmü tü. Robert'i, kitapçığı ve köpe ini ne kadar severse sevsin bebek sahibi olma iste i kaybolmamı , hatta inkâr edemeyece i kadar artmı tı.

Bebe i olsun istiyordu. Hem de Robert'ten. Ona verdi i söziün üzerinden on bir yıl geçmi ti. O fikrini de i tirmi , ama Robert aklındaki duvarları yıkmamı tı. Anne Marie rica etmi , tatlı sözlerle kocasını ikna etmeye çalı mı , ama hiçbir sonuca varamamı tı.

Robert bu özel, ailevi konuyu kızıyla konu mu , kızı da do al olarak babasının tarafını seçmi ve i ler daha da karma ıkla mı tı. Bu da Anne Marie'nin Melissa ve Robert'le olan ili kisini daha da kötü hale sokmu tu.

Melissa, babasıyla evlendi i günden beri Anne Marie'den nefret ediyordu. O zamanlar on üç ya ında bir genç kız olması durumun anlayı la kar ılanmasını sa layabilirdi, ama Anne Marie'nin tüm çabalarını belli belirsiz bahanelerle geçi tirmi , büyüdükçe ona olan tavırları daha da aksile ip, sertle mi ti. Robert'in kızı her zaman için babasının sevgili kızı olmu , Anne Marie'ye kızgınlı ı sorun çıkarmı tı. Melissa, Anne Marie'nin kendisini bir yabancı gibi hissetmesi için elinden geleni yapmı tı. Anne Marie mezuniyet törenlerine, do um günü partilerine ve di er ailevi bulu malara davet edilmemi ti. Üvey o lu Brandon ise Anne Marie'yi en ba ından aileden saymı , güzel günleri onunla birlikte kutlamı tı. Evliliklerinin ilk birkaç yılında Robert kızı ile e i arasında bir köprü kurmaya çalı mı , çabaları sonuç verme mi ti. Bir süre sonra Anne Marie de Robert de u ra maktan vazgeçmi ti. Robert'in kızı Melissa'yla ili kisini evlili inden tamamen ayrı olarak sürdürmeye ba lamı tı.

Yine de kocası ikisinin arasındaki özel meseleyi kızına açtı ı için ihanete u radı ını hissetmi ti. Robert sadakatinden ödün vermi ti. Daha da kötüsü Anne Marie bunlardan haberdar oldu unu, gerçekleri yüzüne çarpan Melissa' dan ö renmi ti. Acısı yetmezmi gibi bir de a a ılanmı tı.

Anne Marie a layıp kızgınlı ını ba ırlı larla dı avururken, Robert duygusuzca onu dinlemi ti. Söyledi i hiçbir ey kocasını etkilemiyor gibiydi. Robert onu donuk bir suratla dinlemi , birkaç gün sonra da bavulunu toplayıp gitmi ti. Her ey i te böyle bitmi ti.

Ya adı ı okun etkisi haftalarca Anne Marie'nin pe ini bırakmamı tı. Anne Marie'nin kocasını aramamak ve ona bu zevki tattırmamak için direndi i bir ayın sonunda Robert eve u ramı , bo anmayı istedi ini söylemi ti.

Duygularını elinden geldi ince bastıran Anne Marie, Robert'in teklifini kabul etmi ti. Belki de ayrı ya amaları ikisinin önlerindeki seçenekleri dü ünebilmeleri için iyi olurdu. O zamanlar Anne Marie çok kızgındı. Hatta öfkeliydi. Robert'in gerçekten de onu sevip sevmedi ini merak ediyordu. Bencil, insafsız, kaba biri olup olmadı ını dü ünüyordu.

Anne Marie, Robert'in bebek konusunda ciddi oldu unu bilmesinin art oldu unu hissetmi ti. Robert evden ayrılıcı , ardından Anne Marie de ta ınımı , evlerini öylece bırakmı tı.

ansına kitapçının üstündeki ev bir süre önce bo almı tı. Böyle büyük bir adım atarak Robert'in onsuz hayatına devam etmek bir yana, ayaklarının üzerinde durabilece ini anlamasını ummu tu. Fakat Robert tapusu kendi üstüne olan evi satı a çıkarmı , evin ilk haftasında satılması da herkesi a ırtmı tı. Anne Marie'nin dairesine götürmedi i e yalar kiralık bir depoya ta ınımı tı. Çok çocuksu davranmı lar, kendilerine yakı mayacak eyler yapmı lardı.

Bo anmaları isteklerinin ne kadar gereksiz ve anlamsız oldu unu birbirlerine göstermeyi akıllarına koydukları bir söz dala ma dönü mü tü. Bo anacakları artık kesinle irken Anne Marie daha fazla böyle devam edemeyece ine karar vermi ti. Ne de olsa kar ısında sevdi i adam vardı. Robert'in ona ya attı ı hayal kırıklı ına, Melissa'nın kızgınlı ına ve

di er her eye ra men kocasına besledi i duygular de i me mi ti. Robert'in ofisini aradı ı gün hayatının dönüm noktası olmu tu. Onu özledi ini kabul etmi , aralarındaki sorunun gün geçtikçe daha da kötüye gitmesine üzüldü ünü söylemi ti. Robert bunları duydu una hem a ırımı hem de memnun olmu tu. O da üzüntüsünü dile getirmi ti. Birlikte bir ak am yeme i de yemeye karar vermi lerci.

Robert ilk olarak Anne Marie'nin bebek konusunu aç mamasını art ko mu tu. Anne Marie her ne kadar bundan ho lanmasa da ona söz vermi ti. Yemek çok güzel geçmi , Robert birlikte geçirdikleri saatleri elinden geldi ince romantik anlara dönü türmü tü.

Robert Roche istedi mi kesinlikle çok çekici olabiliyordu; o ak am da çekicili iyle Anne Marie'nin yata ına girmi ti. Her zamanki gibi tutkuyla sevi mi lerci, Anne Marie bir kez daha onunla birlikte oldu u için kendisini harika hissetmi ti. Ama sabahleyin kalktı nda Robert'in geceleyin gitti ini fark etmi ti. Suratına tokat yemi gibi olmu tu. Hamile kalırsa ona gereken cevabı verece ini dü ünmü tü kızgınlıkla.

Ama istedi i olmamı tı.

Düzenli olarak bulu maya, konu maya devam etmi ler, ama bir daha aynı yata a girmemi lerci.

Ba mı iki yana sallayan ve anılardan sıyrılmaya çalı an Anne Marie, on dakikadır kımıldamadan ilkokulun önünde durdu unu fark etti. Kararlı adımlarla binaya do ru yürüdü.

Okulun rehber ö retmeni Bayan Helen Mayer'le saat on buçukta randevusu vardı, be dakika geç kalmı tı.

Okula girer girmez koridor birden gürültü patırtı çıkaran ve yanından geçip dı arıya fırlamaya çalı an küçük çocuklarla doldu. Ama gün boyunca ilk kez güne karanlık bulutların arasından çıktı, Anne Marie de bunu do ru yolda oldu unun i areti olarak yorumladı.

Bir süre sonra küçük bir bekleme alanı olan, ön taraftaki uzunca danı ma masasının ardında bürolar bulunan idari i ler kısmını buldu.

Danı madaki kadın, "Buyurun," dedi.

"Ben, Anne Marie Roche. Bayan Mayer'le randevum vardı."

"Yemek arkada ı programı için mi gelmi tiniz?"

"Evet." Anne Marie gergince saçlarını yüzünden çekip geriye attı. Omuzlarına kadar uzanan saçlarını dümdüz taramı , kuma pantolonla beyaz, balıkçı yaka bir kazak giymi ti. Okulda oldu u için kararsızlı ı tekrar gün yüzüne çıkmı tı. Bunun dilek listesine girsin girmesin ona en uygun program oldu undan emin de ildi. İkokul ça ndaki çocuklar, daha do rusu genel olarak çocuklar hakkında hiçbir ey bilmiyordu. Melissa'yla ya adıkları da çocuklarla ileti im kurabilme yetene ine olan özgüveninin artmasına engel oluyordu.

Kadın, "Bayan May er, 121 no'lu sınıfta di er gönüllü-lerle görü üyor," dedi. "Öncelikle küçük bir sunum yapılaca-
cak."

Anne Marie ba ını sallayıp, "Peki," dedi, sunumun kararını vermesine yardımcı olaca ını dü ündü. "121 nolu sınıf nerede?"

"Geldi iniz yoldan geri dönün, sola girip koridorun sonuna kadar ilerleyin."

"Te ekkürler."

Sekreter yüzünü bilgisayara dönerken, "Rica ederim," dedi.

Kadının söyledi i yolu aklından tekrarlayan Anne Marie ofisten çıktı. Bir süreli ine tereddüt etti, hemen çıkıp gidebilece ini dü ündü. Tanıdı ı hiç küçük çocuk yoktu, onların da ne hakkında konu mayı isteyeceklerini bilmiyordu. Tereddütü kısa sürdü. Çaba bile sarf etmedi ini itiraf etme dü üncesi onu 121 nolu sınıfa gitmeye zorladı.

ki kadın ve bir adam uzun toplantı masasında metal, katlanır sandalyelerde oturuyordu. Arkalarında da kara tahta vardı. Helen Mayer bo sandalyeyi göstererek onu kar ıladı.

"Anne Marie, do ru mudur?" dedi. "Sizi Maggie, Lois ve John'la tanı tırayım."

Anne Marie di er gönüllülere ba ıyla selam verip kendine bir sandalye çekti. Hâlâ bir bahane uydurup gitme iste i duyuyordu. Ama gidemedi. En azından dinlemekten vazgeçmeyecekti.

Helen, "Herkes geldi ine göre ba layalım," deyip tebeire uzandı. Tahtaya do ru yürüyüp birer birer herkesin adını yazdı.

Sonraki yarım saat boyunca Anne Marie programın dört aylık oldu unu ö rendi. Yemek arkada ıyla bu süre içinde haftada bir kez bulu aca ına ba tan söz vermek zorundaydı. Kadınlardan biri, "Her hafta mı?" diye sordu.

"Evet, mümkünse aynı gün olmalı, ama arada sırada günleri de i tirmenizi anlayı la kar ılayabiliriz. Çocukların düzen duygusunun geli mesi ve hep yanlarında olaca ınıızı hissetmesi için en iyi yol bu olacaktır."

Di erleri ba larını salladı. Anne Marie de biraz çekinerek onlara e lik etti.

"Sizlerden yemeklerinizi yemekhaneden yemenizi iste-yece iz. Programa katılan çocuklar devletin sa ladı ı yardım sayesinde yemeklerini ücretsiz yiyorlar, sizler de yemekha-neden cüzi bir miktar kar ılı ında faydalanabilirsiniz. Dı a-rıdan yemek getirecekseniz de ilgilenece iniz ö rencinin herhangi bir yiyece e alerjisinin olup olmadı ını önceden sorunuz." Anne Marie bunun mantıklı oldu unu dü ündü.

"Yemekten sonra ö renci isterse onunla birlikte sınıfına çıkabilir veya dilerseniz dı arıya çıkıp mola verebilirsiniz. Amaç, ö len arasının tamamını ilgilenece iniz çocukla birlikte geçirmek olacak."

Lois, "Hâlâ ip atlıyorlar mı?" diye sordu.

Bayan Mayer ba ını salladı. "Hem de bizim söyledi imiz tekerlemelerle."

Hanımlar birbirine bakıp gülümsedi.

Rehber ö retmen, "Önemli olan çocuklarla ileti im ku-rabilmeniz için," diyerek sözlerine devam etti. "Onları tanımalı, onlarla arkada olmalıyız."

"Peki onları okulun dı ında görecek miyiz?" Bu soru ellili ya larının ba larında gibi görünen Maggie'den geldi. "Onun için çocu un velisinin iznini almalıyız."

Anne Marie ilgilenenece i çocukla okulun dı ında görü -
tü ünü hayal edemiyordu. Duygusal olarak ona ba lanmayı
istemiyordu. Ayrıca bu programın bir parçası da de ildi. Yap-
ması gereken tek ey okula gelmek, küçük çocukla yemek
yemektir. Çocuk okul ödevlerini göstermek isterse onlara ba-
kacaktı, ama orada çizgiyi çekecekti. Daha fazlasını kaldıra-
mazdı. Ba a çıkması gereken yeterince derdi vardı, bir tane
daha açmayacaktı. Çocukla arasında sıradan bir ili ki kuracak,
en temel sorumluluklarını yerine getirmenin dı ına çık-
mayacaktı.

Sunum yarım saat kadar daha sürdü. Birkaç soru daha
soruldu ama Anne Marie yarım kulakla dinledi. Di erleri ko-
nu urken o bocalamaya ba ladı, tekrar tekrar, do ru gönüllü
programını seçip seçemedi ini sordu. Elise'in yemek arkada ı
programının onun için mükemmel olaca ını neden dü-
ündü ünü bilmiyordu. Anne Marie'ye hiç de öyle gelmiyordu.
Hiçbir ey hissetmiyordu. Hem de hiçbir ey. Hevessizdi.
Duygusal olarak bo luktaydı. Hiçbir ey ilgisini çekmiyordu.

Bayan Mayer onlara görevlerini belirten kâ ıtları da ıttı,
Anne Marie'yi en sona bıraktı. Tereddüt etti ini hissetmi-
olmalıydı. "Ba ka sorunuz var mı?" diye sordu.

Anne Marie ba ını iki yana salladı. "Aslında yok. Sadece
bu i için do ru aday olup olmadı ımı merak ediyordum."

" ansınızı deneyin. Keyif alaca ınızı dü ünüyorum. Ka-
tılan hemen hemen herkes güzel anlar ya adı."

Bayan Mayer'in güven verici sözleri Anne Marie'nin çini
rahatlattı. "Tamam, elimden geleni yaparım."

Bayan Mayer, "Sizi Ellen Faik adlı ö rencimizin yanma vermeyi dü ünüyorum," diyerek sözlerine devam etti. "Ellen sekiz ya nda, ikinci sınıfa gidiyor. Mahremiyet kanunlarından dolayı çocu un geçmi iyle ilgili ayrıntıları açıklama yetkim yok, ama Ellen'ın u anda anneannesiyle ya adı nı söyleyebilirim."

"Uzun süredir burada mı okuyor?"

"Ellen iki yıldır burada ö renci."

"Peki."

Anne Marie rehber ö retmenin onu neden bu çocukla görevlendirmeye karar verdi ini sormak üzereyken Helen Mayer sözlerine devam etti. "Ellen durgun bir çocuk. Çok sessizdir. Utangaçtır. Çok konu maz ama bu sizi yanıltmasın."

Anne Marie tekrar, "Peki," dedi.

"Onunla konu un ve sabırlı olun. Hazır oldu unda o da sizinle konu ur."

te bu hiç iyi olmamı tı. Kim bilir kaç hafta tek ba ına konu up duracaktı. "Benimle bu çocu u bir araya getirme karan almanızın özel bir sebebi var mı?" diye sordu. Okulda daha canayakın ba ka bir küçük kız olmalıydı. Anne Marie bu günlerde çok fazla konu muyordu. Onu durgun, sessiz bir çocukla bir araya getirmenin i e yarayıp yaramayaca ından emin de ildi.

Helen Mayer, "Çok güzel bir soru sordunuz," dedi. "Ellen kitap okumayı seviyor, siz de Blossom Soka ı Kitapçısının sahibi oldu unuz için... iyi bir e le me olaca nı dü ündüm."

"Hıı!"

"Ellen ikinci sınıftaki en çok kitap okuyan öğrencilerimizden biri."

Anne Marie başka bir çocukla eleştirilmeyi istemek yerine yapılan düzenlemeyi kabul etmeye karar verdi. Lafın gelişi, "Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum," dedi.

"Ellen be dakika sonra öleceğine arasına çıkacak. Benimle gelmek isterseniz sizi onunla tanıştırayım."

Anne Marie hâlâ buna hazır oldu una inanmıyordu. Ama ya şimdi harekete geçecek ya da vazgeçecekti. 121 nolu sınıftan dışarıya adım attığı anda o çocukla tanışmaya gitmezse buraya bir daha dönmeyeceğini biliyordu.

Bayan Mayer onu sınıfların dizildiği, kapılarda sınıf numaralarıyla öğrencilerin adlarının yazıldığı koridordan geçirdi. Ellen, Bayan Peterski'nin sınıfındaydı. Helen Mayer genç öğrencinin ve yirmi kadar öğrencinin sınıftan çıkmasını bekledi, sonra da içeriye girdi. Anne Marie de onun birkaç adım gerisinde durdu.

Anne Marie ilk olarak sıraların ne kadar küçük olduğunu fark etti. Sonra da sınıfın en arkasında köşede tek başına oturan çocuğu gördü. Kızın başını öne eğmişti; uzun, düz saçları öne düştü, gözlerini kapatmıştı.

Rehber öğrencinin, "Ellen," dedi, sesi hevesle doluydu. "Yemek arkadaşınla tanışmanı istiyorum."

Ayaklarında kirli spor ayakkabılar, üzerinde kot pantolonla kırmızı bir örtü olan küçük kız, sırasından çıkıp onlara doğru yürüdü, gözlerini yerden hiç kaldırmadı.

"Anne Marie Hanım sizi Ellen'la tanıştırayım."

Anne Marie, "Merhaba Ellen," dedi. Uysal bir sesle konu maya çalı tı.

Ellen cevap vermedi.

Kısa süreli tuhaf sessizli in ardından Bayan Mayer tekrar konu tu. "Ellen misafirini yemekhaneye kadar götürür müsün?"

Ellen ona cevap olarak ba nını salladı, çabucak sınıftan ıktı, Anne Marie ona yeti ene kadar dı arıda bekledi.

Anne Marie kızın tepkisini ölçmek için, "Üzerindeki ti ört çok güzelmi ," dedi. "Kırmızı en sevdi im renktir."

Herhangi bir cevap alamadı.

Yemekhaneden gelen sesler onlar koridorda ilerledikçe yükselmeye ba ladı. Ellen yemek sırasındaki di er ö rencilerin yanına geçti, Anne Marie de onun arkasında durdu.

Anne Marie, "Yemekte bugün ne var?" diye sordu.

Ellen yan taraflarındaki masada oturan ve peynirli makarnayı çatalla a zına götüreren ö rencilerden birini gösterdi. " undan."

En sonunda sesi ıktı. Sekiz ya ındaki bu kızın dili vardı demek ki.

Sıra ilerlemeye ba ladı. Anne Marie, "Peynirli makama en sevdi im yemeklerden biridir," dedi. "Sen de seviyor musun?"

Ellen omuz silkti.

"Peki, sen neyi seversin?"

Tüm çocukların diyebilece i gibi ondan da pizza cevabını duyaca nını dü ündü. Ama Ellen onun yerine, "Chili ve mısır ekme i," dedi.

"Onları ben de severim." Anne Marie söyledi i yemek

önüne gelse yerdı, ama onun dı ında öyle çok da aramazdı. u ana kadar ortak bir nokta bulamamı lardı.

Ö le yeme inde peynirli makarna, salata, sö ü havuç, süt ve yulafalı kurabiye vardı. Anne Marie tepsisini eline alıp salonun en arkasındaki masaya giden küçük kızı takip etti. Ellen di er çocuklardan uzak kalaca ı en uzak kö eye oturmayı tercih etti.

Anne Marie de tepsisini Ellen'ın kar ısına koydu, sonra da sandalyeyi çekip oturdu. Ellen çatalına uzanmadan önce ba ını önüne e ip ellerini önünde birle tirdi, bir süre sessizce durdu. Ö le yeme i için Tanrı'ya ükrediyor olmalıydı.

Anne Marie, Ellen ilk çatalını a zına götürdükten sonra sütünden bir yudum aldı. "Duydu uma göre kitap okumayı seviyormu sun," dedi.

Ellen ba ını salladı.

"Benim kitap dükkânım var. Harry Potter kitaplarını okudun mu?"

Ellen ba ını iki yana salladı. "Anneannem onların bana zor gelece ini söyledi. Dördüncü sınıfa gidince okuyabilirmi im."

"Anneannen haklı sanırım."

Ellen havucunu kıtır kıtır yedi.

Anne Marie kızın cevap vermesinden cesaret alarak, "En çok hangi yazarı seviyorsun?" diye sordu.

Ellen a zındakileri yuttu. "Sevdi im çok yazar var." Biraz daha ilerleme kaydetmi lerdı. Bir bakıma anla ıyorlardı. Ayrıca küçük kız a zı doluyken konu muyor, nasıl davranması gerekti ini ö rendi ini gösteriyordu.

"Senin ya ındayken kitaplar benim en iyi arkada ımdı." Anne Marie anne babası kavga ederken gelen sesleri duymamak için yatak odasının kapısını kapattı ını ve kitap okuduunu çok iyi hatırlıyordu.

Bu yorumunun üzerine herhangi bir cevap alamadı. Anne Marie konu abilecekleri konuları dü ünürken yeme inden biraz daha yedi. Sekiz ya ındayken nelerden ho landı ını hatırlamakta zorlandı. Dul kalan arkada larının veya yirmi dilek listesinin Ellen'ın ilgisini çekece ini sanmıyordu.

Anne Marie'nin aklına bir fikir gelene kadar sessizce yemeklerini yediler. "Köpekleri sever misin?"

Ellen hızlıca ba ını salladı.

"Benim köpe im var."

Masaya oturduklarından beri Ellen ilk kez ba ım kaldırdı. "Erkek mi di i mi?"

"Erkek. Adı da Baxter."

"Baxter." Çocu un gözlerinin içi güldü.

Anne Marie içinin rahatladı ını hissetti. Hedefi on ikiden vurmu tu. Ellen köpekleri seviyordu. "Yorkshire terrieri. Neye benzedi ini biliyor musun?"

Ellen ba ım iki yana salladı.

"Baxter küçük ama kaplan gibi cesurdur. Hiçbir eyden korkmaz."

Ellen'ın gözleri parladı.

"Onunla tanı mak ister misin?"

Ellen tekrar ba ımı salladı. "Rengi ne?"

"Ço u tüyü siyah ama yüzü kahverengimsi, hem dı arı çıkık kulakları da çok komik."

Ellen buruk bir sesle, "Benim de kulaklarım dı arı çıkık," dedi. Anne Marie çocu a dikkatlice baktı. Ellen'ın kulaklarının dı hatlarını çenesinin alt kısmına kadar gelen, dümdüz saçlarının arasından görebiliyordu. "Senin ya ındayken benim de kulaklarım öyleydi. Sonra büyüdüm, kulaklarım aynı kaldı, her yerim daha da büyük oldu."

Ellen peynirli makarnasından bir çatal daha aldı.

Anne Marie de yeme ine devam etti. Ö len arasını Ellen'a köpe iyle ilgili hikâyeler anlatarak geçirdi. Ellen onlarca soru sordu, hatta bir seferinde kıkır kıkır güldü.

Di er çocuklar yava yava bahçeye çıkmaya ba ladı. Camların arkasından gelen oyun seslerini duyabiliyorlardı. Anne Marie birkaç kez dı arı baktı, Ellen'a dı arı çıkmayı isteyip istemedi ini sordu unda, hayır cevabını aldı.

Sonunda ö le arasının bitti ini duyuran zil çaldı. Ellen

aya a kalktı.

Anne Marie de onu takip etti.

Ellen üzerinde kirli tabaklar olan tepsisini mutfa a götürdü, Anne Marie'ye de elindekileri nereye koyacağını gösterdi.

Anne Marie, "Sınıfa dönme vakti geldi sanırım," dedi.

Ellen ba ını salladı. Anne Marie onu sınıfının kapısına do ru götürdü, tam yanından ayrılmak üzereyken Ellen bir eyler fısıldadı.

Onu duyamayan Anne Marie, "Ne dedin?" diye sordu.

Ellen ba ını kaldırıp ona baktı. Daha yüksek bir sesle, "Te ekkürler," dedi.

"Rica ederim, Ellen. Haftaya çar amba günü görüürüz."

Ellen gülümsedi, sonra da yava ça sınıfa girdi. Güzel bir duygu hissediyor, bir ba ka ki iye ula abilmenin verdi i hazzı ya ıyordu.

Anne Marie bu programa yazılmakla iyi bir i yaptı. Küçük Ellen Falk'un arkada a ihtiyacı vardı.

Ama hayatın cilvesi bu ya, Anne Marie'nin ondan daha çok böyle bir eye ihtiyacı vardı.

4

Anne Marie, Woodrow Wilson İlkokulu'ndan ayrıldıktan sonra mahalledeki birkaç i ini halletti. Sebze meyve aldı, postaneye gitti, kuru temizlemeden kıyafetlerini aldı. Çar-amba günleri genelde randevularla ve halletmesi gereken i lerle geçirdi.

Elindeki po etleri evine çıkardı ında telesekreterin ı ının yanıp söndü ünü fark etti. Uykulu Baxter'i ok ayıp sebze ve meyveleri buzdolabına yerle tirdikten sonra eline bir kalemle not defteri alıp mesaj dü mesine bastı.

İlk mesaj okulun rehber ö retmeninden gelmi ti. "Anne Marie, ben Helen Mayer. Ellen'la görü menizin nasıl geçti- ini sormak için aramı tım. Aklına gelen sorular için istedi in zaman beni okuldan arayabilirsin." Ardından telefon numarasını söyledi. "Haftaya çar amba görü mek üzere."

Telesekreter ikinci mesaja geçti. "Anne Marie..." Melissa Roche'un sesi Anne Marie'nin donup kalmasına sebep

oldu.

"Beni bu mesajı alır almaz arar mısın?" Sorusunun ardından bir süre tereddüt etti. "Önemli bir konu vardı da."

Kayıt Melissa'nın telefon numarasını söylemesiyle bitti. "Bu yeni numaram. Gün sonuna kadar senden haber alamazsam, kitapçıyı arayacağım."

Sesi neredeyse tehditkâr geliyordu.

Anne Marie potelerdeki diğer yiyecekleri kaldırırken Melissa'nın mesajını duydü. İ bitince çekinerek telefona uzandı. Melissa onu arıyorsa ciddi bir şey olmalıydı, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Numarayı çevirdi, telefon iki kez çaldı. Anne Marie bu konu mayı erteleyebildiği kadar ertelemeyi diliyordu, ama dileği yerine gelmedi.

Melissa, "Alo," diyerek telefonu açtı. Sesi kendisini savunmaya çalışıyormuş gibi ters geliyordu.

Anne Marie duygularını sesine yansıtmaktan kaçınarak, "Ben, Anne Marie," dedi.

Melissa, "Kim oldu onu biliyorum," diye yanıt verdi. "Numaranı gördüm."

"Bana mesaj bırakmıydın." Aralarındaki husumet Robert'in artık yanlarında olmamasına rağmen devam ediyordu.

"Konu mamız lazım."

"Uyan müsaitim." Anne Marie konu neyse hemen halolmasını tercih ederdi.

"Yüz yüze konu almak istiyorum."

Anne Marie tam da bundan korkuyordu. Melissa'nın aniden buluşma istediğinden üphelendi. "Neden?"

"Anne Marie, lütfen, mecbur olmasam aramazdım."

Anne Marie yava a nefes verdi. "Pekâlâ. Ne zaman?"

"Yarın ak am olur mu? Yeme e gidebiliriz."

"Per embe günleri dükkânı ben kapatıyorum. Ancak saat sekizden sonra bulu abiliriz."

"Peki, cuma ak amı uyar mı?"

"Tamam." Anne Marie isteksizli inin anla ıldı ını biliyordu. Cuma ak amını üvey kızıyla aynı masada geçirmek yerine çok daha güzel eylemlerle de erlendirebilirdi.

Melissa restoranı seçti, saati belirlediler. Konu maları ondan kısa süre sonra bitti. Anne Marie de telefonu yerine koyunca huzursuzlandı. Kısa süren konu malarının her anı sinirlerinin gerilmesine sebep olmu tu. Melissa'yla böyle hazırlıksız bulu acak olmaktan nefret ediyordu, aklına Brandon'ın neler oldu unu bilebilece i geldi. Üvey o luyla birkaç haftadır konu mamı tı ve bu bahaneyle halini hatırını sormu olacaktı. Brandon'ın i in ardındaki gizemi açıklı a kavu turabilece ini umuyordu; Melissa'nın aylar sonra neden onu aradı ım biliyorsa kesin Anne Marie'ye söylerdi.

Anne Marie mutfaktaki çekmecelerin birini açıp telefon rehberini çıkardı, sonra üvey o lunun numarasını bulana kadar sayfaları karı tırdı.

Brandon telefonu hemen açtı. Anne Marie'nin sesini duydu una sevindi i verdi i tepkiyle belli oldu.

"Anne Marie! Nasılsın?" diye sordu. Robert'in kızı Melissa'yla arası pek iyi olsa da, baba o ul genelde çok anla amazdı.

" iyim. Seni sormalı."

"Ben de iyiyim. Hayırdır?"

Brandon bir sigorta irketinde hasar uzmanı olarak çalı yor, Anne Marie de üvey o lunun telefonda muhabbet edecek kadar vaktinin olmadı nını biliyordu.

"Ö len Melissa aradı..."

"Melissa seni mi aradı?" Söyledi i ey aniden dikkatini çekecek kadar tuhaftı. Merakla, "Ne istiyormu ?" diye sordu.

"Dedi ine göre benimle konu mak istiyormu . Ak am yeme inde bulu aca ız. Neler oldu undan haberin var mı?"

Brandon bir kez daha, "Melissa seni mi aradı?" dedi. Kafası epey karı mı tı. "Ne istedi ini bilmiyorum."

Anne Marie iç çekte. "Ben de. Israrla yüz yüze konu -mamız gerekti ini söyledi."

"Onu aramamı ister misin?"

"Gerek yok. Nasılsa kısa zaman sonra ö renece im." Konu her neyse Brandon'ı ilgilendirmiyor olmalıydı.

"Bana da haber ver o zaman, olur mu?"

"Onunla görü müyor musunuz?" yi anla yıyorlardı ve Brandon, karde inin Anne Marie'ye kar ı tavrından ho lanmadı m açıkça dile getirdi i zamanlarda bile bozu mamı lar dı.

"Birkaç hafta oldu görü meyeli. Melissa hiç böyle yapmazdı. Babamızın vefatından sonra hemen hemen her gün beni arıyordu. Ama u son zamanlarda içine kapandı."

"Onu son zamanlarda aramadın mı?"

"Birkaç kez telesekreterine mesaj bıraktım. Herhalde vaktinin tamamım u görü tü ü adamlarla geçiriyor. Yanılmıyorsam Michael'la ili kileri ciddiye binmek üzere."

Anne Marie, "Bu iyi mi, kötü mü?" diye sordu.

"Bence iyi. Michael'ı sevdim ve gördü üm kadarıyla da Melissa'ya de er veriyor."

"O zaman onunla tanı tın, öyle mi?"

"Evet, birkaç kez kar ıla tık. Babamın cenazesine gelmi ti." O gün kocasının yasını tutan Anne Marie etrafındaki hiç kimseyi hatırlayacak durumda de ildi, Michael da onun gözünde törene gelen onca yabancıdan biriydi.

Acaba Melissa bu genç adamla olan ili kisini mi anlatmayı dü ünüyordu? Buna çok ihtimal vermiyordu, ama Anne Marie'nin merakı daha da artmı tı.

Telefonu yerine koydu, mutfak penceresinden Blossom Soka ı'nın arkasındaki soka a baktı. Melissa'nın aramasının ardındaki sebebi ö renebilmek için cumaya kadar beklemek zorundaydı.

Cuma günü Anne Marie kararla tırdıkları saat olan yediden kısa bir süre önce restorana vardı. Eski tecrübelerine dayanarak Melissa'nın geç kalacağını dü ünüyordu, çünkü Melissa özellikle Anne Marie'nin bulundu u bir yeme e ve bulu maya katılacaksa hep geç gelirdi. Üvey annesine hiç mi hiç saygı duymadı ını böyle gösterirdi. Ama Anne Marie ile riye bakınca Melissa'nın restoranın kapısının önünde dolandı ını gördü. Açıkçası bu manzara kar ısında da a ıp kaldı.

Melissa sahil eridindeki Pike Place Alı veri Merkezi'nin yakınında olan me hur deniz mahsulleri restoranında bulu mayı teklif etmi ti. Kitapçıdan hızlı adımlarla yürününce yirmi dakika kadar süren yola çıkan Anne Marie, Elliot Körfezi'nden esen so uk rüzgârlardan dolayı hasta olmamak için kalın giyinmi ti.

Üvey kızı onu gördü ü anda gergince etrafta dolanmayı bırakıp aniden durdu. Uzun yıllar boyunca ya adıkları talihsiz olaylardan dolayı Anne Marie gardını indiremezdi. Sinsice yapılan acımasız yorumlarla ve laflarla birçok kez hakarete u ramı tı.

Ciddi ifadesini bozmadan, "Merhaba, Melissa," dedi. "Güzel görünüyorsun." Uzun boylu, narin görünlü üvey kızı çekici bir kadındı. Lüle lüle siyah saçları yüzünün yanlarına dü mü tü. Üzerinde siyah kot pantolon ve dizine kadar gelen bej rengi bir ya murluk vardı. Küçük bir kızken bile modaya ve dı görünü üne ilgi gösterir, babası da onu desteklerdi.

Melissa umursamazca, "Sen de güzel görünüyorsun," dedi. "Hayatında kimse var mı?"

Anne Marie dilini ısırđı. "Hayır. Konu mak istedi in konu buysa ben hemen gideyim."

Melissa, "Sakin ol," dedi. "Konunun bununla hiç ilgisi yok."

Alaycı, küçümser tavırları hiç de i memi ti, Anne Marie neden onunla ileti im kurmaya çalı tı ina a ıyordu. Üvey kızma ula mak ona göre imkânsızdı ve bu da tanı tıklan gündən beri de i memi ti.

Melissa, "Sormamalıydım," diye söylendi, sesinde aynı saldırgan ton olmasa özür diliyormu gibi anla ılabilirdi. "Haklısın, beni ilgilendirmez."

Anne Marie, " çeriye girelim mi?" diye sordu. Rüzgâr gittikçe iddetleniyordu, her an ya mur ya acak gibiydi.

Melissa, "Olur," deyip hızlıca kapıya yürüdü.

Melissa rezervasyon yaptırmı tı, garson onları pencere- nin yanındaki masaya geçirdi. Sular gökyüzü kadar karanlıktı, ama Anne Marie sislerin arasında lo görünen ııklara baktı. Sonra da ba ını mönüye çevirdi. Melissa da tıpkı onun gibi listeyi dikkatlice inceledi. Sinirleri gerilen Anne Marie'nin hiç i tahı yoktu. Ekmek kâsede deniztara ı çorbası sipari etmeye karar verdi, Melissa'nın da aynı eyi tercih etti ini duyunca a ırdı.

Melissa garsona, "Onlar hazır olana kadar kahve alayım," dedi.

"Ben de alayım."

Garson gittikten sonra Melissa gergince bez peçeteye uzandı, peçeteyi dikkatlice kuca ına serdi. Sonra da önündeki çatal bıça ı düzeltilti.

Anne Marie, "Bana neler oldu unu söyleyecek misin?" diye sordu. Hal hatır sormanın manası yoktu.

Bir süre sessizlik oldu. Melissa sonunda, "Bu konuyu seninle konu mayı isteyerek sanırım sana haksızlık ediyorum, ama ne yapaca ını bilemedim."

Anne Marie kısa süreli ine gözlerini kapattı. "Lafı do- landırmadan söylemek istedi in eyi söylesen daha iyi olur." Melissa ellerini kuca ına koydu, ba ını önüne e di. En sonunda, "Babamın... babamın vefatından beri kendimi to- parlayamadım," dedi.

Anne Marie ba ını salladı. "Ben de."

Melissa ba ını kaldırdı, duda ını ısırıldı. "Onu çok özlü- yorum."

Anne Marie bo azında aniden beliren yumruyu yutkun-

maya çalı tı. "Ben de."

" yerine gidip arkadaşlarıyla konuşsam kendimi daha iyi hissederim diye düündüm."

Garson kahvelerini getirdi, Anne Marie adamın konuşmalarını bölmesine sevindi. Gözlerinde ya birikti im hissediyor, Melissa'nın önünde a layarak utanç verici bir duruma dü meyi istemiyordu.

Tekrar ba ba a kaldıklarında Melissa kahvesine eker attı. "Dedi im gibi, babamın i yerine u ramaya karar verdim," dedi, kahvesine toz krema kattı. "Babam hep i iyle gurur duyardı."

Gurur duymak Robert'in hakkıydı. Neredeyse kuruldu u günden beri veri depolama irketinde çalı mı , çabaları sayesinde irket büyük ba arılar elde etmi ti. Gün geçtikçe mesaisi uzasa da i ini hep sevmi ti. Üç yıl boyunca art arda Anne Marie'yi evlilik yıldönümlerini kutlamak için Paris'e götürece ini söylemi ti. Ama her sene i leri yüzünden planlarını iptal etmek zorunda kalmı tı.

Anne Marie nazikçe, "Seni gördüklerine sevinmi olmalılar," dedi.

Melissa omuz silkti. "Bu kadar kısa sürede bile çok ey de i mi ."

Bu da normal sayılırdı. Robert yaklaşık on ay önce vefat etmi ti ve hayat ne olursa olsun devam ediyordu.

Melissa, "Rebecca Gilroy'u hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Elbette." Genç kadın Robert'in asistanlı ım yapıyordu. Anne Marie'nin hatırladığı kadarıyla Rebecca, Robert kalp

krizi geçirmeden bir yıl kadar önce i e ba lamı tı.

"Rebecca'nın bebe i olmu ."

"Hamile oldu unu bilmiyordum." Haberi olsa Anne Marie ona hediye gönderirdi. Rebecca'yla sadece birkaç kez aynı ortamda bulunmu , ama onu kısa sürede sevmi ti.

"Evlennememi ," diyen Melissa, Anne Marie'yle göz göze geldi.

Anne Marie bunun önemli oldu unu d nmüyordu. " u günlerde öyle eylere çok da aldırđ edilmiyor."

Melissa fincanını tuttu, Anne Marie vey kızının ellerinin titredi ini fark etti.

"Babamla ne zaman ayrıldı nızı tam olarak hatırlıyor musun?"

Anne Marie derin bir nefes alıp verdi. "Unutabilece im bir ey de ildi ki Melissa. Elbette hatırlıyorum. Baban beni... iki yıl önce, 18 Eylül'de terk etti." Derince nefes alıp omuzlarını havaya kaldırdı; halsizle ti ini, canının yandı nı hissetti. "Babanın yoklu unda yıkıldım, hâlâ dzelemedim." Bu konu manın nereye gidece ini bilmiyordu, sabrım yitirmemeye çalı ıyordu. Nefes verip, "Beni sevmemene ra men hep ortak bir noktamız vardı," diye ekledi. " kimiz de Robert'i seviyorduk."

Melissa bu yoruma aldırđ etmedi, onun yerine gözlerini masaya çevirdi. "Siz ayrıldıktan iki ay sonra bir ak am babama sürpriz yapmaya karar verdim. O sıralar çok çalı ıyordu, o u zaman geç saatlere kadar i yerinde kalıyordu.

Evlilikleri boyunca böyle ak amların çok kez tanı ı olmu tu. ırkette yönetici olan Robert uzun saatler boyunca

çalı ıyordu.

"Birkaç sandviçle babamın en çok sevdi i çorbadan alıp yanına gittim."

Anne Marie sabırla ba mını salladı, üvey kızının ne zaman konuya gelece ini merak etti.

"Güvenlik görevlisi beni içeri aldı, ofise girdi imde.. Garson sipari leri masaya geldi, Melissa sustu, lafının yarıda kaldı ina sevinmi gibi durdu.

Anne Marie çorbasından bir ka ık aldı, aç olmamasına ra men yemek ona lezzetli geldi. Melissa'nın sözlerine devam etmedi ini fark edince ka ı ıyla ona i aret verdi. "Devam et. Ofise girdin ve..."

Melissa ba mını salladı, isteksizce ka ı mını eline aldı. "Rebecca da oradaydı."

"Fazla mesai yapmaları i lerinin bir parçasıydı."

"Tam olarak... çalı mıyorlardı."

Anne Marie ka larını çattı. "Neyi ima ediyorsun?"

Melissa gözlerinin içine baktı. "Açık açık söylemem mi lazım? Bana söyleteceksen de sorun de il. Rebecca'yla babamı.. . onları birlikteyken yakaladım."

Ya adı ı ok etkisini gösterirken Anne Marie'nin ka ı ı yere dü tü. Vücudunun her yeri uyu tu, aklı duyduklarını inkâr etmeye çalı tı. irket müdürünün bizzat gelip ona Robert'in ölüm haberini verdi i günkü gibi sersemledi, bunun ba ina geldi ine inanamadı.

Melissa, "Çok üzgünüm, Anne Marie," diye fısıldadı. "Böyle... böyle birden söylememeliydim, ama ba ka nasıl diyece imi bilemedim."

Melissa'nın a zından çıkan kelimeler aklında birle meye gelmeye ba ladı. Robert ile Rebecca ili ki ya ıyordu. Rebecca hamileydi ve evlenmemi ti. *Çocuk do urmu tu.*

Anne Marie artık nefes alamıyordu.

"Rebecca'nın bebe i."

Melissa bir kez daha Anne Marie'nin gözlerinin içine baktı. "Emin de ilim... ama Öyle oldu unu sanıyorum. Sen onu benden daha iyi tanıyorsun. Ben onu bir kez babamlayken gördüm, bir kez de geçenlerde ofiste. Öyle önüne gelenle birlikte olacak biri oldu una inanmıyorum. Cenazeye de gelmi ti."

Anne Marie gözlerini kapatıp ba nını iki yana salladı. Az önce içmeyi ba ardı ı birkaç ka ık çorba a zına geldi. Hemen önündeki peçeteye uzandı, peçeteye a zını kapatıp sandalyesinden fırladı. Sendeleyip masalara tutundu, sonra da hızlıca tuvalete gitti, tam vaktinde içeri girdi. Bo tuvaletlerden birine girip rahatladı. i bitince kendini ba nını kaldıramayacak kadar halsiz hissediyordu.

Dı arı çıktı nda Melissa onu bekliyordu. Islattı ı kâ it peçeteyi Anne Marie'ye uzattı. Gözya ları genç kızın yanaklarında izler bırakmı tı. "Çok üzgünüm, sana söylememeliydim. Ba ka... ba ka ne yapaca mı bilemedim."

Anne Marie so uk, ıslak peçeteyi iki eliyle yüzüne koydu. ok, ihanet, öfke... Hepsi de önce hangisine tepki verece ini bile bilemeyece i kadar güçlü bir ekilde üzerine üzerine geliyordu.

Melissa, "Brandon'la konu malıydım," diye fısıldadı, duvara yaslandı. Sırtını duvara yasladı, yere çöktü. "Sana

söylememeliydim. Sana söylememeliydim."

Kadın bir garson geldi. Kaygılı gözlerle, "Her ey yolunda mı?" diye sordu. "Efimiz yeme inize ilgili bir sorun olup olmadığını sormamı istedi."

Melissa do rulukken Anne Marie durumun yemekle ilgili olmadığını söyledi. "Biz iyiyiz. Çorbadan olmadı. Endişelenmeniz gereken bir şey yok."

"Yemeklerinizin ücretini almayacağız."

"Hayır, rica ederim. Hesabı ödeyeceğim." Artık öfkesi artmaya başlamıştı. Ellerini tüm mikropları kazıyarak atmaya istemesine sertçe yıkadı.

Melissa tuvaletin kapısının yanında onu bekledi, masaya dönerken onun peşinden gitti. Anne Marie çantasını eline aldı, masaya sertçe iki tane yirmi dolar koydu. Bu kadarı çorbayı ve kahveyi karıştırmaya yeterdi. Üvey kızın azar eden bir çocuk gibi bir iki adım arkasından dışarıya kadar yürüdü.

Ya mur onlar içerideyken iddetlenmişti, sert damlalarla yere çarpıyordu. Anne Marie binanın yan duvarına yaslanırken duyduğu sözlerle anlam vermeye çalıştı. Böyle bir şeyin olması ona imkânsız gibi geliyordu. Buna hâlâ inanmıyordu.

Duydukları do ru **olamazdı**. Robert, Rebecca'yı hamile bırakma riskini göze alamazdı. Birlikte oldukları gece bile... Anne Marie donup kaldı. Konulmamışlardı. Ona do um kontrol hapı almadığını söylemişti, ama Robert önemsememişti. Umursamazlığı Anne Marie'yi heyecanlandırmıştı. Bunu bebekle ilgili inatçı tavrının yıkılışı olarak görmüştü.

Melissa bozuk bir sesle, "Anne Marie," dedi. Üvey kız

zının akıttı ı ya lar ya mur damlalarına karı ıyordu. Saçları sırlıslık olmu tu, ama o hiçbir eyi fark etmiyor gibiydi. "Birinin Rebecca'yla konu ması, ona sorması lazım."

"Ben soramam."

Melissa, "Ben de soramam," diye yakındı.

"Neden? Bu saatten sonra sorsan ne olacak ki?" "Bebek babamdansa çocuk üvey karde im olacak. Gerçekten de babamdan olup olmadı nını ö renmek zorundayım. Bunu bilmek benim hakkım."

Anne Marie, zamanında onun dünyaya getirebilece i bir çocu a böyle anlayı la yakla ıp yakla mayaca nını merak etmeden duramadı. "Çocuk kız mı, erkek mi?"

"O lu."

Hissetti i acı tenine bastırılan kızgın bir demir gibi canını yakıyordu. Bir anlı na kelimeler a zında tıkanıdı. "Çocuk Robert'tense Rebacca imdiye kadar neden bir ey söylemedi?" Melissa, "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Sana bunları anlatmamalıydım."

Anne Marie donuk bir sesle, "Canımı yakmak istedin," dedi.

"Hayır!" diyen Melissa, bunu hemen inkâr etmeye çalı tı.

"Beni sevmiyorsun." Anne Marie üvey kızının amacının ne oldu unu anlamı tı. "Bana tahammül edemiyorsun. Hiç etmedin. Bunca yıl boyunca benden öğ almaya, beni *cezalandırmaya* çalı tın. Buyur, istedi ini elde ettin."

Bu ithamlara kar ı çıkmakla u ra mayan Melissa, elle-riyle yüzünü kapatıp hüngür hüngür a lamaya ba ladı. "Özür dilerim, özür dilerim."

Anne Marie sırtını üvey kızına dönüp oradan gitmeyi istiyordu. Ama Melissa'nın iç çeki lerini duymaya dayanamadı. Robert'in ihanet etti i ki i *kendisi* olsa da üvey kızına do ru gitti, ona sarıldı.

kisi yanlarından geçen insanları umursamadan birbirine tutundu.

Anne Marie kendini daha fazla tutamadı, Robert'in ihanetinin acısı birden, güçlüce üzerine geldi. Robert'in cenesinde bile dökmedi i kadar çok gözya ı döktü. Omuzlan çöktü; gürültülü, sarsıcı iç çeki leriyle tükendi.

Ardından Melissa onu tuttu, teselli etti. Üvey kızıyla onca yıl boyunca ortak bir ey bulmaya çalı an Anne Marie, sonunda aradı ını bulmu tu.

Kocasının ihaneti sa lamı tı bunu.

5

Barbie Foster sinema salonunun önündeki sıraya girip büyük ihtimalle seçece i komedi filmi için bilet almayı bekledi. Gülmek için bir sebebe ihtiyacı vardı. Günü erken başlamı , Blossom Soka ı'nın iki sokak ötesindeki Barbie adlı giyim dükkânını açmı tı. Dükkâni çok lüks, çok ayrıcalıklı ve **çok** pahalıydı. Mü terilerinin hepsi tek bir elbiseye dört haneli çekler yazabilecek kadınlardı. Barbie de onların parasının kar ılı nı almasını sa lıyor, onlara tavsiyelerde bulunuyor, aksesuarlarla istedikleri de i imi yakalamalarına yardımcı oluyordu. Tüm dolapların onun ürünleriyle dizin daimi mü terileri vardı. Moda anlayı ı ona çok ey kazandırmı tı.

Kibirli biri gibi görünmeyi istemiyordu ama alımlı bir kadın oldu unun farkındaydı. Gray'in ölümünden bu yana erkekler hep etrafındaydı. Yanlarında onun gibi bir kadınla gezmeyi diliyorlardı, Barbie ise onların parasının pe inde olduklarından üpheleniyordu ve öyle iltifatlarla kandırılacak bir kadın de ildi. Evlili i boyunca mutlu ya amı , kocasını sevmi ti. Hayatının geri kalanında da sade bir birlikteli in veya sırf seks için ya anan bir ili kinin parçası olmaya razı de ildi. **A kı** bulmayı istiyordu. Gary'nin zamanında yaptı ı gibi ona bir prensesmi gibi davranacak bir adamın hasretini çekiyordu. Arkada ları bunun zor olaca nı söylemi , ama

Barbie onları umursamamı tı. Ne yazık ki u günlerde etrafta çok fazla prens yoktu.

Geçmişte evlenmi ti. Geçmişte öyle bir baktı nda Gary'yi bularak ne kadar şanslı oldu unu fark etmi ti. O yıllarda hayata dair hiçbir tecrübesi yoktu, dolayısıyla gerçekten harika bir adam bulması ve ona âşk olması şansının ürünüydü. Ondan on yaş büyük olan Gary tanışmalarında otuz yaşındaydı; çok olgun biriydi, sevgiye ve sadakate çok değer verirdi. O zamanlar babası için çalışıyor, sık sık evlerine geliyordu. Barbie ondan hoşlanmı , her ne kadar gerçekli inen inanması birkaç yılını alsada duygularının a ka dönü tü ünü anlamı tı. On dokuz yaşına geldi inde Gary ne zaman evlerine u rasa etrafta oyalanmaya çalışmı , evden çıkıp üzerinde bikiniyle havuza kadar yürümekten keyif almı tı. Gary'nin her defasında ona bakmamak için utanarak başını bir oraya bir buraya çevirdi ini görüp gülümsemi ti.

Barbie yirmi birine bastı nda babasının ve annesinin rızasıyla evlenmi leri, Barbie annesinin kararı çıkmamasına a ırmı tı. Balayının ilk haftasında hamile kalmı tı. Tek yumurta ikizlerini dünyaya getirdi inde Gary sevinçten havalara uçtu. Ama Barbie zor bir hamilelik geçirmi , Gary de ikizlerin onlara yetece ini söylemi ti.

Eric ve Kurt hayatlarına ne e katmı , mutluluklarını katbekat artırmı tı. Gary'yle Barbie'nin de zaman zaman tartışmaları, birbirlerinden farklı istekleri oluyordu, ama birbirlerini çabucak affediyorlar, hiçbir zaman anlaşmazlıklarını öfkeye dönü türmüyorlardı. Evlerinde sakin, düzenli, hoş bir hayat sürdürüyorlardı. O uçak kazası ise bunların hepsinin sonu

olmu tu. Barbie o ullarıyla hep iyi anla ırdı, ama babaları Gary'nin trajik ölümünün ardından birbirlerine daha da kenetlenmi lerdı.

Ya adıkları acı kaybı atlatabilmeleri için birbirlerine destek oluyorlardı, hatta imdi bile hemen hemen her gün konu uyorlardı.

Annesinin ve o ullarının cesaret vermesiyle, Gary'nin vefatından bir yıl sonra kendi i yerini açmı tı. Butik yalnızlı ına aldırı etmemesini sa lamı , ona bir amaç vermi ti. O ulları on sekiz ya ına gelmi ti, gün geçtikçe hayatları ekilleniyordu. Bir süre sonra kendi ayaklarının üzerinde durmaya ba layacaklardı. Ülkenin di er ucunda üniversiteye gidiyorlardı. Barbie çocuklarına tutunma içgüdüsünü bastırarak onlarla birlikte Boston'a ve New York'a uçmu , ikisini de okullarına yerle tirmi , sonra da geri dönmü tü. Batı Yakası'na yaptı ı be saatlik uçak yolculu u boyunca bir bebek gibi durmadan a lamı tı.

O ullarının yoklu unda evi de hayatı da ona bombo gelmi ti. Kurt ve Eric'i Batı Yakası'ndaki okullarına götürdü ünden beri kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemi ti. Neyse ki o ulları ükran Günü ve Noel için eve gelmi , onlarla hasret gidermi ti.

Genelde dükkândaki i lerle me gul oluyordu ama Sevgililer Günü'nde arkadaş larıyla yaptı ı bulu ma sayesinde önünde çok farklı bir fırsat oldu unu fark etmi ti. Pe ine düece i yeni bir amaç, yeni bir u ra ke fedece ini umarak dilek listesini olu turmaya ba lamı tı. Annesi bu fikri yıllardır hiçbir eye kar ı göstermedi i kadar büyük bir hevesle

benimsemi ti, Barbie sırf bu sebeple bile onun yolundan gidebilece ini dü ün mü tü. Ço u eyi birlikte yapıyorlardı ve do rusu annesi Barbie'nin en iyi arkada ıydı.

Sıra ilerledi, Barbie genç görevliye yakla ıp on dolar uzattı.

"Hangi film?"

Barbie kıza gülümsedi. "Benim için sen seçer misin? Komedi tercihimdir."

Kız, Barbie'ye baktı. "Üç dört tane film var. Herhangi biri olabilir mi?"

"Olur." Barbie'nin istedi i tek ey sonraki iki saat boyunca hayatın gerçeklerinden uzakla maktı.

Genç kız parasını aldı, makineden çıkan bileti ve paranın üstünü Barbie'ye uzattı. "On iki numaralı salon," dedi. "Film dört yirmi be te ba layacak."

Aç olmamasına ra men bekleme salonuna girdi i anda burnuna gelen patlamı mısır kokusu a zını sulandırdı. Küçük bir paket patlamı mısır, bir de kola alıp on iki numaralı salonun yolunu tuttu.

Perdede gelecek filmlerin fragmanı oynuyordu, çabucak orta sıralarda bir yere geçti. Patlamı mısır ve kolayla koltuna oturdu, çantasını yan tarafındaki bo koltu a bıraktı.

Etrafa bakınca sadece ço u ya lı ve tahminen emekli çiftleri gördü. Patlamı mısırını yemeye ba ladı, birden bo azı kupkuru oldu. Tüm dünya ona birbirine â ık insanlardan ibaretmi gibi geliyordu. Salondaki di er kadınlara, hayatta olsa Gary'yle onlar gibi ya ayaca ı uzun soluklu ili kilerine, sonsuza dek sürecek a klarına imreniyordu. Bir ansının daha

olmasını istiyordu. Çekiciydi, varlıktı, iyi bir insandı ve yalnızdı. Tekrar â ik olmak listesindeki ilk eydi. Ama Gary gibi bir adam bulamayacaksa bir ili ki ya amayı istemiyordu. Ne yazık ki rahmetli kocası gibi adamlardan dünyada çok yoktu.

Arkada ları o aptalca dileklerden bahsedene kadar hayatı yeterince yolunda gidiyormu gibi geliyordu. Annesi listesini neredeyse tamamlamı tı. Ama onunki daha bo sayılırdı. Â ik olmanın dı nda birkaç ey daha yazmı tı. Oryantall dans ö renmeyi istiyordu. Gary'yle birlikte yıllar önce Kahire'de bir dans gösterisine denk gelmi ler, o çekici, kadınsı hareketlerden etkilenmi ti. Listesine ba ka bir ey daha yazmı tı. Hawaii'de norkelle yüzmeyi, Paris'te alı veri yapmayı, Londra'da gezmeyi istiyordu; bunları Gary'yle birlikte yapmı , hepsinden keyif almı tı. Ama hiçbirini tek ba ına yapmayı istemiyordu.

Tekrar a kı yakalama arzusu, ona aklının dahi alamayacağı bir yanılgı olarak görünüyordu. Ama tam olarak bir ili ki *arayıp aramadı ndan* emin de ildi. Gerçekten birini sevmeyi ve sevilmeyi istiyorsa a ka kalbini açmalı, bulacağı ki iyi kaybetmenin riskini göze almayı kabul etmeliydi.

Ba mı iki yana salladı, onu Gary'nin sevdi i gibi seve-
bilecek birinin kar ısına çıkaca ına inanmaya çalı manın
saçma oldu unu dü ündü. *Onu* sevecek; parasını, güzelli ini
de il onu isteyecek birini bulması zordu.

Aniden gözlerine ya lar doldu, öfkeyle gözlerini sildi.
A layacak bir ey yoktu. Kafa yoracak hiçbir derdi yoktu.
Onlarca, yüzlerce kadının kıskanabilece i bir hayatı vardı.
Maddi sıkıntılarla bo u muyordu, o ulları sorumlu birer ye-
ti kin olmu tu, kırk ya ında olmasına ra men otuzunda gös-
teriyordu. Gözya ları sebepsizdi, yine de buna aldırı etmeden
duramıyordu.

Çantasına uzanıp bir paket selpak çıkardı, birini alıp ses-
lice burnunu sildi.

Fragmanlar hâlâ devam ediyordu. Seyirciler güldü üne
göre hepsi komedi filmiydi. Etrafından arada sırada kahkaha
sesleri yükseliyordu.

Burnunu çekip gözlerindeki ya ları selpakla kuruturken
tekerlekli sandalyeli bir adamın oturdu u sıraya yakla tı ını
gördü. Adam gözlerini dikkatlice ona çevirmi ti, bu, Bar-
bie'nin yabancıısı oldu u bir ey de ildi. Erkekler ona bak-
maktan ho lanıyordu. Yalnız bu adamın bakı larında o
be eniyi göremedi. Adam daha çok sinir olmu gibiydi.

Tekerlekli sandalyesini Barbie'nin yanındaki bo yere
süren adam dönüp ona ters ters baktı. "Bilmiyorum fark ettin
mi, ama engelli ki ilere ve yakınlarına ayrılan yerde oturu-
yorsun."

"Ya..." Barbie bunu fark etmemi ti, adam bundan bah-
sedince oturdu u sıranın üzerindeki i areti gördü.

"Buradan kalkmalısın." Sözlerinde nezaketten eser yoktu.

Biriyle gelmi olmalıydı, herhalde o koltu u da onun için istiyordu. Özel mülküne izinsiz girilmi gibi ka larını çatması anlayı la kar ılanabilirdi.

Barbie büyük çantasına uzandı, askısını omzuna attı, patlamı mısırını ve içece ini alıp aya a kalktı. Bo sıra bo-yunca ilerlemek yerine adamın yanından geçmeye çalı tı.

Adam geçebilece i kadar yer açmak için tekerlekli sandalyesini geri çekti ve nasıl olduysa Barbie'nin pantolonun paçası tekerine takıldı. Barbie ayakta durmaya çalı rken sendeledi, barda ındaki kolanın hepsini adamın üzerine döktü.

Adam ıslanan pantolonuna a kınlıkla baktı, buz küpleri yere dü tü.

"Çok özür dilerim." Barbie elini çantasındaki selpa a götürdü, bu sırada patlamı mısırını da adamın üzerine bo altmayı ba ardı.

"Çok... çok özür dilerim," dedi, daha da utandı.

"Rica etsem *gider* misin?"

"Ama..."

Adam gitmesini istedi i tarafı i aret etti, sonra da kızgınlıkla ba mını iki yana salladı.

Barbie sıradan tela la çıkmaya çalı tı. Kendini sakar biri gibi hissederek bo lobiye fırladı. Masanın üzerindeki peçetelikten bir avuç peçete aldı, çabucak salona döndü.

Barbie peçeteleri uzattı ında adam hâlâ kuca ındaki

patlamı mısırları üzerinden atmaya çalı ıyordu.

Barbie adamın duyabilece i bir sesle, "Size ba ka bir ey getirebilir miyim?" diye fısıldadı.

Adam parlak, mavi gözleriyle ters ters baktı. "Yapacanını yaptın zaten. En iyisi **beni yalnız bırak.**"

"Peki."

Adamın bu kadar kaba olmasına gerek yoktu. Barbie, "Özür diledim," diye cevap verdi adama.

" yi. Özrünü kabul ettim. İmdi müsaade edersen filmin tadını çıkarmak istiyorum."

Barbie di lerini sıktı. Adamın üzerine bir bardak daha içecek dökmeyi istiyordu. Az önceki eyleri kasten yapmamı tı ki. Kazara olmu tu ve defalarca adamdan özür dilemi ti. Üzüntüsünün adamın aksi tepkilerinden dolayı kızgınlı a dönü tü ünü hissediyordu.

Adam yanından gitmesini çok açık bir ekilde dile getirdi i için Barbie tekerlekli sandalyeli ki iler için ayrılan sıranın be sıra üstündeki bo bir yere geçti. Dikkatini on dakika önce ba layan filme vermeye çalı tı.

Perdede tam da istedi i gibi komedi türünde bir film vardı, ama artık hiç gülecek durumda de ildi. Onun yerine ayaklarını gergince yere vurdu, ka larını çatarak a a ı sıralardaki aksi adama baktı. Ayak seslerinin etrafındaki ki ileri rahatsız etti ini fark edince bacak bacak üstüne attı. Ömrü boyunca bu kadar kaba biriyle kar ıla mamı tı. Adam kolanın üzerine dökülmesini gerçekten de **hak ediyordu.**

Di er seyirciler filme gülüyordu. Barbie de filme odaklanabilse gülebilirdi. Ama istemsizce gözleri tekerlekli sandalyedeki adama kayıyordu. çindeki küçük kız ona bakıp dil çıkarmak istiyordu.

Adam ondan gitmesini istemi ti, imdiye kadar da yanma biri oturmamı tı. Aslında bulundu u sıranın tamamı bo tu. Sinemaya biriyle gelmemi , sadece **Barbie'nin** yanında oturmasını istememi ti.

Barbie'nin neyi vardı ki? Birçok erkek onunla yan yana oturmayı isterdi. O küçük kaza konusunda da daha anlayılı davranırlardı. O... o ilkel adama a zına geleni söylemek aklım çeliyordu. Gerilen sinirleri ona salondan çıkıp gitmesini söylüyordu. Özgür bir ülkede ya ıyordu ve canının istedi i yere oturabilirdi.

Barbie filmin ortasında çıkıp öfkeyle bekleme salonunda dolandı. Bu adam böyle davranma, daha da kötüsü Barbie'ye kendini kötü **hissettirme** hakkını nereden alıyordu? Barbie'ye bileti satan genç kız birkaç dakika onu izledi.

"Bir sorun mu var?" diye seslendi.

Barbie etrafında dolandı, sinirleri daha da gerildi. Kızın yapabilece i hiçbir ey olmamasına ra men, "Az önce içerdeki adamın biri bana hakaret etti," dedi. "Bilmeden engellilerin bölümüne oturmumu, o da bana gitmemi söyledi."

Genç kız ba nını önüne e di, ama gülümsedi i Barbie'nin gözlerinden kaçmadı.

"Komik bir ey mi var?" diye sordu.

"Hayır, hayır özür dilerim. Yerinizi de i tirmeniz art de ildi."

"O sırada yanlı yere oturdu umdan haberim yoktu. Bi-riyle geldi ini ve onun yerine oturdu umu sandım."

"O yalnızdı."

"Aynen öyle. Ayrıca kolamı da yanlı lıkla üzerine dök-tüm. Kazara oldu."

Kızın gözleri irile ti. "Üzerine kola mı dөktünüz?"

"Tam da kuca ına."

Genç kız kıkır kıkır güldü, eliyle a zını kapattı. "Sinir-lendi mi?"

"Evet, ama kazara oldu. Patlamı mısıрім da dөkөldü."

Kız bir kez daha kendisini tutamayıp güldü. "Aman Tan-rım."

Barbie kızın güldü ünü görünce ka larını çattı. Ters ters, "Hayatımda bu kadar kaba, laf anlamaz bir adam görmedim ben," dedi.

Kız artık açık açık gülerek, "Bahsetti iniz ki i dayım Mark," dedi.

"Dayın mı?" Barbie bir ate ten di erine atlıyor gibiydi. Söyledi i her ey "Mark Dayı"nın kula ına gidebilirdi. yi de olurdu. Birilerinin o kibirli, küstah, asabi adamla do ru düzgün konu ması gerekiyordu. Hem kim oldu unu sam-yordu ki?

Genç kız, "Ne yazık ki bazen anla ması zor biri olabili-yor," dedi.

"Onu gel de bana sor!"

"Canınızı sıkmasına müsaade etmeyin."

Barbie bir eyler söylemek için a zını açtı ama kızın haklı oldu una karar verdi. Aynen o adam gibi biletinin parasını vermi ti ve canının istedi i yere oturabilirdi. Engelliler için ayrılmı yere oturmayı dü ünüyorsa e er, o koltu a bilerleri ihtiyaç duymadı ı sürece bu konu sadece onu ilgilendirirdi.

Genç kız, "sterseniz içeri girin," dedi. "Film gerçekten çok komik."

"Sa ol." Barbie salona döndü, canının istedi i yere oturmakta kararlıydı.

Sinirini de geride bıraktı.

Olay yaratmak ona göre bir ey de ildi. Eski yerine döndü. Koltu una geçti, çantasını kuca ına koyup perdeye baktı. Filmde olup bitenleri takip edemedi.

En sonunda izlemekten vazgeçip adamın ba ının arkasına baktı. Adam yerinde rahatsız olmu gibi kıpırdandı ına göre onu izledi ini sezmi olmalıydı. Barbie'ye göre hava ho tu.

Yarım saat sonra film bitti, ı ıklar yandı. Salon bo aldı, ama Barbie koltu unda oturmaya devam etti. Mark ya da adı neyse o adam da yerinde durdu. En son ki i de kapıdan çıkınca tekerlekli sandalyesini çıkı a do ru sürdü.

Barbie adamın pe inden gidip, "Her zaman bu kadar kaba mısındır?" diye sordu.

Adam tekerlekli sandalyesiyle tek hamlede ona do ru dönünce, bir an Barbie'yi a ırttı.

"Gerekti inde kaba davranmasını bilirim."

Barbie salon karanlıkken adama iyice bakamamı tı. Ama imdi büyük bir a kınlık ya ıyordu. Adam yakı ıklıydı. Ama bir yandan da huysuzun tekiydi. Gary ölse bir kadınla onun gibi konu mazdı. Rahmetli kocası daima saygılı, nazik biriydi.

Barbie, "Ke ke senden hiç özür dilemeseydim," diye söylendi. "Özrü hak etmiyorsun."

"Ne istiyorsan onu yap. Yolundan çekil yeter."

"Seve seve," diyen Barbie ba ını dimdik tutup adamın yanından uzakla tı. Sinemadan ayrılmadan önce tuvalete gitmeye karar verdi.

Kapıdan çıkarken Mark'm tekerlekli sandalyesini bekleme alanına do ru sürdü ünü gördü.

Ye eni Barbie'nin yanına gelip kısık bir sesle, "Epey sinirlenmi ," dedi.

"Ona hakkında dü ündü üm her eyi söyledim."

Genç kız ne eyle gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Barbie ba ını salladı. "Gerçekten." Ama yava yava a ırı tepki gösterdi ini dü ünmeye ba lıyordu.

" nsanlar genelde etrafında dört döner."

"Ben onlardan biri de ilim." O da, Gary de insanlara e it davranılması gerekti ine inanırdı. Bunun dı ndaki her ey ayrımcılık yapmak, kar ıdaki ki iyi de il de engelini görmek

demekti.

"Ailemizdeki herkes haline üzüldü ü için öyle yapıyor, ama o bundan nefret ediyor."

"Ya!" Barbie'nin ona merhametle yakla madı ı orta-daydı, ama belki de biraz kabalık etmi ti.

Genç kız, "Ben ona onlar gibi davranmıyorum," diyerek sözlerine devam etti. "Bu yüzden benim çalı tı ım ak amlar sinemaya u ruyor."

"Sinemaya sık sık gelir mi?" Barbie bu soruyu neden sordu una anlam veremedi.

"Mark Dayım her pazartesi ak amı buraya gelir," diyen genç kız Barbie'nin gözlerinin içine baktı. "Bu arada ben Tessa. Dayımın adı da Mark Bassett." Elini uzattı.

Barbie de elini uzattı. "Ben de Barbie."

Tessa, "Yine geleceksiniz, de il mi?" diye sordu.

"Bu civarda oturuyorum." Yani, öyle sayılırdı. Evinden buraya gelmesi arabayla yirmi be dakikasını alıyordu, ama eh rin bu kesiminde ona en yakın, en büyük sinema da bu-rasıydı.

Tessa, "Çok güzel," dedi, Barbie'ye otoparka açılan cam kapılara kadar e lik etti. Kapının bir kanadını onun için açtı. "Kısa süre sonra görü ürüz umarım."

Barbie, "Görü ürüz," dedi, çantasından arabasının anahtarlarını çıkardı. Arabasına oturdu, Tessa'yla yaptı ı konu - mayı dü ündü. Genç kız ondan bir sonraki hafta pazartesi günü sinemaya gelmesini istemi , o da ona bir bakıma söz

vermi ti. Bu konuyu bir süre dü ünmesi gerekiyordu. Bu adamdan etkilendi ini, aynı anda yepyeni bir heyecana yelken açtı mı inkâr edemezdi.

Aslında... yıllardır hiç kimseye böyle büyük bir tepki vermemi ti. Tavrının de i ikli ine anlam veremiyordu.

Üzüldü ü veya kafası karı tı ı di er anlarda oldu u gibi annesini aradı. Lillie hemen telefonunu açtı. "Hayatım, ne-redesin?"

"Sinemaya gittim . imdi yoldayım."

Annesi, "Sana mesaj bırakmı tım," dedi. "Eve u rarsın, birlikte yemek yeriz diye dü ündüm."

Birden i tahı kabaran Barbie, gün boyunca bir tost ve birkaç avuç patlamı mısırın haricinde hiçbir ey yemedi ini fark etti.

"Sa ol," dedi. "Bir ey lazım mı? Gelirken getirebilirim." "Hayır, hayır, sabah alı veri e çıkmı tım."

Barbie, "Arabanı aldın mı?" diye sordu. Kırmızı, üstü açılır araba aynı sorundan dolayı tekrar bayiye götürülmü tü. Servis direksiyon sistemini iki kez tamir etmeye çalı mı tı.

"Hayır, ama içim rahat."

"Çok sakinsin." Barbie annesinin sabrına hayran kaldı. Annesi bir kez bile ikâyetçi olmamı tı.

Annesi, "Her ey yolunda mı, hayatım?" diye sordu. "Sesin gergin gibi."

"Sorma..." Barbie ba ına gelenleri anlattı, ama nedense

adamın tekerlekli sandalyede oldu undan bahsetmedi. Annesi kakhaha atıp onu a ırttı.

"Anne!" diye haykırdı. "Hiç komik de il."

"Biliyorum. Sadece seni bir an elin aya ına dolanımı halde gözümün önüne getiremedim de."

Barbie, "Suç adamdaydı," dedi. "Dua etsin kuca ına dü medim."

Aniden aklında bir görüntü belirdi ve gördü ü ey hiç ho una gitmedi. Mark'ın kuca ına oturdu unu, kollarını boynuna attı ını, gözlerinin ve dudaklarının bulu tu unu gördü. Ba nını iki yana salladı. Bu görüntünün nereden geldi ini bilmiyordu, çünkü o adam hiç ho biri de ildi.

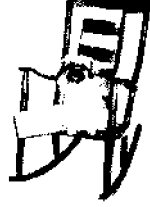
Lillie, "Buraya gelince her eyi anlatırsın," dedi. "Birkaç dakikaya görü ürüz o zaman." Barbie tam telefonu kapatmak üzereyken annesinin sesini duyunca durdu. "Barbie, söylemeyi unuttum. Jacqueline Donovan önümüzdeki hafta pazartesi bizleri küçük bir bulu maya davet etti. Sen de gelirsın, de il mi?"

"Pazartesi mi? Saat kaçta?"

"Altı gibi."

Barbie kararını verip, "Maalesef, anne," dedi. "Ba ka planlarım var."

Mark Bassett ondan umdu u kadar kolay kurtulamayacaktı.

6

Anne Marie cuma günü Melissa'yla yedi i yemekten sonra duygusal olarak çökmü tü. Konu malarını aklından silmeye çalı mı ama becerememi ti. Robert'in onu aldattı ı gerçe i günün her anında dü üncelerinde geziyor. O ihanet, acı, kızgınlık ona a ır geliyordu. Kocasından çocu u olmasını bu kadar çok istemese canı böyle yanmazdı. Robert'in onu reddedip ba ka bir kadınla yata a girmesi ve o kadının da imdi ondan olabilecek bir çocu a annelik etmesi zalimli in açık göstergesiydi.

Di er bir sorun da üvey kızıydı. Melissa' nın bile bile canını yakmayı ve onu küçük dü ürmeyi planladı ina inanmayı istemiyordu, ama bazı üpheleri vardı. Yine de Robert'in kızının babasının yaptıklarından dolayı üzöldü ünü hissetmi , aklına konuyu açabilece i ba ka biri gelmedi ini için de gerçe i ona söylemesini anlayı la kar ılamı tı. Ama Melissa'nın neden abisine de il de ona geldi ini çözememi ti.

Brandon'ı seçmesi içinde buldukları durumdan dolayı daha uygun olabilirdi. Bir kadınla konu mayı istedi i için mi onunla görü meye karar vermi ti? Ba ka hiç kimsenin Robert'i onun kadar sevmedi ini bildi i için mi böyle davranmı tı? Kesin olan bir ey vardı; o da Melissa'nın Anne Marie'nin canını yaktı ını fark etti i anda gerçekten de pi - manlık duydu uydu. Nihayetinde *Anne Marie*'yi o teselli et - mi ti.

Pazar günü yanında Baxter'la küçük dairesine kapandı. Telefonunu açmadı, mesajlarına bakmadı. Cumartesi günü yarım gün bile olsa çalı mayı ba armasına a ırdı. Ö le vakti migreni tuttu, dükkânı Theresa'ya bıraktı. Neyse ki pazar günleri dükkân kapalı oluyordu.

Baxter'ı kısa süreli ine gezdirmenin haricinde evden ayrılmadı. Acısını ve kederini ya arken elinde bir paket pe - çeteyle odadan odaya dolandı.

Robert böyle bir eyin olmasına nasıl müsaade ederdi? Ona böyle ihanet edebilir miydi? Telefon birkaç kez çaldı ama cevap vermedi. Ekrandaki numaralara bakılırsa telefon - ların ço u u anda en son konu mak istedi i ki i olan Melis - sa'dan geliyordu. Telesekreterin hafızası dolana kadar mesaj - lar üst üste geldi. Hiçbirini umursamadı. Ona göre dı dün - yayla ne kadar az ileti im kurarsa o kadar iyi olurdu.

Pazartesi günü yine i ba ı yaptı. Çalı anları Theresa Newman ile üniversite ö rencisi Cathy O'Donnell onu ra - hatsız etmemeleri gerekti ini hissetmi ti. Anne Marie müm - kün oldu unca arka taraftaki ofisinde durdu, üst üste yı ılan evraklarla u ra tı. nsanlarla ilgilenebilece ini sanmıyordu.

Saat on iki buçukta Theresa ofisine geldi. "Biri seninle konu mak istiyor," dedi.

"Mü terilerden biri mi?"

"ey..." Theresa ne diyece inden emin de il gibiydi. "Sanırım üvey kızın."

Anne Marie gerildi. Melissa dükkâna geldi ine göre kaç ı yoktu. Cuma gününden sonra tedirgin olmu tu; imdi ise üvey kızının söyleyebilece i bir ba ka eyin daha üstesinden gelemeyecek kadar zayıf oldu unu hissediyordu.

"Anne Marie?" diyen Melissa, Theresa'nın yanından geçip ofise girdi.

Theresa, Anne Marie'ye özür dilercesine baktı ve müsaade isteyerek içeriye döndü.

Melissa gergince kapının önünde durdu. "Neden telefonunu açmıyorsun?" diye sordu. "Seni defalarca aradım. Sanki yer yarıldı da içine girdin."

Anne Marie'nin verece i cevabı rahatlıkla tahmin edebilirdi. "Kimseyle konu acak halde de ildim."

"Beni endi elendirdin. Brandon'ı da."

"Ona söyledin mi?"

Melissa ba ını salladı. "Bana çok kızdı. Sana bunları hiç anlatmamam gerekti ini söyledi."

Anne Marie'nin dilinin ucuna da a ır sözler geliyordu. Melissa'nın önce abisiyle konu mu olmasını çok isterdi. Ama önünde sonunda gerçe i ö renece ini dü ünüyordu. Ha imdi olmu , ha sonra. Ne fark ederdi ki?

Melissa a layacakm ı gibi oldu. "Brandon haklıydı." Sesi titriyordu. "Özür dilerim, Anne Marie. O anda sana söy-

lemem gerekti ini hissettim. Senin de benim gibi ok geçirece ini biliyordum, ama canını bu kadar yakacanı tahmin edemedim. Aptallık ettim, dü üncesizce davrandım. Özür dilerim."

Tekrar gözya larına bo ulmak kolaydı. Ama Anne Marie kontrolünü yitirmemek için çaba sarf etti. "Bir bakıma do ru eyi yaptın," dedi, sakince konu maya çalı tı. "Elbet bir gün o bebe in varlı nı ö renecektim."

Melissa içeriye do ru bir adım attı. "Kendimi hâlâ çok kötü hissediyorum."

Anne Marie, "Neyse, ya ananları geride bırakalım," dedi. Melissa bunu söylemenin ona neye mal oldu unu bilemezdi. Anne Marie onu suçlamayı istiyordu ama bunu yapamayacanın farkındaydı. Üvey kızıyla arasında bir tür bakurmaya çalı tı ı onca yılın ardından u anda kurdukları cılız köprüyü yıkmayı istemiyordu.

Melissa, "Kendimi affettirmem için yapabilece im bir ey var mı?" diye sordu.

Anne Marie ba nını iki yana salladı.

"Benden istedi in bir ey var mı?"

Anne Marie derin bir nefes aldı. "Bana yeni bir kalp verebilir misin?" diye sordu, sesinin alay ediyormu gibi çıkması olmasını umut etti. Ama üvey kızının gözlerindeki hüznü dolu bakı ı görünce yanıldı nı anladı.

"Belki de gitsem iyi olur," diyen Melissa'nın arkasına dönmek üzereyken omuzları çöktü.

Anne Marie, "Bir ara çay içelim, olur mu?" diye sordu.

Melissa a kınlıkla, "Gerçekten mi?" dedi.

"Sen Robert'in kızısın ve benim hakkımda ne dü ünürsen dü ün, ben babanı seviyorum." Anne Marie ona kar ı dü rüst olmayı istiyordu.

"Seni aldattı mı ö renmi olmana ra men onu hâlâ seviyor musun?"

Anne Marie'nin kocasına olan a kını açıklaması zordu. Robert'in yaptıkları onu yıkmı tı ve her ne kadar onunla yüzmeyi, ona suçunu itiraf ettirmeyi istese de bu ihtimalin elinden alındı mını biliyordu. Yine de onu seviyordu. "Babam canını çok yaktı, de il mi?"

"Evet. Bu yüzden ondan nefret edebilirdim ama..."
Melissa araya girip gözlerini kısarak, "Ben ederdim," dedi.

Anne Marie, "Peki, bunun ne faydası olur ?" diye sordu. " nan bana bunu tekrar tekrar dü ündüm. Bu kötü haberin beni mahvetmesine izin verebilirdim, zaten bir süre kendimi toparlayamadım."

"Biliyorum, bu yüzden kendimi suçluyorum."

"Dert etme. Bunları geride bırakalım dedi imde ciddiydim. Her neyse elimden geldi ince atlatmaya çalı yorum. İlk ba ta etrafı yakıp yıkmayı istedim, ama bunun bir yardımı olmayaca mını dü ündüm. Kızgınlık ve öfkeyle hiçbir eyin de i meyece ini anladım."

Melissa uzun süre ona baktı. "Benden çok çok daha iyi bir insansın."

"Sanmam. Biraz daha tecrübeli, biraz daha kırgın, yaralı desek daha do ru olur." Melissa'nın ona böyle bir iltifatta bulunaca mını sanmıyordu. "Sen daha gençsin. Er ya da geç hepimiz hayatın sillesini yiyoruz." Karamsar konu mak is-

temiyordu, ama u noktada aksini yapması da çok zordu. "Beni arayıp sordu un için te ekkürler."

"Babamın yaptıklarından dolayı kendimi çok kötü hissettim. Rebecca'nın bebe iyle ilgili haberler beni kötü etkiledi. Bu yüzden seninle görü mek istedim, ama yapmamalıydım."

Anne Marie elini havaya kaldırıp unut dercesine salladı. "Dedi im gibi, bunları geride bıraktım." Söyledikleri tam olarak do ru de ildi; Robert'in ihanetinin ve bunu ö reni eklinin açtı ı yaraların kapanaca ını sanmıyordu.

Melissa birkaç dakika daha yanında kaldı, ö leden sonraki dersleri için kitapçıdan ayrıldı. Anne Marie çay içme daveti konusunu bilerek tekrar açmadı, bunu yapmaya biraz daha hazır hissetti inde arayacaktı onu.

Anne Marie bir saat sonra durumunun mü terilerle ilgilenebilecek kadar düzeldi ini hissetti. Cathy gitmi ti, Theresa ö le molasına çıkarken Anne Marie de kasanın ba ına geçti. Pazartesileri genelde durgun geçerci, Anne Marie rafların arasında dola an iki mü terinin oldu unu gördü. Üvey kızıyla konu tuktan sonra kendini iyi hissetti ini kabul etse de duygusal olarak çökmü tü. Melissa'nın ve Brandon'ın onun için kaygılanması tek tesellisi olmu tu.

Dükkânın kapısı açıldı, Elise Beaumont içeri girdi. Yüz ifadesi kafa karı tırıcıydı, Anne Marie'nin solgun ve durgun göründü ünü fark etmi se de bundan bahsetmedi.

Anne Marie ne eli davranmaya çalı arak, "Merhaba, Elise," dedi. "Ho una gidebilece ini dü ündü üm birkaç kitap ayırdım sana."

Elise tezgâha do ru yürüdü. "Te ekkürler. Yemek arka-
da 1 programının ilk gününün nasıl geçti ini ö renmeye gel-
dim."

Program Anne Marie'nin aklından çıkmı tı. "Ah, evet.
Fena de ildi."

"Okulda ilgilenece in çocu u seçti mi?"

Anne Marie ba ını salladı. "Adı Ellen Faik, ikinci sınıfa
gidiyor." Ellen'ın yüzünü gözlerinin önüne getirmesi, ne
kadar utangaç ve ürkek oldu unu hatırlaması biraz vaktini
aldı.

Elise, Anne Marie'nin önüne koydu u kitaplardan birini
alıp açtı. "Çok hevesli de il gibisin."

"Ellen'la beni e le tirmelerinin yerinde oldu unu san-
mıyorum." Sekiz ya ındaki kızın ö le yeme i boyunca ne-
redeyse hiç konu madı ından bahsederek sözlerine devam
etti. Geçen hafta boyunca önceki bulu maları sayesinde ya-
kaladı ı iyimserlik hissini yitirmi ti.

Elise, "Daha erken, biraz sabret," dedi.

"Öyle yapaca ım." Ama Anne Marie'nin bu programla
ilgili üpheleri vardı. Okullar kapanınca programdan çıkabi-
lirdi ama o zaman da ba ka bir gönüllü programı araması ge-
rekecekti. "Rehber ö retmeni aramalıyım," dedi. "Ellen
sadece Baxter'dan bahsetti imde heyecanlandı."

"Köpekleri seviyor demek ki."

"Bence de. Baxter'ı okula götürmek için izin alabilirsem,
Ellen'ı mutlu edebilirim." Baxter çocuklarla iyi anla an, uslu
bir köpekti; Anne Marie'nin bu konuda hiçbir endi esi yoktu.

"Çok iyi dü ün mü sün."

Elise, Anne Marie'nin tavsiye etti i kitaplardan biri olan, eski bir gazeteci tarafından yazılmı romanı almaya karar verdi, sonra da birkaç dakika dükkânda dolandı. Eskiden kütüphanecilik yapan Elise, iyi bir okur ve iyi bir mü teriydi. Ço u zaman kitaplar ve yazarlar hakkında Anne Marie'den daha bilgili oldu unu fark ediyordu. Eline bir ba ka roman alıp tezgâha döndü.

Anne Marie'ye dikkatlice bakıp, "Canın sıkkın gibi," dedi.

Anne Marie, " yiyim," diye ısrar etti.

"Öyle görünmüyorsun, cesur duru un da hızla kayboluyor. Biriyle konu malısın. ansa bak ki ben bo um."

Elise olayın özüne do rudan inmeyi seçti. Lafı dolandırmayı veya gere inden fazla dü ündükten sonra konuya girmeyi tercih eden biri de ildi. Anne Marie arkada ının dobra tavrını genelde severdi. Ama u an kendini ona açılmaya hazır hissetmiyordu.

Elise, "Ee?" dedi.

Anne Marie, "Geçen cuma moral bozucu bir haber aldım," diyerek konu maya ba ladı. "Ama üstesinden gelmeye çalı ıyorum."

Elise sabırla arkada ının sözlerine devam etmesini bekledi.

Anne Marie omzunun üzerinden az önce içeriye giren ve raflara göz gezdiren bir ba ka mü teriye baktı. "Burada konu mak istemiyorum."

Elise arkada ının eline dokundu. "Seni anlıyorum. Bir sonraki..."

Dükkânın kapısı açıldı ve Theresa ö le yeme inden tam vaktinde döndü. Ne eyle, "Fransız Kafesi'nde çok güzel sebze çorbası vardı," dedi. "Açıktıysanız kaçırmayın derim."

"Olabilir," diyen Anne, cuma ak amından beri do ru düzgün bir ey yememi ti. Zaten çok zayıftı ama acıkma- mı tı, bu son olay i tahımı biraz daha kaçırmı tı.

Elise, "Ben de bir eyler yemeyi dü ünüyordum," dedi. "Gel de bana e lik et."

Bu bir davetten çok, buyruk gibiydi. Yine de Anne Marie arkada mı kırmadı. Elise büyük ihtimalle haklıydı; bu konuyu konu ması ve bir eyler yemesi ona iyi gelecekti. Elise'in Sevgililer Günü'nde yeniden bir araya gelme teklifini hatırlayıp hafiften gülümsedi. Theresa yerine geçti, o da çan- tasını alıp Elise'le birlikte dı arı çıktı.

Arkada ı, "Üzerine kalın bir eyler alsaydın," dedi.

Anne Marie gönülsüzce omuz silkti. "Giderek annem gibi konu uyorsun," diye söylendi.

"Gözlerine bakılırsa, bence tam da öyle birine ihtiyacın var." Bu yorumla tekrar gözlerine ya lar doldu, Anne Marie üzerine bir ceket almak için ofise dönerken bunu gizlemeye çalı tı. Bir peçete alıp burnunu sildi, peçeteyi çöp kurusuna attı. Ö rendi i eyleri hayatta annesiyle konu amazdı. Laura Bostwick, Robert'le evlenerek çok büyük bir hata yaptı ı hakkında Anne Marie'yi azarlamak için bir fırsat olarak kul- lanırdı bunu. Laura en ba ından evliliklerine kar ı çıkmı tı. Kendi mutsuzlu unun içinde yitip giden annesi, di er insan- ların mutluluklarını baltalamaktan zevk alıyor gibiydi.

Elise soka ın kar ısına geçerlerken Anne Marie'yle kol

kola girdi. "O kadar zayıfsın ki sert bir rüzgâr çıksa uçacaksın."

"Yapma, Elise. Abartma."

Elise, "Ke ke benim de böyle bir derdim olsaydı," dedi. "Maverick vefat ettikten sonra maalesef kederimi yemeklerle bastırmaya çalı tım. Oysa önceden yediklerime ne kadar dikkat ederdim." Beklenmedik bir anda güldü. "Maverick ku gibi yedi imi... keten tohumu, yabanmersini, mısır gevre i yiyerek bunu gösterdi imi söylerdi. Maverick çok esprili bir adamdı. Bazen ona olan özlemimin dinip dinmeyece ini merak ediyorum." Ba nı iki yana salladı, dikkatini Anne Marie'ye verdi.

Fransız Kafesi, Blossom Soka ı'ndaki en ünlü kafesiydi; saat neredeyse iki olmasına ra men ö le yeme ine gelen mü terilerle doluydu.

Tüm pastaları kendisi yapan Alix Tumer, Anne Marie'nin okuma gruplarından birinin üyesiydi ve sık sık insanları kitapçıya yönlendiriyordu.

Sipari sırası onlara geldi inde Anne Marie ve Elise sebze çorbası istedi. Garsonun sipari lerini getirmesini beklerlerken kahvelerini yudumladılar. Elise, "Bana derdini anlat," dedi.

Robert'in sadakatsizli ini konu mayı istemeyen Anne Marie, "Yemeklerimizi yiyene kadar beklesek olmaz mı?" diye sordu.

Elise sert sert ona baktı. " çini yiyip bitiren eyi konu - mayı erteleme. Derdini benimle olmasa da ba ka biriyle paylaşsan kendini iyi hissedersin. Açıkçası benden iyisini de

bulamazsın."

Anne Marie gülmekten kendini alamadı; Elise'in söyledi i bazı eyler kendini be enmi gibi görünmesine sebep olabiliyordu. Neyse ki arkada mı alınmayacak kadar iyi tanıyordu.

Anne Marie, "Onun yerine yirmi dilekten bahsedelim," dedi. "Listeni yapıyor musun?"

"Evet," diyen Elise gülümsedi. "Balona binmeye karar verdim. Listemin en ba ında o var." Tereddüt etti. "Ba ka bir dile im var..."

"O neymi ?"

"Glmeyece ine veya beni vazgeçirmeye çalı mayacına söz verir misin?"

"Elbette." Onun da kırmızı kovboy çizmeleriyle ilgili bir dile i vardı.

"Dövme yaptıraca ım."

Dövme? Elise? Anne Marie neredeyse küçük dilini yutacaktı. "Nereye yaptıraca ına karar verdin mi?"

"Sahile yakın bir dükkân var, orada.

"Hayır, nerene yaptıraca ını sordum. Omzuna veya..."
" ey, daha emin de ilim. Maverick'in de dövmesi vardı. Sa kolundaydı." Elise bir anlı ına durdu. "Benden konu tu umuz yeter. Sen bana canını sıkın eyi söyle."

Anne Marie konunun hiç açılmamasını tercih ederdi, ama aynı zamanda da tanıdı ı ve güvendi i birisiyle bunları konu abilme fırsatını yakaladı ına seviniyordu. ç çekti. "Cuma ak amı üvey kızım ile yemek yedim."

"Ho bir ak am olmadı sanırım."

"Aynen öyle. Melissa geçenlerde Robert'in i yerine gitmi , asistanının bebe i oldu unu ö renmi ." Elise omuzlarını dikle tirdi. "Bebek mi?" dedi. "Robert'ten mi?"

Anne Marie omuz silkti. "Büyük ihtimalle."

Elise gözlerini kıstı. "Ama tam olarak emin de ilsin sanırım."

"Öyle."

"Gerçe i ö renmeye çalı acaksın, öyle de il mi?"

"Bir ey söylemenin veya yapmanın bana dü tü ünü sanmıyorum."

Elise sert bir tavırla, "Tam tersi," dedi. "Senden ba ka kimin bu konuda söz hakkı olacak ki? Robert senin kaçandı." "Ama."

"Ve u anda da bebe in babasının kimli i sadece varsayımdan ibaret."

"Evet, bir bakıma öyle... Ama Robert'le ayrı oldu um zamanlarda Melissa babasını ve Rebecca'yı birlikteyken görmü . Dokuz ay sonra da Rebecca'mn bebe i olmu . Bu durumda insanın aklına ba ka ne gelir ki?"

Elise dudaklarını birbirine bastırdı. "Haklısın, üphe uyandırıyor. Gerçe i ö renmenin tek yolu var, o da Rebecca'yla konu mak."

Bir Dilekle Ba ladı Her ey

Anne Marie de Rebecca'yla yüzle meyi dü ün mü tü, ama bunu yapamazdı. Onunla konu ma cesaretini bulaca ına inanmıyordu. "Gerçe i bilmesi gereken ki iler Brandon'la Melissa."

"Hayatım, sen Robert'in e iydin. Tamam, ayrıldı ını zı biliyorum. Kötü bir ey yapmı olabilir, ama burada olsa bence ya ananlardan dolayı pi man oldu unu sana söylerdi."

"Çocuk sahibi olmayı istemiyordu. Belki de sadece **benden** olsun istemiyordu."

Elise sertçe, "Öyle deme," dedi. "Ayrıca böyle de dü ünme. Robert hayatta olsa bu habere a ırıp kalırdı."

"Sen onu tanımıyordun ki."

"Ama **seni** tanıyorum. Bana anlattıklarına göre Robert'in seni sevdi ini biliyorum."

"Ben de öyle sanıyordum." Anne Marie'nin içine aniden bir üphe dü tü. Robert'i geçirdi i kalp krizi sonrasında kaybetmi ti ve imdi de ölesiye sevdi i adamın görüntüsü yok olup gitmi ti. Onunla birlikte gelece e dair hayalleri, umutları ve beklentileri bir hiçe dönü mü tü.

Elise, "Rebecca'yla konu madan hiçbir eye inanma," diyerek onu uyardı. "Gerçekleri duymayı en çok sen hak ediyorsun."

Elise bunları çok kolaymı gibi söylüyordu.

Garson üzerinden buharlar çıkan çorbasını getirdi, Anne Marie zencefili andıran kokuyu içine çekti. Günler boyunca ilk kez do ru düzgün bir eyler yedi ini fark etti. Elise masanın kar ısına uzanıp Anne Marie'nin bile ini tuttu.

"Rebecca'yla görü üp ona soraca ına söz ver. Konu mayı kendin yap."

"Yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Kutsal kitap ne diyor? 'Gerçek seni özgürle tirir.' Gerçe i ö renene kadar korkularının ve üphelerinin esiri olacaksın."

Anne Marie çorbasını içerken arkada ına bo bo baktı. Çorba çok güzeldi. Hindistancevizi sütü kullandıklarını tahmin ediyor, bir süreli ine kafasını da ıtmaya çalı ıyordu.

Elise ka 1 ını eline alırken bir kez daha, "Gerçe i ö ren," dedi. "Tahminlere, yarım yamalak bilgilere kafayı takma. Melissa durumu tamamen yanlış anlamı olabilir." "Hiç sanmıyorum." Do al olarak Anne Marie, Robert'in onu hayatta aldatmayaca ına inanmayı *istiyordu*. Yine de gerçekçi olmalıydı.

"Ama biliyorsun ve o kadınla konu ana kadar da bilmeyeceksin."

Anne Marie ısrarlara boyun e mek zorundaydı.

"Yapacaksın o zaman, öyle mi?"

steksizce ba ını salladı. Ama acısı bu kadar tazeyken,

kalbinde hâlâ sızı varken böyle bir eye kalkı mayacaktı.

"Beni hayal kırıklı ına u ratma, olur mu?" Elise uzunca bir süre gözlerinin içine baktı.

Anne Marie, "Tamam," diye söz verdi. "Rebecca'yla görüşür, ona sorarım."

Elise ancak ve ancak bunları duyduktan sonra gülümsedi. "Unutma, gerçek seni özgürle tirecek."

7

Anne Marie, Baxter'la Woodrow Wilson İlkokulu'nun bahçesine girer girmez etraflarını ö le arasına erkenden çıkan çocuklar sardı. Baxter beklentiyle ona baktı, Anne Marie de ürkece inden korkup köpe ini kuca ına aldı.

Etraflarına toplanan çocuklara, "Köpe i, Ellen Falk'a göstermeye geldim," dedi.

Anne Marie içeriye yürüyene kadar Ellen'ın sınıfı dı arı çıktı. Küçük kızı yemekhaneye giden koridorda onu beklerken buldu. Sırtını duvara yaslamı , ba nını önüne e mi ti.

Onu a ırtmamak için alçak sesle, "Merhaba, Ellen," dedi.

Ellen ba nını kaldırdı, Baxter'ı görünce yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Onu getirmi sin!"

"Bayan May er, tanı manız için Baxter'ı getirmeme izin verdi." E ilip en iyi dostuna ve yolda ına, "Baxter, bu küçük-hanım Ellen," dedi.

Ellen köpe e baktı. "Merhaba," dedi, elini köpe in bur-nuna do ru uzattı. Gözleri sevgiyle dolarken, "Onu sevebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette, çok ho una gider."

Anne Marie'nin iznine ra men Ellen elini kaldırıp na-

zikçe Baxter'm ba nını ok arken tereddüt etti. Baxter, Ellen'm bir arkada a ne kadar çok ihtiyaç duydu unu sezmi çesine kızın elini yaladı.

Anne Marie, "Seni sevdi," dedi. "Onu tutmayı ister misin?"

Kızın gözleri irile ti. " zin verir misin?"

"Tabii. Dur sana onu nasıl tutaca nını göstereyim." Ellen'a Baxter'i koluyla vücudunun arasına nasıl koymas ı gerekti ini gösterdi, sonra da köpe i ona uzattı.

Baxter kuyru unu salladı, Ellen gülmekten kendini alamadı.

Anne Marie, "Yeme imizi yiyelim mi?" diye sordu. "Bayan Mayer yemeklerimizi sınıfa götürmemiz gerekti ini söyledi. Olur mu?"

"Olur," diyen Ellen endi eyle ona baktı. "Baxter da gelebilir, de il mi?"

Anne Marie, "Evet," dedi.

Ellen kalabalık yemekhanenin kapısının önünde beklerken köpek herkesin ilgi oda ıydı. Anne Marie, "Sen Baxter'a göz kulak olurken ben de yemeklerimizi alıp geleyim," dedi.

Anne Marie'nin hatırladı ı kadarıyla mönüde Ellen'ın en çok sevdi i yemek olan chili ve mısır ekme i vardı. Anne Marie kendisi için salata ve eftali konservesi aldı. tahı yerine geliyordu. Elise'le önceki gün ö le yeme i yedikten sonra gerçekten de kamının acıkt ını hafif hafif hissetmeye başlam ı tı. Arkada ıyla konu mak onu sakinle tirmi , daha mantıkl ı dü ünmesini sa lam ı tı, ama her eye ra men Re-

becca'yla yüzle meye hazır de ildi. Alaca ı cevapları duygusal olarak sindirebilece i an geldi inde onu da yapacaktı.

Yemekleriyle geri döndü ünde Ellen'in etrafında birkaç çocuk toplanmı , Baxter hakkında sorular sormaya ba lamı tı.

Ellen di er çocuklara, " imdi gitmeliyiz," dedi, Anne Marie kızın sesindeki aceleci tonu duyunca gülümsedi. Ellen, Baxter'i dünyanın en de erli canlısıymı gibi ta ıyarak uslu uslu onu sınıfa kadar takip etti.

Kapı açıldı; Ellen, Anne Marie'yi masasına götürdü. Anne Marie elindeki tepsileri sıraya bıraktı, Ellen'in yanma bir sandalye çekti.

Ellen dikkatlice köpe i yere bırakıp, "Peki ya Baxter?" diye sordu. "Onun önünde yemek yiyemeyiz, de il mi? O açsa üzülür."

Anne Marie, "Haklısın," dedi. Yanında Baxter'a sadece özel günlerde verdi i, konserve köpek maması getirmi ti. Çantasından mamayı çıkarırken Baxter sevinçten yerinde duramadı.

Ellen kıkır kıkır güldü, eliyle a zımı kapattı, sonra yine güldü. "Çok komik."

Anne Marie de gülümseyerek, "Evet, öyle," dedi.

Ellen yeme ini yemek yerine Baxter'la ilgilendi. Baxter'ın mamasını daha o, taba ına dönmeden yiyip bitirme sini izledi. "Bir zamanlar annem bana köpek alaca ını söylemi ti."

Küçük kızın anneannesiyile ya adı ını bilen Anne Marie ne diyece ini bilmedi. "Nasıl bir köpek istiyorsun?"

Ellen yeme inden ba ım kaldırıp ona baktı. "Fark etmez.

Annem bana birçok söz verdi, ama hiçbirini tutmadı. Artık anneannem Dolores'le ya ıyorum."

"Onun köpe i var mı?"

Ellen ba ını iki yana salladı. "Köpe e bakamayacak kadar ya lı oldu unu söyledi."

"Anneannen kaç ya ında?" diye sordu.

Ellen soruyu dü ündü. "Çok, çok ya lı. Sanırım elli ya-ından büyük."

Anne Marie gülümsemesini bastırmayı ba ardı. Üzerine bastırarak, "*Demek o kadar ya lı,* " dedi. Tahminine göre kadın söyledi inden biraz daha ya lıydı.

"Çok uyuyor."

"Ya..."

"Ama önemli de il. Ev ödevlerimi yaptıktan sonra iste-di im kadar televizyon izlememe izin veriyor."

"Seni çok seviyor, öyle de il mi?"

Ellen bir parça mısır ekme i ısırıldı. "Ben de onu seviyorum," dedi.

"Öyle oldu una üphem yok."

"Sadece... sadece anneannem bana köpek alamayacak kadar ya lı."

"stersen Baxter'a beraber bakabiliriz,"

Ellen'in gözleri sevinçle parladı. "Söz mü?"

"Biz yemek arkada ıyız, unuttun mu?"

Ellen hevesle ba ım salladı. Yeme inden bir ka ık daha aldı, durup Baxter'i sevdi.

"Yeme ini yedikten sonra onu yürüyü e çıkarsak iyi

olur." Anne Marie her ihtimale kar ı yanma po et almı tı.

Ellen kararlıca, "Ben doydum," dedi, iki elini de karnına koydu.

"Emin misin?"

"Evet. Hemen gidebilir miyiz?"

Tepsilerini ellerine alıp yemekhaneye yöneldiler, Anne Marie geçen hafta Ellen'ın söyledi i sözleri hatırlayıp tepsileri yerlerine götürdü. Ardından dı arı çıktılar.

Pacific Northwest bölgesinde her yıl oldu u gibi mart ayının ba larında etrafı ho bir sis kaplamı tı. Ellen Ta Anne Marie çocukların ço u gibi ya mura aldırı etmedi. Bahçede dolanıp yan taraftaki çimlerle kaplı küçük parka gittiler ve Anne Marie köpe in tasmaasını Ellen'a uzattı. On kadar çocuk Fareli Köyün Kavalcısı'yımı gibi Anne Marie'nin pe inden gidiyordu. Nöbetçi ö retmen uyarımasa Ellen'la Baxter'i okulun dı na kadar takip edeceklerdi.

Baxter dı kapıya do ru hızlıca giderken her zaman oldu u gibi yerleri kokladı. Anne Marie sekiz ya ndaki kızla yan yana yürürken, "Okul nasıl gidiyor?" diye sordu.

A zından her eyi cımbızla çekmek zorunda kalsa da, Ellen'ı daha yakından tanımayı istiyordu. İmdiye kadar Ellen'ın köpekleri sevdi ini ve elli ya ında olan, dolayısıyla onun gözüne "çok ya lı" görünen anneannesiyile ya adı ını ö renmi ti.

" yi."

Sorusu çok da i e yaramadı. "Matematik zor geliyor mu?"

"Hayır. Anneannem akıllı oldu umu söylüyor."

"Hiç üphem yok."

Ellen'ın söyleyecek ba ka bir eyi yok gibiydi. Köpekle ilgileniyor, ona güzel sözler söylüyor, arada sırada e ilip yu mu acık kulaklarını ok uyordu.

Anne Marie bugün biraz daha ilerleme kaydedeceklerini dü ünmü tü. Baxter'm sayesinde nispeten bir geli me sa lamı tı, ama bu programa ve Ellen'a kar ı sorumlulu undan dolayı birbirlerini daha yakından tanıyacakları anın gelme sini hevesle bekliyordu.

Ellen, "Bildi i bir hareket var mı?" diye sordu.

"Baxter mı? Emir verince oturuyor."

Ellen bunu duyguna sevindi. Durdu. Tok bir sesle, "Otur," dedi.

Baxter hemen oturdu, Ellen'ın yüzü güldü. "O da akıllı mı ."

"Evet, öyledir. Ama yuvarlanmayı bilmiyor. Ö retmeye çalı tım ama ne yapmak istedi imi anlatamadım."

Ellen hemen, "Ben kütüphaneden kitap alır ona ö reti-

rim," dedi. "Haftaya çar amba da onu getirebilir misin?" Anne Marie bu durumu Bayan Mayer'la görü mü tü. Yemek arkada ı programının amacı Ellen'la Anne Marie'nin arkada olmasını sa lamaktı. Helen Mayer, Ellen'ın Anne Marie'ye de il de Baxter'a ba lanaca ından endi e ediyordu. Anne Marie'ye köpe i ayda bir kez getirmesinin daha iyi olaca ını söylemi ti.

Anne Marie, "Maalesef Baxter gelecek hafta gelemeyecek," dedi. "Ama onu yine getirece im."

Ellen'm gözlerindeki ık söndü, küçük kız usluca söy-enilenleri kabul etti. Birkaç dakika sonra, "Baxter'i seviyorum," dedi.

"Biliyorum, o da seni seviyor."

Ellen hayal kırıklıklarını kabullenmeyi yıllar önce ö -enmi gibi ona buruk bir gülümsemeyle baktı.

Ardından yaptıkları kısa süreli konu malar Baxter'in etrafında döndü. Ders zili çaldı ında Ellen parkta dolanıp durdu.

Anne Marie, "Haftaya görü ürüz," dedi.

Ellen gözlerini yere çevirip ba ını salladı.

Yeti kinlerin tutmadıkları veya tutamadıkları sözler vermesine alı kın oldu unu hissettiriyordu. Anne Marie okula yine gelece ini bir kez daha söylemek istedi ama sözlerden çok yapacaklarının önemli oldu una karar verdi. Zamanla Ellen'ın ona güvenmesini umdu.

"Baxter'a sarılabilir miyim?"

"Elbette."

Yere e ilen Ellen köpe i sevdi, sonra da patilerinden kaldırıp ona nazıkçe sarıldı. "Onu getirdi in için te ekkürler."

"Rica ederim, Ellen."

Vedala malarının ardından küçük kız okula do ru ko tu. çeriye en son o girdi, Anne Marie, Ellen'ın derse geç kalmasını umdu.

Sonra da köpe ine dönüp, "Baxter, herkesin gözdesi oldun," dedi. Otoparka do ru hızlı adımlarla giderken Helen Mayer'in ona do ru geldi ini gördü.

Kadın çabucak ona yeti ip, "Ellen'la görü meniz nasıl geçti?" diye sordu. Üzerinde sadece bir kazak vardı, titredi i için kollarını etrafına sarmı tı.

Anne Marie, "Sanırım fena de ildi," dedi. "Baxter sa olsun."

"Ben de öyle olaca ını dü ün mü tüm."

"Ellen, Baxter'ı her hafta getirmemi istedi ama ona getiremeyece imi, tek ba ıma gelece imi söyledim."

Bayan Mayer sesini alçaltıp, "O küçük kız çok zor eyler ya adı," dedi. "Daha önce de söyledi im gibi kanunlar daha fazla bilgi vermemi yasaklıyor, ama Ellen'ın bir arkada a çok ihtiyacı oldu undan emin olabilirsiniz."

Anne Marie ke ke ba ka bir program bulsaydım di yordu. Ama dört ay sürecek bu görü melere katılaca ına söz vermi ti ve sonuna kadar da devam etmeyi planlıyordu. Ellen'ın hayatına girip verdi i sözleri tutmayan bir ba ka ki i olmaya niyeti yoktu.

Yere e ilen Ellen köpe i sevdi, sonra da patilerinden kaldırıp

ona nazikçe sarıldı. "Onu getirdi in için te ekkürler."

"Rica ederim, Ellen."

Vedala malarının ardından küçük kız okula do ru ko tu. çeriye en son o girdi, Anne Marie, Ellen'ın derse geç kal-mamasını umdu.

Sonra da köpe ine dönüp, "Baxter, herkesin gözdesi oldun," dedi. Otoparka do ru hızlı adımlarla giderken Helen May er'in ona do ru geldi ini gördü.

Kadın çabucak ona yeti ip, "Ellen'la görü meniz nasıl geçti?" diye sordu. Üzerinde sadece bir kazak vardı, titredi i için kollarını etrafına sarmı tı.

Anne Marie, "Sanırım fena de ildi," dedi. "Baxter sa olsun."

"Ben de öyle olaca ımı dü ünmü tüm."

"Ellen, Baxter'i her hafta getirmemi istedi ama ona ge-tiremeyece imi, tek ba ıma gelece imi söyledim."

Bayan Mayer sesini alçaltıp, "O küçük kız çok zor eyler ya adı," dedi. "Daha önce de söyledi im gibi kanunlar daha fazla bilgi vermeme yasaklıyor, ama Ellen'ın bir arkada a çok ihtiyacı oldu undan emin olabilirsiniz."

Anne Marie ke ke ba ka bir program bulsaydım diyordu. Ama dört ay sürecek bu görü melere katılaca ına söz vermi ti ve sonuna kadar da devam etmeyi planlıyordu. Ellen'ın hayatına girip verdi i sözleri tutmayan bir ba ka ki i olmaya niyeti yoktu.

Rehber ö retmen ona otoparka kadar e lik etti. "Gelecek salı günü ö leden sonra okulda bir gösteri yapılacak." Anne Marie ba ını salladı.

"Ellen'in da küçük bir rolü var."

"Ellen'in?"

"Koroda yer alacak."

"Çok güzel. Bana bundan bahsetmedi."

Bayan Mayer buna a ırmadı. "Söyemez. Utangaç bir çocuktur. Sesi güzeldir ama."

"Kendini geli tirirse özgüveninin artmasına yardımcı olabilir." Anne Marie eskiden kendisinin de arkı söyledi in den ama aylardır bunu yapamadı ından bahsetmedi.

"Haklısın, bu fırsat Ellen'a çok ey katabilir. Korodaki tek ikinci sınıf ö rencisi o."

"Ne güzel." Anne Marie'nin Ellen'la arasında onunla gurur duymasını sa layacak herhangi bir ba yoktu, ama gö sü kabarmı tı.

"Anneanesi gelemeyecekmi ."

Anne Marie kendini tutamayıp gülümsedi. "Anneanesi Dolores çok, çok ya lıymı . En az elli ya ındaymı ."

Rehber ö retmen de gülümsedi. "Gelirsen Ellen'ı çok mutlu edersin."

"Ben mi?" Anne Marie salı günkü programını dü ündü. Bir yayınevi temsilcisiyle, bir de toptancısıyla görü mesi vardı. Elinden geldi ince evraklarla, belgelerle ilgili i lerini salı günleri halletmeye çalı ırdı.

Bayan Mayer, "Gelmezseniz Ellen'ın salonda kimsesi olmayacak," diyerek sözlerine devam etti. "Fırsatınız olursa..."

Anne Marie iç çekmek üzereyken kendini tuttu. "Program saat kaçta?" diye sordu.

"Salı günü, ö leden sonra ikide."

O da bundan korkuyordu. "O saatte çok önemli bir görüşüm var. Çok üzgünüm ama gelemeyece im."

Bayan Mayer üzüntüsünü gizlemedi. "Gelemeyece inizden emin misiniz? Ellen'ı çok mutlu edebilirsiniz."

Anne Marie programını nasıl düzenleyece ini dü ünürken tereddüt etti. Theresa'dan saat ikide dükkâna gelecek olan satı temsilcisiyle görüşmesini isteyebilirdi.

"Yo un oldu unuzu biliyorum."

Anne Marie, "Kim yo un de il ki?" dedi. Hayatı di er ki ilerden farksızdı. Bayan Mayer'in Ellen için gösterdiği çabayı di er çocuklar için de gösterip göstermedi ini merak etti. "Çalı anlarımdan birini i lerle görevlendirmeye çalı aca ım. Gösteri tam olarak ne kadar sürer?"

Bayan Mayer kocaman gülümsedi. "En fazla bir saat sürer. Gösterinin ardından çocuklar kurabiye ve meyve suyu servisi yapacak."

Anne Marie, "Gelmek için elimden geleni yapaca ım," diye söz verdi.

"Çok iyi olur," diyen Bayan Mayer ellerini birle tirdi. "Çok te ekkürler." Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Okula dönmem gerekiyor, tekrar te ekkür ederim."

Anne Marie arabasının kapısını açtı, Baxter'ı içeri gönderdi. Gönüllü oldu u program dü ündü ünden daha çok vakit ve çaba sarf etmesini gerektiriyordu. Asıl sorun ise, hiçbir eye hayır diyememesiydi.

Blossom Soka ı'na dönünce Baxter'ı eve çıkarıp çabucak

Theresa'nın yanına döndü. Ona verdi i yarı zamanlı i tam da biri lisede, ikisi de ortaokulda okuyan üç çocuk sahibi Theresa'ya göreydi.

Anne Marie, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"yi," diyen Theresa gülümsedi. "Seni görmeyi bekle-miyordum."

Anne Marie çar amba günleri elinden geldi ince i lerden uzak durmaya çalı ıyordu. Bir eye elini atınca gününün yarısını dükkânda geçirmekten kurtulamıyordu. "Sadece birkaç dakikalık ına geldim," dedi. Haklı çıkabilmeyi diledi.

"Bayan Higgins seni arıyordu. zin günün oldu unu unutmu ."

"Ona yardımcı olabildin mi?"

"Hayır, bir eyler almaya gelmemi ti. Seninle konu mak istiyormu ."

Lillie'yi daha sonra arayacaktı. Arabasıyla ilgili sorunun tamamen çözüldü ünü söylemek için geldi ini dü ünüyordu.

"Birisi de telefon etti. Da ıtımcılardan biriymi . Fırsat bulunca onu aramanı istedi. Numarasını aldım."

Anne Marie, "Sabahleyin ararım," dedi. Etrafta oyalandı, çalı anlarından yerine bakmasını istemekten nefret etti i için konu mayı olabildi ince ertelemeye çalı tı. "Theresa, gelecek salı ö leden sonra i e gelebilir misin?"

"Gelecek salı mı?" Dalgın görünen Theresa altduda mı ısırdı. "Olabilir. Sana sonra haber versem olur mu?"

"Elbette. Okulda Ellen adlı küçük bir kızın yemek arkada ı oldum. Gösterisi varmı , rehber ö retmen orada bulunmamızın iyi

olaca ını söyledi." Theresa'yı ilgilendirmemesine ra men neden bu kadar açıklama yaptı ını bilmiyordu.

"Bir sorun olaca ını sanmam ama Jeff'e sormadan net bir ey söylemeyeyim."

"Sa ol. Olmasa da, dert etme. Cathy'yle veya Steve'le konu urum."

Anne Marie üst kattaki evine çıktı. Küçük yata nda yatan Baxter yerinden kıınıldamadı. Okula gidip gelmek onu yormu olmalıydı. Anne Marie, "Evini ne de güzel koruyorsun, Bay Baxter," diye söylendi.

Ö leden sonra dilek listesiyle u ra mayı planlıyordu. Melissa'yla yedi i yemekten bu yana bu konuyu fazla dü ünmemi ti.

Kırmızı kovboy çizmeleri al.

Örgü örmeyi ö ren.

Gönüllü olarak bir i yap, yemek arkada ı ol.

Franızca dersi al.

Ardından ona olacağını gibi gelmeyen ama gerekli oldu unu dü ündü ü, daha önce de yazıp üstünü çizdi i ilk dile ini ekledi.

Hayatla ilgili güzel bir ey bul.

Daha önce aldı ı klasörü çıkardı, aldı ı malzemeleri ve kesti i birkaç foto rafı topladı. Bir katalogdan kırmızı bir kovboy çizmesi, bir dergiden elle örülmü bir kazak kesmi , Eyfel Kulesi'nin foto rafını bulmu tu. Ellen'ın bir foto rafını almalıydı ve birden, Robert'le ve acınası hayatıyla ilgili ö rendi i eyleri hatırlayıp daha fazla dü ünmeye devam etmesinin anlamsız oldu una karar verdi.

Depresif haline kapılıp gitmek yerine telefonuna uzandı, Lillie'yi aradı. kisinin de sevdi i, Thai yemekleri yapan bir restoranda ak am yeme i yemek için sözleştiler.

O ak am Lillie restorana Anne Marie'den biraz erken vardı, kendilerine bir masa ayarladı. Arkada ım yana ından öperken, "Gelmene sevindim," dedi. "Anlatacak çok eyim var."

"Haydi, hemen ba la."

"Konu u liste."

"Yirmi dilek mi?" Ö len kendi listesini okumak bile onu bunaltmı tı. Hayatı hakkında bu kadar yanıldı ını korkunç ' bir ekilde ö renmi ken bir daha hayaller kuramayaca ına inanmı tı.

Lillie, "O liste hayatıma yepyeni bir canlılık kattı," dedi. "Arkada larıma bahsettim, imdi onlar da kendi listelerini yapıyor."

"Gerçekten mi?"

"Çok tutuldu. Kim bilebilirdi böyle olaca mı?" Lillie'nin gözleri sevinçle parıldıdı. "Ben kendi listeme hemen hemen her gün yeni bir ey ekliyorum; yapmayı istedi im, yıllardır erteledi im eyleri dü ünüyorum. Her ey o kırmızı arabayı aldı ımda ba ladı."

"Konusu açılmı ken..."

Lillie, Anne Marie daha sorusunu soramadan lafı geçi tirdi. "Ufak bir pürüz çıktı, sa olsun servisteki o ho beyefendi konuyla ilgileniyor."

"Hâlâ geçici olarak verdikleri o arabayı mı kullanıyorsun?"

"Evet ama önemi yok. Her ey kontrol altında ve bu durumdan hiç de rahatsızlık duymuyorum."

"Zaten rahatsızlık duymaman gerekiyordu. Onlardan araba aldın!"

Lillie mönüye göz gezdirdi. "Ben çok aım. Sen?" Anne Marie'nin bunu dönmesi gerekiyordu, bir süre sonra gerçekten de acıktı nı fark etti. "Ben de," dedi.

"Pekâlâ. u anda canım mndeki her eyden tatmak istiyor. Haydi aperatif bir eylerle ba layalım, sonra da ye il mango salatasıyla devam ederiz."

"Ve pad thai yeriz," diyen Anne Marie de ak amın güzel havasına ayak uydurdu. "Burada çok güzel yapıyorlar." Güzel baharatlarla leziz bir tat yakalayan yemek ve Lillie'nin insana canlılık katan muhabbeti sayesinde Anne Marie üzerinden atamadı ı bunaltıcı hislerden kurtulup rahatladı. Birkaç saat sonra evine döndü nde mutfak masasının üzerinde duran klasörü ve malzemeleri gördü.

Tekrar masanın ba ına oturdu ve listesini ba tan sona okudu. Dileklerinin gerçekle mesi belki de o kadar imkânsız de ildi.

8

Lillie Higgins cuma sabahı makyajına normalden fazla özen gösterdi, bunu yaparken de kendi kendine kızdı. Tanıdıkları, bir araba satı bayisinin servis müdürü için kendine çekidüzen verdi ini, süslenip püslendi ini görse a ıp kalırdı.

Lillie'nin kendini savunmak için söyleyecek bir eyi yoktu. Hector Silva'yı çekici buluyordu; adam yardımseverdi, cömertti ve kibardı. Çok do al görünüyordu. Lillie genelde onu etkilemeye çalı an erkekleri kendini be enmi , so uk bulurken, Hector'un öyle olmadı mı dü ünüyordu. ahlakı, gururlu yapısı ve nezaketi onu farklı kılıyordu. Lillie adamı öve öve bitiremezdi.

Aralarında iki kısa konu ma geçmi , her defasında da Lillie adamın yanından kendini harika hissederek ayrılımtı. Daha mutlu, daha iyimser biri olmu tu. Hector'dan ho lanıyordu; açıklaması bu kadar basitti ve onunla konu maktan keyif alıyordu. Kar ıla tıkları her seferde konu malarının daha uzun sürmesini dilemi ti.

Artık arabası da Hector'un onayını alacak kadar iyi bir ekilde onarıldı ına göre onunla görü me bahanesi kalmayacaktı. Bu yüzden muhtemelen son kez birbirlerini görecekleri bugünkü bulu malarının tadını çıkaracaktı.

Lillie kendisine verilen araçla tam da Hector'un söyledi i

vakitte bayideydi. Üzerinde pembe, keten bir takım elbise vardı; baına çiçekli ipek bir e arp ba lamı tı. Ya lı bir nine gibi yada bir tür modem hippie gibi görünmek istemedi i için e arpla biraz bo u mu ve en sonunda ho bir ekilde düzeltmeyi ba armı tı. Jacqueline Donovan'ın da gitti i Fransız kuaför, Lillie'nin üstü açık bir araba kullanmaya kararlıysa saçlarını korumak için önlemler alması gerekti i konusunda ısrarcı olmu tu.

Lillie servis bölümün dı ndaki park alanına girince Hector kapının önünde onu bekliyormu çasına hemen dı arı çıktı.

Hafifçe ba ını e ip, "Günaydın, Bayan Higgins," dedi.

"Günaydın, Bay Silva."

"Lütfen Hector deyin."

"Siz de bana Lillie deyin o zaman. Bu araba için gide gele sanırım arkada olduk, de il mi? Arkada lar da birbirlerine adlarıyla hitap eder." Hector'u arkada ı olarak tanımlaması biraz cüretkârcaydı ama kendine engel olamıyordu.

Hector gülümsedi, koyu gözleri sevinçle parıldadı. "Bence de." Kısa süreli bir tedirginli in ardından, "Lillie," diye ekledi. Lillie, Hector'un adını söyleyi inden, ünlü harfleri aynı ekilde vurgulayı ndan ho landı. Birisinin adını daha önce böyle güzel telaffuz etti ini, böyle iç gıcıklayıcı bir ekilde seslendirdi ini duymamı tı. Kocasının kullandı ı, duygulardan uzak "Lil" in tam aksiydi.

"Araban hazır," diyen Hector, servis alanının yan tarafına park edilmi , kırmızı, üstü açılır arabayı gösterdi

Lillie aslında hiç merak etmemesine ra men, "Sorunun ne oldu unu buldunuz mu?" diye sordu.

"Görebildi im kadarıyla hidrolik borusunda hava kabarcı ı varmı . Bizzat ben yaptım tamirini, en iyi ustama da kontrol ettirdim. Bana sorunun çözüldü ünü söyledi. Bundan sonra direksiyonla ilgili herhangi bir sorun çıkmayacaktır." "Öyle olaca ından eminim." çgüdüsel olarak Hector'un sözünün ihtiyaç duydu u tek teminat oldu unu hissediyordu.

"Test etmek için biraz sürdüm, bence sürü ü çok daha iyi oldu. Ama istersen birlikte kısa bir gezinti yapabiliriz." Lillie bunun normal bir prosedür olmadı ını biliyordu. Yine de neredeyse sevinçten çı ılık atacaktı. Hiç çekinmiyordu ve böyle davranmaya devam etmeye kararlıydı.

çtenlikle, "Çok iyi olur," dedi. "Ama i lerini aksatacaksa gerek yok."

"Lillie, sen bizim mü terimizsin, bizim amacımız tüm mü terilerimizin beklentilerinin ötesine geçebilmektir."

"Sa ol." Hector'un i ine olan ba lılı ı bunu sırf onun için yaptı ı dü üncesinden uzakla masına sebep oldu. Aslında Hector basmakalıp sözler söylüyor gibiydi. Bu yüzden Lillie birden duruldu. Belki de ona kar ı hissettikleri kendi hayallerinden, beklentilerinden kaynaklanıyordu, ama öyle olmadı ını da biliyordu. Asıl soru Hector'un da onun duygularına kar ılık verip vermeyece iydi. Hector sürücü tarafındaki kapıyı Lillie için açıp bekledi.

Lillie direksiyonun ba ına geçerken Hector da arabanın etrafında yürüyüp yan taraftaki koltu a geçti. Tekrar, "Vaktin oldu undan emin misin?" diye sordu.

"Evet, vaktim var," diyen Hector, gülümseyerek Lil- lie'ye

bir sorun olmadı nı hissettirdi.

Lillie anahtarını çevirdi, arabanın motoru çalıştı. Hector'un bir yön tarif etmesini umarak, "Gitmemi istediğin bir yer var mı?" diye sordu.

"Kent Vadisi'ndeki Green Nehri yolu test için çok iyi olur."

Orası arabanın bozulduğu yerdi. Ayrıca yirmi dakikalık mesafedeydi. Lillie heyecanla Hector'un bahsettiği yolculuğun kısa bir test sürüşünden, amaçlı bir turdan fazlası olduğunu üzdü.

Yine de arabayı çevreyoluna doğru sürerken ikisinin de ağızından tek kelime çıkmadı. Ancak nehre vardıklarında Hector konu mayabaşladı.

Ciddi bir tonla Lillie'ye, "Arabanın durumu çok iyi," dedi.

"Sadece sesinden anlayabiliyor musun?"

"Evet, karım hayattayken bana bu konuda takılırdı. Arabaların dilini anladığını söylerdi, haklıydı da."

"Dul musun?" Lillie, Hector'un parmağında yüzük olmadığını fark etmişti, ama işi gerektirmediğini düşünmüştü.

"Evet, neredeyse on yıl oldu."

"Bana sağ olsun." Mükemmel bir evliliği olmasa bile Lillie hayat arkadaşını kaybetmenin acısını çok iyi biliyordu.

Hector, "Angelina iyi bir kadın ve iyi bir eştir," dedi. "Ayrıca çocuklarına da çok düşkündü. Onunla üç güzel çocuk dünyaya getirdik."

"Ben de kocamı üç yıl önce uçak kazasında yitirdim." "Bana sağ olsun."

Konu maları daha ilgi çekici bir hale bürünmesine rağmen Lillie dikkatini yola verdi. Durumu istediği gibi yorumluyor olabilirdi ama bir yandan da Hector'un yalnız olduunu ona hissettirmeye çalıştığını seziyordu. Lillie de onun bir ilikişi olmadığını fark etmesini istiyordu.

Lillie, "Çocukların kaç yaşında?" diye sordu, Hector'un anlayı dolu sözlerine biraz rahatsız oldu u konulara girmeyi istemedi i için herhangi bir tepki vermedi. David ona güzel bir hayat sunmu , kocalık görevlerini yerine getirmişti ama ne yazık ki bazı isteklerine yenik düşmüş , bazı kadınlarla birlikte olmuştu.

Lillie yıllarca David'in sağda gönlüne lendirmesine göz yummuştu. Kocasının sadakatsizliğiyle ilgili çirkin gerçekle yüzle mektense hiçbir şey yokmuş gibi davranmak istine gelmişti. Evliliklerinin son on yılında aralarında özel hayat diye bir şey kalmamıştı. Lillie gururunu yok saymış , gizli tuttuğu sürece kocasının ilikişilerini görmezden gelmişti.

Hector, "Çocuklarımların hepsi büyüdü," dedi. "Üniversiteden mezun oldular, seçtikleri alanlarda ilerlediler. Manuel avukat oldu, Luis doktor, kızım Rita da öğretmen." Ailesiyle haklı olarak gurur duyuyordu.

"Çok iyi. Üç evladın da çok güzel yerlere gelmiş ." "Annelerini de ben de em itimlerine büyük özen gösterdik." Hector, Lillie yavaş yavaş keskin bir viraja girerken ona baktı. "Senin çocuğun var mı?"

"Bir tane kızım var. Onun kocası da kaza yapan uçaktaydı."

"O da mı vefat etti?"

"Maalesef."

Hector'un gözleri üzüntüyle duruldu. "Kızın aynı gün hem kocasını hem de babasını mı kaybetti?"

"Evet." Çok korkunç bir gün ya amı lardı ve o anları dü ünmeyi hiç istemiyordu. David ile Gary bir i gezisini bitirmi eve dönüyordu. Pilotla yardımcı pilot da kazada hayatını yitirmi ti.

Federal Havacılık dairesi kazayı ara tırmı , yaptı ı detaylı incelemenin ardından kazanın aniden bozulan motordan kaynaklandı ı sonucuna varmı tı. Ama bunu bilmek ya adıkları oku üzerlerinden atmalarına yaramamı , acılarım dindirmemi ti.

"Kızının çocu u var mı?"

" ki o lu var."

"Anneannesin o zaman?"

Çocuklar onun ne e kayna ıydı. " kız torunlarım var. Eric'le Kurt Üniversite bire gidiyorlar."

"Olamaz." Hector a kınlıkla ona baktı. "O ya ta torun - larının olması mümkün de il."

"Kızım da ben de erken evlendik." Ya ını söylemekten ho lanmasa da Hector'un yanında rahatça konu abilece ini hissediyordu. "Altım üç ya ındayım."

Bir kez daha Hector gözlerini kocaman açtı. "En fazla kırklı ya larında görünüyorsun."

Lillie kar ısında ba ka bir erkek olsa böyle bir iltifatta bulunulmasını bekleyebilirdi. Ama Hector, David'in deyimiyle dobra biriydi. Ciddi olmadı ı sürece övgü dolu laflar sarf etmiyordu.

Hector, "Ben de altmı dört ya ındayım," dedi. "Birkaç ay sonra emekli olaca ım."

"Ne kadar oldu o bayide i e ba layalı?"

"Otuz dört yıl."

"Aynı yerde mi?" Bugünlerde bu tür eylere rastlamak zordu.

"Tamirci olarak i e ba ladım, usta olmak için ak am okuluna gittim. Sertifikamı alınca servis müdürü bana ba ka bir görev verdi. Çok çalı tım, on yıl içinde de ustaba ı oldum."

"Müdürlü e ne zaman ba ladın?"

Hector dü ünme gere i duymadan cevap verdi. "On iki yıl önce. Daha erken emekli olabilirdim ama üniversite masrafları..." Komik bir ekilde gülümsedi. "Bir de özel üniversite olunca bana ba ka seçenek bırakmadı."

"Çocuklarının hepsi aynı anda mı üniversiteye gitti?" "Evet. Neyse ki üçü de burs ve kredi aldı. Yine de okul masrafları bizi epey zorladı."

Lillie, Barbie'nin Eric ve Kurt'un okul harçlarını ve okula ba lamaları için yaptıkları di er harcamaları anlattı ı konularından çok iyi biliyordu durumu. Lillie u anda bile çocukların e itimi için gereken miktarın büyüklü üne a ırıyordu. Hector'un üç çocu unu servis müdürü olarak kazandı ı parayla okutabilmesinden çok etkilendi. yi para kazandı ından üphe etmiyordu, yine de zor bir i i ba armı tı. Hector, "Kızın üniversiteye gitti mi?" diye sordu.

Lillie ba mını iki yana salladı. "Barbie tıpkı benim gibi genç ya ta evlendi. Babası da ben de bu duruma üzüldük, ama

nihayetinde evlenmesine izin verdik. Ne yaptı mı biliyordu, biz de Gary'yle mutlu oldu unu görebiliyorduk." Hector, Lillie'ye do ru bakarak, "Sevgi bazen böyle bir eydir, de il mi?" dedi. "Bazen kalp gerçekten de neyin iyi oldu unu bilir."

Lillie'nin kalbi de o anda çok açık ve net bir ekilde iste ini haykırıyordu.

Bir saatten fazladır yoldalardı, bayiye dönme vakti gelmi ti. kisi de sessizle mi ti. Birkaç dakika önceki keyif dolu konu maları gerçekli e döndükleri sıralarda durulmu , geriye söyleyecek bir ey kalmamı tı.

Lillie arabayı bayinin otoparkına sürerken içinde bir pi - manlık hissetti. Her ey buraya kadardı; yolculukları sona ermi , Hector'la arasındaki ili ki ba lamadan bitmi ti. Onu görmek için ba ka bahanesi kalmamı tı. Normal hayatlarını ya arken de yolları kesi ecek de ildi.

Hector bo bir yeri gösterip Lillie'ye arabayı park edece i yeri söyledi.

Lillie kendisini gülmeye zorlayıp, "Her ey için te ekkürler, Hector," dedi.

"Rica ederim."

Arabada oturmaya devam ettiler. Hector da dı arı adım atma konusunda en az onun kadar isteksiz duruyordu.

Hector sonunda, " e dönsem iyi olur," dedi.

"Tabii."

Elini kapı koluna attı. Büyük bir cesaretle, "Senin kadar kadar güzel bir bayanla aynı arabaya binmek her gün nasip olmuyor," dedi. Dı arı çıktı, yava ça kapıyı kapattı. Lillie'yle göz

göze gelmekten kaçındı. "Güle güle, Lillie."

"Ho ça kal, Hector."

O bir araba bayisinde servis müdürüydü, Lillie ise zengin bir dul. Lillie hayatın bir daha onları bir araya getirmesinin zor oldu unu kabul ediyordu. Yine de onun için iyi bir ey yapabiliirdi. Eve varınca bayiye aradı ve bayi müdürü Steve Sullivan'la görüştü. Hector'un gösterdiği çabalardan takdirle bahsetti, Steve'e çok de erli bir çalı anı oldu unu söyledi.

Bu ekilde en azından Hector'un hayatında küçük ama ho bir rol oynayabiliirdi.

Bu da kâfi de ildi ama bununla yetinmeliydi.

9

Barbie pazartesi günü sinemaya bir önceki haftadan biraz daha geç bir vakitte vardı. Gi ede yine Tessa Bassett vardı, Barbie'yi görünce kızın yüzü güldü.

Genç kız ne eyle, "Tekrar film tavsiye etmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Çok iyi olur." Barbie'nin buraya bir kez daha gelmesinin tek sebebi aksi tavırlı Mark Bassett'ti. Geçen hafta boyunca onu epey dü ünmü tü. Mark Bassett'in ona olan tavırları çok farklı duygular ya amasına neden olmu tu ama her eyin orada kalmadı ını da biliyordu. Ondan etkilenmi ti; sadece dı görünü ü de il, kocasının vefatının ardından ya adı ı yalnızlı ın aynısını onda görmesi de bunu sebep olmu tu. Mark'ın dı dünyayla arasına ördü ü duvarı a tı nda arkada olabiliyorlardı. Belki de aralarında daha güçlü bir ba kurulacaktı. Fiziksel engelli olması Barbie'yi rahatsız etmiyor, hiçbir ekilde ürkütmüyordu. Kendi dı görü ü nasıl onu tanımlamıyorsa, onun da içindeki adamı tanımlamadı- ma, ki ili inin özünü olu turmadı ına inanıyordu.

Tessa, Barbie'nin daha önce adını hiç duymadı ı bir filmden bahsetti ve biletiyle birlikte ona parasının üstünü uzattı.

Barbie, "Bu filmin güzel oldu undan emin misin?" diye sordu.

Tessa onunla göz göze geldi. "Ho filmdir."

Barbie kızın sözüne güvenebilece ini biliyordu. Bekleme salonuna gitmeden yine küçük bir paket patlamı mısırla so uk bir kola aldı, sonra da lo sinema salonuna do ru yürüdü.

Mark'ın tekerlekli sandalyeli ki iler için ayrılan yerde oldu unu gördü. Tessa haklı çıkmı , onun için en uygun filmi seçmi ti.

Barbie hiç tereddüt etmeden arka tarafa yürüdü, sıraya di er taraftan girdi. Mark'la arasında bo bir yer bırakıp oturdu.

Barbie oturur oturmaz Mark dönüp ona baktı. "Burası tekerlekli sandalyeliler için."

Barbie bacak bacak üstüne atarken, "Evet, biliyorum," dedi. Dünyadaki hiçbir eyi umursamıyormu çasına patlamı mısını yemeye ba ladı. Kendini hem çocuksu hem de cesur hissederek havaya bir tane patlamı mısır attı, mısırla zıpla yakaladı. Kendisiyle gurur duyarak Mark'a bakıp gülümsedi.

Mark'ın Barbie'nin ustaca sonuçlandırdı ı bu gösteriden etkilenmedi i belli oluyordu. "Rica etsem gider misin?"

Ses tonu geçen seferkinden daha sertti.

Barbie de gayet ciddi bir ekilde, "Buraya oturmak benim de hakkım," dedi. Mısır paketini ona uzattı. " sler misin?"

Mark ka larını çattı. "Efendim?"

"Sana patlamı mısır ikram ediyorum."

"Patlamı mısır istedi imi de nereden çıkardın?"

"Aksisin biraz. Çocuklarım acıttıklarında aksi olur ben de senin sorununun bu olabilece ini dü ündüm."

Mark öfkeyle uzaklara baktı.

" stemiyorsan düzgünce *hayır, te ekkürler* diyebilirsin."

Mark duyduklarına aldırmı etmedi, Barbie de mısırını yomaya devam etti, bacağını bir ileri bir geri salladı.

"Kes unu."

"Neyi?"

"Bacacağımı sallamayı."

Barbie ise bacalarının yerini de i tirip aynı yeri yapmaya devam etti.

Mark homurdandı.

Sinema salonunun ışıkları kapatıldı, perdeye filmlerin fragmanları yansıtıldı. Barbie patlamı mısırını bitirdi. Elleri yalıydı ama sinemaya girme telaşıyla peçete almamı unutmuştu. Her zamankinin aksine çantasına peçete koymamı unutmuştu hatırladı. Bekleme salonuna gidebilmek için aya kalktı. Sıranın sonuna kadar yürümek zorundaydı.

Mark'a bacağıyla önünden geçmek istediğini gösterdi.

"Affedersin."

"Gidiyor musun?" diyen Mark, gerçekten de buna sevinmiş gibiydi.

"Hayır, peçete almam lazım. Aya kalkmamı ken sana da bir şey getireyim mi?"

Mark, "Hayır," diye söylendi.

Barbie yüksek sesle iç çekti. "Hep böyle kaba biri misin, yoksa sadece bana karşı mı böylesin?"

"Sana karşı böyleyim."

Barbie bunu bir hakaret olarak algılamak istemedi, tam aksine Mark'ın cevabını varlığını fark ettiğini olarak yorumladı. Onu

görüyor, ona ilgi gösteriyordu.

Mark a ırımı çasına, "Tavrım seni e lendiriyor gibi," dedi.

"Bilmem amacın bu mu, ama en azından duygularımı incitmiyor. İmdi müsaadenle geçebilir miyim?"

Mark abartılı hareketlerle tekerlekli sandalyesini geri sürdü, Barbie'nin çıkı a yönelmesine müsaade etti.

Barbie yumu ak, ka mir kaza ının kolunu yukarı çekti, çantasını omzuna attı. "Etrafa yayılma, birkaç dakikaya geri gelece im."

"Benim için acele etme."

"Etmem."

Bekleme salonuna geri döndü ünce Tessa'nın yiyecek içecek tezgâhının arkasında oldu unu gördü. Genç kız merakla ona do ru baktı, Barbie de ba ını salladı. Ellerini silmek için birkaç peçete aldı, sonra da dönüp sıraya girdi. Dayanamayıp bir eyler aldı, bu sırada da hep gülümsedi.

Tessa paranın üstünü uzatırken, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Gitmemi istiyor."

Tessa'nın yüzüne endi eli bir bakı yer etti. "Gitmeyeceksin ama de il mi?"

Barbie ba ını iki yana salladı. "Hayatta olmaz."

Tessa neredeyse sevinçten ellerini ovu turacaktı. "Harika."

"Neymi o?"

Genç kız omuz silkti. "Biliyorsun i te. Seninle Mark Dayım. Hayatında birinin olmasına ihtiyacı var. Öyle olmadı ını sanıyor ama... o ki i sen olsan çok harika olurdu."

"Hemen umutlanma, Tessa." Barbie onu uyarması gerektiğini hissetti. "Geri dönsem iyi olur. Film başlamak üzere."

Genç kız, "Seni kızdırmasına, sert tavırlar takınmasına izin verme," dedi.

Barbie gülümsedi, baş parmağını kaldırıp kıza her şeyin yolunda olduğunu ifade etti.

Tavır takındığı sırada ruysdu, sinema salonuna dönerken bunu duydu. Mark'ın somurtkanlığının ya da acıdan ve reddedilme duygusundan kaynaklandığını anlamak çok zordu. Barbie'nin bu konuda bildiği tek şey varsa o da yetkin erkeklerin özgüvensizlikle ilgilenebilmektir. Ayrıca tahminlerinde yanılmıyorsa, Mark ya da kazanın ardından böyle karamsar bir tavır takınmıştı. O kızgın çehrenin ardında tıpkı Barbie gibi kaybolmuş, yalnız biri vardı.

Koltuğuna vardı ve film daha yeni başlıyordu. Barbie sıranın başında durdu, Mark'ın tekerlekli sandalyesini geriye çekmesini bekledi.

Mark onu fark etmemi gibi davranınca, "Pardon, yerime geçmeyi istiyorum," dedi.

Mark alaycı bir tavırla, "Art mı?" diye sordu.

"Evet, art." Barbie kararından vazgeçmeyip başını kaldırdı, Mark'ın bacaklarının üzerinden atlamaya yeltendi. Mark, Barbie'nin güzel vücudu gözlerinin önünden geçerken kadının ciddi olduğunu anladı. ki sıra geriye fırlayacak kadar hızlı bir şekilde hareket etti.

Barbie koltuğuna oturdu, sonra da Mark'ın kucağına bir paket çikolata attı. "Buyur," dedi. "Sert mizacın belki bununla"

biraz yumu ar diye dü ündüm."

Mark çikolatayı geri fırlattı. "Benim mizacım olması gerektiği gibi. Çikolatayla falan da de i mez."

"yi o zaman, ben yerim."

O andan sonra Barbie onu görmezden geldi, Mark da aynı ekilde davrandı.

Bir önceki gibi romantik komedi olan film ho tu, Barbie çabucak filme dalıp gitti. Filmin sonundaki yazılar çıkana ve salonun ı ıkları yanana kadar tek kelime etmediler.

Barbie kendi kendine, "Çok güzeldi," dedi.

Mark, "Bo bir filmdi," diye söylendi.

Barbie, "Senin için elbette öyledir," diye yakındı.

"A kın gücüne inanmıyor musun?"

"nanmıyorum."

O zaman neden bu filmi seçmi ti? " e bak ki ben inanıyorum."

"Aferin sana," diyen Mark tekerlekli sandalyesini geri sürdü, salonun çıkı ına yöneldi; Barbie de onu be adım kadar geriden takip etti. Hâlâ yiyecek içecek tezgâhının arkasında olan Tessa hevesle Barbie'ye baktı. Barbie bir kez daha ba parma ıyla her eyin yolunda oldu unu i aret etti, genç kızın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Dı kapıdan çıktından sonra Mark birden tekerlekli sandalyesini geri çevirdi, Barbie'nin yüzüne baktı. "Bunu alı kanlık haline mi getireceksin?" diye sordu. Dudaklarını kızgınca birle tirdi.

Barbie neden bahsetti ini anlamamı gibi, "Neyi?" diye

sordu.

"Pazartesi ak amları sinemaya gelme olayını. Buraya sırf beni sinir etmeye geliyorsun."

"Böyle bir ey yapmak için para harcamam gerektiği ini sanmıyorum. uraya oturup iste ime bedava ula amaz mıydım?"

Mark di lerini sıkı.

"Film izlemeyi seviyorum, pazartesi ak amları da bana uyuyor."

"Ba ka bir ak am gel."

"Öyle bir ey yapmayı istemiyorum."

Mark'ın moralinin bozuldu u yüzünden anlaşıyordu.

"Neden böyle yapıyorsun?"

Barbie bir kez daha saf rolü oynayıp, "Ne yapıyorum?" diye sordu. " ki hafta art arda pazartesi ak amı sinemaya gelmemden mi bahsediyorsun?"

"Evet."

" yi, ama dedi im gibi pazartesi ak amları bana uyuyor, sinemada film izlemekten de büyük keyif alıyorum."

Barbie'nin adama tek bir bakı atması söylediklerinin tek kelimesine inanmadı nı anlamasına yetti. "O zaman nasıl oluyor da benim gitti im filmleri seçiyorsun?"

Barbie bu konudan sıkı mı gibi davranmaya çalı tı. "Yanlı hatırlamıyorsam, ilk hafta salona ilk ben girmi tim. Benim yerime gelip laf eden endin."

Mark bunları unutmu çasına ka larını çattı. "Öyle olabilir ama bu hafta tesadüf de ildi."

"Kendini çok önemsiyor gibisin." Mark ona cevap vermek

için a zını açtı, ama Barbie ona fırsat vermeden sözlerine devam etti. " İmdi müsaadenle evime gidece im. yi ak amlar, Mark."

Mark ka larını çattı. "Adımı nereden biliyorsun?" "Sordum. Bu arada ben de Barbie. Barbie Foster." Mark, "Barbie," diye tekrarladı ve kıs kıs güldü. Sonra da yüksek sesle kahkaha attı.

"Barbie. İmdi anla ıldı. Sen de o bebekler kadar yapmacıksın."

"Sen de tanı ma talihsizli ini tattı ım adamlar kadar kabasın."

"O zaman benden uzak dur, ikimiz de mutlu olalım."

Barbie kocaman çantasının içindeki araba anahtarlarına uzanırken ters bir tavırla, "Olabilir," dedi. "Belki de olmaz. Daha kararımı vermedim." Sözlerinin ardından vücut hatlarını gösteren kararlı adımlarla adamın yanından ayrılırken, bu görüntünün uzunca bir süre Mark'ın aklında kalmasını umut etti.

10

Salı günü kitapçıda i ler normalden daha iyi gidiyordu. Anne Marie düzenli bir ekilde envanter tutabilmek için yeni bir yöntem uygulamaya ba lamı ; raflardaki klasik kitapların, sürekli talep edilen eserlerin ve yeni çıkan kitapların arasında denge kurmu tu. Elinde geni bir ürün yelpazesinin bulunması çok önemliydi. Bu i lerde nispeten yeni oldu u için her geçen günle birlikte yeni eyler ö reniyordu. Washington Üniversitesi kampüsündeki kitapçıda yarı zamanlı olarak çalı rken edindi i tecrübelerin faydasını görüyordu. Ayrıca bir sigorta rketinde satı temsilcili i yaptı ı bir önceki i inde geli tirdi i yeteneklerini kullanıyordu. O i i aslında hiç sevmemi , Robert'in önerisiyle bırakınca çok mutlu olmu , kitapçıda i e ba lamı , sonunda da dükkânı devralmaya karar verdi ti.

Dükkânı ba ımsızdı ve büyük zincirlerle rekabet edebilmek için farklı olmak zorundaydı. Her kitapçı, ister bir zincirin halkası, ister ba ımsız olsun, önemli bir olu umdu. Blossom Soka ı Kitapçısı topluma hizmet ediyordu. Tüm mahallenin büyük bir de i im geçirdi i zamandan bu yana geçen dört yıl boyunca dükkân müdavimler edinmi , çevrede ya ayan halkın sadakatini kazanmayı ba armı tı. Anne Marie bazı ba ımsız kitapçılar gibi tek bir alana hizmet vermeyi; gizem kitaplarına, yemek kitaplarına veya çocuklara yönelik yayınların sadece birine odaklanmayı istememi ; tüm mü terilerinin ihtiyaçlarını kar ılamayı tercih etmi ti. Onlar için sipari ler verdi , çe itli okuma grupları

düzenlemi , çok satan kitaplar için rekabetçi fiyatlar sunmu , çok samimi ve sıcak bir ortam olu turmu tu. Dükkânı olabildi ince bir ev gibi sarıp sarmalayan bir yapıya büründürmü tü; rahat koltuklarla, ömineyle ve güzel bir ıklandırmayla bunu sa lamaya çalı mı tı.

Mü terileri Anne Marie'den kitap tavsiyeleri almaya, yazarların yeni kitapları ve yayınevlerinin yeni yayınları hakkındaki geli meleri ondan ö renmeye alı mı tı. Anne Marie dükkânı devralmadan önce de kendi ba ina idare etmeyi ba armı , gerçekten kendi i ini yürütmeyi isteyip istemedi inden emin olmaya çalı mı , bu sürede de i leyi i ö renmi ti.

Küçük bir çocukken de kitaplara dü kündü. Okudu u romanların sayfalarında maceralara atılıyordu. Büyüyünce de içe kapanık, kalabalıkları sevmeyen yapısıyla ki ilik anlamında kocasının tam tersi oldu unu anlamı tı. Robert giri ken ve sosyal biri olarak hayatını sürdürmü , ikisi birbirini gayet güzel tamamlamı tı. Robert'in yanında olmaktan keyif almı tı ve tanı malarının ilk gününden itibaren bundan çok etkilenmi ti. Robert ya lı görünmedi i için aralarındaki ya farkı onu hiç rahatsız etmemi , ama çocuk sahibi olma zamanı gelince her ey de i mi ti.

Anne Marie tekrar bunalıma girmek yerine, en öndeki tezgâhı renklendirmeye odaklandı. Kitapçılık kâr oranı dü ük bir i ti ve asıl kâr kartpostallardan, kırtasiye malzemelerinden, oyunlardan ve di er aksesuarlardan ediliyordu. Aziz Patrick Günü için tezgâhı hazırlıyor; *How the Irish Saved Civilization* gibi kitapları; Maeve Binchy'nin, Marian Keyes'in, Edna O'Brien'in ve di er ünlü rlandalı yazarların eserlerini yan yana diziyordu. Kitapların etrafını üzerinde yoncalar olan tebrik kartlarıyla, ye il mumlarla ve Aziz Patrick temalı, renkli peçetelerle süsledi. Geri çekilip ortaya çıkan sonuca be eniyle baktı.

Dükkânın eski sahibi Adele Morris'in Fremont Mahal-lesinde kitap dükkânı vardı ve bir kincisi için Blossom So-ka 'nda fırsat belirince harekete geçmi ti. Yapılan düzenle-menin ardından dükkânı kiraya vermesi için çok iyi teklifler almı , ilk iki yıl boyunca da vaktini iki dükkân arasında böl-mü tü. Bunu yapmak onu fazlasıyla yormaya ba layınca Anne Marie'yi yönetici olarak i e almı , daha sonra Anne Marie de Robert'in cesaretlendirmesiyle dükkânı devralmı tı. Kocasına göre bu dükkân da tıpkı Baxter gibi dü tükleri açmaza çözüm olacaktı. Ona göre Anne Marie bir eylerle me gul olursa bebek konusunu unutacaktı.

Saat bir buçukta Theresa içeri girdi ve Anne Marie bir anda Theresa'nın günlerden salı olmasına ra men neden i e geldi ini hatırlayamadı.

Hatırlayınca, "Ellen!" dedi. Ellen'in gösterisi için okulda olması gerekiyordu.

Theresa ba nı salladı. "Bana yemek arkada mın okulda bir gösterisi oldu undan ve onu izlemeyi istedi inden bahsetmi tin."

"Evet, evet!" diyen Anne Marie tela la ofisine girdi, çantasını eline aldı, ceketini üzerine geçirdi. Theresa'ya çocuk kitapları satan yayınevi temsilcisiyle yapaca ı görü me için son hatırlatmaları yaptı. Ardından çabucak arka kapıdan çıkıp arabasının yanma gitti.

Neyse ki okul çok uzakta de ildi. Oraya gitmesi sadece on dakikasını aldı. Okula varınca park alanının ve civardaki sokakların arabalarla dolu oldu unu gördü, içten içe eyaletteki tüm anne babaların bu gösteriyi izlemeye geldi inden üphelenmeye ba ladı. On dakika etrafta dolandıktan sonra okuldan üç sokak uzakta bo bir yer buldu. Arabasını kilitleyip Woodrow Wilson lkokulu'na ko ar adımlarla gitti.

Büyük spor salonuna nefes nefese ve terler dökerek girdi ince müzik çoktan ba lamı tı. Salon ö rencilerle ve velilerle dolmu tu, oturacak yer yoktu.

çerideki tüm velilerin elinde foto raf makinesi vardı. Yanma foto raf makinesi almayı akıl edememi ti, bu yüzden kendine çok kızdı. Ellen'ın anneanesi torununun sahnedekeyken çekilmi foto rafını görse çok mutlu olurdu.

Anne Marie kendi kendine söylenerek birkaç ki inin yanından sıyrılarak geçti, sonunda sahneyi net olarak görebilece i bir yere sıkı arak da olsa oturmayı ba ardı. Ellen'ın korodaki di er ö rencilerle birlikte platformda durdu unu gördü. Kızın üzerinde en iyi kıyafeti olan ama ona bir beden küçük gelen bir elbise, aya nda da beyaz rujan ayakkabılar vardı. Sahne boyanmı , iki büyük a aç ve bir kaleyle dekore edilmi ti. Bu çalı maların da

ö rencilerin elinden çıktı ı belli oluyordu. Ellen gösterinin adından bahsetmi se de Anne Marie hatırlamıyordu. Ama klasik peri masallarından birinin yeniden canlandırılı ı oldu unu tahmin ediyordu.

Anne Marie arkasında iki sıra ö renci olan ve en ön sıranın ortasında duran, bu yüzden de ürkek ve çekingen görünen Ellen'ı izledi.

Ellen, Anne Marie'nin bakı larını hissetmi çesine onun bulundu u tarafa baktı. Anne Marie'yi görünce yüzünde güzel mi güzel bir gülümseme belirdi. Varlı mın Ellen'ı bu kadar mutlu etti ini görünce buraya gelmek için çaba sarf etmesine de di ini dü ündü. Küçük kıza el salladı, Ellen da ona aynı ekilde cevap verdi.

Müzik ö retmenleri koronun önüne geçip iki elini havaya kaldırıncaya müzik sustu. Platformdaki çocuklar hemen dimdik durdu.

Pamuk Prensesin özgün bir haline benzeyen gösteri kırk dakika sürdü. Gösteri profesyonel ö rencilerin oynadı ı tiyatro oyunlarıyla kar ıla tırlamayacak olsa da, cüceler komikti, arkılar ne eliydi. Anne Marie ba ıyla ritim tutuyordu.

Gösteri bitince okul müdürü sahneye çıktı, sınıflarda meyve suyu ve kurabiye servisi yapılaca ını duyurdu. Anne Marie'saatine baktı. Dükkâna dönmesi gerekiyordu. Ama birkaç dakikadan bir ey olmayaca ına karar verdi.

Ellen'ın sınıfına do ru giderken rehber ö retmen Helen Mayer'le neredeyse çarpı acaktı.

Kadın heyecanla, "Anne Marie!" dedi. "Gelebilmene çok

sevindim."

Anne Marie samimi bir tavırla, "Gösteri çok güzeldi," dedi. "Haber verdi in için te ekkürler."

"Asıl ben te ekkür ederim. Çok te ekkürler."

Helen, Anne Marie'ye gülümseyip yanından ayrıldı. Anne Marie sınıfa geçip Ellen'in sırasının yanında durdu, çok geçmeden Ellen da içeri geldi, mutlulukla parıldayan gözlerle ona baktı. "Beni duydun mu?" diye sordu. " arkı söylerken beni duydun mu?"

Anne Marie, Ellen'in küçücük sesini di erlerinin arasından seçememi ti. Ama u durumda beyaz bir yalanın zararsız olaca ım dü ündü. "Duydum, harikaydın."

Bu iltifatı duyunca Ellen'in yüzü kızardı.

" arkı söylemeyi sevdi ini bana söylememi tin."

Ellen ba ımı salladı. "Bayan Maxwell sesimin güzel oldu unu söyledi. O bizim müzik ö retmenimiz."

Anne Marie cevabını bilmiyormu gibi davranarak, "Koroda ba ka kaç tane ikinci sınıf ö rencisi vardı?" diye sordu.

"Sadece ben vardım."

Anne Marie a ırmı gibi, "Sadece sen mi?" dedi.

"Evet, ben. Bayan Maxwell dördüncü veya be inci sınıfa gelince tek ba ıma sahneye çıkabilece imi söyledi."

"Ellen, bu çok güzel bir haber. Aferin sana." Anne Marie küçük kızı daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemi ti.

Sınıf di er çocuklarla ve velileriyle dolmaya ba ladı.

Ellen kibarca, "Meyve suyu ister misin?" diye sordu Meyve suyu ve kurabiyeler tahtanın önündeki masaya dizil mi ti.

Anne Marie di er ö rencilerin anne babalarına meyve suyu doldurdu unu fark etti.

"Çok iyi olur. Te ekkürler, Ellen."

Küçük kız sıranın ona gelmesini bekledi; eline aldı ı küçük, karton barda a Anne Marie için sulandırılmı konsantreler gibi görünen meyve suyundan doldurdu. Hazır kuru pastalara benzeyen iki tane de kurabiye aldı.

Anne Marie, "Ama kendine bir ey almadın," dedi.

Ellen ciddi bir tavırla, "Önce misafirine servis yapmalısın da ondan," dedi.

Anne Marie, "Elbette," diye söylendi. "Unutmu um."

Ellen sessizce yanında durdu.

Anne Marie e ilip, " imdi ne olacak?" diye sordu.

Ellen, "Hiçbir ey," dedi. "Meyve suyunu içip kurabiyelerini yemen gerekiyor."

"Tamam." Anne Marie kurabiyeden bir ısırık aldı, kurabiye ilk ısırısı ta a zında da ıldı. Meyve suyundan kocaman yudum alıp a zındaki kurulu u dindirdi, içecek ona biraz tatlı geldi. Ellen, Anne Marie'nin a zındakini bitirmesini bekledi, sonra da masaya gidip kendisi için de bir bardak meyve suyu doldurup iki kurabiye aldı.

Anne Marie, Ellen geri gelince, "Baxter'in sana selamı var," dedi.

Ellen a zındaki kurabiyeyi yedikten sonra ba nı salladı.

"Baxter çok iyi bir köpek."

"Ama biraz ımarık."

Ellen, "Bir daha okula getirdi inde ona yuvarlanmayı ö retece im," diye söz verdi. "Kütüphaneden bir kitap alıp, köpeklere nasıl e itim verilece ini okudum. Baxter çok akıllı, ona yuvarlanmayı ö retebilirim."

"Umarım bana da nasıl yapılaca ını gösterirsin."

"Gösteririm."

"Baxter'a yeni hareketler ö retmeye çalı tım, ama beni hiç anlamadı." Anne Marie, Ellen'ı uyarması gerekti ini hissetti; küçük kızın hevesini kırmayı istemiyor, ama bir yandan da bunun kolay bir i oldu u dü üncesine kapılmasının sorun yaratabilece ini tahmin ediyordu.

Çocuklardan birinin annesi dikkatlice Anne Marie'ye ve Ellen'a baktı, onlara do ru yürüdü. Anne Marie'ye, "Siz Ellen'ın annesi misiniz?" diye sordu.

"Aslında, hayır, arkada ıyım."

Ellen gururla, "Anne Marie benim yemek arkada ım," dedi. "Köpe ini benimle tanı tırmak için getirdi."

"Ya." Kadın ufak tefek, uzun saçlı bir kızı yanına ça ırdı. "Ben Shelly Lombard, bu da kızım Cassie. Ellen'la arkada lar."

Anne Marie gülümseyerek, "Merhaba, Shelly, Cassie," dedi. "Tanı tı ımıza sevindim."

"Ellen'a bir gün ö leden sonra Cassie'yle oynamaya gelip gelemeyece ini sormak istiyordum. Olur mu?"

Anne Marie böyle teklife cevap verecek ki i de ildi. "Bunu anneannesine sormalısınız."

"Ellen anneanesiyle mi ya ıyor?"

Anne Marie ba mını salladı.

" ey... o zaman olur mu bilemiyorum. Ben çocukların ara sıra birbirlerinin evinde vakit geçirmelerinin iyi olacağını düşünmü tüm."

"Anlıyorum."

"Bazen okuldan sonra isim çıkıyor, bir saatli ine Cas-sie'ye bakacak birini bulmak da zor oluyor."

Anne Marie bir kez daha, "Yine de anneanesine sorabilirsiniz," dedi.

"Elbette, ama durumu Ellen'in gösterisine gelmesine müsaade etmediyse, iki çocuğa aynı anda bakamayabilir." Shelly haklıydı. Anne Marie, Ellen'in anneanesinin çok uyuduğundan bahsettiğini hatırlıyordu, bu yüzden de kadının hasta olabileceğini düşünmü tü.

Shelly bir baka veliyle görüşmek için yanlarından ayrıldı. Anne Marie i e dönmeyi düşünüyor, ama Ellen'in yanında kalmasını çok istediğini görebiliyordu. Konu acak bir konu aradı.

Anne Marie, "Bana ödevlerini göstermek ister misin?" diye sordu. Programın başında katıldığı kısa toplantıda bunun yemek arkadaşları için sunulan bir seçenek olduğunu hatırladı.

"Olur," diyen Ellen sırasına oturdu, sıranın altından bir defter çıkardı. Defteri son derece derli topluydu.

Defteri sıranın üzerine bıraktı, Anne Marie'nin incelemesi için açtı. Ö retmeni hemen hemen her sayfaya Ellen'ı öven notlar yazmıştı.

Anne Marie, "Dört dörtlük bir öğrencisin," dedi. "Anneannem her akşam beni çalı tırıyor." Sesinden bu konuda çok da mutlu olmadığını anlıyordu."

"Bu iyi bir ey, de il mi?"

"Öyle sanırım," diyen Ellen omuz silkti.

"Ondan sonra da televizyon izlemene izin veriyor, de il mi?
Bana önceden öyle demi tin."

Hafifçe ba mı salladı. "Dini kanaldaki programları izliyoruz."

"Peki, çizgi film?"

"Anneannem Dolores çizgi filmlerin çocuklar için iyi olmadığını söylüyor. Televizyonda bir kez *South Park* gördü, çok kızdı. Önlü üyle yüzümü kapattı, sa'ya dua etmeye başladı."

Anne Marie duda mını ısırды, gülmek için kendini zor tuttu.

Zil çaldı, bugünlük okulun sona erdi ini herkese duyurdu. Kısa süre sonra çocuklar ve velileri sınıfı boşaltmaya başladı. Ellen, Anne Marie'ye baktı. "Servise yeti meliyim."

"Seninle dı arıya kadar yürümemi ister misin?"

"Evet, evet."

Ellen montunu giydi, çantasını topladı, Anne Marie de ö retmeniyle tanı maya gitti. Bayan Peterski, Anne Marie'ye bakıp gülümsedi. "Gelmenize çok sevindim."

Anne Marie, "Ben de çok mutlu oldum," dedi, sözlerinde çok samimiydi.

Ellen Ta birlikte okulun bahçesine çıktı; küçük kızla birlikte gülme sesleri ve gürültüleri duyulan dı arıdaki kalabalı mın arasından geçti.

Anne Marie çocukların servise binmek için toplandı ı yere giderken, "Yarın ö len görüşürüz," dedi.

"Yarın da gelecek misin?"

"Yemek bulu mamız var, unuttun mu?"

Anne Marie'nin onu iki gün art arda görmeye gelecek olmasından etkilendi i belli olan Ellen gözlerini kırpı tırdı. Anne Marie, "Ama bildi in gibi Baxter'ı getiremem," dedi.

"Peki." Servis dura ına vardılar, durduklarında Ellen yava ça Anne Marie'nin elini tuttu.

Anne Marie o küçük elin sıcaklı ının kalbine kadar uzandı ını hissetti.

11

Çar amba ak amı Anne Marie yata a girmeye hazırlanırken telefonu çaldı. O sırada di lerini fırçalıyordu. Ka larını çatarak muslu u kapattı, lavaboya tükürdü, sonra da mutfa a gitmeden önce a zını sildi.

Saat on birden sonra kim telefon ediyor olabilirdi ki'. Ekranda "Bilinmeyen numara" yazıyordu. Arayan ki i dul arkada larından biri olabilirdi. Elise, Lillie veya Barbie onu bu kadar geç saatte arıyorsa, ba larında bir tür dert olmalıydı, ama ne olabilece ini tahmin edemiyordu.

Temkinli bir sesle, "Alo," dedi. Gece vakti gelen telefonlar genelde kötü eylerin habercisiydi, imdiye kadar bunu birçok kez ya amı tı.

"Anne Marie'yle mi görüşüyorum?" Kula ına gelen ya lı kadın sesi güç bela duyuluyordu.

"Evet."

"Anne Marie Roche mu?"

"Benim."

"Yardıma... ihtiyacım var." Hattın di er ucundaki bu yabancı pani e kapılmanın e i indeydi.

"Siz kimsiniz?"

"Dolores. Dolores Faik."

"Kim?"

"Ellen'in anneannesi."

Anne Marie aklına yüzlerce kötü dü ünçe gelirken nefessiz kaldı. "Ellen iyi mi?" diye sordu, tela a kapılmamaya çalı tı.

"Evet... hayır. Yardıma ihtiyacı olan ki i benim. Ba ka kimsem olsa arardım." Kelimeleri zorlanarak telaffuz ediyordu.

Anne Marie ne yapacağını bilemiyordu. Ya lı kadına nasıl yardım edebileceğini düşünürken, "Birini aramamı mı istiyorsunuz?" diye sordu. Kadının onunla ilgilenebilecek bir komusu veya arkadaşı olabilirdi. Ne de olsa Anne Marie bir yabancıydı.

"Hayır, ambulans yolda." Kadının nefes alması daha kesik ve düzensiz olmaya başladı. "Ne olur, sadece acele et."

Anne Marie neler olduğunu anlayamıyordu. "Evine gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Lütfen acele et."

"Ama..." Ellen'in anneanesi telefonunu nereden bulmuştu? Ne istiyordu? Hasta düşünülüyor ortadaydı, ama Anne Marie ona nasıl yardım edebilirdi?

Dolores nefesini içine çekip, "Ellen'la ilgilenebilecek kimse yok," dedi.

"Ben mi? Ellen'a benim mi bakmamı istiyorsunuz?'" Ama yapamam..." Böyle bir şey söz konusu olamazdı. Anne Marie'nin evi bir çocuk için uygun değildi.

"Beni hastaneye götürecekler. Lütfen. Sen gelene kadar beni götürmelerine izin vermeyeceğim."

Kadın ona başka çare bırakmıyordu. Ellen'in anneanesiyle sadece birkaç dakikalığına telefonda konuşmasına rağmen, ya lı kadının doktora gitmesi gerektiğini anlamıyordu. Kendisine böyle emrivaki yapılması hoşuna gitmese de başka seçeneği yoktu. Oraya gitmek, sonra da sorunu çözmeye çalışmak zorundaydı.

"Adresiniz?"

Dolores biraz daha aceleci bir sesle ona adresi verdi, "Acele et ne olur," dedi.

"En kısa zamanda orada olaca ım." Sinirleri bozuldu, telefonu yerine koydu, derince nefes aldı. Nasıl olmu da bu talihsiz duruma dü mü tü? Yemek arkada ı olmak için programa katılmı , imdi ise... Artık neler oldu unu o da bilmi-yordu.

Üzerine kot pantolonla bir ti ört giydi, Baxter'a en kısa zamanda geri dönece ine dair söz verdi. Bir alı veri fi inin arkasına karaladı ı adresi eline alıp arabasına gitti. Bir de so-kakta saldırıya u rarsa tam olacaktı.

Arka sokak aslında iyi aydınlatılmı tı, ama bu karanlıktan çıkıp üzerine fırlamayı ve çantasını kapmayı aklına koyan birini durduracak de ildi. Arabasının kapısını titreyen parmaklarıyla açtı, içeriye girip motoru çalı tırdı

Kendisini ba kalarının sorunlarıyla ilgilenme konusunda dünyadaki en beceriksiz ki i olarak görüyordu. Okulun rehber ö retmeninin ev numarasını bilse onu arar, her eyi onun üzerine yıkardı. Programa yazılırken gecenin bir vakti yemek arkada ının yardımına ko aca ımı kabul *etmemi ti*.

Dolores Falk'un evi sadece be -altı kilometre uzaktaydı ama Anne Marie genelde emeklilerin kaldığı bu mahalleyi çok iyi biliyordu. Oraya vardığında ambulansın kapının önünde durduğunu gördü. Bir de itfaiye arabası gelmişti. Komulardan birkaçı da verandalarına çıkmış, hareketliliği izliyordu.

Arabasını sokanın karısına, itfaiye arabasıyla ambulansın uzağına park etti. Doğrudan eve doğru yürüdü.

Ellen onu görür görmez verandanın merdivenlerinden indi, bahçeden koşup kollarını Anne Marie'nin beline sardı.

Anne Marie ellerini çocuğun omuzlarına koyup, "Neler oluyor?" diye sordu.

Ellen, Anne Marie'ye tutunup hıçkırığa hıçkırığa, "Bu adamlar anneannemi hastaneye götürüyor," dedi.

Anne Marie sakin bir sesle, "Ama ona yardım edecekler. Biz de öyle yapmalarını isteriz, değil mi?" diye sordu.

Ellen, "Ha-a-yır! Ö-ö-le-bilir," diye sızlandı.

Anne Marie, "Dur ben onlarla konu ayım," dedi, nazikçe çocuğun kollarını açtı. Ellen Ta verandaya kadar yürüdü, hıçkırığa hıçkırığa lamaya devam eden çocuğu en alt basamağına oturttu.

Ambulans görevlisi evden dışarı çıkarken, "Anne Marie Roche siz misiniz?" diye sordu.

"Evet."

"Evet. Bayan Faik siz gelene kadar ona yardımcı olmamıza müsaade etmedi."

"Neden ben?"

"Bunu ona sormalısınız."

"O zaman izin verin onunla konu ayım."

Görevli ba nı iki yana salladı. "Hastanede konu ursam daha iyi olur."

Anne Marie inatla, "Bir dakika görü mem yeterli," dedi Adam eve girerken, "Bayan Faik bize çocu u sizin alaca mı söyledi," dedi.

"Ben onun yemek arkada ıyım." Bu çocu un hayatındaki rolünün sadece onunla haftada bir ö len yeme i yemek oldu unu açıklamayı istiyordu. Onunla geçen ayki tanıtım amaçlı bulu ma da dahil olmak üzere sadece dört kez görü mü tü.

Ö len yeme i. Verdi i sözün orada kalması gerekiyordu.

Hiç kimse ona Ellen'ı alıp evine götürece inden bahsetmemi ti. Bu muhtemelen kurallara aykırıydı zaten ve aynı durumlarla çok kez kar ıla ıyor gibiydi.

Görevlinin pe inden içeri giren Anne Marie, "Ba ka kimsesi yok mu?" diye sordu.

"Herhalde yok." Adam hızlı adımlarla arka taraftaki yatak odasına gitti, Anne Marie de onun hemen arkasından yürüdü.

Dolores Falk'un sedyenin üzerinde yattım gördü. Kadının beti benzi atmı tı ve aldı ı her nefeste canı yanıyor gibiydi. Eli kalbinin üzerindeydi, gözlerini sıkıca kapatmı tı. Ellen anneannesinin elli ya ından büyük oldu unu söylemi ti, Anne Marie'nin görebildi i kadarıyla kadın altmı lı ya larının ortalarındaydı ama daha ya lı görünüyordu.

Ambulans görevlisi di er iki arkada ma, "Hastayı dı arı

alalım," dedi.

Kadın birden gözlerini açtı. "Bekleyin."

Anne Marie hemen kadına, "Geldim, buradayım," dedi.

Dolores ileri uzanıp Anne Marie'nin elini var gücüyle tuttu. "Ellen'i koruyucu ailelerin yanma koymalarına izin verme. Öyle yaparlarsa onu bir daha bana vermezler."

"Ama, Bayan Faik. Onu nereye götürmemi istiyorsunuz?"

Kadının gözleri tekrar kapandı. "Eve. Onu evine götür."

"Benimle mi gelsin? Yapamam..

"Yapmak zorundasın."

Ambulans görevlisi o sırada araya girdi, di erleriyle birlikte sedyeyi koridora, oradan da dı arıya ta ıdılar. Anne Marie onları takip etti, görevlilerin Ellen'ın anneannesini ambulansa bindirip sirenlerini çala çala gidi ini çaresizce izledi.

Elleriyle yüzünü kapatan Ellen, merdivenler kalabalıklaınca omuzları sarsılarak a ladı. Acı dolu a layı ı siren seslerinin arasında kayboldu.

Anne Marie küçük kızın gözlerinin içine bakabilmek için yere çömeldi. "Anneannen doktorlarla görüşecek, onlar da onu iyile tirecek." Tüm kalbiyle haklı çıkabilmek için dualar etti.

Ellen korkuyla ba nı salladı. "Anneannem ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum, hayatım." Yabancı s oldu u bir duruma dü mü tü, so uk terler döküyordu.

Ellen, "Ben nereye gidece im?" diye sordu.

Anne Marie olabildi ince heyecan verici bir ekilde, "Bu gecelik benimle geleceksin," dedi.

Ellen ellerini a a ı indirip Anne Marie'ye baktı. "Seninle mi?"

"Evet, anneannen bu yüzden beni aramı ."

"Baxter evde mi?"

Anne Marie ba m salladı. Bunu daha önce dü ünmeliydi. Ellen, Baxter'i seviyordu, köpe i çocu un kafasını da ıtmasına, anneannesinin rahatsızlı nı bir süreli ine unutmamasına yardımcı olabilirdi.

"Baxter seni bekliyor. Ona yuvarlanmayı ö retmek istedi ini söylememi miydin?"

"E-e-eyet." Buraya geldi inden beri ilk kez kızın göz-ya larının dindi ine tanıklık etti. Ellen duda mı ısırıldı, hıç-kırıklarını kontrol etmeye çalı tı.

"Senin için birkaç kıyafet hazırlayalım."

Ellen, "Sırt çantam var," dedi. Anne Marie'nin gözüne çok ürkek, çok zavallı göründü.

"yi akıl ettin. ihtiyaç duydu un eyleri ona koyarız." Çocu u elinden tutan Anne Marie eve girdi. Tek katlı, eski ev muhtemelen kinci Dünya Sava ı'ndan sonra in a edilmi ti. Yerler marley kaplıydı, mobilyalar eski püsküydü. Koridor üç yatak odasına

açılıyordu.

Ellen'in odası sa tarafta, koridorun en sonundaydı.

çeride bir tane tek ki ilik yatak, bir tane dolap, bir tane de çocuk masasıyla sandalyesi vardı. Dolap dar olsa da Ellen'in kıyafetlerine yetecek kadar büyüktü.

Anne Marie, "Sadece yarın okulda sana lazım olacak eyleri al," dedi. Sabahleyin Ellen'ı Woodrow Wilson İlk- okulu'na götürecekti, sonra da Bayan Mayer'la konuşup küçük kız için ne yapılabileceğini soracaktı.

Ellen, "Ben çoktan di mi fırçaladım," dedi. Yata mın yanındaki örgü halının üzerine diz çöküp düzgünce ütülen mi iki kot pantolonla pembe bir kaza ı çantasına koydu.

Anne Marie, "Ayakkabılarınıla çoraplarını unutma," dedi. Ellen'in ayaklarında ev terlikleri, üzerinde de eskimi pijamaları vardı, onların üzerine bir kapü onlu kazak geçirdi.

"Ev ödevin var mı?"

Ellen ba mını salladı, çabucak mutfaka gitti, küçük bir not defteriyle geri döndü. Defteri, spor ayakkabılarını ve bir çift çorabını çantasına yerle tirirken, "Matematikten var mı ," dedi.

Anne Marie, "Uyku saatin çoktan geçti," dedi.

"Anneannem okuldan geldi imde kendini iyi hissetmedi ini söyledi. Akşam yeme i olarak mısır gevre i yiyebilirsin dedi."

"Peki, yedin mi?"

Ellen ba mını iki yana salladı. "Aç de ildim."

Büyük ihtimalle anneannesinin durumundan endişelendi i için küçük kızın i tahı kaçımtı. "Ambulansı kim aradı?"

"Ben aradım."

"Sen mi?"

"Anneannem iyi görünmüyordu, onunla konu unca bana cevap vermedi, ben de korktum."

"Çok akıllıca davranmı sın." Anne Marie hızlıca dü ünüp harekete geçti i için çocu u tebrik etmeliydi. "Anneannenin telefonumu nereden aldı m biliyor musun?"

"Hayır," diyen Ellen bakı larını yere çevirdi. "Ama iyi ki seni aramı ."

Durumu gözleriyle gördükten sonra Anne Marie de geldi ine sevindi, do ru eyi yaptı mı anladı. Çocuk Esirgeme Kurumu'na teslim edilip geçici olarak bakımevlerinden birine yerle tirilirse Ellen'ın büyük bir travma geçirece ini biliyordu.

"Hazır mısın?"

Ellen ciddiyetle ba mını sallayıp Anne Marie'nin eline uzandı. Çocuk dı arı çıkarken tüm ı ıkları kapattı. Verandada durdu, evin seramik bir saksının altına saklanmı anahtarını çıkardı, sonra da kapıyı kilitledi. i bitince anahtarı yerine koydu.

Kocaman gözlerle Anne Marie'ye bakıp, "Anneannemi hastanede görebilir miyim?" diye sordu.

"Sabahleyin sorarım, olur mu?"

Ellen, "Olur," diye fısıldadı; hüznü, küçük sesi Anne Marie'nin kalbini paramparça etti.

Blossom Soka ı'na dönü yolunda Anne Marie küçük kızm sessizlik içinde uykuya dalabilece ini dü ündü, ama Ellen gözlerini hiç kırpmadı. Kitapçıya döndüklerinde Anne Marie arabasını arka soka a park etti.

Ellen, "Evin burası mı?" diye sordu.

"Kitapçının üstünde küçük bir evim var."

Ellen, Anne Marie bir tür sihirli kalede ya ıyormu gibi, "Kitapçının üstünde mi ya ıyorsun?" diye fısıldadı.

"Aynen öyle. Baxter kesin kapıda bizi bekliyordun" Köpe i, arabasının sesini tanıdı , arka taraftaki kapıda dönüp durmaya ba lamı tı.

Baxter tam da Anne Marie'nin tahmin etti i gibi kapı açılır açılmaz dı arı fırladı, heyecandan zıplayıp durdu.

"Baxter!" Ellen ak amki tatsız olaylara ra men köpekle tekrar kar ıla tı ı için ya adı ı sevinci saklayamadı. Dizlerinin üzerine çöktü, köpek de ellerini ve yüzünü yalayarak onu kar ıladı.

Anne Marie ona, "Ellen bu gece bizimle," dedi. Küçük kıza döndü. "Sana yataca ın odayı göstereyim."

"Tamam." steksizce köpe i bırakan Ellen, Anne Marie' nin pe inden gitti.

Anne Marie'nin ofis olarak kullandı ı oda misafir a ırlamak için hazırlanmamı tı. Ama neyse ki içeride bir çekyat vardı. Anne Marie koridordaki dolaptan çar af çıkardı; üzerine bir çift battaniyeyle bir yastık koydu; yata ı hazırladı.

Sonra da, "Sana süt ısıtmamı ister misin?" diye sordu.
"Uyumana yardımcı olabilir."

Ellen yüzünü ek itti, ba mı iki yana salladı.

"Kula a kötü geliyor, de il mi?" Anne Marie'nin bunu sormasının tek sebebi küçükken aynı eyi hep annesinden duymasıydı. Kendisi de sıcak sütü hiç sevmezdi.

Ellen tereddüt ederek, "Acaba olur mu?" dedi.

"Ne olur mu, Ellen?"

"Baxter benimle yatabilir mi?"

Anne Marie gülümsedi. Bunu kendisi de teklif edebilirdi.
"Elbette olur."

"ok te ekkürler."

Anne Marie esnedi. Yorgun d m t, Ellen'ın da aynı durumda oldu unu d nyordu. "Seni yata a yatırayım, sonra Baxter T da yanma getiririm."

Ellen, "Sa ol," diye fısıldadı. zerinden kaza mı, aya ından da terliklerini çıkardı, yeni yapılmı yata a girdi."

O zerine battaniyeyi çektikten sonra Anne Marie kenarları omuzlarının etrafına sıkı tırdı. Kpe ini yata ın üzerine koydu.

Baxter arkada a ihtiyaı oldu unu anlamı asına hemen küçük kızın yanma kıvrıldı.

Anne Marie odadan ayrılmak üzereyken, " yi geceler, Ellen," dedi.

"Benimle dua okur musun?"

"Dua mı?" Anne Marie en son ne zaman dua okudu unu hatırlamıyordu.

"Anneannem her zaman dua eder."

"Tamam, ama sözleri sen söyleyeceksin."

"Olur." Ellen gözlerini kapattı, dudakları hareket etse de sesi çok yüksek çıkmadı. Bir süre sonra, "Amin," dedi.

Anne Marie, "Amin," diye tekrarladı.

Ellen, "Anneannem için dua ettim," dedi.

Anne Marie, "Tanrı'nın küçük kızların dualarını dinledi inden eminim," dedi, öyle oldu una inanmayı istedi. I ı ı kapattı, ama birden Ellen'ın sabah saat kaçta okulda olması gerekti ini bilmedi ini hatırladı. "Ellen," diye fısıldadı. "Okul saat kaçta ba lıyor?"

"Sekiz buçukta."

"Alarmı yediye kurayım. Hazırlanacak bolca vaktimiz olur."

"Tamam."

Anne Marie odadan çıktı, Ellen geceleyin bir eye ihtiyaç duyar diye kapıyı biraz aralık bıraktı. Bir gece lambası bulup banyoya taktı.

Küçük mutfak masasına oturan Anne Marie sakinle tirici, derin bir nefes aldı. Elise Beaumont'a anlatacak çok eyi vardı ve ona da aklındakileri söylemeyi planlıyordu. Yemek arkada ı programı bekledi inden çok daha karma ık bir hale bürünmü tü.

Ellen'ı seviyor, ona yardım etti i için mutluluk duyuyordu, daha do rusu mutluluk tarifi biraz abartıya kaçabilirdi. Küçük kızın anneannesi arayacak ba ka kimselerinin olmadığını söyledi i için kendisini bunu yapmak *zorunda* hissetmi ti. Ama sabahleyin Ellen'ı okula götürecek, acil durumlarda ula ılması için adı verilen ki inin kim olduğunu ö renecekti.

Standart uygulama buydu. Okul, anneannesi hastanede

yatarken Ellen'a bakmakla sorumlu olacak yeti kin ki inin, bu konularda Anne Marie'den daha bilgili olan, korkuya kapılmı bir çocukla daha iyi ilgilenebilecek birinin adını biliyor olmalıydı.

Anne Marie'nin kendi dertleri vardı. Ellen'a yardım etmeyi istiyor olsa da henüz bir çocu a tek geceden fazla bakmaya hazır de ildi.

12

Anne Marie saat yediye kurdu u alarm çalmadan önce uyardı; Ellen'in yatakta oturmu Baxter'ın ba mı ok adı mı, hafifçe çatlayan sesiyle onunla konu tu unu fark etti.

Anne Marie ne e dolu bir sesle, "Günaydın," dedi. Kol-larını açıp esnedi.

Ellen ona cevap vermedi.

"Portakal suyu içmek ister misin?"

Küçük kız ba mı iki yana salladı.

"Emin misin?"

Ellen ba mı salladı.

"Baxter'ı kısa bir yürüyü e çıkaraca m. Sen de gelmek ister misin?"

"Evet." Ellen yataktan çıktı, sırt çantasının yanma, yere oturdu. O üzerini giyinirken Anne Marie kahve yaptı, e ofmanını ve fermuarlı üstünü giyindi.

Her sabah kahvesi demlenirken Baxter'ı dı arıya çıkarır, aynı zamanda birkaç dakikalık ına sabah sporu yapardı. Hep aynı yoldan gidip gelirlerdi; Blossom Soka ından iki sokak a a ıya iner, kar ı taraftaki küçük parka geçer, parkın etrafında iki tur atar, sonra da geri dönerlerdi. Yürüyü lerinin tamamı yirmi dakika sürerdi. Anne Marie eve döner dönmez du alır, kıyafetlerini de i tirir, saçını ve makyajını yapardı. Sorunsuz geçen bir günde her ey bir saatten az bir sürede bitmi olurdu.

Anne Marie ilk kahvesini bitirip ceketini üzerine alana kadar Ellen hazırlanmı tı.

"Tasmasını sen tutmak ister misin?"

"Evet, evet."

Birlikte dı arı çıkarlarken Anne Marie, Ellen'a birkaç soru daha sordu, ama küçük kız suskunlu unu hiç bozmadı, somurtkanca durmaya devam etti. Anne Marie, Ellen'a sorunun ne oldu unu sormak istiyordu ama her ey ortadaydı. Zavallı çocuk elbette anneannesinin sa lı ından ve kendi gelece inden endi e ediyordu. Anne Marie onu suçlayamazdı, bu yüzden daha dikkatli davranmaya karar verdi. Ellen konu mayı istemiyordu, onu zorlamayacaktı.

Eve geri döndüklerinde Anne Marie, "Seni okula götürünce rehber ö retmeninle görü ece im," dedi.

"Tamam."

"Buralarda hiç akrabaları var mı?"

"Clarisse Teyzem var."

Anne Marie bu haberle rahatlasa da Ellen'ın anneannesinin neden onu aramadı ını merak etti. Elbette bunun birçok sebebi

olabilirdi. Clarisse ehirdi nda veya i te olabilirdi, telefonu açmamı olabilirdi, belki de... Anne Marie'nin aklına ba ka bahane gelmedi.

Anne Marie, küçük kızın teyzesinin, Dolores'in hastaneye yatırıldı mı duyar duymaz Ellen'in yanına gelmeye çalı aca ndan emindi. Ona bakabilecek, sorumluluk sahibi yeti kinin adını ö rendi i için içindeki gerginlik kısmen azaldı.

çeriye girdiklerinde Anne Marie saatine baktı. imdiye kadar yirmi dört dakika geçmi ti. Sekiz ya nda birini yanında götürmesine ra men çok oyalanmamı tı.

Anne Marie mutfa a adım attıklarında, "Kahvaltıda ne yemek istersin?" diye sordu.

Ellen omuz silkti.

"Evde çocuklar için olan gevreklerden yok, ama yulaf-lı sından var. Ondan ister misin?" Ellen önceki ak am yemek yemedi i için epey acıkmı olmalıydı.

"Olur. Te ekkürler."

Anne Marie iki kâse ile mısır gevre i ve süt çıkarırken Ellen yata nı topladı, saçlarını taradı. Siyah renkli düz saçlarını ortadan ayırmı tı, ama kâküllerinin ucundan kısaltılması gerekiyordu. Elinde küçük kızlara uygun takalardan olsa Anne Marie bir eyler yapabilirdi.

Ellen kahvaltısının çok az bir kısmını yedi, sonra da kâsesini lavaboya bıraktı. Okula gitmek için henüz erkendi ama Anne Marie rehber ö retmenle konu mak için yeterince vaktinin olmasını istiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Ellen, "Evet," diye cevapladı. "Anneannemin durumunu ö renir misin?"

Anne Marie, "Hastaneyi arayaca ım," dedi. Dükkân açılmadan, saat ona kadar telefon edecekti.

Anne Marie'yle Ellen okula vardı ında yan taraftaki park çoktan çocuklarla dolmu tu. Sarı servisler kaldırma yana maya, üzerinde parlak ceketler olan ö renciler basamaklardan a a ıya tıpkı bir ça layandan akan su gibi inmeye ba ladı. Hepsinin sırtında yere yı ılmalarına sebep olacakmı gibi duran kocaman çantalar vardı.

Anne Marie, Ellen'a, "Bana rehberlik ofisinin yerini gösterir misin?" diye sordu. Küçük kıza yardımına ihtiyaç duydu unu hissettirmek istiyordu.

"Gösteririm," diyen Ellen, onu sessizce okulun geni koridorunun sonuna do ru götürdü.

"Arkada larınla oynamak ister misin?"

Ellen ne yapması gerekti inden emin de ilmi gibi te-reddüt etti.

Anne Marie, "Her ey yoluna girecek," diyerek onu teselli etti. "Telefon edip anneannenin durumunu sorar, sonra da sana haber veririm."

Ellen'ın gözlerinin içi parladı, küçük kız ba ım yukarı a a ı sallayıp ko arak dı arı çıktı. Anne Marie, Ellen'ın ar-kada larının yanma gitti ini gördükten sonra içeriye girdi. Helen Mayer'le konu mak istedi ini söyledi, be dakika sonra kadının odasına götürüldü.

Helen ka larını hafifçe çatıp hemen, "Her ey yolunda mı?"

diye sordu.

"Aslında de il." Anne Marie ak am ya ananları anlattı. Kulaklarına inanamayan rehber ö retmen a kınca Anne Marie'ye baktı. "Aman tanrım."

"Tahmin edebilece in gibi büyük bir ok ya adım." Anne Marie kar ısındaki kadının gözlerinin içine baktı. "Bayan Falk'un telefon numaramı nereden aldı nı merak ediyorum."

Helen biraz utanarak, "Aslında ona ben verdim," dedi. "Geçen hafta telefon edip numaranı istedi, ben de herhangi bir sakınca olmadı nı dü ündüm. Seninle Ellen hakkında konu mayı istedi ini söyledi."

Do rusu rehber ö retmen, Dolores'in gecenin bir yarısı Anne Marie'yi arayıp böyle tuhaf bir duruma dü ürece ini tahmin edemezdi. "Ellen'ın dosyasındaki acil durumlarda ula ılacak ki inin numarasını istiyorum."

"Elbette, bakayım." Helen bilgisayarına döndü, bir eyler yazdı. Birkaç dakika sonra, "Clarisse McDonald," dedi. Bir kaleme uzandı, numarayı yazdı.

Anne Marie not kâ ıdını aldı. Dolores'in durumunu ö renir ö renmez Ellen'in teyzesini arayacaktı.

Helen, "Ambulansın Dolores'i hangi hastaneye götürdü ünü biliyor musun?" diye sordu.

Anne Marie a kınlık geçirdi i o anlarda bunu soramamı tı, ama ambulans görevlilerinden birinin

Blossom Soka r'ndan çok da uzakta olmayan Virginia Mason Hastanesi'nden bahsetti ini duymu tu.

Tam da bunu Helen Mayer'e söylerken uzaklardan ders saatinin geldi ini belirten bir zil sesi duyuldu. Ses Anne Marie'yi hazırlıksız yakalayıp ürküttü.

Helen, " nsan alı ıyor," dedi. "Bir süre sonra duymuyorsunuz bile." Gülümsedi. "Bana Dolores'in Virginia Mason'da oldu undan bahsediyordun."

"Evet, öyle sanırım." Anne Marie önce hastaneye gidecekti. Acele ederse saat ondan önce dükkâna dönebilirdi.

Aya a kalktı. "Bir ey ö renir ö renmez seni ararım."

Helen, Anne Marie'yi odasının kapısına kadar geçirirken, "Te ekkürler," dedi.

Anne Marie okuldan ayrılmadan önce Ellen'a bakmaya karar verdi. Sınıfın kapısının önünde durdu, içeri göz atınca Ellen'm hiçbir sorun yokmu gibi arkadaşlarıyla muhabbet etti ini gördü. çi rahatlayınca otoparka döndü.

Anne Marie, Virginia Mason Hastanesi'ne vardı ında saat çoktan dokuzu geçmi ti. Durumu danı ma masasındaki kadına anlattı, kadın da ona Dolores Falk'un oda numarasını verdi.

Asansöre binip söylenilen kata çıktı, kollarına serumlar ba lanmı Dolores'in tek ba ma odasında oldu unu gördü. Kadının rengi yerine gelmi ti. O içeri adım atınca Dolores gözlerini açtı.

Anne Marie yata a yana ırken, "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Bayan Faik?" diye sordu.

"Daha iyiyim. Ellen nasıl?"

" yi. Merak etmeyin."

Ya lı kadının gözlerine ya lar doldu. "Torunuma baktı-
nız için ne kadar te ekkür etsem az. Gelmeseydiniz ben ne
yapardım!"

"Yardımcı olabildi ime sevindim." Sözlerinin tamamen
do ru olmamasını umursamadı.

Dolores iç çekince gö sü i ti. "Doktorlar kalp ameliyatı
olmam gerekti ini söyledi."

Anne Marie kadının elini sıktı. "Burada çok iyi doktorlar
var ve..."

Dolores lafını kesip, "Kendim için endi elenmiyorum,"
dedi. "Tek endi em, Ellen."

"Siz sadece iyile meye bakın. Ellen'ın teyzesi Cla-
risse'nin telefonunu aldım, onu da..."

"Olmaz!" diyen Dolores tekrar lafını kesti. Parmakla-
rıyla Anne Marie'nin elini sıktı."

"Okula acil durumda aranması için onun adını vermi -
siniz. Bu yüzden ben de..."

"Clarisse hapisanede."

"**Hapishanede mi?** " Anne Marie sertçe yutkundu, a -
kınlı ını gizlemeye çalı tı.

"Dolandırıcılıktan." Bunu itiraf etmek onu utandırmı
gibi tekrar gözlerini kapattı. Anne Marie kadının üzüldü ünü
görebiliyordu.

"Peki, annesi?"

Ya lı kadının gözlerinin kenarından ya lar aktı, ba nını
yasladı ı yastı a döküldü. "Annesi uyu turucu ba ımlısıydı.

Kaliforniya eyaleti Ellen'ı üç ya ındayken onun elinden aldı. Kızımdan kopmu tum... Ellen'dan haberim bile yoktu. Torunum oldu unu ö renene kadar Ellen bakıcı ailelerin birinden alınmı , di erine verilmi ti. Zavallı kız ancak bir yıl sonra geceleri rahat uyumaya ba layabildi. Onu bir daha o sistemde harcatman. Ona bunu yapmam."

Anne Marie cılız bir sesle, "Aman Tanrım," dedi. Söyleyece i hiçbir söz hislerini tarif edemezdi.

"Bana ne olursa olsun onu çocuk esirgemeye almalarına izin verme."

Kadının korku dolu tavırları iddetlendi, Anne Marie endi elenmeye ba ladı. "Bana söz ver," dedi. "Söz ver."

"Elbette." Ba ka ne diyebilirdi ki?

Dolores bunu duyduktan sonra biraz rahatladı.

"Peki ya babası?"

Dolores ba ını iki yana salladı. "Muhtemelen kızım da çocu unun babasının kim oldu unu bilmiyor."

"Vah vah!"

"Ba ka kimsesi de yok."

"Belki de annesi artık uyu turuculardan arınmı tır." Anne Marie bu kadar çaresiz görünmekten nefret ediyordu, ama önündeki seçenekler gittikçe azalıyordu.

"Arınmadı. Geçen yıl Ellen'la ilgili tüm annelik haklarından feragat etti."

"Ya." Anne Marie sıradakinin ne oldu unu tahmin edebiliyordu. Dolores hastanede yattı ı süre boyunca Ellen'a onun bakmasını isteyecekti. Anne Marie'nin dilinin ucuna

aniden yüzlerce bahane, onlarca geçerli sebep geldi. Ama hiçbirini söyleyemedi.

Dolores kesik kesik fısıldayarak, "O çocuk hayatımdaki tek güzel ey," dedi. "Kızlarımın ikisi de ruhsal ve duygusal olarak çökmelerine sebep olacak yollara saptı. Onlar için her gün dua ediyorum."

"Öyle oldu una eminim, ama..."

"Nerede yanlı yaptım anlamıyorum. Babaları yirmi yıl önce bizi terk etti, onları tek ba ıma yeti tirdim. Onlara do ru yolu göstermeye çalı tım."

Anne Marie kadını teselli edemeyece ini bilse de birkaç söz söyledi.

Dolores, "Hayatım boyunca onurumla ya adım," diyerek sözlerine devam etti. "Hakkını almasına ra men devletten hiç yardım istemedim."

Anne Marie bo ta kalan eliyle yata ın demirini tuttu.

" imdi senin yardımını istiyorum."

Anne Marie yutkundu. "Ama... ben bir yabancıyım."

"Ellen sürekli senden bahsediyor. Senden ve Baxter'dan" O sırada yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Anne Marie, Ellen'ın adından bahsetmesine a ırdı. Küçük kızın ilgisini daha çok köpe in çekti ini dü ünmü tü. Lafı a zında geveleyerek, "Ama... ben sadece onun yemek arkada ıyım," dedi.

Dolores, "Ondan da ötesin," dedi. "Lütfen sevgili torunum Ellen'ı yanma al, ona benim yerime bak."

"Ben..." Anne Marie ne diyece ini biliyordu. Evi bit

çocu a bakmasına yetecek kadar büyük de ildi. Ellen'in ya-
tabilece i do ru düzgün bir yata ı yoktu. Bunca ay boyunca,
daha do rusu neredeyse bir yıl boyunca, yalnız ya adıktan
sonra ba ka biriyle, hele bir çocukla ya amaya nasıl alı aca-
ını bilmiyordu.

steksizli ini gören Dolores, "Doktor ameliyat olduktan
sonra eski sa lı ıma kavu abilece imi söyledi," dedi.

" iyile men vakit alacak." Anne Marie kafasından bu sü-
renin ne kadar uzun olaca ını hesaplamaya çalı tı. Bir hafta ?
Ya da iki? Belki de bir ay. Bu tuhaf durumla koca bir ay bo-
yunca ba a çıkması mümkün de ildi.

"Evet, iyile mek için zamana ihtiyacım olacak ama El-
len'a iyi bakıldı ını bilirsem çok daha çabuk iyile irim." Yal-
varan, kocaman gözleriyle Anne Marie'ye baktı. Anne Marie
hemen cevap vermeyince sözlerine devam etti. "Lütfen, sen-
den tüm kalbimle rica ediyorum. Torunumu benden almama-
ları için sana yalvarıyorum."

Anne Marie hayır diyemezdi. "Pekâlâ," dedi, gözü kork-
mu veya çekiniyormu gibi görünmedi ini umdu.

Dolores güçlüce nefes verdi. "Sana ükürler olsun, Tan-
rım." Yata ının yanındaki masayı gösterdi. "Tanrı korusun,
Ellen'm sa lı ıyla ilgili bir sorun çıkarsa gerekli kararları
alabilmen için sana izin veren bir yazı yazdım. Bir de ben
hastanede yatarken Ellen'a bakma yetkisini sana verdi imi
belirten bir kâ ıt imzaladım."

Odaya bir hastabakıcı girdi. Ne eli bir tavırla, "Hazır
mısınız, Bayan Faik?" diye sordu.

Anne Marie, "Onu nereye götürüyorsunuz?" dedi.

Genç adam ka larım havaya kaldırdı. "Ameliyata."

"Bu kadar kısa sürede mi?"

Dolores, "Ben iyiyim," dedi. " yi olaca ım."

Anne Marie kendini çok kötü hissetti, teselli sözleri söyleyen ki inin kendisi olması gerekirdi.

çindeki çaresizlik hissiyle, "Ellen'a bakaca ım," dedi.

"Siz iyile in yeter."

Genç adam, Anne Marie'ye hem ire istasyonunu gösterdi, görevli hem ire de ona Dolores'in ameliyattan sonraki durumunu kontrol edebilece i bir telefon numarası verdi. Anne Marie o küçük kâ ıdı loto vuran bileti tutarmı gibi tuttu. Erkek hem ireye, " yile ecek, de il mi?" diye sordu.

riyarı adam, Anne Marie'ye sert bir bakı attı. "En kısa zamanda evine dönebilmesi için elimizden geleni yapaca ız."

Bunun onu teselli mi etmesi gerekiyordu? Kısık bir sesle, "Te ekkürler," dedi. "Ö leden sonra telefon ederim." "O zamana kadar Dana'ya sizin için bilgi veririm. Arayınca onunla görüşün."

"Tamam. Sa olun." Telefon numarasını ve Dolores'in imzaladı ı kâ ıtları çantasına koyup hastaneden ayrıldı.

Arabasının yanma vardı ında kamına sancılarını girdi-
ini, gerçekten de midesinin bulandı mı hissetti. Daha dün ö len Blossom Soka ı'ndaki kadınlar için açılan Go Figüre adlı spor salonunda egzersiz yapıyordu. Üzerinden bir gün geçmeden sekiz ya ındaki bir çocu un sa lı ından ve bakımından sorumlu hale gelmi ti.

Kitapçıya ulaınca AÇIK yazısını dı tarafa çevirdi, kasa-ya nakip para koydu. Saat bire kadar içeriye sürekli mü-teriler geldi, i i azalınca okulu arayıp Helen Mayer'le görü tü.

"Bir eyler ö rendin mi?"

"Evet, Ellen'ın anneanesi bu sabah kalp ameliyatı oldu."

"Durumu nasıl?"

"Bilmiyorum. Henüz hastaneyi arayamadım. Ama sana haber vermeyi istedim. Anneanesi iyile ene kadar Ellen benim yanımda kalacak."

"Seninle mi? Peki ya teyzesi Clarisse?"

"Maalesefo ta ınmı ve uzaktaymı ." Gerçe e yakın bit ey söylemi , Dolores'i bir kez daha utanç verici bir duruma dü mekten kurtarmı tı.

"Bunu duydu uma üzüldüm."

Anne Marie kadar üzölmü olamazdı.

"Çocu a bakmakla büyük bir iyilik yapıyorsun. Bunu kabul etmene a ırdım açıkçası."

Anne Marie, Ellen'a bir ba ka ki inin bakmasını ne kadar çok isterse istesin, hasta bir kadına hayattaki tek torununa bakmayı istemedi ini söyleyemezdi.

"Ö leden sonra Ellen'ı almaya gelece im ve servise Blossom Soka ı'nda binebilmesi için görevliyle görü ece im."

Helen Mayer, "Onu ben de halledebilirim," dedi. "Yapmamı istedi in bir ey olursa söylemen yeterli. Böyle bir yar-

dımda bulunmakla çok hayırlı bir i yapıyorsun."

Anne Marie ardından hastaneyi aradı. Dona'nın söyledi ine göre Dolores'in ameliyatı ba arılı geçmi ti. Ya lı kadın u anda yo un bakımdaydı ve durumunda herhangi bir de i iklik olursa, Anne Marie'ye telefon açılacaktı. Anne Marie ona ula abilmeleri için telefon numaralarını verdi.

Per embe günleri ö leden sonraları çalı an Steve Handley bir saat erken gelmi , Anne Marie'nin vaktinde okula gidip Ellen'ı alabilmesi için i lerin ba ına geçmi ti. Anne Marie'yi görünce Ellen'ın gözlerinin içi parladı. "Anneannem nasıl?" diye sordu.

" imdilik hastanede, ama doktorlarıyla hem ireleri ona çok iyi bakıyor."

"Eve ne zaman dönecek?"

"Kısa süre sonra." Anne Marie e ilip küçük kızın gözlerinin içine baktı. "Anneannen eve dönene kadar benimle birlikte kalmayı ister misin?"

Ellen sorusuna hemen cevap vermedi. "Olabilir galiba." Büyük bir hevesle teklifini kabul etmese de yeterli sözleri söylemi ti. "Ak amleyin evine u rayıp daha büyük bir fanta hazırlamalıyız."

"Baxter da bizimle gelebilir mi?"

"Evet, hem de çok ho una gider."

Ellen, "Kütüphanedeki kitabı getirdim," dedi.

Anne Marie, Ellen'ın köpek e itimiyle ilgili kitaptan bahsetti im anlayamadı.

Blossom Soka ı'na sessizce geçen yolculukları boyunca

Ellen yolu izledi. Yemekten sonra eve dönüp kızın e yalarını toplayacaklardı.

Ak am yeme i.

Anne Marie bunu detaylıca dü ünmemi ti. Artık ö ün atlamayacaktı. Haline acıyıp durdu u partiler düzenlemeye çekti. Ellen'ın hatırına güçlü olmak zorundaydı. Birkaç haftalı ına hayatını derli toplu ya aması gerekiyordu. Bu kadarının üstesinden gelebilece ine inanıyordu.

ki hafta. Belki de üç.

En fazla dört.

Zaman hızlı geçecekti. Öyle olmasını umuyordu.

13

Barbie Foster yirmi dilek listesi sayesinde daha çok dü-
ünüyor, daha çok i yapıyor, hayatı daha büyük bir heye canla
ya ıyordu. Listesini tamamlamak üzereydi ve onun sayesinde
gerçekten neleri istedi ini ö renebilmekten mutluluk
duyuyordu. Yıllar boyunca hayatı sadece Gary ile ikizlerin
etrafında dönmü tü. Ama o ullan üniversiteye gidince kendini
bo lukta hissetmi , günlük ya antısındaki de i ikli e tam
manasıyla alı amamı tı. Kocasını hâlâ çok özlüyordu. Gary
daima onun benli inin bir parçası olmu tu, yine de daha kırk
ya ındaydı ve önünde görece i çok gün vardı.

Bu cumartesi günü butikte çalı mak yerine kendisine izin
vermeye ve Freeway Park'ındaki Aziz Patrick Günü konserine
gitmeye karar verdi. Anne Marie Roche da ö leden
sonra i e gitmeyece ini söylemi , ikisi birlikte bu fırsatı de-
erlendirmeye karar vermi ti. Go Figure'de iki kez bulu mu ,
birbirlerini daha iyi tanımaktan keyif almı lardı.

Anne Marie'yle arasındaki ili ki Sevgililer Günü parti-
lerinin ardından derinle mi ti. O ak ama kadar Barbie, Anne
Marie'yi biraz so uk ve içe kapanık biri olarak görmü tü. Her
ey yirmi dilekten bahsetmeye ba ladıklarında de i mi ti.

Anne Marie'yi kafa dengi olarak görmeye ba lamı , ar-
kada ının ince bir espri anlayı ı oldu unu fark etmi ti. Ona
olan sevgisi, Anne Marie'nin anneanesi iyile ene kadar sekiz
ya ındaki Ellen Faik'a bakaca ım ö rendi inde saygıya
dönü mü tü.

Barbie, Ellen'ı önceki gün birkaç romantik kitap almak için gitti inde kitapçıda görmü tü. Çocuk çok tatlı ve alçakgönüllüydü; Anne Marie'yi kendine örnek aldı ı köpe i Baxter'ı da çok sevdi i belli oluyordu. Barbie küçük kızın köpe e yuvarlanmayı ö retmeye çalı masını gülümseyerek izlemi , ba arılı olamadı ını görmü tü.

Aziz Patrick Günü konserine Ellen da gelecekti. Barbie onunla ve Anne Marie'yle saat on ikiyi birkaç dakika geçe bulu tu unda ikisi de hazırlanmı onu bekliyordu.

Küçük kız yepyeni görünen, açık ye il montunun dü -melerini iliklerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. anslarına hava ya murlu de ildi, mart ayındaki sa anak ya ı larıyla me hur olan Kuzeybatı Pasifik'te de bu çok iyi bir haberdı.

Anne Marie, " rlanda müzikleri dinleyece iz," dedi. "Sonra da Ballard'daki annemi ziyaret edece iz."

"Anneannem Dolores'in de yanma gidecek miyiz?"
"Elbette." Anne Marie de ceketinin dü melerini ilikleđi.
"Anneme u radıktan sonra hemen oraya geçece iz."

Ellen dalgınca ba ını salladı. " rlanda müzi i neye benzer?"

Anne Marie tereddüt etti. " ey, genelde çok tempoludur," dedi, sonra da omuz silkti. O çabalamaktan vazgeçince Barbie güldü. "Bekle. Kısa süre sonra ö reneceksin."

Ellen ba ını merakla yana e erken, "Peki, sever miyim?" diye sordu.

Anne Marie, "Ben seviyorum," dedi. "Hem de çok." Ellen hızlıca ba ını salladı. "O zaman ben de severim." Freeway

Park, Blossom Soka ı'ndan çok uzak olmadı ı için yürümeye karar verdiler. Hava güzeldi, gökyüzü açık ve parlaktı. Ellen'ın kısa adımlarına uyum sa lamak için yava ça yürüyorlardı. Barbie çocu un etrafındaki her eyi kocaman, meraklı gözleriyle inceledi ini fark etti.

Interstate 5 adlı yolun üzerindeki Freeway Parkı'na vardıklarında etraf çoktan kalabalıkla mı tı. Oturacak yer bulmak zor olsa da, genç bir çiftin nazikçe davranıp onlara yer açmasıyla daha fazla dola maktan kurtulmu lardı. Anne Marie yanma almayı akıl etti i battaniyeyi çimlerin üzerine serdi. Konser için bir platform kurulmu tu ve oturdukları yerden sahneyi çok net görebiliyorlardı.

Ellen battaniyenin üzerine oturup ba da kurdu. Barbie'yle Anne Marie de onun yanma yerle ti. Barbie, Gary'yı kaybetti inden bu yana böyle bir etkinli e katılmamı tı. Çocukları küçükken ailecek gittikleri gezileri hatırladı, içinde sevinç tohumları filizlenirken yeniden mutlu olabilece im fark etti.

Kazanın ardından tek u ra ı çocukları olmu tu. Onları da artık okulda oldu u için acısı ve yalnızlı ıyla yüzle mek zorunda kalmı tı. Aynı eyleri Mark Bassett'in de ya adı nı sezmi , adamın ona çekici gelmesinin sebebinin bu oldu una inanmı tı.

Annesi içinse dul kalmak çok daha farklı sonuçlar do urmu tu. Oturup konu mamı olsalar da babasının ili kilerinden Barbie'nin haberi vardı. Lillie her eyi görmezden gelmi ti. Annesi ona bir ey anlatmadı ı için Barbie de konuyu

açmamı tı. Annesinin David'in yasını tuttu unu bili yordu, bir yandan da babasının vefatının, annesi hiç dı avur- mamı olsa da, bir tür kurtulu oldu unu dü ünüyordu.

Ellen birkaç dakika sessizce oturduktan sonra, "Ne zaman ba layacak?" diye sordu.

"Birazdan."

Barbie, "Aç mısın?" diye sordu.

Küçük kız ba mını iki yana salladı, ellerini bacaklarının altına koydu.

Etraflarında ne eli bir ortam vardı, herkes keyifliydi; birbirleriyle selâmla ıyor, kahkaha atıyor, konu uyorlardı.

Anne Marie, "Ellen arkı söylemeyi seviyor," dedi.

Barbie çocu a dönüp, "Öyle mi?" diye sordu.

Bu sorunun ardından Ellen'ın yüzü kızardı. "Anne Marie iyi bir arkıcı oldu umu söylüyor. Okuldaki gösteride beni dinledi." Çocuk aldı ı iltifatları benimsemi ti.

Barbie, "Anne Marie sana birkaç tane rlanda arkısı ö - retebilir," dedi.

Arkada mın gözlerine birden üzüntü dolu bakı lar yer dince Barbie ellerini Anne Marie'nin koluna koydu.

Anne Marie ba mın öne e ip, "Eskiden arkı söyledim ama artık söylemiyorum. Söyleyemiyorum..." dedi. "Robert vefat ettikten sonra sesimi kaybettim. Geri döner dediysem de daha dönmedi."

Barbie sözlerinin arkada mını üzdü ünü görünce özür dilemesi gerekti ini dü ündü. "Çok özür dilerim."

"Hayır, hayır. Senin bir suçun yok." Anne Marie çabucak

kendini toparlayıp kaygılarını geride bıraktı.

Ellen ba ını kaldırıp ka larını çatarak ona baktı. " arki söyleyemedi ini bilmiyordum."

Anne Marie, "Merak etme, Ellen," dedi. "Yeniden söyleyece im."

Belki Ellen sıkıldı ndan, belki de Anne Marie konuyu de i tirmek istedi inden ikisi kalkıp konser ba lamadan önce parkın etrafında biraz dola mayı istedi. Onlar giderken Barbie küçük kızın Anne Marie'nin yanından hiç ayrılmadı ını gördü. Kalabalı ın içinde olmak büyük ihtimalle küçük kıızı bunaltmı tı. Bu çocu u kısa bir süreli ine de olsa yanma almasının kolay olmadı ını dü üneden Barbie arkada ım takdir ediyordu.

Aslında Barbie, Anne Marie'nin artık daha uysal, daha iyimser, daha içten oldu unu dü ünüyordu. Zorlu zamanlar dan geçen bir çocukla birlikte olmak, onun sorumlu unu üstlenmek dertlerini unutmasını sa lamı olmalıydı. Elise'in söyleyip durdu u ey bu de il miydi? Ba ka birine yardım etmek insana iyi gelir demiyor muydu?

rlandalı grubun üyeleri tanıtıldı, kalabalıktan birden alkı lar koptu. Ellen'la Anne Marie konser ba larken çabucak yerlerine döndü.

arkıcılar, kemancılar, dansçılar büyüleyiciydi; Barbie geçen her dakikadan keyif aldı. Müzik ne e vericiydi. Enerjik oldu u kadar disiplinli de olan danslar da etkileyiciydi. Ellen müzi i dikkatle dinliyor, her bir notasını içine çekiyordu. Konser bitti inde yüzü gülüyordu.

Anne Marie ile Barbie'ye bakıp, "Çok güzeldi," dedi. "Ben de bir gün öyle arkı söylemek istiyorum. Sence söyleyebilir miyim?"

Anne Marie güven verici bir sesle, "Evet," dedi. "Hiç üphen olmasın."

nsanlar parktan ayrılmaya ba lamı tı. Kalabalık yava ilerliyordu ama Barbie'nin de acelesi yoktu. Ayrıca canı ya-nyıyordu. Bir tasarımcının koleksiyonundan aldı ı ayakkabıları giymesinin ceremesini çekiyordu; onları sırf siyah, keten pantolonuna ve ye il, ipek bluzuna uydu u için seçmi ti. Güne havayı ılıtıyordu, ya murlu unun önünü açtı, kemerinin uçlarını yan taraflarına bıraktı.

Anne Marie'yle birlikte sabırla kalabalı ın da ılmasını beklerlerken, Barbie gözünün ucuna grimsi parlak bir ı ı m çarptı ım fark etti. Dönüp o tarafa baktı ve nefesini tuttu. Anne Marie'nin bile ine sarıldı.

"O... o..." Zar zor konu uyordu. Kendine gelip arkada ının elini bıraktı.

Anne Marie, "Kim?" diye sordu.

Barbie ona neler oldu unu anlatamazdı, çünkü Mark Bassett'ten, tekerlekli sandalyedeki adamdan kimseye bahsetmemi ti. Emin olmak için tekrar ona baktı. Adam yalnızdı ya da öyle görünüyordu; kalabalı ın da ılmasını bekliyordu. Tekerlekli sandalyesini etrafını çevreleyen bunca insanın arasında hareket ettirmesi zor olmalıydı.

"Tanıdı ın birini mi gördün?"

"Aslında hayır." Barbie deli gibi atan kalbini sakınle -

tirmeye çalı tı. Böyle bir ey ya amayı beklemiyordu. O anda kıyafetine ve makyajına özen gösterdi ine sevindi.

Mark onu görmü se de aldırı etmemi ti. Barbie bundan emin olamazdı. Elini kaldırıp ona seslenmemek için kendini tutarken altduda ım sertçe ısırıldı.

Anne Marie, "Tekerlekli sandalyedeki adamı tanıyor musun?" diye sordu.

"Tam olarak öyle sayılmaz. Geçenlerde kar ıla tık o kadar." Adamın üzerine kolasını döktü ünden bahsetmedi.

"Etkileyici biri oldu u belli."

Aynen dedi i gibiydi. Barbie gözlerini ondan alamıyordu. Kalabalı ın ço u da ılmı , geriye sadece birkaç arkada grubu kalmı tı.

Ellen, "Anneannemi görmeye gidebilir miyiz?" diye sordu.

Anne Marie küçük kıza bakıp gülümsedi. "Annemin yanma gittikten sonra, tamam mı?"

Ellen'a kar ı sabırlı tavırları Barbie'yi etkiledi.

Anne Marie saatine bakıp, "Biz gitsek iyi olur," dedi. "Annemle bulup yemek yiyece iz, sonra da hastaneye gidece iz."

Barbie, "Tamam," dedi. "Ben de bir eyler yapmayı planlıyorum."

kisinin yanından ayrılması Mark'la yüzle meyi dü ünen Barbie'nin i ine geldi. Barbie ne yapacağını veya onun yanına varınca ne diyece ini bilmiyordu. Vakti geldi inde bir çaresine bakacaktı.

Mark, Freeway Parkı'ndan çıkmayı ba ardı, kaldırım da ilerlemeye ba ladı. Barbie hızlı adımlarla onun pe inden gitti, ayakkabılarından dolayı sendeledi. Ne e dolu bir sesle, "Tekrar merhaba," dedi.

Mark ona aldırı etmedi.

"Beni hatırladın mı?"

Barbie'nin ikinci sesleni inde Mark tekerlekli sandal yesini geriye çevirdi. "Burada ne *arıyorsun?*"

"Herkes gibi ben de müzi in keyfini çıkarmaya geldim."

Mark homurdanarak, "Konser verilece inden haberim yoktu," dedi.

"Yani haberin olsa gelmezdin?"

"Aynen öyle."

"Yine de ho una gitmi tir, öyle de il mi?"

"Hayır."

Barbie adamın derdini anlamıyor, ayrıca müzikten keyif almadı na da inanmıyordu. "Neden bu kadar huysuzsun?" "Huysuzluk ho uma gidiyor."

"Peki, kırpık."

Mark ka larını çattı. "Ne?"

"*Susam Soka ındaki Kırpık.*" Çocukları küçükken sık sık o programı izlerdi. Do rudan adamın tekerlekli sandal yesinin önüne geçti, ilerlemesine engel oldu. Adam bundan hiç mi hiç ho lanmadı.

Barbie hayatı boyunca hiç bu kadar kaba davranı lar sergilememi ti, ama Mark'ın çekip gitmesine de izin verme yecekti.

Mark, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

imdi o sorunca Barbie'nin aklına kesin bir şey gelmedi. Evet, ilgisini çekmek istiyordu ama bunu da itiraf edemezdi. "Konu mayı istiyorum galiba."

Mark etrafından geçmeye çalıştı ama Barbie bir kez daha adama engel oldu. "Seninle konu mayı da istemiyorum, sana az da olsa ilgi duymuyorum."

Barbie derince iç çekti. "Çok ilginç."

"Efendim?"

Barbie gülümseyerek adama baktı. "Bana ne kadar çok erkeğin kur yaptığını tahmin bile edemezsin. Sen onlar gibi davranmıyorsun ama gel gör ki film zevklerimiz aynı. Gerçekten de ortak bir noktamız olabilir."

Mark ona işaret parmağını salladı. "Oynadığınız oyunda ben yokum. Tessa ile birlikte yaptımın, öyle oldu undan eminim. Bu yüzden geçen hafta hangi filmi izleyeceğimi biliyordun. Ama böyle bir şey bir daha olmayacak."

Barbie kanının heyecanla kaydığını hissetti. "Yerinde olsam kendimden o kadar emin olmazdım. Hangi filmi izleyip izlemeyeceğimi bilemezsin."

Mark ters ters baktı. "Orada olacağını mı sanıyorsun?"
Barbie taktik deyiş tirip, "Bak bir yerde yollarımızın kesişmeyeceğinin garantisi yok," dedi. "Burada karıştı, öyle değil mi? Bence kader bizi bir araya getiriyor."
"Bahsettiğini şey kör talih olmasın?"

"Yapma Mark!"

Adam daha sertçe ona baktı.

Barbie muhabbet edercesine, "Ye enin seni çok seviyor," dedi.

Adamın elleri tekerleklerin üzerindeydi. "zin verirsen gitmek istiyorum."

"Seninle konu mayı istedi imi söylemi tim, hatırladın mı?"

"Tüh, unutmu um."

"Sorun de il." Barbie yenilgiyi kabullenmi gibi iki elini havaya kaldırdı. "Nasıl istiyorsan öyle olsun."

Mark kaba bir tavırla, "Te ekkürler," dedi, Barbie kenara çekilir çekilmez yoluna devam etti.

Barbie adamın umursamazlı ını yansıtan ses tonuna ra men onu takip etti. "Sana bir ey sorabilir miyim?"

Mark ona aldırı etmedi, bunu alı kanlık haline getiriyordu. a ırtıcı derecede hızlı ilerliyordu, Barbie de onu yakalamak için hızlı hızlı yürüyordu. Tam da bu sırada ayakkabısının topu u kaldırımdaki çatla a denk geldi, tökezleyip dizlerinin üzerine dü tü.

Aniden acıyla, "Lanet olsun!" diye haykırdı. Bir anlı ına sersemledi, yere oturup ellerindeki tozu temizledi. Pantolonunda bir kan lekesi belirirken gözlerinden ya lar aktı.

Mark durdu, isteksizce arkasına dönüp baktı. Aksi bir tonla, "Ne oldu?" diye sordu.

"Dü tüm."

"Yaralandın mı?"

"Evet. Bak, kanıyor."

"911 'i arayayım mı?"

Dalga geçiyordu ama Barbie bunu hiç umursamadı. Dizindeki yaraya bakmak için pantolonunu yukarı sıyırdı.

"O gülünç ayakkabıları giyersen böyle olur."

Barbie, Mark'ın hakaretini duymazdan geldi.

"Aya a kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır, kendim kalkabilirim." Zorlanarak aya a kalkınca sol ayakkabısının topu unu kırdı ını fark etti. " una bakar mısın? " diye haykırdı. " u ayakkabılara ne kadar ödedi imi bilsen sen de en az benim kadar sinirlenirdin."

Mark, "Bir daha beni takip etme," dedi. "Sana ilgi duymuyorum, anladın mı?"

Barbie ona, "Tamam, tamam," diye cevap verdi.

" yi o zaman," diyen Mark yanından uzakla maya ba ladı. Barbie burnunu çekti, seke seke yoluna devam etti. Aptalca davranmı tı, imdi de yaptıklarının bedelini ödüyordu. Aralarında bir ba oldu unu dü ünerek yanılmı tı. Mark onunla arkada olmayı istemiyordu. Barbie alması gereken cevabı çok net bir ekilde almı tı.

Dizi a rıdı 1, topu u da kırıldı 1 için çok yava yürüyordu.

"Hanımefendi, Hanımefendi."

Barbie arkasına dönünce elinde ilkyardım çantası olan bir kadınla kar ıla tı. "Dü tü ünüzü duydum."

"Kimden?"

"Tekerlekli sandalyeli bir adam dükkânıma girip yardıma ihtiyacınız olabilece ini söyledi."

"Gerçekten mi?" Demek ki Mark, Barbie'nin inanmasını

istedi i kadar ta kalpli biri de ildi. Onun için endi elenmi , ama bunu göstermeyi istememi ti.

"Ben iyiyim. Gururum dizimden daha çok incindi. Hepsi benim suçum."

"Size yardım edemeyece imden emin misiniz?"

Barbie gülümseyerek kadına te ekkür etti. "Eve gidersem bir eyim kalmaz." Dertle mek için annesini arayacak, sonra da sıcak bir bardak çay içecekti.

"Adam da bana öyle diyebilece ini söylemi ti. öyle oturun da bir dizinize bakayım."

Barbie, "Herhalde çantanızda yapı tırıcı yoktur," dedi, elinde tuttu u topu u gösterdi.

"Maalesef."

Barbie kadına tekrar te ekkür etti ve aksayarak arabasını park etti i Blossom Soka ı'na döndü. Dizindeki yara küçük bir sıyrıktı ama gururuna aldı ı darbenin iyile mesi vakit alacaktı.

Tek tesellisi her eye ra men Mark'ın durumunu kontrol etmesi için birini göndermi olmasığıdı. Çok büyük iyilik olmasa da onun için *bir ey* yapmı , sert duru unda küçük bir çatlak açılmasına müsaade etmi , ona umut vermi ti.

Pazartesi ak amı gelip çattı ında Barbie'nin dizi iyile - mi ti. Barbie çok da gerek olmamasına ra men yarasını kocaman bir bandajla sarmı , üzerine bandajın görünebilece i kadar kısa bir etek giyinmi ti.

Tessa, Barbie yanına geldi inde bilet satı gi esindeydi.

Barbie aynen önceki haftaki gibi, "Hangi filme gireyim?" diye sordu.

Tessa koyu kahverengi gözleriyle ona baktı. "Dayım burada de il."

"Daha gelmedi demek."

"Mark Dayım gelmeyecek."

"Neden?" Barbie u ra masına ra men ya adı ı hayal kırıklı ını gizleyemedi.

"Sana benim bilgi verdi imi anladı." Tessa da en az Barbie kadar üzgündü.

Barbie sıranın ilerlemesine engel oldu u için kenara çekildi, Tessa'nın bo kalmasını bekledi.

Tessa, "Özür dilerim," dedi. "Bana artık sinemaya gelmeyece ini, bunu çok net bir ekilde sana anlatmam gerekti ini söyledi."

Barbie, "Öyle mi..." diye söylendi. "Onunla sinemanın dı nda çok sık görü üyor musun?"

Tessa omuz silkti. "Zaman zaman yanma gidiyorum."

"Onu gördü ünde, ona bir korkak oldu unu söyle."

Tessa'nın a zı açık kaldı. "Ciddi olamazsın."

"Tam aksine, çok ciddiyim. Bunu ona ilet lütfen." Biletıyla birlikte, patlamı mısır ve kola aldı. Film boyunca salonda oturmasına ra men, çıktı nda hiçbir ey hatırlamıyordu.

14

Anne Marie pazartesi ak amı fırına köfteli patates sürdü. Annesinin en gözde tariflerinden olan bu yeme i yıllardır pi-irmemi ti. Köfteleri dilimlenmi patateslerle birlikte tepsiye koymu , üzerlerine salçalı sos dökmü tü. Ellen'ın ya ların-dayken bu yeme i çok severdi, Ellen'ın da sevece ini umu-yordu.

Fırının kapa ını kapatırken Ellen'ın yirmi dilek defteri için aldı ı malzemelerin bulundu u büyük masaya yakla tı ını gördü.

Ellen omzunun üzerinden ona bakıp, "Bunlar ne?" diye sordu.

"Yirmi dilek için."

Küçük kız, "Yirmi dilek?" diye tekrarladı. "O ne?"

"Sevgililer Giünü'nde arkada larımla küçük bir parti dü-zenledik. Gerçekle tirmeyi istedi imiz dilekleri konu tuk, sonra da bir liste yapmaya karar verdik."

"Sadece yirmi tane mi?"

Anne Marie güldü. u ana kadar yirmi tane bulmak bile çok zor olmu tu, aslında yolu daha yeni yarılama tı. " imdilik bu kadarı yeter. leride daha fazlasını da dü ünürüm. Do rusu hâlâ yirmi taneyi tamamlamaya çalı ıyorum." imdilik dokuz

tane bulmu ; be tanesini önceden bulmu , geri kalanlarını da geçen u son günlerde onların altına eklemi ti.

Gülecek bir ey bul.

Yeniden arkı söyle.

Kendine ve Baxter 'a yeni bir ev al.

Broadway müzikallerinden birine katıl ve arkaların hepsini ezberle.

Daha önce sildi i bir dilek olan kovboy dansını yeniden yazmayı dü ünüyordu. Aziz Patrick Günü'ndeki gösteri dansa olan ilgisini yeniden canlandırmı tı.

Anne Marie, "Dileklerin gerçekçi olması art de il," di-yerek sözlerine devam etti. "Bu yüzden onlara amaçlar veya yapılacaklar de il de dilekler deniliyor."

"Nasıl yani?"

"Hepsinin gerçekle mesini beklemiyorum."

Meraklı bakı larla ona bakan Ellen, "Gerçekle melerini beklemiyorsan neden yazdın ki?" diye sordu.

Anne Marie, "Çünkü onların hepsi birer ***dilek***," dedi. Bir kalem bulup listesine daha önce iki veya üç kez yazıp sildi i bir maddeyi ekledi.

Sevdi in biriyle Paris seyahatine çık.

Bu aradı ı eyin; sevginin, maceranın ve yeni deneyim-lerin özünü olu turuyordu.

Ellen en alttaki dile e baktı. "Herkes böyle bir liste ya-pabilir mi?"

"Elbette." Anne Marie fırının saatini kurdu. Geçen be gün boyunca hayatları düzene girmi ti. Ellen çok daha uzun bir

süredir yanındaymı gibi geliyordu. Hayatındaki en büyük de i im, artık düzenli olarak yemek pi iriyor olmasıydı.

Yalnız ya amaya ba ladı ından beri atı tıracak bir eyler bularak açlı nı giderme, hatta bazen de hiç sa lıklı ol-mamasına ra men ak am yeme ini do rudan atlama alı kanlı ı edinmi ti. Ama Ellen'in düzenli olarak beslenmesi ve sa lıklı yemekler yemesi gerekiyordu. Hayatındaki her ey altüst olmu ken, en azından onun için bu kadarını yapmalıydı.

Telefon çaldı, ekranda yazan numarayı görünce hemen cevap verdi. Ö lenden beri ula maya çalı tı ı Elise'den bir haber almayı bekliyordu. "Alo," derken Elise'in onunla yeni çeli meleri payla mayı isteyece ini dü ündü. Mahallede do-a an dedikodulardan duydu una göre Elise, Bir Yumak Mut-uluk'ta Lydia'nın yanında yarı zamanlı olarak i e girmi ti.

"Anne Marie, ben Brandon."

Anne Marie çok samimi bir sesle, "Brandon! Sesini duydu uma sevindim," dedi.

Brandon, " ki haftadır aklımdasın," dedi. "Melissa bana durumu anlattı. Onu bazen hiç anlamıyorum. Aynı ekilde babamı da..."

"Merak etme, ben iyiyim." Söyledikleri kısmen do ruydu.

Brandon, "Emin misin?" diye sordu. "Melissa'nın babamla ilgili haberin seni bu kadar etkileyece ini tahmin etti ini sanmıyorum. u an çok üzgün."

"Gerçekten, önemli de il," diyerek yalan söyleyip Bran-don'ın endi eli tavırlarını geçi tirdi. Kocasının ona ya attı ı ihaneti konu mayı, hatta dü ünmeyi u anda hiç mi hiç

istemiyordu. Ne zaman gerçekleri hatırlasa canı yanıyor; Robert'in ve Rebacca'nın görüntüsünün gözlerinin önüne gelmesine, onları ofiste kanepenin üzerinde görmeye sürekli engel olmaya çalı ıyordu.

Brandon tekrar, "Emin misin?" diye sordu. Duydukları ikna olmasına yetmemi ti.

"Evet, iyiyim." Anne Marie elinden geldi ince durumu önemsiz bir eymi gibi gösterdi.

Üvey oylu bir anlı ına tereddüt etti, sonra sözlerine devam etti. "Bu ak am yeme e gidelim mi? Biliyorum çok ani oldu, ama konu abilir..

"Gelemem." Brandon'ın ısrarcı olmamasını, onu açıklama yapmaya zorlamamasını diledi.

"Neden?" Brandon'ın sesi buruk çıktı.

"Misafirim var."

Sözleri kısa süreli bir sessizli e sebep oldu. "Anne Marie, görü tü ün biri mi var?"

"Hayır, elbette hayır!" Duydu u soru onu güldürdü. "Melissa da bana aynı eyi sordu."

"Neden olmasın? Genç ve güzelsin.

"Bir... arkadaş ımla birlikteyim."

"Hıı, merakım artıyor."

Anne Marie, Brandon'ın akacı sözlerinin ardından gülümseyip, "Meraklanacak bir ey yok," dedi. "Adı Ellen. Sekiz ya ında ve önümüzdeki bir veya iki hafta boyunca benimle kalacak."

"Sekiz ya ında birine mi bakıyorsun? Akraban falan mı?"

"Hayır, onunla bu civardaki bir okulda yemek arkadaşları programı aracılığıyla tanıştım. Yanımıza gelsene? Firma yemek koydum, kırk dakikaya ancak pişer."

"Sen yemek mi yaptın?"

"O kadar da arıma. Zamanında mutfakta çok vakit geçirdim ben."

"Tamam, seve seve aranızda katılıyorum. Çok teşekkürler. Birkaç dakikaya buradaki işlerimi halledeyim, doğrudan oraya gelirim. Hâlâ kitapçının üstündeki dairede yaşıyorsun, değil mi?"

"İkimdik öyle." Gerçekten de bir ev almayı düşünüyordu. Ellen anneannesinin yanına döndüğünde aramaya başlayacaktı.

"Brandon, tek bir şey var... Melissa'yla aramızda geçen konu ma..."

"Evet?"

"O konuyu konuşmayı istemiyorum, tamam mı?"

Brandon tereddüt etti. "Öyle istiyorsan."

Anne Marie kararlı bir sesle, "Evet," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra Ellen'ın mutfak masasında bir sandalyeye oturup bulaşığı baktığını gördü. Elindeki kuruntukalemin başını diğerlerinin arasına koymuştu.

Anne Marie, "Ödevini mi yapıyorsun?" diye sordu.

Ellen başını iki yana çevirdi. "Dilek listesi yapıyorum."

"Gerçekten mi?"

Ellen başını salladı. "İmdiye kadar yazdıklarımı öğrenmek ister misin?"

"Evet." Anne Marie bir sandalye çekip onun yanına oturdu.

Ellen çok ciddi bir duru la, "Bir," dedi. "Kendi bahçeni yap."

"Ne bahçesi?"

"Çiçek. Bana verdi in çiçeklerle ilgili kitabı okumu - tum, hatırladın mı?"

Anne Marie onu takdir edercesine gülümsedi. Pazar günü ona Edwardian klasik çocuk yayınlarından *Gizli Bahçe* adlı kitabı verdi ti. Ellen okumasını çok geli tirmi ti ve yazılanları anlama konusunda hiçbir sıkıntı çekmiyordu. Arada sırada birkaç kelimenin anlamını soruyordu o kadar. Dı dünyadan saklı, etrafı çevrili bir bahçenin olması fikrini sevmi , hikâyenin yetim kalmı küçük ya taki karakteriyle kendini hemen özde le tirmi ti.

"Ba ka bahçeler var mı?"

"Sebze bahçeleri var."

Ellen heyecanlı bir sesle, "Orada domates yeti tirebilir misin?"

diye sordu. "Domatesleri çok severim. Güne te ısınımı domateslerin üzerine tuz döküp yenince çok güzel olur." Anne

Marie meraklı gözlerle ona baktı. "Daha önce bahçeniz var mıydı?"

Ellen bakı larını yere çevirdi. "Hayır. Anneannem bana tuzlu domateslerden bahsetti. Ben hiç yemedim ama anneannem öyle dedi i için tadının gerçekten çok güzel olaca mı biliyorum."

"Ben de domatesleri severim." Anne Marie gözlerini ka-

patıp Robert'le birlikte ya adıkları evin bahçesindeki anları hatırladı. Topra ın kokusu, güne in sırtına vuru u... "Geçen yaz burada, balkonumda domates yeti tirdim."

Küçük kızın kafasının karı tı ı belli oluyordu.

"Bahçe ekecek yerim olmadı ı için saksıyla idare ettim."

"Peki, mısır da yeti ir mi?"

"O zor olabilir, ama sorar soru tururum. stersen yumurta kolilerine tohum ekeriz, anneannen eve dönünce de onları bahçesinde küçük bir yere ekmene yardım ederim. Böylece senin de bahçen olur."

"Gerçekten mi?" Ellen'ın yüzü çocuksu bir mutlulukla parıldadı. Tek nefeste, "Bahçe," dedi.

"Listende ba ka bir ey var mı?"

Ellen ba ını salladı. "Anneannemle birlikte kurabiye yapmayı istiyorum."

"Bunun onun da ho una gidece inden eminim."

"Hep söz verdi ama sonra ya yoruldu ya da kendini iyi hissetmedi ini söyledi, yapamadık."

Anne Marie kolunu Ellen'ın omzuna attı. "Anneannen hastaneden dönüp kendini daha iyi hissedince, çok daha canlı olacak, söyledi i gibi seninle birlikte kurabiye yapacak." "Ben en çok yulaf ezmeli ve kuru üzümlü olanları severim." Ellen kalemi masaya bıraktı. "Aklıma ba ka bir ey gelmiyor."

"Peki, biraz uçuk bir eyler bulsan?"

Ellen ne dedi ini anlamamı gibi ona baktı."

"Uçuk, yani ula ması biraz zor bir ey diyordum. Çok... ciddi olmayan bir dilek de diyebiliriz. E lenme amacı ta ı yan,

daha farklı bir ey."

Ellen tekrar kalemin başını a zına götürdü. "*Senin* listende hiç uçuk bir ey var mı?" diye sordu.

Olayı iyi kavramı tı. "Henüz yok. Dur bir dü üneyim."

Anne Marie aya a kalkıp dolaptan üç tane tabak çıkardı. "Ne gibi?"

Anne Marie lafı a zında geveleyip, " ey..." dedi. Listesinin yanma do ru giderken küçük kıza baktı.

Çıplak ayakla ya murda dans et.

Ellen, "Ne yazdın?" diye sordu.

Anne Marie ona cevap verdi.

Ellen kıkır kıkır gülmeye ba ladı. "Çok komik. Elbise-lerinin ıslanmasından korkmuyor musun? Ya da ayaklarının çamurlanmasından?"

"Sevdi im biriyle dans ediyorsam umurumda olmaz." Buzdolabının kapısını açtı, bir po etin içinde duran marulu Ve di er salata malzemelerini çıkardı. Ara sıra ak am yeme i çin salata yapardı; salataların içine fındık parçacıkları, yabanmersinleri, ye il fasulye tanecikleri, Çin makarnaları, ay çekirdekleri, tur u dilimleri ve pancar gibi alı lmadık yiyecekler katmaktan çekinmezdi. Uydurdu u salatalar tıpkı an-çuez dilimlerini denedi i zamanki gibi ba arılı olmasa da ortaya hep ilginç bir ey çıkıyordu.

Ellen'in aç kalmaması için daha bilindik malzemeler olan küçük domateslerle, dilimlenmi havuçla, salatalıkla ve ye ilbiberle salatayı yaptı. Sonra da dayanamayıp üzerine El-len'in ho una gidece ini dü ündü ü için ezilmi tuzlu krakerler

serpti.

Ellen'la birlikte beyaz örtü serip Aziz Patrick Günü'nden kalan peçeteleri dizdi i masayı hazırlamaya devam ederken Brandon'ın kim oldu unu anlattı, yeme e onun da gelece ini söyledi. Ellen onunla tanı aca ı ve belki de Anne Marie'yle birlikte geçirdi i vakti onunla payla aca ı için biraz gergindi.

Anne Marie masanın ortasına salatayı koyarken arka kapıdan tıklama sesi geldi. "Brandon'dır," dedi, Baxter heyecanla havlarken kapıya gitti.

Üvey o lu iki eli arkasında küçük daireye girdi. Hızlıca ellerini öne getirip bir buketle Anne Marie'nin en çok sevdi i arabı gösterdi. Anne Marie'yi yana ndan öptü, Ellen'a çiçekleri uzattı. "Sen u sevimli Ellen olmalısın. Bunlar sana," dedi.

Ellen tedirgince Brandon'a gülümsedi. "Çiçekleri severim."

Anne Marie, "Brandon'a te ekkür edecek misin?" diye sordu.

"Te ekkürler."

"Rica ederim, Ellen."

Anne Marie bir vazo bulup Ellen'm çiçekleri yerle tirmesine yardım etti. Hemen ardından Ellen çatal ka ık çekmecesini açtı, gerekli olanları çıkardı, Anne Marie de bu sırada masaya iki arap kadehiyle, Ellen'a meyve suyu vermek için bir bardak koydu. Üçü de yerlerine oturunca Ellen dua etti.

Brandon ba ını e ip "Amin" diye fısıldarken, Anne Marie'yle göz göze geldi. Ellen yeme e ba lamadan önce dua

etmeleri gerektiğini ısrarla söylemişti. Ona bunu anneannesi öğretmişti; Anne Marie de her defasında kadının muhtemelen aynı şekilde yetiştirdiği iki kızının nasıl olup da hayatlarını mahvettiklerini merak etti.

Brandon yemeğe öve öve bitiremedi. "*Gerçekten* çok leziz oldu."

Anne Marie gülümseyerek, "Ailemize özgü tarifini kullandım, olsun o kadar," dedi.

Ellen tabağını silip süpürürken, "Anneanneme de tarifini verir misin?" diye sordu.

"Stemem yeterli."

Brandon, "Ben de alayım," diye ekledi. "Yapması için kız arkadaşlarımdan birine veririm."

"Olmaz, kendin yapacaksın."

"Tamam, tamam," diyen Brandon kahkaha attı. "Yaparım."

Araplarını bitirdikten sonra Anne Marie kahve yaparken Brandon'la Ellen'le masayı topladı.

Ellen, "Odama gidip kitap okuyabilir miyim?" diye sordu. Laura Ingalls Wilder'ın kitap serisine yeni başlandı, Anne Marie de küçük kızın *Küçük Ev* adlı kitabı okumaya can attığını biliyordu.

"Evet, gidebilirsin tabii."

Ellen'in yatak odasına gidiyordu, Baxter'ın da onu takip ettiğini izlediler. Brandon, Anne Marie'ye döndü, rahatça arkasına yaslandı. Düzensiz bir tavırla, "Senden çok iyi bir anne olur," dedi.

Anne Marie ona, "Sa ol," dedi, ama buna çok da inanmıyordu. Çocu u olacaksa bile, bir babasının olması gerekiyordu ve Anne Marie yeni bir ili kiye hazır olmanın yanından bile geçmiyordu. Birkaç ay sonra otuz dokuz ya ma basacaktı, çok az zamanı kalmı tı. Bazı kadınların yaptı ını duydu u "sperm donörü" yoluyla hamile kalma seçene ine ba vurmayı, çocu unun hayatında hiçbir rol almayacak bir adamın bebe ini do urmayı dü ünmiyordu.

Kahve demini alınca masaya oturmadan Brandon'a ve kendine birer kupa doldurdu.

Brandon, "Rebecca'yla konu tun mu? Babamın asistanıyla?" diye sordu.

Anne Marie'nin konu mayı istemedi ini çok açık bir e kilde söylemesine ra men do rudan konuya girdi. Anne Marie kahve kreması ve ekerle oyalanırken soruyu cevapsız bıraktı.

Brandon i neleyici bir tavırla, " stemiyorsan anlatmak zorunda de ilsin," dedi.

Anne Marie pes edip iç çekti. "Lafı hiç uzatmayayım. Hayır, görü medim. Görü ece imi de sanmıyorum. Kendisi ortaya çıkıp çocu un Robert'ten oldu unu söylerse bir çaresine bakarım. Ondan önce kılımı kıpırdatmayaca ım."

Brandon uzun bir süre sonra, "Bunu anlayı la kar ılarım," dedi. "Mel'in ya ananlardan dolayı gerçekten pi man oldu unu bilmelisin."

Anne Marie omuz silkerek bunu geçi tirdi. "Karde in nasıl?"

"Arada sırada konu uyoruz. Artık çok daha ciddi, çok daha olgun davranıyor." Karılarını çattı. "Geçen hafta onu aradı mda bana annemle bozu tuklarını söyledi."

Anne Marie buna a ırdı. Bildi i kadarıyla Melissa'yla Pamela'nın arası çok iyiydi. Robert'in eski e i ngiltere'de ya ıyor, uluslararası bir oteller zincirinde çalı ıyordu. Robert'in dedi ine göre bo anmalarına kadının kariyerine olan ba lılı ı yol açmı tı. Pamela, Robert'in çocukları okullarını bitirene kadar beklemesini istemesine ra men sık sık seyahat etmesini gerektiren bir göreve geçmeyi kabul etmi ti. Robert'in tüm isteklerini reddetmi , ailelerini aylarca zor dı ruma sokmu tu.

"Aralarında ne olmu ?"

Brandon omuz silkti. "Bana söylemedi. Üzerine gidince de konuyu de i tirdi. Konu mak istemedi i belli oluyordu, okuldan dolayı çok me gulumü gibi davrandı."

"Bu sene mezun oluyor, öyle de il mi?"

Melissa i letmede yüksek lisans yapıyor, annesinin yolundan gitmeyi ve otel yöneticili ine ba lamayı planlıyordu.

Robert daima çocuklarından gururla bahseder, sık sık Pamela'yla evlili inden geriye kalan tek güzel eyin onlar oldu unu söylerdi.

"Evet, hazırda okulu bitecek."

"Hâlâ Michael'la görü üyor mu?"

"Bildi im kadarıyla evet. Michael iyi biri. Onu karde imin çıktığı di er ki ilerden daha çok sevdim. O ki ilerin bazıları... nasıl desem..." Kahvesine uzandı. "Melissa geçmi te bazı ilginç seçimler yapmı tı da."

Anne Marie söze ba layamadan Ellen elinde bir not defteri ve kur unkalemle mutfa a geldi. "Akvaryumda balık yeti tirmek bir dilek midir, amaç mı?"

" kisi de."

"Tamam."

"Kitap okumuyor muydun?"

Ellen ba ının belada olabilece inden korktu u anlarda yaptı ı gibi gözlerini önüne e di. "Okuyordum, ama aklıma birden bir dilek geldi. Ben de senin gibi yirmi tane bulmak istiyorum."

"Ben henüz on bir tane yazabildim."

Ellen ba mı salladı. "Ya murda çıplak ayakla dans etmeyi ben de listeme ekleyebilir miyim?"

"Elbette," diyen Anne Marie gülümsedi. "Acele etmene gerek olmadı mını bil yeter. Her birini dikkatlice dü ün." Ellen, "Tamam," dedikten sonra sessizce kendi kendine konu arak yatak odasına döndü.

Konu malarının bölünmesinin ardından Brandon, Anne Marie'ye yirmi dilekle ilgili bir dizi soru sordu. Anne Marie, Brandon'm ilgisinden rahatsız olmadı, hatta konunun de i - mesine sevindi. Kendisinin ve arkada larının yaptıklarını de - taylıca anlattı.

Brandon kahvesini bitirdi, yarım saat sonra evden ayrıldı. Saat sekiz buçuk olmu , Ellen'ı yatırma vakti gelmi ti.

Ellen ince kollarını havaya kaldırıp geceli ini üzerine geçirirken, "Ö len konu tu umda anneannemin sesi yorgun geliyordu," dedi.

"Anneannen ne yazık ki uzun süre yorgun olacak. Kalp ameliyatları zordur. Çok dinlenecek ki iyile sin."

Bu sözler Ellen'ı üzümü gibiydi. "Ama..."

Anne Marie hemen, "Kısa süre sonra anneannenle evinize döneceksiniz," diye söz verdi. Dolores'in durumuyla ilgili geli meleri her gün ö reniyor, her ey tam da olması gerekti i gibi gidiyordu. ki ya da en fazla üç hafta içinde Dolores evine dönecek, bir hem ire de arada sırada gelip durumunu kontrol edecekti. Böylece Ellen da bildi i düzenli hayatına dönecekti.

Anne Marie yatak örtüsünü açıp küçük kızı yata a yatırdı.

Ellen uykulu bir sesle, "Dua edebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette."

"Duayı yüksek sesle mi söyleyeyim, içimden mi okuyayım?" Ço u ak am küçük kız sessizce dua eder, Anne Marie onu izlerken dudaklarını oynatırdı.

"Anneannenle genelde nasıl dua ederdiniz?"

"Anneannem, Tanrı'ya yüksek sesle dua etmemi isterdi."

"O zaman öyle yap." Çocu un saf inancından etkilendi, kendisinin de dua etti i zamanlan hatırladı. Ne zaman veya neden bundan vazgeçti ini hatırlayamıyordu. Alı kanlı nı öylece bırakmı tı.

Ellen dikkatlice ona baktı. "Elimi tutup gözlerini kapat-

man gerekiyor. Anneannem öyle yapar."

"Peki." Ellen'in elini tutup gözlerini kapattı.

ste i yerine gelen Ellen konu maya ba ladı. "Sevgili Tanrım, benim Ellen." Anneanesi için dua etti, ö retmeni ve arkadaş ları için Tann'ya ükretti, yarınki heceleme yazılısından iyi not almaktan, yeni ye il montu için Tanrı'ya tekkür etmeye kadar uzanan uzunca bir listeyi dile getirdi.

Anne Marie küçük kızın lafını kesmeyi istemiyordu, ama o montu ona Tanrı de il *kendisi* verdi ti.

Ellen fısıldayarak, "Özellikle de bakıcı ailelerin yanma gönderilmekten beni kurtaran Anne Marie'yi bana gönderdin için sana ükürler olsun, amin," dedi.

Anne Marie, "Amin," diyerek ona e lik etti. Dizleri a - rımayaya ba ladı, zorlanarak aya a kalktı. çgüdüsel olarak e ilip Ellen'in alnını öptü. " yi geceler, hayatım."

" yi geceler."

Anne Marie saat on gibi Baxter'ı be dakikalık ina yürüyü e çıkardı, evini gözden ayırmadı. Geri döndü ünde telefon çaldı, arayan ki i Elise Beaumont'tu. Birbirlerine hal hatır sorduktan sonra, "Ben de ne zaman görü ebilece imizi dü ünüyordum," dedi.

"Bu kadar geç aradı ım için özür dilerim."

"Sorun de ildi."

" u son iki gündür kitapçıya u radı ımda çok me guldün."

"Evet, uzun uzadıya konu amadık."

"Rebecca Gilroy'la konu manın nasıl geçti ini sormayı

istiyordum."

"O mu?" Bu soru bir türlü yakasını bırakmıyor gibiydi. Cevap vermek yerine, "Lydia'nın yanında i e ba ladı nı duydum," dedi.

"Lafı de i tirmeye çalı ma. Rebecca'yla konu tun mu?"

Anne Marie neden herkesin o kadınla yüzle meyi göreviyimi gibi gördü ünü anlamıyordu.

"Onunla *konu tun*, de il mi?"

"Hayır." Kocasıyla yatan o kadınla görü memesi için ba kasını de il sadece kendisini ilgilendiren çok haklı sebepleri vardı.

Robert'in çocu unu do urmu olabilecek o kadınla neden konu mayı *isteyecekti* ki?

15

Anne Marie gece boyunca bir o yana bir bu yana döndü, saat yedide uyandı ında iki saat kadar bile uyuyamadı ını dü ündü. Ne zaman uykuya dalacakmı gibi olsa irkilerek uyandı, koyun koyuna yatan Robert'le asistanının görüntüsünü gözlerinin önünden silemedi. Rebecca Gilroy'la sadece birkaç kez kar ıla mı tı, ama kadını çok iyi hatırlıyordu. Uzun boylu, kıvrımlı hatlara ve kestane rengi saçlara sahip Rebecca yirmili ya larındaydı. Uykuya dalmaya çalı ırken sadece kadını m i mi karnını gördü ve onun hamile oldu unu dü ündü.

Robert'in çocu una gebeydi.

Anne Marie, Melissa'yla yedi i yemekten bu yana kendini me gul etmeye, konuyu dü ünmemeye ve tüm varlı ını sarsan acıya aldırı etmemeye çalı mı tı. Ama her ey geri gelecek, bildiklerini kabullenene kadar pe ini bir türlü bırakmayacaktı.

Ama Rebecca Gilroy'la yüzle meyecekti. Kaçabilecek fırsatı varken kendini bu gerçeklikle kar ı kar ıya bırakmanın bir amaca hizmet edece ini dü ünmüyordu.

Baxter'in tasmaından tutarak Ellen'ı servisin gelmesini

bekleyen çocukların yanına kadar götürdü. Gözleri uykusuzluktan yanıyordu. Ellen servise bindikten sonra köpe ini eve bıraktı, birkaç i ini halledip kitapçıya indi, kapıları açtı.

Be dakika sonra Lillie içeri girdi. Anne Marie'yi görür görmez ka larım çattı. "Çok kötü görünüyorsun."

Anne Marie alaycı bir tavırla, "Sa ol," dedi. "Sana da günaydın."

Lillie, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Dün gece iyi uyuyamadım."

"Yardım edebilece im bir ey var mı?"

"Hayır, teklifin için te ekkürler." Kar ısında Lillie gibi anlayı lı ve sevecen bir arkada ı olsa da konuyu ba ka birine daha açmayacaktı.

Anne Marie, Lillie rafların arasında dolanırken envanteri kontrol etmek için bilgisayarını açtı. Bir süre sonra arkada ı kuca ına doldurdu u kitaplarla tezgâha geldi; kitaplara çok dü kündü ve genelde ciltli kitapları tercih ediyordu. Ayda en az on kitap alıyordu. En son aldıklarının arasında iki tane de romantik kitap vardı. Bu da ço u zaman polisiye ve gerilim kitapları alan arkada ı Lillie için de i iklik sayı lirdi. Anne Marie toplam ücreti hesapladı, Lillie de kredi kartıyla ödemeyi yaptı.

Lillie kredi kartını cüzdanına koyarken, "Son zamanlarda Elise'le konu tun mu?" diye sordu.

"Dün telefon etti."

"Sana dileklerinden bahsetti mi?"

Konu maları sırasında birçok eyin lafı geçmi , ama

Anne Marie'nin aklında Elise'in açtığı ilk konunun haricinde hiçbir şey kalmamıştı. "Sanmıyorum."

Lillie baktığı iki yana salladı. "Bir ara toplanıp gelmelerimizle paylaşmalıyız. Ben harekete geçtim, senin durumundan haberdarım. Listelerimizi paylaşarak birbirimizi cesaretlendirebiliriz, haksız mıyım?"

Anne Marie bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyordu ama bu konuda arkadaşına itiraz edecek hali yoktu. Lillie bir gün ve saat önerdi, Anne Marie de teklifini kabul etti. Lillie çantasından çıkardığı küçük ve hoş takvime bakıp, "Önümüzdeki perembe, ayın yirmi yedisinde evimde buluşalım," dedi.

Anne Marie bunu da kabul etti.

Lillie daha sonra, "Barbie bana küçük bir kıza baktığından bahsetti," dedi. "Çok iyi bir şey yapıyorsun!"

Anne Marie bununca iltifatı kabul ettiğini için kendisini suçlu hissetmeye başlamıyordu. Aslında Ellen'a bakacak başka biri olsa çok mutlu olurdu.

Lillie sözlerine devam ederek, "Benim listem çok iyi geliyor," dedi. "Bu konuyu çok ciddiye alıyorum. Tam da ihtiyacım olan şey buymu?" diye sordu. "Yapmayı, ya amayı istediğim şeyleri düşünmeye daha fazla vakit ayırır oldum." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Yıllardır hissetmediğim bir... **beklenti** duygusuna kapıldım. Sonunda kendime **istediğim** şeyleri yapma izni verdim sanki."

Anne Marie hiç böyle şeyler hissetmemişti. Dileklerinin çoğu Robert'in vefatının ardından kendini toparlayabilme-

siyle ilgiliydi. arki söylemek, gülmek, dans etmek. Bunların hiçbiri gerçekle memi ti ve gerçekle eceklerinden de emin de ildi.

Kendini bir eyler söylemek zorunda hissedip, "Dilek listem için bir klasrle e itli malzemeler aldı ımdan, özel bir defter hazırladı ımdan sana bahsetmi miydim?"

Lillie do ruldu. "Bahsetmi tin, ben de fikrini çok be-
endi imi söylemi tim. Aynı eyi yapmayı ben de d ünü-
yorum."

Anne Marie, "Yapmalısın," dedi. Bu fikri seve seve ar-
kada ıyla payla mı tı.

"Bence *hepimiz* dileklerimizi bir yere yazmanın faydasını
görebiliriz, haksız mıyım?"

Anne Marie yorgunca gülümseyip ba mını salladı.

Lillie birkaç dakika sonra elinde iki büyük çantayla dk-
kndan ayrıldı, o andan sonra da Anne Marie'nin günü zar zor
ilerledi. Glmseyecek dermanı bile yoktu. Yerine bakması
için Theresa'yı arayabilirdi ama aramadı. Ellen yanında
kalmaya geldi inden beri yarı zamanlı çalı an  elemanını da
tekrar tekrar yanma a ırmı tı. Elemanlarının ikisi niversite
 rencisiydi ve gün boyunca derslere girip çıkıyorlardı. Üst
kata çıkıp yata ına kıvrılmaya, güzel bir uyku çekmeye can
atıyor olsa da Therasa'nın iyi niyetinden faydalanmayı
istemiyordu.

Okul servisi Ellen'ı Blossom Soka ı'nda bırakınca küçük
kız ko arak kitapçıya girdi, gözlerinin içi gülüyordu.
"Heceleme yazılısından A aldım!"

Anne Marie ona ne kadar sevindi ini göstermeye çalı tı, ama ba arılı oldu unu sanmıyordu.

Ellen yorgunlu unu fark etmemi gibiydi. Hevesle, "Kâ ıdımı anneanneme de gösterebilir miyim?" diye sordu.

"Ben..."

"Salı günü yanına gidebilece imizi söylemi tin, unuttun mu?"

Ne yazık ki Anne Marie söylediklerini çok iyi hatırlı yordu. Derin bir nefes alıp, "Tabii," dedi. Ellen'a verilen sözlerin ço u tutulmamı tı, Anne Marie böyle bir ey yapmayı aklının ucundan bile geçirmiyordu. Robert bir gün onu Paris'e götürrece ine söz vermi ti. Ama götürmemi ti. Onu sevece ine ve ona sadık kalaca ına söz vermi ti. Ama onu yapmamı tı.

Anne Marie, Ellen'ın Baxter'ı dükkâna indirmesine izin verdi, ikisi büyük koltukların birine kıvrıldı. Ellen sınav kâ ındaki kelimelerin hepsini onu dikkatlice dinleyen köpe e heceledi.

Saat dörtte Steve Handley i e geldi. Genelde pazardan çar ambaya dörtle altı arasında, per embeyle cuma günleri de dörtle sekiz arasında çalı ıyordu. Sık sık dükkâanı o kapatıyordu. Anne Marie de ona çok güveniyordu.

Anne Marie i leri Steve bırakır bırakmaz Ellen'la Baxter'ı alıp yukarı çıktı. Yemek yapacak hali olmadı ı için önceki günden kalan köfteli patatesi Ellen için ısıttı, bir taba a elmayla marketten aldı ı yulafalı kurabiyelerden koydu. Kendisinin ise hiç i tahı yoktu.

Küçük kız sessizce yeme ini yedi, sonra da tabakları lavaboya bıraktı.

Anne Marie, "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Ellen dönüp umut dolu kocaman gözleriyle ona baktı. "Anneannemi görecek miyim?"

"Evet, göreceksin." Anne Marie kendine büyük bir sevap i ledi ini söyledi.

Ellen çabucak odasına gitti, elinde sınav kâ ıdıyla hemen geri döndü. Hastaneye giderlerken hiç durmadan heyecanla konu tu; Baxter'm yeni ö renmeye ba ladı ı hareketlerden, **bulmaca** kelimesini nasıl heceledi inden ve anneannesine anlatmayı dü ündü ü yüzlerce eyden bahsetti. Anne Marie kendini çok kötü hissetti. Kendi dertlerine öyle çok kapılıp gitmi ti ki Ellen'ın anneannesini ne kadar çok özledi ini fark edememi ti.

Ellen'm, Dolores'in iyile ti ini bilmesi ve her eyin kısa süre sonra normale dönece ini anlaması gerekiyordu. Hayatının akı ı altüst olan tek ki i Anne Marie de ildi. Küçük kız da anneannesinin sevgisinden ve kollayıcı kollarından uzakta kendini kaybolmu , ba ıbo kalmı hissediyor olmalıydı.

Anne Marie, Dolores Falk'la telefonda görü üyor, her gün hastaneyi arayıp ya lı kadının durumunu soruyordu. Dolores düzenli bir ekilde sa lı ına kavu uyordu. Anne Marie ba hem ireyle en son konu tu unda Dolores'in eve gitmeden önce en az bir haftalı ına bir bakımevine nakledilebilece ini ö renmi ti.

Hastaneye vardıklarında Anne Marie ansının yaver git-

mesiyle sokakta arabasını park edecek bo bir yer buldu, bunu Ellen'in ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymanın ödülü olarak görmeye karar verdi. Küçük kızın elini tutup hızlı adımlarla hastanenin ana kapısına yürüdü.

Ellen, "Anneannem konu abilecek mi?" diye sordu.

Cumartesi günkü ziyaretlerinde Dolores bo azında bir boru oldu u için bo uk bir fısıltıyla konu mu tu. Anne Marie, "Boruyu çıkarmı lar, normal olarak konu acaktır," dedi.

Dolores o günkü ziyaretleri boyunca ço unlukla uyumu tu, yanından ayrıldıklarında Ellen normalde oldu undan daha da sessizdi. rlandalı arkıcıları dinleyen çocuk ile o ö len hastaneden a ır adımlarla çıkan çocuk arasındaki farklılık Anne Marie'yi derinden etkilemi ti. Ona Dolores'in durumunun iyiye gitti ini anlatmaya çalı sa da Ellen'in aklında çok ama çok hasta bir kadının görüntüsü kalmı tu.

Anne Marie imdi ona, "Anneannen A aldı n için se ninle gurur duyacak," dedi.

Ellen ciddi bir tavırla, "Biliyorum," dedi.

Hediye dükkânının yanından geçtiler.

Ellen vitrinde duran buketlere bakıp, "Yine çiçek alalım mı?" diye sordu.

"Cumartesi aldıklarımız hâlâ tazedir." Cumartesi konserin ardından kitapçının yan tarafındaki Susannah'ın Bahçesi'nden beyaz lalelerle sarı nergisler almı lardı. Dolores buketi zar zor fark etmi ti, içinde bulundu u durumda bu kadarı da iyi sayılırdı.

Do rudan asansöre yürüdüler, Ellen cerrahi servisine

ayrılan be inci katın dümesine bastı. Kapılar hem ire istasyonunun tam önünde açıldı.

Odaya girdiklerinde Dolores yata ında oturmu duvara monte edilmi televizyonu izliyordu. Vazodaki çiçekler yata ının yan tarafında duruyordu. Oda yarı özel olmasına rağmen tek ba ına kalıyordu. Ellen'ı görür görmez kadının yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ah, canım Ellen'im. Benim küçücü üm."

"Anneanne! Anneanne!" diyen Ellen, hevesle ko up yata a zıpladı.

"Ellen, seni gördü üme çok ama çok sevindim." Dolores televizyonu kapattı, ziyaretçileriyle ilgilendi, kollarım iki yana açtı.

Anne Marie, Ellen'ı anneannesini kucaklayabilmesi için havaya kaldırdı. Aralarındaki güçlü ba ı görünce a layacak kadar duygulandı. Sevginin en saf haline tanıklık ediyordu. Bir çocuk ile anneanesi...

Ellen elindeki sınav kâ ıdını anneannesine uzatıp, "Heceleme yazılısından A aldım," dedi.

"Aferin, Ellen! Beni çok mutlu ettin."

Anne Marie, "Ellen çok çalı tı," dedi.

"Noel'den bu yana ö rendi imiz tüm kelimeler vardı."

"**Tüm** kelimeler mi?" Dolores'in gözleri takdirle titredi.

"Evet, bir tek ben ve Stevie Louge A aldık."

"Çok güzel, hayatım." Dolores yan taraftaki sürahiye uzandı. "Ellen," dedi. "Benim için bir ey yapar mısın? Rica etsem hem irelerin yanma gidip buz ister misin?"

Küçük kız ba nı salladı, sürahiyi eline aldı, anneannesi için bu önemli i i yapmaktan gurur duyarak dı arı çıktı.

Dolores o gider gitmez, "Durumu nasıl?" diye sordu Anne Marie ona gülümseyerek baktı. "Çok iyi." Dolores gözlerine ya lar dolarken, "Sana güvenebilece imi biliyordum," dedi. "Seninle tanı mamı olsam da Ellen'in hakkında anlattıklarından bunu yapabilecek biri oldu unu anlamı tım."

"Yardımcı olabildi ime sevindim." Anne Marie sözle-
rinin do ruları yansıttı nı, gerçe e *dönü tü ünü* fark etti.

"Ellen seni seviyor."

"Ben de onu seviyorum."

"Bana bir ey olursa," diyerek sözlerine devam eden Dolores öne e ilip Anne Marie'nin kolunu tuttu.

Anne Marie'nin içini korku kapladı. "Kötü haberlerin yok, de il mi?" Öyle olsa hem ireler ona telefonda söylerdi. Yine de Anne Marie aile fertlerinden biri de ildi ve hastane-
nin yabancılara yönelik tutumunu bilmiyordu.

"Hayır, hayır, doktorumun dedi ine göre durumum iyiye gidiyor."

"Tanrı'ya ükürler olsun!" Anne Marie içinin rahatladı
ım gizleyemedi.

"Ama yepyeni bir bula ık makinesi de de ilim," diyen Dolores gülümsedi, Anne Marie'nin kolunu bıraktı. "Beni ameliyat eden genç kadın doktor aynen böyle dedi. Tüm par-
çalarımın önümüzdeki be yıl boyunca sorunsuz çalı aca nın garantisi yokmu ."

"Kimsenin hayatının garantisi yok."

"Ama kendimi aylardır olmadı ı kadar iyi hissediyorum."

Bu kesinlikle iyiye i aretti.

Dolores dü ünceli bir ekilde, "Yine de ne olaca ını kim bilebilir ki?" dedi.

Anne Marie yutkundu. Robert'in o sabah kalktı ında hayatının son gününe uyandı ını sezip sezmedi ini, rahatsızlanaca ına dair bir hisse kapılıp kapılmadı ını merak etti. Acı çekmi miydi? Midesi bulanmı mıydı? Parmak uçları karıncalanmı mıydı? Sol koluna bir a rı girmi miydi? Gö - sündeki sıkı mayı sıradan bir ey mi sanmı tı? Anne Marie o an yanında olsa durumu anlayıp ona yardım edebilir miydi?

Anne Marie bu soruların cevaplarını bilmiyordu, ömrünün sonuna kadar da merak edecekti.

Hüzünle, "Kim bilebilir ki?" dedi.

"iki kız çocu u do urdum."

"Biliyorum."

"Babaları beni terk ettikten sonra onlara annelik etmeye çalı tım."

Anne Marie tekrar, "Biliyorum," dedi.

Bir kez daha kadının gözlerine ya lar doldu. "Nerede yanlı yaptım bilmiyorum ama artık geri dönü yok. Canda ce'la Clarisse," diye fısıldadı. "Çok güzel kızlardı. imdi de..."

Anne Marie, Dolores'in ne kadar üzöldü ünü görüp onu yatı tırmak istercesine, "Anlıyorum," dedi.

Dolores bir karara varmı gibiydi. Anne Marie'ye döndü,

tekrar kolunu tuttu. Gözlerinde güçlü bir bakı vardı. "Ba ırma bir ey gelirse Ellen'ı annesinin almasına izin vermeyece ine söz vermelisin."

"Ama bu bana..."

Dolores araya girip, "Kızım uyu turucu ba ımlısı," dedi. "Onu en son mahkemede gördüm. Saçları dökülüyordu, a zındaki di ler çürümü tü, daha otuz ya ındayken bu hale gelmi ti. Kızım resmen intihar ediyordu."

"Ellen'ın tek vasisi sen misin?"

"Evet. Ellen'ı geri almayaca ına dair bana söz ver."

"Çocuk Esirgeme Kurumu'nun buna müsaade..." Dolores ısrarla, "**Bana söz ver,** " dedi, Anne Marie'nin kolunu daha da sıkıca tuttu.

"Ama ben..."

"Ellen'ın onu seven biriyle oldu unu bilene kadar içim rahat etmez. Bana söz ver."

Anne Marie ona kar ı çıkmasının hiçbir i e yaramayaca mını görüyordu. "Söz veriyorum." Devletin buna müsaade etmeyece ine inanıyordu ama Dolores'i sakınle tirmek zorundaydı ve bunu yapmanın ba ka bir yolu oldu unu sanını yordu.

Dolores kolunu bıraktı. Nefesi kesilerek, "Te ekkürler," dedi.

Anne Marie, "Ellen'ı *sen* yeti tireceksin," dedi. "yileceksin ve Ellen'la beraber ya ayacaksınız."

Dolores sesi çatlayarak, "Clarisse," dedi.

Anne Marie kadının di er kızının hapiste oldu unu

biliyordu.

"O da karde i kadar kötü durumda."

"Çok üzüldüm."

Dolores uzaklara baktı. "Belki de onlara daha sert davranmalıydım."

"Ben..."

"Elimden geleni yaptım ama yetmedi. Kötü arkadaşlar edindiler ve ben daha ne oldu unu anlayana kadar okulu bırakıp uyu turucuya başladılar."

"Çok çok üzüldüm." Anne Marie söyleyecek başka bir şey bulmayı, iç rahatlatıcı şeyler söylemeyi dilerdi.

"Devlet Ellen'ı hapisten çıktıktan sonra Clarisse'ye ve retilir. Ellen onunla kalamaz."

"Böyle bir şeyin olmasına izin vermem." Anne Marie mahkeme kararı alınırsa buna nasıl engel olacağını bilmiyordu. Dolores muhtemelen yıllarca ya ayacı ve Ellen'a başka için bu konuda endişelenmemeye karar verdi.

Dolores aniden bitkin dü mü gibi gözlerini kapattı, yastı a başını yasladı.

Ellen tam da o sırada hem irelerden biriyle geldi, hem ire onu bıraktıktan sonra yanlarından ayrıldı. Ellen içine buz koydurdu u plastik sürahiyi dikkatlice çiçeklerin yanına koydu. "Anneannem uyuyor mu?" diye fısıldadı.

Dolores gözlerini açmayınca Anne Marie kadının uyu du unu veya uyumak üzere oldu unu dü ündü. Konu maları kadının tüm gücünü tüketmişti, ne de olsa geçirdi i a ır kalp

ameliyatının ardından iyilemeye çalııyordu. Belki de hayatının en acı pi manlıklarını hatırlaması onu daha çok yordu.

Ellen, "Buz getirdim," dedi.

"Anneannen sana daha sonra te ekkür eder. En azından ona yazılı kâ ıdını gösterecek vaktin oldu. Seninle ne kadar gurur duydu unu gördün mü?"

Ellen isteksizce ba ını salladı.

"Bırakalım da uyusun."

"Tamam." Ellen yine de gitmeyi istemiyordu. "Birkaç dakika yanında oturabilir miyim?"

Yata ın yanında tek bir sandalye vardı, onda da Anne Marie oturuyordu. Ellen onun kuca ına oturdu. Dolores'in bir inip bir kalkan gö sü, nefes alı veri inin düzenli sesi Anne Marie'yi uyu turup gözlerini kapatmasına sebep oldu.

Ba ı öne dü üp uyanınca ne kadar süredir uyukladı ını anlayamadı. Ellen bir yana ını omzuna yaslamı , kollarının arasına kıvrılmı tı. Küçük kızın sıcak vücudunun a ırlı ı tuhaf bir ekilde onu rahatlatıyordu, bir süre böyle kalmaktan hiç rahatsız olmazdı.

Ellen, "Anneannem sana babamın kim oldu unu söyledi mi?" diye sordu.

Anne Marie bu sorunun nereden çıktı ını merak etti.

"Hayır."

"Yaa!" Küçük kız hayal kırıklı ıyla iç çekti.

"Onu hatırlıyor musun, Ellen?"

"Hayır." Ellen'm sesi çok üzgün çıkınca Anne Marie

küçük omuzlarına daha sıkıca sarıldı. "Dilek listemde o da var."

"Baban mı?"

"Evet, onu görmeyi istiyorum."

Dolores, Ellen'm annesinin de çocuğunun babasının kim oldu unu muhtemelen bilmedi ini söylemi ti. Anne Marie, Ellen'ı mutsuz olmasına sebep olabilecek bir i in pe inden ko mak için cesaretlendirmeyi istemiyordu. Ama Dolores'in de dedi i gibi neler olaca ını kim bilebilirdi ki? Adam küçük kızm hayatına ona en çok ihtiyaç duydu u anda girebilirdi.

"Do um belgene bakabiliriz belki de." Okulda bir kopyası olabilirdi ama Anne Marie onu görmesine izin vereceklerinden emin de ildi.

Ellen gururla, " imdiye kadar altı dile im oldu," dedi.

Altı dilek.

Umutlanmak için altı sebep.

Anne Marie, "Eve gitmeye hazır mısınız?" diye sordu. Saat dokuz olmu tu, Anne Marie ziyaret saati bitti i için dı arıya çıkarılmamalarına a ırmı tı.

"Hazırım."

Ellen kuca ından a a ı indi. "Beni anneannemi görmeye getirdi in için te ekkürler."

"Bir ey de il."

"Bana dileklerden bahsetti in için de te ekkür ederim."

Anne Marie ba mını salladı. çindeki karamsarlık bir e- kilde yok olmu , Robert'le Rebecca'nın görüntüsü gözlerinin önünden gitmi ti. Bu küçük kızı kollarının arasında tutmak her

eyi daha önemsiz görmesini sa lamı tı.

Dolores hafifçe horuldayarak uyumaya devam etti. Anne Marie, Ellen'ın elini tutup ı ıkları kapattı ve birlikte Blossom Soka ı'na döndüler.

16

Lillie Higgins, dünyadaki en iyi dostu Jacqueline Donovan'la ö le yeme i için bulu acaktı. Bej rengi keten bir etekle David'in ona Hong Kong'dan getirdi i inci kolyeyi aç a çıkararak bir ceket giyinmi ti. Kocasının cömert tavırlarının genelde kendini affettirme amacı ta ıdı ının fazlasıyla farkındaydı.

Üç sıralı kolyeyle çaktı i vicdan azabını dindirebilece- ini dü ünmü tü. Lillie kocasının Uzakdo u'da neler yaptı ını veya kimlerle görü tü ünü bilmiyor, bunun da böyle kalmasını ye liyordu. Kocas ı genelde bir eylerden dolayı pi manlık hissetti inde ona pahal ı hediyeler alırdı. Bu pi - manlıklarda genelde ba ka kadınlarla ilgili olurdu.

David ölene kadar bu kolyeyi nadiren takm ı tı. Ama artık bunların hiçbir önemi kalmam ı tı. Gerçekten de çok g il zeldi, bir çekmecede saklı durmalarının hiçbir anlam ı yoktu. Lillie'nin kendini suçlu hissetmesini gerektiren hiçbir ev yoktu, bu yüzden de sık sık takmaya ba lam ı tı.

Kolyesine uyumlu inci küpelerini takarken telefon çaldı. Lillie tereddüt etti, açmamayı dü ündü. Ama Jacqueline genelde be veya on dakika geç kaldı ı için telefonu açmaya

karar verdi.

"Alo?"

"Bayan Higgins?"

Lillie, BMW bayisindeki servis m¼d¼r¼ Hektor Silva'nın sesini hemen tanıdı.

Sevincini gizleyemeyen Lillie, "Alo, Bay Silva," dedi.

"Umarım sizi aradı ım için rahatsız olmamı smızdır."

"Bilakis mutlu oldum." Do ruyu söyl¼yordu. Hector'ın onu aramasını beklemiyordu, bu harika sürprize çok sevinmi ti.

"Bay Sullivan'la konu tu unuz için size te ekk¼r etmek istedim."

"Anlamadım, kiminle?"

"Bayinin sahibi Bay Sullivan'la. Telefon edip benim hakkımda övg¼ dolu sözler söylemi siz."

"Ah, evet." Lillie imdi neler oldu unu anladı. "Beklen tilerimi fazlasıyla kar ıladınız, ben de Bay Sullivan'ın ne kadar de erli bir çalı anı oldu unu bilmesini istedim."

"Tekrar te ekkür ederim."

"Bay Silva, rica ederim. Asıl te ekkür etmesi gereken ki i benim."

Adam, "Hector," dedi. "Birbirimize adımızla hitap edece imizi söylemi tik."

Lillie, Hector'un sesindeki sıcaklı ı hissedince gülümsedi. "Ben de Lillie."

"Söylediklerin sayesinde ubat ayının elemanı seçildi imi söylemek istedim, Lillie."

"Hak etmi tin."

"Ben... ey..." Tereddüt etti, bir ey söyleyecekmi gibi durdu. "Bunun..." Sözlerine nasıl devam edece ini bilemiyormu gibi tekrar durdu.

"Evet?" Lillie'nin kalbi heyecandan güm güm atıyordu. Yanılıyor olabilirdi ama Hector'un yeniden bulu malarım teklif etmek üzere oldu u hissine kapılmı tı.

Hector tela la, " yi günler dilerim," diyerek sözlerini bitirdi.

"Sana da iyi günler." Ya adı ı hayal kırıklı ım gizlemeye çalı madı. Sonra cesaretlendirece ini umup teklifini geri çevirmeyece ini bilmesini isteyerek, "Söylemek istedi in ba ka bir ey var mıydı, Hector?" diye ekledi.

Sorusunun ardından uzunca bir sessizlik oldu. "Hayır."

"Ya..." diyen Lillie yutkundu.

Hector hızlıca konu up, "Bay Sullivan'ı araman beni çok mutlu etti," dedi. "Umarım yeni arabandan keyif alıyorsunuzdur."

"Sa ol, Hector. Arabam tam da istedi im gibi."

"Ho ça kal, Lillie."

"Güle güle, Hector."

Hector telefonu hemen kapatmadı, Lillie de bekledi. Konu masını, onunla görüşmek istedi ini söylemesini umarken gözlerini kapattı. Ama Hector hiçbir şey söylemedi, Lillie de kısa süre sonra hattın kesildi ini duydu. Kalbinde bir sızı hissetti. Her şeyin buraya kadar oldu unu dü üdü, muhtemelen en iyisi de buydu. Böyle olmaması gerekti ini *hissetmesine* rağmen mantıklı davranmalıydı. Hector'la sosyal statüleri farklıydı ve maddi olarak çok farklı dünyalarda ya ıyorlardı O farkında olmasa bile Hector farkındaydı.

Onunla bir ili ki ya asa arkada ları ona aklını kaçırmı gibi bakardı. Belki de kaçırmı tı. Belki de hayatını çevreleyen yapmacık tavırlardan sıkılmı tı. Kocasını sevmi , ama evlili i hüsrarla sonuçlanmı tı. David onu aldatınca Lillie ba nını çevirip öteki tarafa bakmı tı. Lillie sevdi i ve daima sadık kaldı ı adamın evlilik yeminlerini öylesine söylenmi sözler gibi görmesinden utanç duyuyordu.

Boynundaki incilerin üzerinde parmaklarını gezdirdi. David'in kolyeyi verdi i geceyi hatırladı. Lillie makyaj masasında otururken David arkasında durmu , kolyeyi boynuna takmı tı. Lillie kolyeyi parçalayıp atmamak için kendini zor tuttu tu. David'in incilerin parasını rahatlıkla kar ılayabilece ini bilmesine rağmen, ödedi i ücretin çok oldu unu dü ünmü tü.

Hector Silva'yla birbirini tanıyan ki ilerden öte de illerdi

ama Lillie içgüdüleri sayesinde bu adamın e ini aldatabilecek biri olmadı ım anlamı tı. Hector, David'in aksine duygusal ba lılıklarım ciddiye alan bir adamdı. Herkes daha birkaç kez kar ıla tı ı bir adam hakkında böyle eyleri nasıl bildi ini ona sorabilirdi. Ama Lillie biliyordu. ster sezgi deyin, ister tahmin, ***biliyordu*** i te.

Hüzünlünen Lillie iç çekti, arabasının anahtarlarını çantasından çıkardı. Bir daha onun sesini duyamayacaktı.

Lillie, Jacqueline Donovan'la seçkin ki ilerin üyesi oldu u Seattle Kulübü'nde bulmak için evden çıktı. kisi de yıllardır oraya üyeydi. Birlikte birçok hayır kampanyasında çalı mı lar, Noel balosunun hazırlıklarım defalarca ortakla a yürütmü leri.

David'le Gary'nin uçak kazasında hayatlarını yitirdi i haberi duyulur duyulmaz Jacqueline, Lillie'yi teselli etmi , ona yol göstermi ti. Günlerce Lillie'nin yanında durmu , verilmesi gereken ani kararlarla ba a çıkması için yardım etmi ti. Sevgisi ve ilgisi de orada son bulmamı tı. Di er arkadaş ları hayatından çıkıp giderken, Jacqueline onun yanında kalmı tı. Kendisi ayrıca Lillie'nin David'in ili kilerinden bahsetti i tek ki iydi.

Lillie arabasını kulüp binasının önüne çekince valelerden biri hemen yanına geldi. Adam ona fi vermedi, buna gerek yoktu. Kulüpteki tüm çalı anlar onu ve yeni arabasını tanıyordu.

Vale, "Bayan Donovan iki dakika önce içeri girdi," dedi.

Lillie, "Te ekkürler, Jason," deyip içeri girdi.

Jacqueline her zamanki masalarında oturmu , mönüye göz gezdiriyordu. Saçlarını Fransız tarzı topuz yapmı , siyah pantolonunun ve ceketinin üzerinde göz alıcı ekilde duran

Venedik i i camgöbe i ve altın sarısı renklerinde bir kolye takmayı tercih etmişti. Arkadaşını görünce mönüyü bırakıp gülümsedi.

Jacqueline, Lillie karısına oturunca, "Sen geç kalmazdın," dedi. En çok sevdikleri arap olan, kulübün özellikle onlar için elinde bulundurduğu Yeni Zelanda sauvignon blanc'tan bir i siparişi etmişti çoktan.

Lillie, "Kapıdan çıkmak üzereyken telefon çaldı," dedi, içinde yazan hemen hemen her şeyi ezbere bilmesine rağmen mönüye uzandı. Do al olarak mönüde fiyatlar yazmıyordu. Toplu hesap ay sonunda adresine postalanacaktı.

"Önemli bir şey de ildir umarım."

"Hayır, çok önemli de ildi." Hector'dan bahsetmeyi düündü ama çabucak bu düüncesinden vazgeçti. Arkadaşlarının içinde en çok Jacqueline'e güveniyordu, yine de sustu.

Masalarına bir garson geldi, Lillie oryantal salata, Jacqueline de deniztarağı istedi.

Jacqueline kadehindeki arabayı yuvarlayarak, "Ee..." dedi. "Dilek listende yeni neler var?"

En son birlikte öle yeme i yediklerinde Lillie listesini heyecanla anlatmıştı. Durmadan konu mu , bu fikri övmü , kırmızı BMW ba ta olmak üzere dileklerinden bahsetmişti.

"Haftaya arkadaşlarla buluşuyoruz. Dileklerimizi ve katettiğimiz ilerlemeyi konuşacağız."

Jacqueline arabasını yudumladı. "Çok iyi düünmü sünüz. Bana bahsettiğinden beri ben de kendi listemi yapsam mı diye düünüyorum."

Lillie, "Yapmalısın," diyerek hızlıca ba nını salladı.

"Hayatına büyük bir yenilik getirdi ini görebiliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Seni yıllardır bu kadar mutlu görmemi tim."

Bir eyler söylemeyi, hayatındaki bu "büyük yenilik"ten tamamen yirmi dilekin sorumlu olmadı ım açıklamayı istedi. Ama yapamadı. Hector'la bir daha görü emeyece ini kabul etmek zorundaydı. Ne kadar tuhaftır ki Hector tam da en çok arzuladı ı dile in; düzgün, onurlu bir adamın bedene bürünmü haliydi. Birlikte olamayaca ı bir erkekti. Lillie'nin hiç bir zaman gerçekle ti ini göremeyece i bir dilekti. Buna dair hiçbir umut yoktu.

"Aslında biriyle tanı tım." Lillie bunu neden bu ekilde söyledi ine anlam veremedi. Kelimeleri dudaklarının arasından döküldükleri anda geri alabilmeyi diledi.

Jacqueline neredeyse kadehini elinden dü ürecekti. "Ne zaman? Nasıl? Kim? Bana bundan hiç bahsetmedin!" "Sadece... ey..."

"Evet?"

Lillie derin bir nefes aldı. "Heyecana kapılmadan bahsetti im ki iyi tanımadı ını söyleyeyim."

"Kulübün üyelerinden biri de il mi?" Sosyal hayatları bu kulübün etrafında dönüyor olsa da, dı arıda da çok sayıda arkada ları vardı.

"Hayır."

"Neden böyle üstü kapalı konu uyorsun?"

"Öyle konu muyorum. Hiç bahsetmemeliydim." Lillie'nin

yüzünün kızardı nı hissedebiliyordu. "Söylediklerimi unut."

"Hayatta olmaz! Anlatmaya can atıyorsun, biliyorum. Haydi, çıkar a zındaki baklayı."

"Onunla hiç dı arı çıkmadım, yani anlatacak bir eyim yok."

Jacqueline ka larını çattı. "Neden?"

"Öncelikle beni davet etmedi ve... ve... edece ini de hiç sanmıyorum. Dolayısıyla bu konuyu daha fazla konu manın manası yok."

"Ya ı küçük, de il mi?"

"Hayır! Yüzündeki u aptalca sırtı ı sil, Jacqueline Donovan. Hiç de öyle de il. Adam utangaç, sanırım beni davcl etmek istiyordu ama etmedi." Niyetlendi inden daha fazlı eyi açı a vuruyordu, konuyu hiç açmamı olmayı diledi.

Jacqueline sandalyesine sırtını yasladı, gülümserken a zı kenarlara açıldı. "Ona *sen* teklif etmelisin," dedi.

"Ne?"

"Ciddiyim. Bizim gençli imizde hep erkekler kızları çıkma teklif ederdi ama artık devir de i ti. Bu adama, en yakın arkada ına bahsetmekten çekindi in u yabancıya, ilgi duyuyorsan bence ilk adımı sen atmalısın."

Lillie do rudan masanın kar ısına baktı, Jacqueline de arkada ıyla göz göze geldi. "Yapamam!"

Bu, yeti tirilme tarzına tamamen aykırıydı. Hector'a çıkma mı teklif edecekti? Bu, çok abes bir dü ünceydi, a ı rıya kaçan bir fikirdi.

Jacqueline ba nı iki yana salladı. "Ona sen çıkma teklif

edebilirsin, edeceksin de. Yoksa... yoksa senin yerine ben gerekeni yaparım."

Lillie bu sözlerin ardından kıkır kıkır güldü. "Saçmalama."

"Neden saçmalayacağımı mı ki? Sen çok hoş bir kadınsın ve daha da önemlisi çok iyi bir insansın. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Yirmi dilek de tamamen bununla ilgili de ilmi; hayatta istediğin şeylerin peşinden gitmenin? Görülecek yerler, tanımadık insanlar, ya olacak deneyimler... şimdi geri adım atma. Harekete geç!"

Jacqueline haklı olabilir miydi?

Jacqueline ondan söz almadan konunun peşini bırakmayacaktı. "Bunu düşününce eminim." imdilik ancak bu kadarını söyleyebilirdi.

Buna sevinen Jacqueliyen başını salladı, "Güzel," dedi. Lillie rahatladı, Hector'a nasıl yaklaşabileceğini merak etmeye başladı. Tanrı aşkına, bu tür konulardan ne anladıkları? David hayatta olsa ona sorabilirdi. İki konularında tecrübeli olan oydu. Bu düşünce sinirlerinin bozulmasına, kendini tutmasına rağmen gülmesine sebep oldu.

Jacqueline dikkatlice ona baktı. "Neymiş bu kadar komik olan?"

Utanan Lillie başını iki yana salladı. "Senin arkadaşlarımla görüşüp ona çıkma teklif etmemi söylemen." Elini salladı. "Sadece düşünüyordum da... neyse.."

Jacqueline ısrarla, "Söyle bana," dedi.

Aklından geçenleri söyleyince ikisi de kahkaha boğuldu.

Garson yemeklerini getirdi, içkilerini tazeledi.

Jacqueline çok kararlı bir tavırla, "Dedi imi yapacaksın," dedi, tartı maya yer bırakmadı. Çatalına uzandı.

"Ben..."

"Evet, sen bu adamı görmeyi istiyorsun, öyle de il mi?"

Lillie hafifçe başını sallayıp bunu kabul etti ini gösterdi.

"Yanında durup sana cesaret vermemi istersen yaparım."

Lillie anlık bir umuda kapıldı. Hayır, bunu yapması mümkün de ildi. Cesaret edebilse bile ne tür bir teklifte bulunacağını bilmiyordu. Sinemaya gidebilirlerdi? Barbie u son günlerde sinemaya çok sık gidiyordu.

Jacqueline, "Ciddile tin," dedi.

"Beni reddedebilir. Onu tamamen yanlış anlamı olablirim."

"Öyle olsa ne çıkar ki?" Arkadaşı çok önemsiz bir ayrintıdan bahsediyorlarmı gibi omuz silkti. "ansını deneme den neler olacağını bilemezsin." Bazı güzel şeyler sonuçları göze alınmadan olmuyor."

"Ama..."

"Tereddüt etmekten *vazgeçer misin?* "

Lillie salatasına elini sürmemi ti. "Haklısın, haklısın." Çatalım eline aldı, sonra da tekrar masaya bıraktı. "Asıl sorun, hiçbir ortak noktamızın olmaması."

"Senin ondan etkilenmeni, onun da tahminime göre senden etkilenmi olmasını gözden geçiriyorsun galiba."

"Jacqueline, ondan hoşlanıyorum. Gerçekten de çok hoşlanıyorum. Yata a onu dü ünerek giriyorum. Onunla bir-

likte olmayı hayal ediyorum." Yüzü utançtan kızardı.

"Onun sana neden bu kadar çekici geldi ini anlayabildin mi?"

Sorusunun cevabını çok iyi biliyordu. "Evet. Çok kibar, anlayışlı ve onurlu biri. Çocuklarım seviyor, evlilikleri boyunca da e ine sadık kaldı ından eminim." Hector hakkında konu mak bile gözlerine hasret dolu ya ların birikmesine yetiyordu.

Jacqueline, "Onu istiyor musun?" diye fısıldadı.

"Evet, ama senin dü ündü ün ekilde de il." Hissettikleri, Hector'un yakı ıklı bir adam olmasına ve geceleyin geç saatlerde onunla ilgili fanteziler kurmasına ra men, fiziksel arzulardan ibaret de ildi. Her eyin ötesinde *duygusal* bir deneyim ya ıyordu; gerçek bir ili kiye olan ihtiyacının dindi ini ve bir ba kasının ruhuyla bütünle ti ini hissediyordu. Duygularını arkada ına da anlatmaya çalı tı.

Jacqueline, "Bahsetti in ki i çok esaslı bir adam olmalı," diyerek sözlerine devam etti.

"Aynen öyle."

"O zaman bekleme, Lillie. Ben Reese'le yeniden bir araya gelmeden önce zamanımın ço unu heba ettim."

Sözlerinin devamını getirmemesine ra men Lillie arkadaşının neyi kastetti ini biliyordu. Jacqueline de onunki gibi bir evlilik ya amı tı. ReeseTe birlikte yıllarca birer yabancı gibi ya amı lardı. Jacqueline kocasının metresi oldu undan üphelenmi , yatak odasını ayırmı tı. Birbirlerine kar ı saygılarını kaybetmemi ler, evlerindeyken mümkün oldu unca

birbirlerinden kaçmı lar, dı arıya ise mutlu bir çift görüntüsü vermi lerdi. Hiç kimse onlardan üphelenmemi ti. Hiç kimse hayatları hakkımdaki gerçe i ö renmemi ti.

Lillie ise istisnaydı.

Aynı eyleri ya adı ı için arkada ının durumunu fark etmi ti.

Ama kazanın ardından bir gün Jacqueline Te Reese arasındaki her ey de i mi ti. Neredeyse bir gecede tüm farklılıklarını bir kenara bırakmı lar, yeniden birbirlerine â ik olmu lardı. Hatta ikinci balayları olarak Yunanistan seyahatine çıkmı lardı. Evliliklerindeki ve hayatlarındaki sevgiye yeniden kavu mu lardı.

Lillie bu de i ime neyin sebep oldu unu hiç ö renmemi ti ama Donovan'ın gelini Tammie Lee'nin bu i te parma ı oldu undan üphelenmi ti. Paul, Louisianalı o genç gelini evine getirdi inde Jacqueline'in ba ından a a ı kaynar sular dökülmü tü. Güneyli aksarıyla konu an Tammie Lee' nin Jacqueline'in istedi i gelinle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Ama Lillie'nin genç kıza kanı kaynamı tı. Tammie Lee zaman zaman domuz aya ı tur usu tarifi ve ha lanmı yer-fıstıklan gibi konu sa da tatlı, samimi ve esprili biri oldu unu göstermi ti.

Jacqueline'in tek erkek evladının Tammie Lee'yle evlendi i gerçe ini kabullenmesi aylar almı , iki kadının arasındaki ili ki gün geçtikçe sa lamla mı tı. Çok geçmeden Jacqueline'le kocasının arası da düzelmi ti. kisi bir ekilde anla manın yolunu bulmu tu.

Lillie bir süreli ine arkadaşını kıskanmı tı. Jacqueline'in evlili inde buldu u mutlulu un aynısını kendi evlili inde de bulmayı istemi ti. Kendisi de aynı büyük de i imi ya amayı bekleme , ama bu hiç gerçekte memi ti.

Yine de *hayatında* de i iklik yapması için çok geç sayılmazdı. Dile inin yerine gelmesi için daha zaman vardı.

Dedi ini yapacaktı.

Yeti tirilme tarzım görmezden gelecek, Hector Silva'ya çikma teklif etmenin bir yolunu bulacaktı.

17

Pazartesi sabahı Lillie ile Barbie, Blossom Soka ı Kitapçısı'na girdi inde, Anne Marie en sadık mü terilerinden biri olan Larry Barber'a bir roman satmak üzereydi. Anne- kız eskisinden çok daha iyi görünüyordu. Anne Marie gözünün onlara uzunca bir süre takıldı nı fark etti. ki kadın da dönü ümden geçmi ti, bunu di er ki iler göremiyor olsa da Anne Marie fark etmi ti. Neler oldu unu anlamaya çalı rken hayatlarındaki *büyük de i ikli in* onlara yaradı na karar verdi. Artık daha canlı görünüyorlardı.

Anne Marie elindeki i i bitirirken birbirleriyle keyifle konu uyorlardı.

Larry kredi kartı fi ini imzalarken, Anne Marie gülümseyerek arkada larına baktı. Larry'nin hiç acelesi yoktu. Karısı vefat etti inden beri yalnızdı ve kitapçıya hem yeni ki taplar almaya hem de Anne Marie'yle sohbet etmeye gdi yordu. ler durgunken Anne Marie seve seve onınlı konu uyordu. Yalnız kalmanın ve iki çift laf edecek birinin yoklu unu hissetmenin nasıl bir ey oldu unu biliyordu. Ama Lillie ve Barbie'yle görü mek için sabırsızlanıyordu.

Larry arkasındaki kadınların onunla konu mayı istedi ini

fark etmi olmalıydı. Tezgâhın üzerindeki po ete uzanıp, Anne Marie'ye te ekkür edip dükkândan ayrıldı.

O gider gitmez Barbie dans ederek tezgâha yakla tı. "Oryantal dans kursu buldum," dedi, küçük bir gösteri yapacakmı gibi kollarını havaya kaldırdı.

Anne Marie, "Oryantal mı?" diye sordu. "Sevgililer Günü partisinde bahsetmi tin."

Barbie, "Dilek listeme de ekledim," dedi. "Heyecandan yerimde duramıyorum."

Lillie akacıktan kızının tavırlarından usanmı gibi yaptı. "Bazen kızım beni bile a ırtmayı ba arıyor," dedi.

Barbie annesinin sözlerini geçi tirdi. "Yapma, anne. Zaten yıllardır oryantal dansını ö renmek istiyordum." "Ama bana hiç söylemedin."

"Biliyorum. Söylemeyi çok dü ündüm, ama nasıl desem. .. bana biraz aptalca geldi sanırım. Sonra da spor salonunda kurs açıldı ını duyunca ö renmeye karar verdim. ste imi daha fazla ertelemeyece im."

Anne Marie, "Çok güzel," dedi. Onun da verecek ha beri eri vardı. "Ben de örgü kursuna yazıldım." Cumartesi günü Lydia ona uzun zamandır açmayı dü ündü ü kursun önümüzdeki hafta çar amba günü on iki buçukta ba layca ını söylemi ti.

Lillie, "Dersleri Elise mi verecek?" diye sordu.

Anne Marie ba ını salladı. Elise tuhafiyede çalı manın dileklerinden biri oldu undan bahsetmi ti.

Yirmi dilek listesi fikri çevresindeki herkesin hayatını etkiliyor, ba ka ki ilerin ya antılarına da renk katıyordu. Mesela;

Elise'in dile i Lydia'nın çok fazla kursla ba a çıkamamasına çözüm olmu tu. Anne Marie'nin Bir Yumak Mutlu- luk'a her gidi inde Margaret, Lydia'nın bu kadar çok dersle tek ba ına ilgilenmemesi gerekti inden dert yanıyordu. Artık Elise haftada üç gün ders verecek, gerekti inde de tezgâhla ilgilenecekti. Ba langıç a amasındaki ki iler için açılan kursun yanı sıra boncukla örgü ve keçeli çanta kurslarını da üstlenecekti.

Anne Marie imdilik yeni ba layanlara yönelik kursla yetinmeyi dü ünüyordu. in özünü kavradıktan sonra daha karma ık tekniklere ve modellere geçebilirdi.

Örgü örmekten keyif alabilece ini imdiden hissediyordu. Ö len gidip iki gün sonraki ilk örgü dersi için ip seçecekti. Ellen'm yanında kalıyor olsa bile çar ambaları onunla ö le yeme i yedi i için biraz ko u turması gerekecekti.

Lillie, Anne Marie'nin dü üncelerini bölüp, "Ben de herkesi evimde yeme e davet etmeyi dü ünüyordum," dedi.

Anne Marie ona bo bo bakmı olmalıydı ki Lillie hemen ardından, "Bulu mamız için. Dileklerimiz hakkında konu mak için." dedi.

"Ah, tabii."

"Per embe gelebileceksin, de il mi?"

"Evet," diyen Anne Marie tereddüte dü tü. "Ama Ellen da benimle gelecek."

"Sorun de il."

"Emin misin?" diye soran Anne Marie zor durumda kalırsa Ellen'a bakması için birini bulabilirdi.

Lillie dü ünme gere i bile duymadan, "Elbette gelebilir,"

dedi. "Ellen'ı seve seve a ırlarız."

Anne Marie, Ellen'ın nasıl bir hırsla kendi listesini hazırladığını hatırlarken gülümsedi. "Ellen'ın da dilek listesi yaptı mı bahsetmi miydim?"

Anne kız ona bakıp güldü.

Lillie, "Arkadaşım Jacqueline Donovan da aynı durumda," diye ekledi. "Bu fikirden kime bahsetsem hemen kendi listesini yapmaya karar veriyor. Jacqueline bana listesindeki ilk dileğin Mısır'da deveye binmek ve piramitleri görmek olduğunu söyledi. Ayrıca çölde, apaçık gökyüzünün altında uyumayı da istiyormu ."

Barbie a kınca, "Jacqueline ve çöl?" dedi. "Benim bildiğim Jacqueline lüks içinde yaşamayı severdi."

"Biliyorum, ben de aynı tepkiyi verdim." Lillie buna sevinmi çesine omuz silkti. "Kim bilebilirdi ki?"

Barbie, "Sanırım onununki de benim oryantal dansa ilgim gibi bir şey," dedi. "Dans etmeyi öğrenmek aklımın bir köşesindeydi, sanırım çok belirsiz, çok uzak bir şey ama dilek listesini oluştururken bulaşıkta gerçekçi bir hal aldı. Galiba bazen bazı şeyleri istediğimizi kabullenmekten korkuyoruz. Bunu özellikle de yarattığımız imajla çakışması için yapıyoruz."

"Ya da baka ki ilerin hakkımızda düğüncekleri şeylerden çekiniyoruz," dedi Lillie.

"Aynen öyle."

Kapıdan içeri bir müddet girdi.

Lillie omzunun üzerinden arkasına baktı, sonra da başını Anne Marie'ye çevirdi. "Perembe günü görüşürüz o zaman. Altı

diyelim."

"Orada olaca ım." Arkada larıyla bulu aca ı anı dört gözle bekliyordu. Dilek listesi büyüyordu ve artık yeni fikirler bulma konusunda ilk ba taki kadar zorluk çekmiyordu. Bir anda dileklerle, arzularla, ihtimallerle dolu bir dünyanın kapısı açıldı ; önüne birkaç hafta önce hayal gücünün bile ötesinde duran fikirler serilmi ti. Belki de kalbi en sonunda yava yava iyile meye ba lıyordu. Artık on be dile i vardı.

Pasta süsleme kursuna yazıl.

Ellen 'a kocaman bir do um günü pastası yap.

Haftada en az bir iyilik yap.

New Jersey 'de Six Flags 'ta bulunan dünyanın en büyük hız trenine bin.

Gettysburg 'daki ç Sava meydanını ziyaret et, sonra da Ami lerin ya adı ı bölgeye git.

O ak am Anne Marie kirli yemek tabaklarını topladı, Ellen ev ödevlerini yapmak için mutfak masasına oturdu. Ayak bileklerini birbirine kenetlemi , tüm dikkatini defterine vermi ti.

Yemekten önce anneanesiyle konu mu , Anne Marie de kadınla görü mü tü. Dolores gücünü toparlıyordu. Ellen'ın evine ve alı ık oldu u hayata dönmesi çok sürmeyecekti.

Anne Marie tezgâhı silerken, "Hecelemeyi bir kez de benimle yapmayı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, te ekkürler."

"Yarın yazılın yok mu?"

Ellen gururla, "Var ama tüm kelimeleri çoktan ezberledim,"

dedi.

"Bir günde mi?"

Ellen ba nı salladı. "Eve gelip Baxter'i gezdirdikten sonra çalı tım."

Anne Marie, Ellen anneannesinin yanma dönünce Baxter'in ne yapaca nı bilmiyordu. Sekiz ya ındaki bu kız onu çok ımartmı tı. Her gün okul servisinden iner inmez eve ko uyor, Baxter'i sevgiyle ve ilgiyle besliyordu. Anne Marie köpe i biri ak am olmak üzere günde iki kez dı arı çıkarıyordu. Ama artık Ellen ö leden sonra onun yerine bu i le ilgileniyordu. Anne Marie, Baxter'i dükkânın arkasındaki soka a çıkarıyordu. Ama Ellen köpe i alıyor, Blossom So- ka ında bir a a ı bir yukarı götürüyor, ona krallar gibi davranıyordu. Baxter da do al olarak bu durumdan keyif alıyordu.

Lydia'nın torunu Cody de geçenlerde köpe i Chase'le soka a gelmi , iki çocuk çabucak arkada olmu , köpekleri iyi anla mı tı. Baxter, Golden Retriever cinsi iriyarı Chase'in yanında küçücük kalıyordu, ama birçok küçük köpek gibi Chase'in büyük olmasından korkmuyordu. kisi Laurel'le Hardy gibi yan yana geziyordu.

Ellen, Lydia'nın haricinde sokaktaki esnafın birkaçıyla daha arkada olmu tu. Elinde Susannah'ın verdi i bir çiçekle veya Fransız Kafesi'ndeki Alix'in uzattı ı bir kurabiyeye kitapçuya dönmesi artık sıradan eyler olmu tu.

Ellen ba nı önündeki defterden kaldırıp, "Ev ödevim bitince televizyon izleyebilir miyim?" diye sordu.

"Olur." Anne Marie de televizyonun önüne geçip oturmayı

dört gözle bekliyordu. Ö le arasında gerekli malzemeleri almak için Bir Yumak Mutluluk'a gitmişti. Yeni açılan kurslar ve artan i ler dolayısıyla dükkân artık haftanın altı günü açıktı. Elise ipini ve i lerini seçmesi için yardımcı oldu. Önünde sonsuz seçenek vardı, o da en sonunda Dolores Faik için ayaklarının üzerine atabilece i, küçük, yumu acık, yün bir diz battaniyesi örmeye karar verdi.

Anne Marie ö renmeye can attı ı için Elise ona nasıl ilmek atılacağını ö retti, düz örgü örmeyi gösterdi. Anne Marie de hiçbir sıkıntı çekmeden i i kaptı, çabucak ilerleme kaydedebilmesine sevindi.

Bir saat sonra Anne Marie'yle Ellen birlikte büyük koltu a oturdu, Family Channel'daki programı izlemeye başladılar. Ö rendiklerinin üzerinde çalı mayı isteyen Anne Marie i lerini ve ipini çıkardı.

Ellen, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Örgü örüyorum," dedi. "Umarım oluyordur," diye ekledi.

"Anneannem de eskiden örerdin."

Anne Marie başını salladı.

"Bana da ö retece ini söylemi ti."

Anne Marie ilmek atmaya odaklanırken bir kez daha başını hafifçe öne e erek Ellen'in sözlerini duydu unu gösterdi.

"Zor mu?"

"Çok değil."

"Seni izleyebilir miyim?"

"Elbette."

Ellen yanına yana tı, pürdikkat Anne Marie'nin Elise'in düz

örgü dedi i eyi yapmaya çalı masını izledi. Anne Marie bu terimlerden bir ey anlamıyordu; istedi i tek ey ilmekleri i e geçirebilmektir.

Ellen, "Örgü örmek bu mu?" diye sordu.

Anne Marie duraksadı. "Öyle olsa gerek."

Ellen ayakkabılarını çıkardı, biraz daha yakından bakabilmek için koltu un üzerine çıktı.

Aniden koltuktan fırlayıp odasına girdi. Birkaç saniye geçmeden elinde bir kalem ve not defteriyle geri geldi.

Anne Marie sehpaye çarpmaktan son anda kurtulup yanına gelen Ellen'a, "O ne için?" diye sordu.

"Dilek listem. Ben de örgü örmeyi ö renmek istiyorum."

Anne Marie ona bakıp gülümsedi. "Sana imdi ö retmeme ne dersin?"

" *imdi* mi?" Küçük kızın gözleri heyecandan kocaman açıldı.

"Neden olmasın ki?"

"Tamam." Ellen koltu a zıplayıp Anne Marie'nin yanına oturdu.

"Elise'in dedi ine göre..."

"Bayan Beaumont mu?"

"Evet, Bayan Beaumont. Aslında sadece iki temel örgü varmı . İkine düz örgü, kincisine ters örgü deniliyormu ." Ellen büyük bir hevesle ba nı sallayıp tekrar, "Evet," dedi.

" imdiye kadar sadece düz örgüyü ö rendim. İlk dersi-mizde ters örgüyü de ö renece im."

"Yani daha kursa ba lamadın mı?"

"Ba lamadım, ama yazıldım."

"Hıı..."

"Dolayısıyla çok ey bilmiyorum ama bildiklerimi sana ö retebilirim. stersen seni de bir ara tuhafiyeye götürürüm, kendi i lerinle ipini seçersin."

"Gerçekten mi?" Ellen heyecandan yerinde duramıyordu.

"Gerçekten mi? Gerçekten mi?"

Anne Marie gülümseyip, "Evet, gerçekten," diye yanıt verdi.

Sonraki kırk dakika boyunca ikisi televizyonu tamamen unuttu, Anne Marie, Elise'in ö rettiklerini Ellen'a gösterdi Ellen gördüklerini Anne Marie kadar hızlı kavrayamıyordu, ama daha sekiz ya ında oldu unu da unutmamak gerekirdi.

Anne Marie küçük kızın ö renme azmine hayran kaldı. Yatma vakti gelene kadar onun seviyesine gelmi ti.

Ellen, "Anneannem için güzel bir ey ö rmeyi istiyorum," dedi.

Anne Marie, "Ba örtüsü ho olabilir," dedi. Tuhafiyede birkaç tane ho örnek görmü tü. Elise, Anne Marie'ye o gün o kibar e arpların ayaküstü ö retti i basit örgü tekni iyle örüldü ünden bahsetmi ti.

Ellen heyecanla, "Kiliseye giderken kullanır," dedi. "Hastaneden dönünce ona veririm."

"Çok güzel olur."

Ellen sırayı tamamladı, o bir ba kasına ba lamak üzereyken, Anne Marie saatin geç oldu unu fark etti. Vakit su gibi geçmi ti.

Oysa eskiden evinde vakit bir türlü geçmezdi.

Anne Marie, "Saat dokuz," dedi. "Yarım saat önce yata ında olmalıydın."

Ellen, "Dokuz olmu mu?" diye yakındı, ama esnemekten kendini alamadı.

"Maalesef. Yarm ak am yine öreriz."

Ellen i leri ve ipi bıraktı, sendeleyerek odasına gitti, yol boyunca esnedi.

"Dua etmeye hazır oldu unda bana seslen, oldu mu seni uykucu?"

"Ta... mam."

Birkaç dakika sonra Ellen ona seslendi. Ellen'm annesiyle ya arken alı kın oldu u eyleri yapıyorlardı, dolayısıyla Anne Marie de her ak am küçük kızın dualarını dinliyordu. Ellen bir süredir dualarını sesli okuyordu.

Anne Marie çekyatın yanında diz çöktü, dirseklerini çar afın üzerine koydu, gözlerini kapattı, ba ını önüne e di. Ellen'in duaları çok de i miyordu. Öncelikle Tanrı'dan anneannesinin iyile mesine yardımcı olmasını diledi. Sonra da Anne Marie ve Baxter da dahil olmak üzere bazı insanları kutsamasını istedi, her bir ki iyi uzun uzun anlattı. En sonunda da gün boyunca ya adı ı güzel eyler için Tanrı'ya ükretti. Bitmeyecekmi gibi duran listesinin ardından, "Amin," dedi.

Anne Marie de, "Amin," dedi. " yi geceler, Ellen." Bat-taniyeyi çekip küçük kızın üzerini düzgünce örttü, aya a kalkmak üzereyken Ellen kollarını Anne Marie'nin boynuna atıp ona sıkıca sarıldı. "Bana örgü örmeyi ö retti in için te ekkür

ederim."

Anen Marie de ona sarılıp, "Bir ey de il," dedi. Aya a kalkıp ı ıkları kapattı, parmak uçlarına basarak dı arı çıktı. Alı kanlık edindi i gibi kapıyı hafif aralık bıraktı.

Anne Marie koridora çıkana kadar bir ey fark etmedi. Ellen ona ilk kez gerçek anlamda sarılıyordu. Anne Marie' nin Dolores Faik'un evine gitti i gece de Ellen a layarak kollarını boynuna atmı tı, ama o gerçek bir kucakla ma sayılmazdı. Az öncekiyle aynı de ildi.

Anne Marie oldu u yerde kaldı, içinde bulundu u anın tadını çıkardı. Ömrü boyunca hiç tatmadı ı bir ekilde sevildi ini ve ilgisine ihtiyaç duyuldu unu hissetti.

Hayatındaki en so uk kı ın ardından sıcak günler geri gelmi gibiydi.

18

Tessa Bassett, Barbie sırada ilerleyip bilet almak için öne çıkınca büyük sevinçle, "Geldin!" dedi. Genç kızın yüzü heyecanla canlanmı tı. Öne do ru e ilip sesini alçalttı. "O da burada."

"Mark mı?" Barbie kulaklarına inanamıyordu. Böyle bir ey beklemiyordu ama buna da a ırmamalıydı. Mark kar ı çıkmaya çalı sa da ondan etkilenmi ti. Sert tavırlar takınmasına ra men aslında onu ba ından atmayı istemedi ini hissettirmi ti. Belki de Barbie'nin ona olan ilgisini sınıyordu. Ne olursa olsun Barbie o vurdumduymaz tutumunun çatladı ını görmü tü.

Mark geri dönmü tü. Aynı ekilde o da oradaydı.

"Pazartesi günleri asla gelmeyece ini söyledi ama bak geldi. Seni aramayı istediysem de soyadını bilmedi im için

numaranı bulamadım. Geri dönmeni umut etmekten başka bir şey yapamadım." Bunların hepsini tek nefeste söyledi. Konu urken biletini ve parasının üzerini uzattı.

"Nasıl bir filme gireceğim?"

"Korku."

"Ya..."

"Korku filmlerini sevmez misin?"

"Sevdi mi söyleyemem."

"Öyle mi?" Tessa'nın yüzü asıldı. "Başka bir filme girmeyi ister misin? Stemezsin, değil mi? Çünkü bence Mark Dayım senden hoşlanıyor. Yalnızca kazadan sonra karısı onu terk edip bir daha da aramadı. İçin korkuyor. O zamandan beri varlığını farkına vardı. İçin tek kadın sensin."

Barbie'ye kınıklıkla ona baktı. Mark'ın eski eşi herhalde çok sıvı ve bencil bir kadındı. "Hastalıkta, sağlıktayken" sözüne ne olmuştu? Evlilik yemini ederlerken biri hasta düşünce yok mu sayılıyordu? Barbie'ye işi ya saydı her türlü şartlar altında ömürlerinin sonuna kadar birlikte kalacaklarını biliyordu.

Barbie iç çekti. "Belki izleyebilirim," dedi. "Çok kanlı bir film mi?"

Tessa yüzünü ekibiterek burnunu kırıp tırdı. "Hem de epey."

"Kopan, kesilen kollar bacaklar var mı?" Barbie'ye göre en kötüsü buydu.

Tessa isteksizce başını salladı. "Ama dayım geri geldi! Bu büyük bir adım."

Kararsız kalan Barbie altduda başını ısırırdı. Tessa haklıydı; ikisi de Mark'm geri dönmesini beklemiyordu. Barbie ken-

disinin de neden geldi inden emin olamıyordu. Alı kanlıktan mıydı? çindeki umuttan mı?"

Tessa, "Gir içeri," dedi. "Perdeye bakma. Gözlerini ve kulaklarını kapat. Ben öyle yapıyorum."

Barbie etrafa kanların ve cesetlerin saçılmasını izlemenin, yüksek sesli müzi in ve korkunç seslerin haricinde onu neyin durdurdu unu bilmiyordu. Film tam olarak tercih edebilece i türden de ildi. Ne olacaktı ki? Mark'ın yanında olacaktı ve burada olmasının asıl sebebi de oydu.

Barbie derin bir nefes alıp, "Tamam," dedi. "Girece im."

"Harika!"

Barbie ömrünün geri kalanı boyunca kâbuslar görmemek için dua ediyordu.

"Daha sonra bana neler oldu unu anlat, olur mu? Anneannem, annem ve babam da haber bekliyor."

"Tamam." Demek tüm aile bu i in içindeydi, bu da cesaret verici bir eydi.

Karanlık salona girmek için son saniyeye kadar bekleyen Barbie, a ır a ır hareket ediyordu. Mısırını ve kolasını aldı, film ba layana kadar lobide oyalandı.

Salona girdi inde fragmanlar çoktan ba lamı tı. Mark' m her zaman durdu u yere gitti. Bir önceki gibi onun bir koltuk ötesindeki yere geçip oturdu.

Mark döndü ve a ırımı gibi yaptı. "Burada nc arıyorsun?" diye fısıldadı.

Barbie de en az onun kadar iyi rol yapabilirdi. Canlı bir ekilde, "Ah, merhaba," dedi. "Yine mi sen?"

Barbie bir anlı na adamın yüzünün gülümseyecekmi gibi oldu undan üphelendi. Gözlerini ekrana çevirdi i anda eli baltalı bir katilin ölümcül silahını tir tir titreyen bir kadına sallayı mı ve duvara vuru nu gördü. Kendini tutamayıp korkusunu yüksek sesle dı a vurdu, patlamı mısırını elinden dü ürecekmı gibi oldu.

Mark fazlasıyla keyifli bir tonla, "Korktun, de il mi?" diye sordu. Bunların fragman oldu unu söylememe gerek yok sanırım."

"Iyy!" diyen Barbie di lerini sıktı.

Mark güldü, arkasında oturan kadının susması için uyarmasına sebep oldu. Sesini alçaltıp, "Iyy," diye tekrarladı. "Bu kadarlık mı?"

"Sana üç o lum oldu unu hatırlatmama gerek var mı?" "Anladık, bir *hanımefendisin*. " Bunu bir hakaretmi gibi söyledi.

Barbie aksi bir tavırla, "Aynen öyle," dedi. "Ben de senin bildi in kadar kötü söz biliyorum ama onları söylememeyi tercih ediyorum."

Mark, "Nedense hiç inanmadım," diye söylendi, ba lamak üzere olan filmi izlemek için tekerlekli sandalyesine yaslandı.

Mark perdedeki görüntüleri izlemekten büyük keyif alı yormu gibi görünüyor, ama Barbie resmen i kence çekiyordu. Çocukları evde kana susamı gençler olarak korku filmleri izlerken onların etrafında olmamaya özen gösterirdi. imdi de gözlerini elleriyle kapatmı halde koltu una pusmu tu. ki kez salondan çıkıp geri döndü. Film dü ündü ünden de kötüydü.

Özel efektler her şeyi daha gerçekçi, daha korkunç gösteriyordu.

Barbie, Mark'm bunu planladığını çok iyi biliyordu. Adam, Barbie'nin "The Axman Cometh" gibi bir filmde nefret edeceğini tahmin etmişti, tahmininde haklı çıkmıştı ve onu kasten bir buçuk saat sürecek rahatsızlık verici iddet görüntüleri izlemekle karşı karşıya bırakmıştı. Bunu düşünürken Barbie'nin midesi daha çok bulanıyordu. Yine de buna dayanabileceğini kanıtlamaya kararlıydı, inat etmişti.

Bir başka korku verici sahneyi izlememek için ikinci kez telaşlı salondan dışarıya fırlayıp geri geldiğinde Mark öne geçilip, "O patlamı mısırı bitirecek misin?" diye sordu.

Barbie, "Bir şey yemeyi nasıl düşünabiliyorsun?" diye çıkıştı.

Barbie'nin elindeki pakete uzanıp patlamı mısırı avuçlarken Mark çocuksu bir sırıtıla baktı. Barbie adamın gerçekten de onu rahatsız etmekten keyif aldığına düşünüyordu.

Film çok uzun olmamasına rağmen saatlerdir sürüyor gibiydi. Müzikler, gerilim, kan ve *saçma* konusu katlanılamayacak kadar kötüydü. Film bitince Barbie tüm enerjisinin bitip tükendiğini hissetti. Işıklar açıldı ve yirmi kadar izleyici salondan ayrıldı. Mark da Barbie de yerinde kaldı.

Barbie sonunda ona döndü. "Bunu bilerek yaptın, değil mi?"

Mark masumca, "Neyi?" diye sordu.

Barbie'yi kandıramazdı. Ayrıca bu testte başarısız olduğuna karar verdi. Mark, Barbie'nin onunla birlikte olmayı istediğini ve bu yüzden de bu işkenceye katlanacağını biliyordu.

Barbie, Tessa'nın ve ailesinin her eyi yanlı anlamı olabilece ini dü ünme ye ba ladı. Belki de Mark ondan ho lanmamı tı. Belki de sadece onu cezalandırmaya çalı ıyordu. Barbie önsezilerine güvenmemeye, Mark'a olan ilgisinin kar ılıklı oldu uyla ilgili kesin fikrinden üphe duymaya ba lıyordu. Bir daha rahatsız edilmeyi istemedi ini anlatmaya çalı ıyorsa dinlemeliydi.

yi o zaman. Öyle yapacaktı.

Aya a kalktı, a zını bir daha hiç açmadan salondan ayrıldı.

Dı arı çıktı ı iki seferde de yo un olan Tessa dı arıda onu bekliyordu.

Genç kız gergince, "Ee?" diye sordu.

Barbie donuk bir ekilde, "Bir daha dayını görüp gör-meyece im umurumda de il," dedi.

Tessa'nım a zı açık kaldı.

"Ne?"

"Dediklerimi duydun. Dayın kaba, kibirli ve..Mark'ı do ru düzgün tarif edebilecek bir kelime bulmaya çalı tı. "Acımasız biri," diyerek sözlerini tamamladı. Onu o i renç film boyunca salonda oturtmak basbaya ı acımasızlık gösterisiydi.

Tessa hızlı adımlarla Barbie'ye yeti meye çalı ırken, "Ne dedi?" diye sordu.

"Bir ey söylemesine gerek yoktu. Ben almam gereken mesajı aldım."

Tessa, "Bana neler oldu unu söyler misin?" dedi. "Yoksa annemle anneannem ba ımın etini yer."

"O zaman i in özünü anlatayım. Mark benimle ilgilen-

miyor. Nokta. Igilendi ini sanıyorsanız, yanılıyorsunuz." Tekerlekli sandalyenin sesini duyan Barbie onunla yüzle mek için arkasına döndü, bir sonraki filmi bekleyen ki ilerini meraklı bakı larına aldırı etmedi. "Öyle de il mi, Mark?" Mark sesini çıkarmadı.

"Ondan ho lanıyorsun, de il mi, Mark Dayı?"

Mark durgun bir sesle, "Ben film izlemeye geldim," dedi. "Kendime göre birini arıyor olsaydım, internette arardım. **Haklı.** Ona ilgi duymuyorum."

Barbie genç kıza ben sana demi tim dercesine baktı, dı arı fırladı. Mark ona seslendi inde çıkı a varmı tı.

Barbie kızgınca, "Ne?" diye sordu. Mark'a konu ma fırsatı tanımadan, "Merak etme," dedi. "Bir daha senin yanına oturmak gibi bir hataya dü mem."

Mark gözlerini kıpı tırdı, sonra da bunu hiç önemseme mi çesine omuz silkti. "Her neyse."

Barbie geçen yıllar boyunca bu kelimeden de, yarattı ı duygusuzluktan da nefret eder olmu tu. Tüm gururuyla otoparka do ru yürümeye devam etti.

Tessa binadan ko arak çıkınca Barbie a ırdı. Nefes nefese kalan genç kız, "Bilerek yapmadı," dedi. "Korku filmlerinden nefret etti ini nereden bilebilirdi ki? Romantik komedinin dı nda ba ka bir ey izlemeye de gönüllü olup olmadı nı ö renmeyi istedi. En azından ona bir ans daha verebilirsin."

Barbie, "Neden bu kadar çok u ra ıyorsun?" diye sordu. Hata yaptı nı kabul edip yoluna devam etmeye razıydı. Mark; ne kadar çekici bulursa bulsun tekrar tekrar reddedilmeyi

kabullenmeyecekti.

Tessa, "Ona bir ans daha vermek zorundasın," dedi.

"Neden?"

Tessa duraksadı, sonra da derince iç çekerek ona cevap verdi. "Çünkü Mark Dayım sevilmeyi hak ediyor." Yalvarır gözlerle Barbie'ye baktı. "Bu tür eylere çok yabancı. Lisedeki kız arkada ıyla evlendi ve ba ka birini de sevmedi, sonra da e i kazanın ardından onu terk etti." Nefes aldı. "Senden ho landı ından eminim, sadece bunu nasıl gösterece ini bilmiyor."

Barbie tereddüt etti. Ak am saatleri boyunca onu a ırtan tek bir ey varsa, o da Mark'm dı arıya çıkıp ye enine kendi i ine bakmasını söylememesiydi. Çantasının içine uzanan Barbie kartvizitini aradı. "Tamam o zaman. Ona bunu ver ve bir dahaki filmi onun ısmarlayaca ım söyle."

Tessa'nın yüzü sevinçle parladı. "Harika! Çok te ekkür ederim. Te ekkürler. Pi man olmayaca ına söz veriyorum."

Bunu zaman gösterecekti.

Kendini berbat hisseden Barbie teselli aradı ı zamanlarda yaptı ı eyi yaptı; annesinin evine gitti.

Lillie kapıyı açtı ve hemen, "Ne oldu?" diye sordu. Hiç bekletmeden kızını mutfaka götürdü. "Çocuklara bir ey mi oldu?"

Barbie sertçe yutkundu, ba ını iki yana salladı.

Ellerini kalçalarının üzerine koyan Lillie pırl pırl, mutfa ının ortasında durdu. "Kahve mi koyayım, kadeh mi çıkarayım?"

Barbie gülümsemeyi ba ardı, "ikisi de."

Lillie mutfaktaki küçük içki dolabından viski i esini çıkardı, sonra da kahve yapmaya koyuldu. Öncelikle Barbie' nin sabrının u ra maya yetmedi i kahve taneciklerini ö ütme i ini halletti.

Lillie iki büyük fincan rlanda kahvesi hazırladıktan sonra, "Haydi, bana neler oldu unu anlat," dedi. Barbie'nin yanındaki uzun tabureye oturdu, ikisi sessizce kupalarını toku turdu.

"Yine Mark'ı gördüm."

Annesi ba ını salladı. "Sinemada tanı tı ın adamı mı?"

"Evet." Annesine ondan çok bahsetmemi ti, bunun için de çok geçerli bir sebebi vardı. Annesi Mark'm tekerlekli sandalyeye mahkûm oldu unu ö renir ö renmez Barbie'ye onun pe inde ko maktan vazgeçmesi için onlarca sebep sayardı.

Barbie, Mark'la arasında ba layabilecek bir ili kinin kolay olmayaca ını zaten biliyordu. Dersine iyi çalı mı , internette belden a a ısı felç olan ki ilerle ilgili bilgilere ula mı tı. Mark'm dünyaya kızgınlı ının bile anormal oldu unu ö renmi ti. Bu ak ama kadar bunlarla ba a çıkmaya hazır oldu unu sanmı tı. Belli ki yanılmı tı.

Lillie, Barbie'ye sözlerine devam etmesini iaret etti.
"Ee..."

"Eesi... bana ilgi duymuyor."

Lillie ona inanmamı gibi baktı. "Öyle ey olmaz. Sen güzel, genç, ba arılı ve sevimli birisin. Adamın bir sorunu mu var?"

"Yok sayılır." Kısmen do ruyu söylemi ti.

" ey olmasın..."

"Hayır, anne, gay de il. Evli de." Barbie daha ne kadarını açıklaması gerekti ine karar vermeye çalı tı.

Lillie ona baktı, ho bir ekilde alınmı kıvrımlı ka larından birini havaya kaldırdı. "Bana söylemedi in bir ey mi var?"

Barbie annesinin içini okuyabildi ini tahmin etmeliydi.

Lillie'nin sesi biraz daha yumu adı. "Neymi o, hayatım?"

Barbie iç çekti. "Sana sözlersem beni vazgeçirece inden korkuyorum, imdilik buna dayanabilece imi de sanmıyorum."

Uzun süre annesi ona cevap vermedi. "Bunu söylemene özellikle benim de sana anlatmak istedi im ama aynı sebeplerden dolayı çekindi im bir konu oldu u için çok a ırdım."

"Efendim?" Barbie birden meraklandı. Annesinin ondan bir ey saklayacağını dü ünmezdi. Çünkü birbirlerinin dert ortaklarıydılar ve David'le Gary'nin vefatının ardından birbirlerine daha da çok ba lanmı lardı. Do rusu Barbie de annesinden sır saklayacağı na hiç ihtimal vermezdi. kisi de bu yüzden kısmen suçlu sayılırdı.

Lillie bo azını temizledi. "Geçenlerde biriyle tanı tım."

Barbie donup kaldı. "Bundan bana hiç bahsetmedin." Annesi gözlerini ondan kaçırdı. "Arkada ımdan bahsedersen beni *vazgeçirmeye çalı aca ımdan* korktum." Kupasına uzandı, kahvesinden bir yudum aldı. "Tanı tı ım adam... nasıl desem... sanırım ikimiz de ba ka ki iler ne diyece inden korkuyoruz. Jacqueline, kar ımdaki ki i biraz çekingen davranınca ilk adımı benim atmamın uygun olaca nını söyledi. Ama bizim nesil böyle eyler yapmaz. Yine de öne sürdü ü bu fikir aklımı o kadar çok çeliyor ki, sırf onunla yeniden birlikte vakit geçirme fırsatını yakalayabilmek için onca yıl boyunca benimsedi im kuralları bir kenara bırakmaya hazırım."

Lillie'nin yanakları kızardı, kupasını dudaklarına götürürken elleri hafifçe titredi. Viskiden olabilirdi ama Barbie hiç de öyle oldu unu sanmıyordu. in içinde daha önemli bir ey vardı. Annesi tanıdı ı en mantıklı, en so ukkanlı kadındı; bir adam yüzünden böyle utanması hiç ona göre de ildi. "Anne, benim ne dü ünece im seni endi elendirmemeli." "Ama endi elendiriyor. Sen benim kızımsm ve ey... neyse artık kendimi tutmayaca ım." Lillie omuzlarını dikle tirdi. "Bahsetti im adam arabamı aldı ım bayinin servis müdürü."

Barbie a zı açık annesine bakmaktan kendini alamadı. Annesi bir tamirciye, elleri ya lı bir adama mı tutulmu tu? Sosyetenin gözdesi Lillie Higgins ve bir *tamirci mi?* Anında aklında im ekler çaktı. Bu adam annesinin zengin oldu unu biliyor olmalıydı. Lillie yalnızdı, çabucak kar ısındaki ki iye güvenebilece i bir zamandan geçiyordu; dolayısıyla kolayca elde edilebilirdi. Gözleri gerçekleri görmez olmu tu ve bu ji-

golo mu artık her neyse ondan korunmalıydı.

Barbie annesinin tepkisini bekledi ini gördü ve, "Tabii... anlıyorum," dedi.

Lillie kahvesinin sonunu kafaya dikti. "Adı Hector Silva."

Adamın adı en az tamirci olması kadar a kınlık yarattıydı. "Adam spanyol asıllı mı? Yasadı ı göçmen de ildir umarım."

"Elbette de il! Amerikan vatanda ı. Düzgün, çalı kan ve kibar biri." Lillie bir kez hıçkırdı, sonra da eliyle yüzünü kapattı. "Bu dü ündü ümden de zormu ," diye söylendi.

"Hayır, anne, gerçekten özür dilerim. Aptalca konu tum. Sadece... ne dü ünece imi bilmiyorum." Annesinin onu a - kınılı a u ratamayaca ını sanmı , ama yanılmı tı. Onunla görü meye can atacak onca adamın içinden Lillie seçe seçe bir tamirciyi mi seçmi ti?

Lillie ellerini açtı. Duruk bir sesle, "Galiba ne demeye çalı tı ını biliyorum," dedi. "Bu yüzden de utanıyorum."

Barbie lafı a zında geveleyerek, "Özür dilerim," dedi. Ama annesiyle o adamı birlikte görmeyi hiç istemiyordu.

Annesi eliyle onu i aret etti. "Sıra sende."

"Ama..."

"Bana u Mark'm derdinin oldu unu anlat. Neden bir ey söylemeyi istemiyorsun? Çok mu ya lı? Çok mu genç? Ya da bir tür ba ımlı mı?"

"Hiçbiri." O da annesi gibi omuzlarını dikle tirdi, tek nefeste sırrını dile getirdi. "Belden a a ısı felç."

Lillie kısa süreli ine gözlerini kapattı. "Ah, Barbie."

Barbie tam da bekledi i cevabı almı tı. Sinirlenip tabureden indi. "Biliyordum! Böyle bir tepki verece ini tahmin etmeliydim. Ke ke hiçbir ey söylemeseydim." Sinir hayal kırıklı ına, hemen ardından da acıya dönü tü. "Sen dünyada beni anlayaca ına inandı ım tek ki isin ve sadece **Ah, Barbie**, mi diyorsun?"

Lillie, "Sen de bana çok destek oldun," diye söyledi. "Yapma, anne. Bir tamirciden bahsediyordun. Onunla görüşmek için ilk adımı ataca ını söyleyip benden seni **alkı lamamı** mı bekliyordun?" Ak amdan beri hissetti i kızgınlık ve üzüntü patlak vermi ti. Ellerini yumruk yapıp dimdik durdu. "Jacqueline'e o adamdan bahsetmedin, de il mi? Onda ne buldun? Yatakta iyi olaca ını mı dü ündün?" A zından çıkan sözler annesinden çok onu a ırttı.

Lillie donup kaldı, korkuyla irile en gözleriyle ona baktı. Sonra da hayatı boyunca hiç yapmadı ı bir eyi yaptı. Kızına tokat attı.

Sersemleyip sessizle en Barbie elini yana ına götürdü. Gözlerinden ya lar aktı.

Annesi öfkeden titreyen sesiyle, "En azından Hector beni yata ına alabilir," dedi.

Barbie annesinin çirkin iması kar ısında nefesini tuttu, çantasını eline alıp evden dı arı fırladı. Yıllar boyunca her anne-kız gibi onlar da zaman zaman tartı mı lar, ama daha önce böyle bir duruma hiç dü memi lerdi.

Üç kilometre uzaklıktaki öteki evine giderken Barbie berbat duygulara kapıldı. Garaja girip arabasında oturdu, el-

leriyle yüzünü kapattı. Öfke, acı ve pi manlık dolu gözya larına bo ulma iste i ona a ır geliyordu. Ama kendini kederle mahvetmeyi, aralarında ya anan tatsız durumundan dolayı daha fazla üzülmeyi istemiyordu.

O gece de, ondan sonraki gece de gözlerine uyku girmed i.

Annesiyle de konu madı. En az on kez telefona uzandı. Normalde her gün konu urlar, bazen günde iki üç kez birbirlerini ararlardı. imdi içine dü tükleri sessizlik Barbie'ye bombo geliyordu.

Ona göre annesinin ona bir özür borcu vardı. Lillie ona, öz kızma, tokat atmı tı.

İkinci günün sonunda Barbie daha fazla dayanamadı. Annesini özlemi ti. Onu *arıyordu*.

Arkada larıyla per embe ak amı yemek yiyeceklerdi. Barbie onlarla bulu ma konusunda kararlıydı, ama salı geçip çar amba gelince kararını sorgular oldu.

Çok saçma bir duruma dü tüklerini dü ünüyordu. kisi de hatalıydı.

kisi de söyledikleri eylerden pi man olmu lardı. Özür dileme ve her eyi geride bırakma vakti gelmi ti.

Per embe günü ö leden sonra Barbie dükkânını kapatmak üzereyken kapının önüne bir çiçekçi geldi. oför Susan- nah'ın Bahçesi'nden gelen kocaman çiçe i içeriye getirdi. En az yüz dolarlıkımı gibi görünen çiçek tezgâhın yarısını kapladı.

oför ona imzalaması için bir kâ it uzattı, Barbie içine büyük bir huzur çökerken adını yazıp imzasını attı. Çiçe i annesinin gönderdi ini bildi i için üzerindeki karta bakmasına

gerek olmadı ını dü ündü. Lillie de onun kadar pi mandı. Özürlüyor, yitirdikleri ili kiyi düzeltmeye çalı ıyordu. Barbie gülümseyip küçük zarfı açtı.

Yanılmı tı; çiçekleri Lillie göndermemi ti.

Kartın üzerinde sadece tek bir isim yazıyordu.

Mark.

19

Anne Marie de Ellen da Lillie'nin evine ak am yeme ine gidecekleri anı dört gözle bekliyordu. Anne Marie arkada ını aramı , yardımcı olabilece i bir ey olup olmadı ını sormu tu.

Arkada ı, "Sa ol," demi ti. "Gelin yeter." Anne Marie telefonunu yerine koyarken Lillie'nin sesinin çok da iyi gelmedi ini dü ündü. Dilek listelerini hazırlamaya ba ladıklarından beri Lillie'nin keyfi yerindeydi. Ama konu malarının ardından Anne Marie arkada ının duygularını yanlı algılamı olabilece inden üphelenmeye ba ladı. Sesi durgundu, buruktu, her zamanki heyecanından yoksundu.

Anne Marie ak amki yeme in arkada ını çok yordu unu dü ündü. Bir kez daha Lillie'yi arayıp her eyin yolunda olup olmadı ını sordu.

Lillie her ne kadar ses tonu a zından çıkanları desteklemese de, "Her ey yolunda," dedi. "Gerçekten de hazırlık yapmaktan büyük keyif alıyorum. Büyük bir parti için yemek pi irmeyeli epey olmu tu." Anne Marie uzaktan fırının saatinin çaldı ını duydu, Lillie ona telefonu kapatması gerektiğini söyledi.

Yine de Anne Marie meraklandı. Tuhaf giden bir eyler oldu unu seziyordu ama belli ki Lillie derdini anlatmayacaktı. Anne Marie'nin elinden bir sorun varsa bile kısa sürede çözümlmesini ummaktan ba ka bir ey gelmezdi.

Okul servisi dükkânın önünden geçti, Anne Marie, Ellen'in birkaç dakikaya içeri gireceğini tahmin etti.

Ellen dükkâna koarak girip mutluluktan gülümseyerek, "Bu akşam, değil mi?" diye sordu. Çantasını kaygısızca omuzlarından yere çıkarıp döru saldı.

Anne Marie, "Evet, bu akşam," dedi. Bir bahasının evine akşam yemeği için davet edilmek, sekiz yaşındaki küçük kız için bir ilk olacaktı. Ellen her zaman oturma, yemek yeme adabını bildiğini gösterse de, Anne Marie ne olur olmaz diye onunla konuştu.

Ellen, "A zım doluyken konu mayacağım, büyüklerin sözünü bölmeyeceğim," dedi.

"Aferin," diyen Anne Marie ona gülümseyerek baktı. "stersen örgünü de yanında getirebilirsin."

Bu sözün ardından Ellen hemen kapıdan çıkıp gideceklerini gibi üst kata koşturdu. Ne eli tavrı Anne Marie'yi bir kez daha gülümsetti.

kisi de örgü örme konusunda ilerleme kaydediyordu. Anne Marie'nin önceki günkü ilk dersi çok iyi geçmişti. Ellen'a gördüklerini özetirken düz örgü hakkında çok fazla bilgi keşfetmişti. Salı günü okuldan sonra Ellen'ı kendine ip ve iğnesi alması için Bir Yumak Mutluluk'a götürmüştü. Lydia uzun süre küçük kızla muhabbet etmiş, ikisinin imdiden çok sıkı dost olduklarını söylemişti. O akşam Anne Marie akşam yemeğinden çıkan bulantıyı yıkadıktan, Ellen da ev ödevlerini yaptıktan sonra yan yana oturup birbirlerine yardım etmişlerdi. Anne Marie bunun üvey kızıyla yapmış olduğunu

yakalayamadı ı bir ey oldu unu dü ünmekten kendini alamamı tı. Melissa daha on, on bir ya larındayken bile Anne Marie'nin kitap okumak, pasta yapmak, defter süslemek, baharda yere dökülen yaprakları toplamak gibi birlikte yapmayı istedi i her eyi ters çevirmi ti. Anne Marie'nin önerdi i eylere "sıkıcı" veya "saçma" yaftasını yapı tırmı tı. O günlerin anıları da Anne Marie'nin içinde bir türlü unutamadı ı bir üzüntünün do masına sebep olmu tu.

Anne Marie kursta ters örgüyü ö renmi , ördü ü diz battaniyesinin yaklaşık on santimini bitirmi ti. Ellen da anneannesi için örmeye başladı ı ba örtüsünün yarısını tamamladı tı. Küçük kız renk seçme konusunda çok becerikliydi. Biri açık pembe, biri de eftali rengi iki ip almı , çok hoş bir kombinasyon yaratmı tı. O renkleri bir araya getirmek Anne Marie'nin aklına hayatta gelmezdi.

Lydia da renk seçimi konusunda Ellen'a iltifat etmi , küçük kızın yüzü sevinçle gülmü tü.

Ellen, "Yirmi dilek defterini getirecek misin?" diye sordu.

"Sanırım."

Ellen örgüsünü sırt çantasına koydu. "Ben de listemi getireyim mi?"

Anne Marie tereddüt etti, Ellen'ın ak am boyunca konu masından çekindi. "Bir sonraki sefere, olur mu? Bu ak am senden usluca oturmanı ve bizleri dinlemeni istiyorum."

"Tamam." Merdivenleri sırtında çantasıyla koarak çıkan Ellen, heyecanla dolanıp duran Baxter'ı yürüyüşe çıkarmaya hazırlandı, kot eteğinin cebine lazım olacağını bildiği bir poşet sıkı tuttu.

Saat dört olunca Steve Handley geldi. Anne Marie du alacak vakti olmadığını için üst kata çıkıp makyajını tazeledi. Hava bulutlu olduğu için krem rengi, uzun kollu bluzunun üzerine orman yeşili örgü bir yelek geçirdi.

Ellen, Anne Marie'nin ona yeni aldığı kot eteği üzerinde gösterirken telefon çaldı.

Ellen, "Ben açayım mı?" diye sordu.

Anne Marie tereddüt etti. "Önce kimin aradığına bir bakayım," dedi. Telefona bakınca Melissa'nın adını ve numarasını gördü.

Anne Marie fark etmeden bir adım geri çekildi. Üvey kızıyla son görüşmesinin okunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Bir başka konu onu tamamen yıkabilirdi.

Telefon tekrar tekrar çaldı. Dördüncü çalının ardından telesekreter devreye girdi. Anne Marie mesajı dinledi. Melissa önce kendini tanıttı, sonra da sebebini açıklamadan, "Beni ara," dedi.

Ellen ona endişeli gözlerle bakıp, "Anne Marie?" dedi.

Anne Marie hevesle konuşmaya başladı, "Hey, ben de akşam yemeğine davetliyiz sanıyordum," dedi. "Hazır mısın,

bakalım?"

Ellen co kuyla ba inı salladı.

"Ben de. Haydi o zaman, gidelim."

Lillie'nin evine yaptıkları kısa yolculukta kamp arkıları söylediler. Daha do rusu Ellen söyledi, Anne Marie de söylemeye *çalı tı*, bir kez daha sesi sanki birisi onu bo azlıyor mu gibi çıktı. Birkaç dizenin ardından susup Ellen'ı dinledi. Küçük kız gerçekten de yetenekliydi ve arkı söylemeyi se : viyordu. Birinci bitince hemen kincisine geçti, Anne Marie' ye kilisede ö rendi ini söyledi i "This Little Light of Mine" adlı arkıya ba ladı.

Bu da Anne Marie'ye küçük kız için yapmadı ı tek eyin onu kiliseye götürmek oldu unu hatırlattı. Dini eylere kar ı olmasa da normal ya antısında kiliseye gitmiyordu. Tanrı'mn ona adil davrandı ina inanmıyordu. Yine de Ellen'ın Dolores'le yaptı ı düzenli i lerden uzak kalmasını istemedi i için onu pazar okuluna götürmesi gerekti ini fark etti.

Ellen'ın arkısı sona yakla ırken Lillie'nin evinin dı kapısına vardılar. Buraya ilk kez davet ediliyordu. Arabasını kapının önünde, yol ortasında duran süs havuzunun ilerisine park etti, yedi yüz elli, sekiz yüz metre karelik alana yayılan Tudor tarzı eve a zı açık baktı. Dı kapının ı ıkları giri teki merdivenleri, yemye il çimleri aydınlatıyordu; evin yan tarafında her renkten lale, nergis ve fulyalarla dolu sıra sıra çi çekler vardı.

Anne Marie, "Muhte em," diye fısıldadı.

Ellen alçak sesle, "Bayan Higgins kalede mi ya ıyor?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

Hemen arkalarından Barbie geldi, arabasını Anne Marie'ninkinin arkasına park etti, birlikte eve yürüdüler. Çok geçmeden Elise de geldi. Barbie'yle annesi konu ur konulmaz Anne Marie saklamaya çalı salar da bir eyler oldu unu anladı. Her zamanki en akrak hallerinin, akala ıp birbirlerine takıldıkları anların tam aksine çok resmi davranıyorlardı.

Ya tartı mı lar ya da küsmü lerdı. Lillie'nin neden üzgün oldu unu Anne Marie imdi anlayabiliyordu.

Lillie yemek odasındaki servis masasının üzerini küçük bir açık büfe gibi donatmı tı. Masanın ba ında çe it çe it peynirler, zeytinler, krem peynirli hurmalar ve biri deniz mahsullü makama, biri ev yapımı ktır ekmekli Sezar, biri ekme yve olmak üzere üç farklı salata vardı. Lillie ba langıç yeme i olarak onlara ricotta peynirli tavuk gö süyle elma dilimli patates sundu.

Elise ba ını iki yana salladı. "Bu yemekleri yapmak çok vaktini almı tır, Lillie."

Barbie hemen, "Annem çok hamarattır," dedi.

Lillie kızma döndü. "Te ekkürler. Mutfakta vakit geçirmeyi seviyorum. Bu sayede kafamdaki dertlerden uzakla ıyorum."

Bunu, bakı larını uzaklara çeviren, yanakları kızaran Barbie'ye söylüyor gibiydi.

Anne Marie, Ellen'ın taba nı doldurmasına yardım etti, sonra kendi yiyece i yemekleri seçti. Be i birlikte on iki ki- ilik masaya yerle ti. Anne Marie, Lillie'nin de Barbie'nin de i tahının olmadı nı fark etti. Yemeklerine neredeyse hiç dokunmamı lardı. Anne Marie, Ellen ve Elise ise önlerinde- kini silip süpürmü tü.

Muhabbet sıradan eylerle ba ladı, herkesin Ellen'a okulla ilgili sorular sormasıyla, en çok hangi dersleri sevdi- ini söylemesini istemesiyle devam etti. Ellen onlara okuma, heceleme ve matematik diye yanıt verdi, ö rendi i son ey- lerden bahsetti.

Anne Marie, Barbie'ye, "Lafı açılmı ken, sen oryantal kursuna yazıldın mı?" diye sordu.

Dalıp giden Barbie aniden ba nı kaldırdı. "Dans mı?"

"Dileklerinden biri oldu unu söylemi tin."

"Ah, evet. Daha yazılmadım. Ama yazılaca m muhte- melen." Sandalyesinde dimdik oturdu, çatalını taba nda gezdirdi, sonra da masaya bıraktı.

Elise ona, "Listende ba ka ne var?" diye sordu.

Barbie çantasına uzanıp bir kâ ıt çıkardı. "Ben de Anne Marie gibi bir defter olu turmaya ba ladım, ama sabah evde unutmu um. imdilik listem burada."

Ellen, Lillie'nin kızının üzülmesini istemiy otmu çasına, "Ben de benimkini evde bıraktım, Anne Marie'nin evinde," dedi.

"Çıplak yüzmenin e lenceli olaca nı dü ünüyorum."

Anne Marie, "Bence de e lenceli olabilir," dedi. imdiye

kadar aklına gelmemi ti.

Ellen, Anne Marie'nin elbisesinin koluna asıldı, Anne Marie ona do ru e ilince fısıldayarak, "Yoksa çıplak yüzme yeni bir diyet mi?" diye sordu. "Anneannem ço u zaman diyetlerden bahseder."

Anne Marie ona nasıl cevap verebilece ini bilmiyordu. " ey, öyle de diyebiliriz."

O ak am ilk kez Barbie'nin yüzü güler gibi oldu. "Aklima koydum, yapaca ım."

Elise, Lillie'yle birlikte üzerinde brovniler, kurabiyeler ve tartlar olan tatlı tabaklarıyla içeriye girerken, "Ne yapacakmı sın?" diye sordu.

"Çıplak yüzece im."

Annesi sertçe, "Barbie!" dedi.

"Geceleyin, anne. Etraf bo ken."

Elise sakince, "Ay ı ı mın altında," diye ekledi. "Maverick'le ben de..." Birden sustu, yanakları al al oldu.

Barbie, "Maverick'le birlikte denize çıplak mı girdiniz?" diye sordu.

"Yıllar önceydi..." Duraksadı. "Do rusu bir araya geldikten kısa süre sonraydı." Elise kocasını hatırlayınca gülmüsedı. "Maverick çılgin fikirlerle dolu bir adamdı."

Barbie, "Onu neden bu kadar çok sevdi in belli oluyor," diye fısıldadı.

"Onu sevdim, gerçekten de çok sevdim. Harap etti imiz onca yıla yanıyorum. Ama Maverick pi manlıklarımızdan bahsetmemi istemezdi. Kaybetti imiz zamanı telafi etmemiz

gerekti ini söyledi, biz de otuz yıllık hayatı üç yıla sınırdırmak için elimizden geleni yaptık." Yüzündeki ifade aynı anda hem mutluluğu hem yaadını üzüntüyü yansıtıyordu; onu bu halde görmek acı vericiydi.

Anne Marie'nin gözlerine yaşlar doldu, bakılarını klasörüne çevirdi. "Peki ya sen, Lillie?" diye sordu. Elise'in kendini toparlayabilmesi için lafı de i tirdi.

Lillie, "Önce sen," deyip Ellen'a tatlı uzattı. Küçük kız tabakaya dikkatlice baktı ve yabanmersinli turtadan aldı.

Anne Marie gülümsedi, sonra da yine özel defterine baktı. Açtığı sayfada Eyfel Kulesi'nin fotoğrafı vardı. "Bende sevdiğim biriyle Paris'e gitmek istiyorum."

Barbie, "Çok güzel fikir," dedi.

Anne Marie bunun Robert'in verdiği sözlerden biri olduğunu bahsetmedi. Fransa'nın, özellikle de Paris'in güzelliğinden lisede iki yıl Fransızca dersi aldığı anda etkilenmişti. Robert bir gün yaayacakları maceralarla ilgili harika hikâyeler anlatmıştı. Nedense söyledikleri hep gelecekte olurdu. Gelecek ay. Gelecek mevsim. Gelecek yıl. Ne zaman plan yapmaya başlasalar o zaman Robert'in ipleri yorulmuştu.

Anne Marie bu dü ünceleri kafasından atmaya çalı tı. Artık hayat onundu ve mutlulu u ancak kendisi bulabilirdi. Bir daha ba ka hiç kimsenin sözlerine kanmayacaktı.

Kocasını sevdi i ve ona destek oldu u için hiç ikâyetçi olmamı tı. imdi evlilik hayatının tamamını yarınlara dan sözlerle, iyi niyetle dile getirilmi vaatlerle geçirdi ini fark ediyordu.

Elise, "Daha önce de bundan bahsetmi tin sanırım," dedi. "Senin için çok önemli olmalı."

"Aynen öyle."

"O zaman neden duruyorsun?"

"Tek ba ıma gitmeyi istemiyorum."

Her zamanki gibi olayın özünü anlayan Elise, "Tamam o zaman, olay Paris'i görmek de il, â ık olmak," dedi.

"Evet, haklısın. Yeniden â ık olmayı istiyorum."

"Çok güzel."

Lillie sakince, "Ben de," dedi. Kar ısındaki kızma baktı.

Anne Marie, Lillie'nin gözlerine ya doldu unu görünce a ırıp kaldı. Lillie, "Yirmi dile im var ama bir tanesi çok önemli," dedi. " İki olmadan di erleri çok da anlam ifade etmiyor."

Elise, "Neymi o?" diye sordu. "Gerçi tahmin edebiliyorum ama sormu olayım."

Lillie, Elise'in sözlerinin ardından kısa süreli ine gü lümsedi. "Yeniden â ık olmayı istiyorum," dedi. "Arkada ları tarafından saygı duyulan, prensipleri olan, onurlu bir adama; bana de er verebilecek, hem sevgilim hem de arkada ım

olabilecek bir erke e â ik olmayı istiyorum." Gözünden a a ı bir gözya ı yuvarlandı. "Hayatımın büyük kısmını ba kalarını mutlu etmeye çalı arak geçirdim. Artık böyle ya amaya devam edebilece imi sanmıyorum."

Barbie, "Haklısın," dedi. "O adamı bulmayı hak ediyorsun anne."

Lillie'nin sesi çatladı. "Sen de."

"Biliyorum."

Sonra aniden Barbie gözya larına bo uldu, herkesi a-ırttı. "Özür dilerim, anne. Çok çok özür dilerim."

"Ben de senden özür dilerim kızım."

Lillie sandalyesini geri itti, anne kız birbirlerine sarılıp a ladı.

Anne Marie, Elise'e baktı, Elise de ellerini açıp neler oldu unu anlamadı ım gösterdi. Ellen bir kez daha Anne Marie'nin bluzunun koluna asıldı. Anne Marie'ye do ru e i-lip fısıldayarak, "Neden a lıyorlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

" yiler mi?"

Anne Marie kolunu Ellen'm omuzlarının üzerine attı. " yi olacaklar," dedi.

Lillie'yle Barbie aniden kahkahalar atmaya ba ladı, gözlerini peçetelerle silip maskaralarını etrafa bula tırdılar, genç kızlar gibi kıkır kıkır güldüler.

Ellen da gülmeye ba ladı. Çok çekmeden Elise de onlara katıldı. Bir süre sonra aya a kalktı, önündeki yemek ta-haklarını mutfa a götürüp tezgâhın üzerine bıraktı.

Anne Marie de Ellen'la kendi taba ını topladı. Bu ak am ya adıkları Ellen hariç hepsinin duygusal olarak rahatlamasını sa lamı tı. Ama Anne Marie bu anların küçük kız için de erli oldu unu fark etmi ti.

Aya a kalkmadan önce Önündeki özel defteri eline alıp kapatt. Eyfel Kulesi'nin foto rafının yanma yapı tırdı ı Paris kartpostalı takıldı gözüne.

Bir gün Paris'e *gidecek* ama yalnız olmayacaktı, o zama- mana kadar hayatının a kını bulacaktı çünkü.

20

Üzerinde gayet resmi bir kıyafet olan, resmi görünümlü kadın Blossom Soka 1 Kitapçısı'na girdi inde, Anne Marie sabah telefonda konu tu u ki inin geldi ini anladı. Kadın kendisini Washington Eyaleti Çocuk Esirgeme Kurumu sosyal görevlisi Evelyn Boyle olarak tanıttı. Oldukça sakin, ciddi ve güven verici bir tonla konu uyordu; yoksa Anne Marie ters giden bir eyler oldu undan üphelenebilirdi. Dolores Falk'un ameliyattan önce verdi i kâ itlar yanındaydı; Ellen'la ikisi sık sık Dolores'le telefonda görüşüyordu.

Anne Marie sosyal hizmetler görevlisinin neden imdi ortaya çıktı na anlam veremedi. Birkaç gün içinde Dolores bakımeviden ayrılacak, Ellen da onun yanma dönecekti. Devlet Ellen'm durumundan endi e duymakta biraz geç kalmı tı.

Anne Marie tezgâhın etrafında dolanıp öne çıkarken, "Bayan Böyle olmanız," dedi. Neyse ki cuma günleri ö leden sonraları çalı an Theresa i e birkaç dakika önce gelmi ti.

"Siz de Anne Marie olmanız." Sosyal hizmetler görevlisi öne adım atıp elini uzattı. "Lütfen bana Evelyn deyin."

Anne Marie kar ısındaki kadının sıcak tavrına ra men gergindi.

Evelyn, "Oturup konu abilece imiz bir yer var mı?" diye sordu.

"Elbette," diyen Anne Marie kısa süreli ine kadının ya-

nından ayrılıp onlara meraklı gözlerle bakan Theresa'mn yanına gitti.

Theresa, "Her ey yolunda mı?" diye fısıldadı.

Anne Marie de aynı ekilde fısıldayarak, "Sorun yok," diye yanıt verdi. "htiyacın olursa üst katta olaca ım," diye ekledi.

Theresa ba ını salladı.

Anne Marie, Evelyn'i arkadaki dar merdivenden evine çıkardı. Ellen, Anne Marie'yle ya amaya artık alı tı ı için lastik çizmelerini basamaklara bırakmı tı. Anne Marie onları da alıp yukarı götürdü.

Baxter kapının önünde kuyru unu heyecanla sallayarak onu bekliyordu. Bu beklenmedik ziyaretinin sebebini merak etmi gibi ba ını yana e di. Anne Marie onu sevdikten sonra Baxter sosyal hizmetler görevlisinin ayakkabılarını koklayıp, mutfa ın kö esindeki yata ına döndü.

Anne Marie kadına sormadan oca ın yanma gidip çay suyu koydu. Evelyn mutfak masasına oturdu, elindeki evrak çantasını masaya koydu, içinden sarı renkli büyük bir not defteri çıkardı.

Anne Marie, "Ellen'in benimle birlikte kaldı ını nereden ö rendiniz?" diye sordu. Dolores'in Sosyal Hizmetler'e haber verdi ini sanmıyordu; bu yüzden ya hastane ya da Woodrow Wilson İkokulu'ndan biri, muhtemelen de Helen Mayer onları aramı tı.

Evelyn çantasının içinde kalem ararken, "Ellen'm okulundan bir telefon aldım," diyerek, Anne Marie'nin tahminini

do ruladı.

Anne Marie ellerini arkasına koyup mutfak tezgâhına yaslandı. "Ellen'ın anneanesi kendisi iyile me sürecindeyken Ellen'a benim bakabilmem için kâ it imzaladı." O karalanan, üzerinde okuması zor bir yazı olan o kâ ıdın yasal olarak ne kadar ba layıcı oldu u belirsizdi. Zavallı kadın Ellen'a bakması için birini bulma umuduyla küçük kızın bakımını önüne gelen herkese verebilirdi.

" lk ba ta Ellen'ın sadece birkaç gün sizinle kalaca mını dü ündü ünüzü tahmin ediyorum."

"Evet." Anne Marie daha fazla açıklamada bulunmayı istiyordu ama kendini tuttu. Bu tür anlarda az ve öz konuşmak en iyisiydi. "Dolores, Ellen'ın bakıcı ailelerin yanına gitmesine izin vermemem için benden söz istedi."

Evelyn Boyle ba mını kaldırdı. "Bu bölgede birçok harika bakıcı aile var."

"Öyle oldu undan eminim ama..."

"Aslına bakarsak, Ellen zaten ona e de er birinin yanında kalıyor zaten."

Anne Marie hızlıca, "Ellen beni tanıyor ve bana güveniyor," dedi.

"Haklısın. Ben de aynı eyi kastediyordum. Onun bakıcı annesi *sensin*" Evelyn bir anlı ına duraksadı. "Durumu do ru anlamı ım, de il mi? Ellen'la aranıza herhangi bir akrabalık ba ı yok."

Anne Marie, "Do ru," diye yanıt verdi. Ama kadının sorusu havada kaldı, üpheler ve korkular do urdu.

Demli in düdü ü ötüp laflarını tam da gerekti i anda böldü. Anne Marie çaydanlı a su koymakla me gul oldu. Demli i alıp masanın ortasına demlenmeye bıraktı, bu sırada da dolaptan iki fincanla onlara uygun iki çay taba ı aldı.

Güzel takımları depodaki bir kutunun içindeydi, mutfak dolabında ise birbirinden farklı tabaklar ve bardaklar vardı. Bunu daha önce hiç dert etmemi ti ama imdi canı sıkılmı tı. Evindeki tabaklar set olmadı ı için Ellen'ı elinden almaya-caklarını biliyordu. Yine de i i **ansa** bırakmayı istemedi ini anladı.

Fincanlara çay doldurdu, ellerinin titremesine sinir oldu.

"Buraya gelmeden önce okula u radım."

Anne Marie bunun iyi mi kötü mü oldu una karar vere-medi. "Ellen'la konu tunuz mu?"

Evelyn eker kâsesine uzanıp çayına dolu dolu bir ka ık eker atarken, "Konu tum," dedi. "Senin hakkında hep güzel eyler söyledi. Anneannesini ziyaretlerinizden, ona elbiseler aldı ndan bahsetti. Evlerine hiç u radın mı?"

" ki kez. Ellen'ın bazı e yalarına ihtiyaçları vardı, bir de Dolores'e evine bakaca ıma söz vermi tim."

"Çok güzel. Onlar için yaptıklarından mutluluk duydu-undan eminim."

Anne Marie'nin gerginli i kısmen azaldı.

Evelyn fincanını eline aldı. "Ellen'a örgü örmeyi ö ret-ti in do ru mu?"

"Aslında birbirimize ö rettik desem daha do ru olur. Ellen anneanesi için ba örtüsü örüyor, ben de diz battani-

yesine ba ladım. Ama seçti imiz renkler birbirine uymadı ı için Dolores'in ikisini aynı anda kullanabilece ini sanmıyorum. Ben açık eflatun bir ip seçtim, Ellen da pembe ile eftali rengini bir araya getirmeyi tercih etti. Yani kim bunların... Neyse, sanırım bunlar önemli de il." Anne Marie lafı dolandırdı ını biliyordu, bu yüzden sustu. Yine de Ellen'ın ba arılarıyla övünmekten kendini alamıyordu.

Sandalyesini geriye iten Anne Marie çabucak di er odaya gidip üzerinde i leri duran Ellen'ın örgüsünü getirdi. "Bakın, ilmekleri ne kadar düzgün," dedi, çocu un verdi i çabanın ürünü gösterdi. "Benimkiler bile bu kadar düzgün de il. Ellen örgü örmeyi seviyor, imdiden üç arkada ına bildiklerini ö retmi . Ö retmeni bundan o kadar etkilenmi ki, sınıfın tamamının ö renmesinin iyi olabilece ini dü ünmü ."
Evelyn bunu desteklercesine ba ını salladı. "Ellen'ın ö retmeni bundan bana da bahsetti. Örgü örmenin çocukların matemati i daha iyi kavramasına yardımcı olabilece ini, onlara sabırlı olmayı ö retece ini söyledi. Ayrıca onlara ba arı duygusunu tattıraca ından bahsetti. Bence ortaya çok harika bir fikir çıkmı ."

"Gerçekten mi?" Anne Marie kendini tutamayıp gülümsemi. "Ellen'la konu tu umda bana yirmi dilek diye bir eyden de bahsetti. O nedir?"

" ey... o... öylesine bir ey."

"Ellen tam aksini dü ünüyordu. Çantasında evden okula götürüp getirdi i bir defter vardı."

Anne Marie, Ellen'ın onu yanında ta ıdı ını bilmiyordu. "Öyle mı?"

"Anladı ım kadarıyla sınıfın yarısı da liste yapmaya ba lamı ."

"Ya..." Anne Marie çayından bir yudum aldı. "Bir grup arkada ımla birlikte bunun e lenceli olabilece ini dü ündük, o kadar." Bundan daha fazlasını hem çok karma ık hem de çok özel oldu u için açıklamayı istemiyordu.

Evelyn hevesle, "Çok ho uma gitti," dedi.

Anne Marie kar ısındaki kadına bir bakı attı. "Öyle mi?"

"Evet, bunda a ılacak bir ey yok. Aslında ben de liste yapmayı dü ünmeye ba ladım."

Anne Marie biraz rahatladı.

"Bayan Peterski, Ellen'm durumunun son üç haftada çok iyiye gitti ini söyledi. Notları her zaman iyiyi , ama ba ka konularda imdiye kadar sorunlar ya ıyormu . Sosyal becerileri çok geli mi , yeni arkada lar edinip onlara yardım ediyormu ."

Anne Marie ba mı salladı. Bunlarla gurur duymayı hak edecek bir i yapıp yapmadı ından emin olmamasına ra men kendini tutamadı.

"Ellen da çok mutlu. Bu anla manız i e yaramı a ben-ziyor."

Anne Marie, "Ellen çok uysal bir çocuk," dedi. Birbirlerine uyum sağlamaları birkaç gün almıştı ama ufak tefek birkaç sorunun haricinde birlikte yaşamaya alışmışlardı.

Evelyn, "Evet, olgun davranmayı başarmış," dedi.

"Ellen size köpeğin Baxter'a yuvarlanmayı öğrettiğini söyledi mi?" Ellen haftalardır köpeğe bir şeyler öğretmeye çalışıyordu, en sonunda amacına ulaşmıştı.

Evelyn köpeğe sessizce duran Baxter'a bir bakış atıp, "Evet, bahsetti," dedi.

Evelyn, "Dolores Falk'un şu anda kaldığı bakımevindeki görevlilerle konuştuktan sonra size bahsetmiş miydim?" diyerek sözlerine devam etti.

Anne Marie fazlasıyla gerildiği için bunu hatırlayamadı. "Galiba bahsetmediniz. Dolores bana durumunun iyiye gittiğini, önümüzdeki hafta taburcu olacağını söyledi. Çarşamba günü olabileceğini düşünüyordu."

Bayan Böyle ona yanıt vermeden önce biraz tereddüt etti. "Bayan Faik iyileşme aşamasında. Ellen'la sizin sık sık ziyaretine gittiğini söyledi. Her gün torunuyla telefonda görüşüyor ve birkaç dakikayı sabırsızlıkla beklediğinden bahsetti."

"Her fırsatta Dolores'i görmeye gidiyoruz."

"Özveriniz için sizi tebrik ederim."

Anne Marie, "Haftada üç, dört kez," diye ekledi. Ellen ve Dolores adına bu ziyaretlerin önemini bildiği için ilerlerinden vakit ayırmaya büyük çaba sarf ediyordu.

"Çok güzel."

"Sağ olun. Elimden geleni yapıyorum."

Evelyn çayını yudumladı. "Yaptı ınızı görüyorum. Bunun en iyi kanıtı da Ellen. Ö retmeni durumundan çok memnun. Okulun rehber ö retmeni Bayan Mayer de sizden övgüyle bahsetti."

Konu ma Anne Marie'nin dü ündü ü kadar zor geçmiyordu. Rahatlamaya ba ladı.

"Bayan Falk'un durumuna dönmek gerekirse..." Sözler az önceki soru gibi havada kaldı.

"Evet?" Anne Marie fincanını masaya bıraktı. "Gelecek hafta taburcu olaca ını mı söylemi tiniz?" "Evet. EllenTa çar amba günü okuldan sonra yanına u radık, Dolores de hem irelerden biriyle bu konuda konu tu unu söyledi."

"Maalesef Bayan Faik biraz tezcanlı davranmı ."

"Anlamadım? Neyi kastettiniz?"

"Doktoruyla ve ba hem ireyle görü tüm."

Anne Marie'nin içi ürperdi. "Dolores iyile ecek, de il mi?"

"Evet, iyile ecek. Durumu gerçekten de iyiye gidiyor. Ama ciddi bir kalp ameliyatı geçirdi ini unutmamak gerek." "Elbette, haklısınız." Dolores ameliyattan sonra ciddi bir rahatsızlıkla kar ı kar ıya kalmamı tı.

"Ancak... "

"Bir sorun mu var?"

"Sorun sayılmaz aslında."

"Peki neyi var?"

Bayan Böyle parma ını fincanında gezdirdi. "Ne yazık ki evine dönmesi haftalar alacak."

Anne Marie, "Haftalar mı?" diye tekrarladı. Bu büyük bir oktu, Ellen'ın çok üzülece ini biliyordu.

"Çok üzgünüm."

Bunu Ellen'a nasıl anlataca m dü ünen Anne Marie, "Peki, kaç hafta sürermi ?" diye sordu. "Dolores'in eve ne zaman dönebilece ini söyleyebilir misiniz?"

"Ben doktor de ilim."

"Doktoru ne dedi?"

" ki hafta."

"Bana da öyle demi lerd, ama sanırım siz *ilaveten* iki haftadan daha bahsediyorsunuz, öyle mi?" Anne Marie ya va ça nefesini verdi.

"Evet. Sizin için sorun olur mu?"

"Olmaz. Ben sadece bunun Ellen'ı üzmesinden korkuyorum. Anneannesini çok seviyor."

"Biliyorum."

"Ellen, Dolores'in evine dönmesi için gün sayıyordu."

"Bunun çocu un moralini bozaca mı ben de tahmin ediyorum. Ayrıca ba ta kabul etti in artların de i ti ini de biliyorum. stersen geçici olarak kalabilece i bir ev ayarlayabilirim."

Anne Marie, "Bu onu daha da çok üzer," diyerek kadının teklifini hemen reddetti. "Ellen'in anneannesinden ayrı kalması zaten çok zor oldu. imdi de tamamen yabancı oldu u bir eve bırakılması büyük bir travma ya amasına yol açabilir."

"Çok haklısın."

Anne Marie en azından bu konuda aynı fikirde olduklarını dü ündü, iç rahatladı.

"O zaman Ellen'in iki hafta daha yanınızda kalması sorun olmaz, de il mi?"

"Elbette sorun olmaz." Ba ka bir seçene i dü ünmeye bile gerek yoktu.

"O halde size doldurmanız için birkaç form bırakacağım."

"Neyle ilgili?" Anne Marie bundan hiç ho lanmadı.

Evelyn çantasından birkaç kâ ıt çıkardı. "Ellen'in iki haftadan fazladır sizinle kaldı ı ve muhtemelen iki hafta daha kalaca ı için sizden izin belgesi için ba vuru yapmanızı isteyece im."

"Neden?"

Evelyn çok normal bir eyden bahsediyormu gibi, "Ellen'in bakıcı ailesi olabilmeniz için," dedi.

Anne Marie do rudan itiraz edecekmi gibi oldu, ama kar ı çıkmak yerine sustu. Yapılacak en iyi ey istekli davranmaktı. Ama bakıcı anne olmak gibi bir niyeti yoktu. Hem ne gere i vardı ki? Ba vurusu kabul edilene kadar Ellen anneannesinin yanına dönmü olacak, bunlar önemsiz kalacaktı.

Anne Marie formları alıp, "Te ekkür ederim," dedi.

Aya a kalkıp çaydanlı ı ve fincanları lavaboya bıraktı. Görü menin bitti ini sezdi i için, "Geldi iniz için te ekkür ederim," dedi.

"Ne demek."

Baxter yata ndan kalktı, de i mez göreviyimi gibi

merdivenlere kadar ikisinin yanında yürüdü. Onlar merdivenden inerken en üst basamakta sessizce durdu.

Anne Marie sosyal hizmetler görevlisini yolcularken, saçları kısmen yüzünü kapatan, başı öne eğik bir kişinin tekli koltukta oturduğunu fark etti. Baktığı kadın uyuyor gibiydi. Anne Marie tekrar ona baktı ve birden kim olduğunu anladı.

Üvey kızı Melissa Roche yanına gelmişti.

21

Melissa, Anne Marie'nin dikkatli bakılarını üzerinde hissetmi gibi gözlerini açtı, aya a kalktı ve etrafına bakındı. Anne Marie onu geri aramadı ına pi man olmu tu. Uzaktan bile Melissa'nın moralinin bozuk oldu unu görebiliyordu.

lk ba ta ona aldırı etmeyip Evelyn Boyle'ı kapıya kadar geçirdi. Ziyareti için te ekkür etti, formları okuyaca ına söz verdi ve içten içe onları okumakla yetinece ini dü ündü. Evelyn'in Ellen'ı onun korumasından almayı planlamadı ı netle mi ti.

Anne Marie, Dolores'le ilgi son haberlerin ona karı ık duygular ya attı ını kabul etmek zorundaydı. Bir yandan Ellen'in hüsrana kapılaca ını biliyor, bir yandan da küçük kızın yanında bir süre daha kalacak olmasına seviniyordu.

Evelyn gidip Anne Marie dükkâna geri döndü ünde Melissa gergince sandalyenin yanında duruyordu. Anne Marie'yi bekliyor gibiydi.

Anne Marie bazı özel sipari lerle ilgili olarak birkaç dakika Theresa'yla konu tu, sonra da üvey kızının yanına gitti. "Merhaba, Melissa."

"Telefonuna mesaj bıraktım. Beni aramadın."

"Dün ak am dı arıdaydım, eve geç geldim."

Melissa a kınlıkla ona baktı. "Biriyle görü müyorsun, de il mi?"

Neden yine aynı eyi soruyordu ki? Robert'i kaybetmesinin üzerinden bu kadar az süre geçmi ken bir ba ka ili kiye atılmayı dü ünüyordu bile. So uk bir tavırla, "Hayır, bayan arkadaş larımla birlikteydim, ama bunun seni ilgilendirdi ini sanmıyorum," dedi. "Seni bu ak am aramayı dü ünüyordum." Aslında Melissa onu birkaç kez aramı tı. Ona tek bir mesaj bırakmı tı ama ekranda üç kez aradı ı görünüyordu.

Melissa titrek bir sesle, "Yeme e çıkalım mı?" diye sordu.

"Sa ol, ama ben çoktan yedim."

Melissa ö leden sonra saat ikide böyle bir teklifte bulunmasına ra men reddedilmeyi beklemiyormu gibi gözlelerini kırptı tırdı.

"Do rusu seninle tekrar bir restorana gitmeyi istemiyorum."

Melissa'nın rengi soldu. "O konuda üzgün oldu umu söylemi tim."

Anne Marie ba ını salladı. "Evet, söylemi tin."

"Gerçekten üzgünüm! Tekrar özür dilerim. Bazen aptalca eyler yapabiliyordum. Gördüklerimden neden sana bahsetti imi bilmiyorum. Brandon bana çok kızdı. Bana... neyse, önemli de ildi."

Anne Marie üvey kızının ziyaretinin kısa süreli olmayacağını fark etti, tekrar koltu a oturmasını i aret etti, sonra

da yanındaki koltu a geçti. Dükkân yo un de ildi, Theresa i lerle tek ba ına ilgileniyordu.

kisi birkaç saniye sessizce oturdu. Anne Marie ilk önce konu mama konusunda kararlıydı. Ne de olsa Melissa aramı tı onu. Söyleyecekleri olan ki i oydu ve açıkçası Anne Marie de neler oldu unu merak ediyordu.

"Brandon bir ara yanma geldi ini söyledi."

"Evet." Anne Marie detaya girmedi.

"Yanında bir çocu un kaldı ndan bahsetti."

"Geçici bir durum."

Melissa bu yorumun ardından hafifçe ba ını salladı.

"Bunu da söyledi. Adı... Allie'ydi, de il mi?"

"Ellen."

"Ellen'in çok tatlı bir kız oldu undan bahsetti."

"Aynen öyle." Melissa'nın sadede gelmesini bekliyordu.

"Buraya bunları konu maya gelmedin herhalde."

Üvey kızı, "Evet," dedi, ellerini gergince birle tirdi.

"Brandon sana annemle bozu tu umuzu söyledi mi?"

"Bir ara lafı geçti."

"Annem bana çok kızgın."

Debbie Macomber

"Bir sebebi var mı?"

Melissa omuz silkti. "Aslında birkaç tane var. İlk olarak, vaktinde mezun olamayacak gibiyim."

"Melissa!" Anne Marie a kınlıkla nefesini tuttu. Robert, Melissa'nın ba arılı bir ö renci olmasıyla övünürdü; Anne Marie sorunun üvey kızının notlarıyla ilgili olacağını dü ünüyordu.

"Okulu bıraktım."

Anne Marie'nin a zı açık kaldı. Merakla "Peki neden?" diye sordu.

Melissa cevap vermedi.

Anne Marie genç kızın gözlerine ya ların doldu unu gördü. Melissa ba nını önüne e ip Anne Marie'nin tam olarak duyamadı ı bir eyler söyledi.

"Efendim?"

Melissa çenesini yukarı kaldırdı. Derin nefes aldı, sonra da yüksek sesle, "Hamileyim," dedi.

Anne Marie kendini koltu a bıraktı. a kınılı nını gizlemek için elinden geleni yaparken, "Hamile misin?" diye sordu.

"Annem bana çok kızgın."

Anne Marie bundan hiç üphe duymuyordu. Pamela'nın kızı için büyük planları vardı. Melissa'nın kariyeri merkezi Londra'da bulunan bir oteller zincirinin üst yönetiminde görevli annesi tarafından önceden çizilmi ti. Brandon'm dediğine göre, yüksek lisans diplomasını alır almaz yönetim kademesinde i e ba layabilecekti. Bu i le birlikte İngiltere'de

ya ama fırsatını da yakalayacaktı.

"Ondan kurtulmamı istiyor, aynen böyle dedi. Kürtaj olmam gerekti ini söylüyor."

Anne Marie ne diyece ini bilmiyordu. Pamela'mn kızından ilk torunundan "kurtulmasını" istedi ine inanamıyordu. Robert böyle bir öneriye iddetle kar ı çıkardı.

Anne Marie kendi duygularına anlam vermeye çalı ırken, "Bebek erkek arkada ın Michael'dan mı?" diye sordu. Melissa ba ını salladı.

"O ne yapmanı istiyor?"

Melissa gözlerini kapattı. "Ona... henüz söylemedim." Öne e ilen Anne Marie, Melissa'nın elini tuttu.

Hıçkıra hıçkıra a layan üvey kızı sıkıca ona tutundu. "Michael'dan ayrıldım."

Korkuya ve pani e kapılan Melissa, Anne Marie'nin gözüne küçük bir kız gibi göründü. Sakince, "Michael'ın bunu bilmeye hakkı var," diye fısıldadı.

Melissa burnunu çekti. "Bunu biliyorum, ona söyleyece im. Sadece her ey o kadar karı tı ki, ne yapaca ıma karar veremiyorum. Ona söylemeyi istemedim; çünkü öyle ya da böyle beni etkileyebilece inden korktum."

"Bu yüzden de ili kinizi mi sonlandırdın?"

Melissa duda ını ısırıldı. "Aptallık ettim, de il mi?" Buna nasıl cevap verece ini bilemeyen Anne Marie, genç kızın elini sıktı.

"Babamı imdi daha çok özlüyorum. Kafam çok karı ık, annem de bana çok kızgın."

Anne Marie, "Pamela ne diyor?" diye sordu.

"Bana günde iki üç kez e-posta atıyor; sözde tavsiyede bulunuyor, ama yazdıkları mahkeme emirlerine benziyor. Anneme göre bir hata yaptım ve bu hatanın hayatımın geri kalanını mahvetmesine izin vermemeliyim. Bana u kliniklerden birinden randevu almamı ve çok geç kalmadan hamileli i sonlandırmamı söyledi. ngiltere'deki i fırsatını kaçırsam pi man olaca ımı, bir daha böyle bir fırsat yakalayamayaca ımı yazdı."

Anne Marie bu tavsiyeyle ilgili yorumunu kendine saklamaya çalışı tı.

"Bebe im hakkında aceleyle bir karar vermekten pi manlık duymayacakmı ım gibi konu tu. Bunu yapabilece imi sanmıyor, Anne Marie." Solgun yanaklarından a a ı gözya ları döküldü.

"Sen *ne* istiyorsun?"

Anne Marie'nin elini tutmaya devam eden Melissa, "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Aslında klinikteki kadınla konum, o da bana dü ünebilece im birkaç seçenek oldu undan bahsetti."

"Böyle önemli bir konuda karar vermeden tüm seçeneklerini gözden geçirmelisin bence de."

Melissa hüngür hüngür a larken, "Buraya kadar," dedi. "Kürtaj yapılması için tanınan yasal sürenin bitmesine sadece birkaç gün kaldı."

"Kaç aylık hamilesin?"

"Üç." Bo ta olan eliyle çantasında bir peçete aradı. " Ik

ba ta hamile kaldı ıma inanmadım. Yani düzenli olarak âdet görmezdim zaten, böyle bir ey olaca mı dü ünmememe sebep olacak bir ey de yoktu. Michael'la korunuyorduk, ama onlar da yüzde yüz etkili de ilmi demek ki. Yoksa imdi bu halde olmazdım." Eliyle kamını gösterdi, sonra da burnunu sildi. "Doktora gittin mi?"

Uzaklara baktı. "Daha gitmedim. Ama klinikteki teknisyen ultrasonda baktı. Bebe imin hareket etti ini gördüm." "Arkada larınla veya Brandon'la konu tun mu?" Melissa ba mı iki yana salladı. "Sen ve annem haricinde kimse bilmiyor. Ba ka kimseye söyleyemezdim."

Melissa'nın neden onun yanma geldi ini merak eden Anne Marie, "Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu. Ama üvey kızının söyleyece i hiçbir sebep onun gözünde önemli de ildi. Onun için elinden gelen her eyi yapacaktı.

"Karar vermem için bana yardım edecek birine ihtiyacım var."

Melissa karar almakta zorlanıyordu; imdiye kadar yaptığı ı çok sayıdaki kötü tercih haklı oldu unu gösteriyordu. Bir ihtimal bazılarının geri dönü ü olabilirdi.

Anne Marie, "Tamam," deyip derin bir nefes aldı. "Öncelikle okulu bırakmanın, özellikle de mezun olmana bu kadar kısa süre kalmı ken böyle bir ey yapmanın anlamı yok."

"Biliyorum. Bu da en az Michael'la ayrılmam kadar aptalca bir hareketti, de il mi?"

"Derslerini toparlamak ve mezun olmak için elinden

gelen her eyi yap. Baban e itimini ba arıyla bitirmeni istedi."

Melissa ba ını sallayarak tavsiyelerini takdir etti ini gösterdi. "Bölümdeki ö retmenlerimden birkaçı benimle konu mayı istedi, dolayısıyla bir sorun olaca ını sanmam."

"Güzel."

"Peki ya annem?" diye sorup endi eyle Anne Marie'ye baktı.

"Bu senin kararın, onun de il."

Melissa bunu duymaya ihtiyacı varmı gibi ba ını salladı. " ngiltere'ye gitmezsem..."

"Neden gidemiyormu sun?"

"Annem bebe i aldırma dım sürece i e giremeyece imi söyledi."

"Ciddi oldu una inanmıyorum. Aldı ı habere a ırdı ı için öyle demi tir, o kadar." Robert'in ona Pamela'yı evlenmeden önce hamile bıraktı ını itiraf etti i zamanı hatırladı. Pamela da muhtemelen kızının genç ya ta evlenerek onun dü tü ü hatalara dü mesinden, yanlı adamlarla evlenmesinden korkuyor olmalıydı.

"Michael'a olan biteni hemen anlatmalıyım, de il mi?"

"Yerinde olur." Anne Marie, Melissa'nın bunu yapmayı istedi ini görebiliyordu. "Oturup konu ursunuz. Onu seviyor musun?"

"Evet, ama bir arkada ım onu ba ka biriyle gördü ünü söyledi." Duraksadı, gözya ları yanaklarından aktı. "Beni seviyor olsa bu kadar kısa sürede birini bulmazdı, öyle de il

mi?"

Anne Marie, "Erkeklerin neyi neden yaptı ım kim anlamı ki?" diyerek konu malarını esprili bir havayla yumu atmaya çalı tı.

Melissa titreyen yüzüyle gülerek ona yanıt verdi. Hemen ardından, "Te ekkürler, Anne Marie," diye fısıldadı. "Senden yardım isteyece imi hiç dü ünmezdim, ama u anda bir tek sana içimi dökebiliyorum."

Bir zamanlar Anne Marie üvey kızını kazanmak için her eyi yapardı. Ama bunun Robert'in vefatının ardından ger çekle ebilece ini hiç dü ünmemi ti.

Birbirlerine sarılıp gelecek hafta ö le yeme i yemek için sözle tiler. Birbirlerinden ayrıldıklarında Anne Marie, Melissa'nın bir ey söylemek istedi ini fark etti. Üvey kızı ciddi gözlerle önce uzaklara, sonra da Anen Marie'ye baktı.

"Son bulu mamızdan dolayı tekrar çok çok özür dile rim."

Anne Marie ba ını salladı.

"Sen?" Melissa soru sormanın uygun olup olmayaca ına kafa yoruyormu çasına lafını yarım bıraktı.

"Sen ne?"

Melissa omuz silkti. "Rebecca'yla görü tün mü? Ona bebe i sordun mu?"

Anne Marie donuk bir sesle, "Hayır," dedi.

Üvey kızı konuyu uzatmadı. El sallayıp, "Haftaya gö rü ürüz," dedi ve kapıya yöneldi.

Anne Marie, Melissa kitapçıdan çıkana kadar bekledi,

sonra da kendini koltu a bıraktı, eliyle gözlerini kapattı. Hayatının büründü ü bu kâbustan bir türlü uyanamıyordu. Çocuk isteyen ki i *oydu*.

Rebecca de il.

Melissa de il.

Oydu.

Bebek sahibi olma arzusu Robert'ten bo anmasına yol almı tı. Ciddi oldu unu göstermek için direnmi , ama bunun hiçbir faydasını görmemi ti. Onun yerine büyük ihtimal Robert'in asistanı onun bebe ini dünyaya getirmi ti. Üvey kızı da beklenmedik hamileli i için gelmi ondan yardım istiyordu.

Ancak onun hayatında bebek yoktu.

Sevgi de eksikti.

Yan tarafında birinin oldu unu hissetti, gözlerini açınca Theresa'yı gördü. Elemanı elini Anne Marie'nin omzuna koydu.

"Haberler kötü mü?" diye sordu.

Gülmeye çalı an Anne Marie ba mı iki yana salladı.

"Gelen ki i Robert'in kızıydı."

kisinin arasındaki olayları bilen Theresa dikkatlice ona baktı. "Melissa mı? yi miymi ? *Sen* iyi misin?"

"O... babasını özlüyor."

Anne Marie de Robert'i dü ündü ünden daha çok özlüyordu.

22

Barbie pazartesi ak amı sinemaya gitmemeye karar verdi. Bu kararı almak kolay olmamı tı ama önünde ba ka seçene in oldu unu sanmıyordu. Geçen hafta Tessa'ya kartvizitini bırakmı tı; bir sonraki hamlenin Mark'tan gelmesini beklemek zorunda oldu unu hissediyordu.

Mark her ne kadar Barbie'den dolayı, hatta korkakça bir yol olarak da görse, çiçek göndererek ona do ru bir adım atmı tı. Çok ho bir jest yapmı tı ama Barbie bir özür ya da bulu ma daveti gibi bir ey bekliyordu. Mark ona çiçek göndererek ilgisini göstermeyi ba armı olmasına ra men gururundan da taviz vermemi ti.

Belki de bu jesti imdilik yeterliydi.

Barbie, Mark'ın ona nasıl bir mesaj vermeye çalı tı mı biliyordu. Bu karma ık oyunlarında bir hamle yapmı tı, sıra Barbie'ye geçmi ti.

Barbie, Google'da yaptı ı aramanın ardından onunla ilgili biraz bilgi edinmi ti. Mark serbest çalı an bir mimardı ve ehir merkezinde kendi tasarladı ı lüks bir dairede kalıyordu.

Barbie, Mark'ın ilgi göstermesiyle cesaretlenmi , hatta sevinçten havalara uçmu tu. Ama kendine hâkim olmalı, diz-

ginleri Mark'a vermemeliydi. Sinemaya gidebilece ine, ama henüz erken oldu una karar verdi.

Salı günü ö leden sonra oryantal dans kursuna yazılmak için Seattle Spor Merkezi'ne gitti. İlk kez gitti i merkezde olimpik bir havuz, büyük bir spor salonu ve birkaç tane de etkinlik odası oldu unu görünce a ırdı. Ofislerin bulundu u tarafa gitmek için koridorda ilerlerken antrenman kıyafetleri, mayolar ve spor malzemeleri satan bir dükkânın önünden geçti.

Uzatılan formları doldurduktan ve kurs ücretini ödedikten sonra kendini kararlı ve mutlu hissederek dı kapıya yöneldi. Dileklerini gerçekle tiriyordu. Kendi kendine gülerken kö eyi döndü, tekerlekli sandalyeli olan bir adamın havuza do ru gitti ini görünce aniden durdu.

Mark Bassett.

Tesadüf müydü? Yoksa kader mi? Barbie bunu sorgulayacak de ildi. Kalbi birden yerinden fırlayacakmı gibi oldu. Çok dü ünmeden arkasını döndü, dükkâna do ru gitti. Be dakika sonra kendine mayo ve havlu almı olarak dı arı çıktı. Havuza girmek ise biraz daha zor oldu; havuza girebilmek için altı aylık spor salonu üyeli i yaptırmayı gerekiyordu. Mark'tan önce suya girmek için sabırsızlanırken kredi kartını masanın üzerine yapı tırdı.

Mark bunun planlanmadı ina *inanmamalıydı*, gerçek de buydu zaten. Barbie'nin havuzda belirmesi ufak bir de i im olabilirdi, ama hayat insana bir fırsat sununca, iki elle ona uzanmak gerekiyordu.

Barbie parlak mavi mayoyu soyunma odasında giyindi, Karayipler'de bir kıyıda a ır adımlarla yürüyormu gibi dı arı çıktı. Mayo üzerine tam olmu tu. Omuzlarını dikle tirdi, katıldı ı o pahalı güzellik kursunda aldı ı her bir ders için annesine te ekkür etti.

Merdivene tutunup havuza girdi, vücudu so uk suya deince ürperdi. Kendi havuzu her zaman otuz derecede tutulurdu. Burası ise en fazla yirmi be derecedeydi ve ona göre buz gibiydi.

Havuz alanına girdi inde görevli ona yeti kinlerin tur atma seansı oldu unu söylemi ti. Barbie suya girer girmez ö le vakti yüzmeye gelen bu ki iler in antrenmanlarını ciddiye aldı ını fark etti. Gözlerinde gözlükleri, ba larında boneleri olan kadınlar ve erkekler ona göre parlak kafalı; kocaman, yuvarlak gözlü bir grup böcekten farksızdı.

Barbie saçının ıslanmasını istemiyordu. Havuzdan çıkıktan sonra i e dönmesi gerekiyordu, sırlıklam saçlarla oraya gidemezdi.

Havuzun kenarından ayrıldı ı anda yanından hızla bir yüzücü geçti, onu bir ba kası takip etti. Barbie'nin uyu uk bir ekilde kurba alama yüzü ünün ho kar ılanmadı ı belli oluyordu.

Yanından üçüncü ki i geçti, hızlıca ayaklarını çırpıp Barbie'nin yüzünü ve saçını ıslattı. A zına klorlu su kaçan Barbie sertçe öksürdü. Bademciklerinin yerinden fırlayaca ını sandı. Ho görünme iddiası da burada son buldu.

Nefes almaya çalıırken suyun üzerinde durdu, kendi

kendine söylendi. Nefesi normale döndü ünde gözlerindeki suyu eliyle sildi. Saçlarını ıslatmamaya çalı maktan çoktan vazgeçmi ti.

Sonunda havuzun di er ucuna vardı ında, Mark'ın kenara tutunarak onu izledi ini gördü. Tuhaf davranı ları onu e lendiriyor gibiydi. Mark onunla göz göze geldi ve gerçekten de gülümsedi.

Mark ona *gülümsemi ti!*

Saçları zaten mahvoldu u için endi e etmeyi bırakıp canı istedi i gibi yüzmeye ba ladı. Yüzünü tamamen suya gömüp kulaç atarken maskarasının muhtemelen aktı ını dü ündü ama bunu da önemsemedi.

Mark onu bekliyordu.

Havuzun kenarına tutunup kendini yukarı çeken Barbie, "Tesadüfe bak," dedi. Ona büyüleyici bir bakı atmaya çalı tı.

"Evet, hem de ne tesadüf!"

"Buraya çok sık gelir misin?"

"Her gün."

"Ben de," diyen Barbie yalan söyledi. "Daha önce karıla mamamıza a ırdım."

"Her gün mü?" diyen Mark ona inanmadı ını gösterircesine bir ka ını havaya kaldırdı. "Ne zamandan beri?"

Barbie onu kandıramıyordu, bu yüzden gerçe i söyleyebilece ine karar verdi. "Bugünden beri."

Mark gülmek bir yana kakhahalar attı. Sesi derindi ve kula a ho geliyordu. Barbie, Mark'm u son birkaç yılda çok kakhaha atmadı ı izlenimine kapıldı.

Mark, "Buraya yüzmeye geldim," dedi. "Sıkıysa bana yeti ."

Barbie onun arkasından, "Hey, asıl sen beni yakalamak zorunda kalacaksın," diye ba ırdı.

Büyük bir akayla kar ıla tı.

Mark açılarak gövdesinin üst kısmının etkileyici gücüyle suyu yarıp ilerledi. Rahatlı ı ve hevesi büyüleyiciydi. Barbie ona yeti ebilmek için en ufak bir çaba bile göstermedi. Mark yanından ikinci kez geçince durdu, havuzun derin kısmında onu bekledi. O zamana kadar Barbie iki tur atmı , daha fazla kulaç atamayacak kadar yorulmu tu. Kesik kesik nefes alıyordu. Havuzun kenarına tutundu ve kalbinin gö üskafesinden fırlayacak kadar güçlü bir ekilde attı ını hissetti.

Mark, "Bana neden buraya geldi ini söyleyecek misin?" diye sordu.

"Oryantal dans için."

"Efendim?" Mark duyduklarına inanmamı gibi baktı, Barbie de adamın onunla dalga geçti ini dü ündü ünden üphelendi.

"Oryantal dans kursuna yazıldım."

"Spor merkezinde?"

Dirse ini kenarına yaslayan Barbie saçlarını yüzünden çekti. "Tam da çıkmak üzereyken seni gördüm ve birden yüz-meye heves ettim."

"Buraya üye misin?"

"Artık evet."

Hemen hemen herkes sudan çıkmı tı. Barbie etrafına bakındı, sadece ikisinin kaldı ım fark edince a ırdı. Yüzünü dönünce Mark'm ka larını çattı ını gördü.

Mark, "Neden?" diye sordu.

Barbie ona nasıl cevap verece ini bilmiyordu. Onun yerine ona, "Sen de benim hissettiklerimi hissetmiyor musun?" dedi. Mark'm yüzündeki a kınlık ifadesini görünce onu anlamadı ını veya anlamak istemedi ini dü ündü, bu yüzden de sözlerine devam etti. "Sinemadaki o ilk ak am daha önce ya amadı ım bir ey ya adım."

Mark, "Hayal görüyorsun herhalde," dedi.

"Hayır, görmüyorum." Mark'ın ona yalan söylemesine, hatta kendini kandırmasına müsaade etmeyecekti. Aralarındaki hisler görmezden gelinmeyecek kadar kuvvetliydi.

Barbie, "Buna sevinmedi ini dü ünüyorum," diye fisil دادı. "Bana çok açıkça öyle oldu unu hissettirdin."

"O zaman beni yalnız bırak."

"Ke ke bırakabilseydim, ama bırakamıyorum i te." Bu kadar açık konu mayı istemediyse de ama kelimeler dudaklarının arasından dökülüyordu. Gözleri bulu tu; Barbie, Mark'm içindeki birbiriyle çatı an duyguları gördü.

Mark bo ta olan eliyle Barbie'ye uzandı, elini ensesine götürdü, sonra aralarındaki her bir santimi kat etmek için mücadele ediyormu çasına yava ça dudaklarını Barbie'nin dudaklarına yakla tırdı. Ona geri çekilebilmesi için yeterince zaman tanıdı.

Barbie kar ı çıkmadı.

Öpücü ünü istiyor, arzuluyordu. Onu hissedebilmek için a zını açtı, sonra kolları bacakları birbirine kenetlenip dudakları bütünle irken eriyip gitti.

Öpü meleri hayal etti inden de güzeldi. Suyun üstünde kalma çabasından vazgeçmi , dibe çökmeye ba lamı lardı. Dudakları hevesle, ehvetle hareket ederken birbirlerine tutunup havuzun dibine kadar battılar.

Yeniden su üstüne çıktıklarında Barbie nefessiz kalmı tı. Mark bacakları felçli oldu u için kollarıyla tutunmak zorundaydı. Barbie'nin ise ayaklarını çırpması yetiyordu.

Mark'la öpü mesinin yarattı ı saf heyecan Barbie'yi mest etti. Ama Mark onunla aynı duyguları payla mıyor gibiydi. Yüzünde sert, kızgın hatta korkmu bir ifade vardı. Barbie'ye ilk tanı tıkları ak amki gibi bakıyordu.

Barbie, "Harikaydı," dedi. Az önce Gary'yle ya adı ı tensel deneyimlerden çok daha farklı bir an ya amı tı. Ne pi manlık hissediyor ne de vicdan azabı çekiyordu; sadece minnettarlık duyuyordu.

Mark ona yanıt vermedi.

"Mark?" Adı dudaklarından ho bir rica gibi çıktı. Son derece etkileyici oldu unu dü ündü ü anları mahvedecek bir eyler söylemesini veya yapmasını kaldıramazdı.

Mark hiç konu madan onu bir kez daha öptü, birbirlerinin kollarına sarılmı halde berrak mavi sulara daldılar. Bir süre sonra yine yüzeye çıktılar.

Mark onu bıraktı, Barbie nefes nefese ona yaslandı, ba mını omzuna dayadı. Bir erke in kollarının arasında durmayalı,

öpücü üyle mest olmayalı uzun zaman olmu tu.

Mark, "Bunun iyi bir fikir oldu unu dü ünmiyorum," diye fısıldadı ama kelimeler a zından dökülürken bile Barbie'nin ıslak saçlarını ok uyordu. Havuzun kenarına yaslanmı , Barbie de ona sıkı sıkı tutunmu tu.

"Aksine çok iyi bir fikir! Bana kar ı çıkmaktan vazgeç." Onunla birlikte olmanın ya attı ı sevinç sesindeki canlılıkla kendini belli ediyordu.

"Barbie..."

Barbie bir öpücükle onu susturdu. "Ciddiyim. Bana kar ı çıkma."

Mark yine kahkaha attı, sesi kocaman salonda yankılandı.

"Kendimden geçiyorum ve bunun her saniyesinden sırf seninle birlikte oldu um için keyif alıyorum."

"Çok güzelsin."

"Kırını mı tenime, yüzümden akan maskaraya ra men mi?"

"Evet, öyle." Mark bu sözlerin ardından bir karara varmı gibi yava ça nefes verdi. "Barbie, tüm bu yaptıkların beni onurlandırdı, ama..."

Barbie tekrar lafını kesti, onu tutkuyla öptü; a zından çıkacak kelimeleri dudaklarıyla, diliyle ona unutturdu. Bu noktaya kadar gelmi ken Mark'ın geri adım atmasına, çekilmesine izin vermeyecekti.

Barbie dudaklarını ayırdı ında Mark'ın gözleri hâlâ kapalıydı.

"Neye ba koydu unu bilmiyorsun. Sen..."

"Benim adıma karar verecek bir adama tahammül edemem. Ne yapıp ne yapmayacağına karar vermene müsaade edeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Mark'ın a zı içinden gelen gülümsemeyi bastırma çabasıyla titredi. "O zaman engelikle ilgili bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun."

"Elbette bilmiyorum."

Mark, Barbie'nin yanıtını duymazdan geldi. " İnternette birkaç şey okuyup her şeyi öğrendiğini sanmamı sındırma- rım."

" Şey... evet, birkaç şey okudum."

Mark gözlerini kıstı. "Mesela?"

Barbie'nin yanakları kızardı. "Özellikle nasıl birlikte olacağımız konusu ilgimi çekti."

Mark nefesini tuttu; belki de homurdanmıştı, Barbie tam olarak anlayamadı. "Biraz hızlı davranmışsın."

"Olabilir. Ama en çok bu konuyu merak ediyordum."

Mark'ın yüzünde üzgün, endişeli bir ifade belirdi; Barbie'nin yanağındaki ıslak bir tutam saç kenara çekti. "Sana kazadan sonra o anlamda bir şey yapmadığımı söylemeliyim."

"O zaman vakti gelmiş ." Barbie bu konuyu açtığına inanmıyordu. Dahası neredeyse hiç tanımadığı bir adamla sevişme konusunda bu kadar açık ve cesurca konuşabilmesine şaşıyordu.

Mark uzun süre gözlerinin içine baktı. " İmdi ne yap-

ca ız?"

"Ne yapmak istersin?"

Mark'ın dudaklarının kenarları hafifçe titredi. "Aklıma bir şeyler geliyor ama..."

Barbie, Mark'ın omzuna vurdu. "Ben birbirimizi biraz daha iyi tanımamız gerektiğinden bahsediyordum."

Mark üzölmü gibi yapıp, "art mı?" diye sordu.

"Evet!"

"Önce yata girip sonra sorular sorsak olmaz mı?"

"Ben öyle bir kadın değilim." Böyle dese de Mark'ın onu öpü ünü hatırlayınca de i ebileceğini dü ündü.

"Ben de bundan korkuyordum."

"Her gün yüzmeye geliyor musun?"

"Evet. Sen de geliyordun, değil mi?"

"Aynen öyle." Programındaki bu de i iklik birkaç dü zenleme yapmasını gerektirecekti. "Oryantal derslerinin oldu u pazartesi ve çar ambaları hariç. Yani haftada iki üç kez yüzmeye gelebilirim."

"Güzel."

"Dersler bittikten sonra buluşabiliriz." Elemanlarının fazla mesai yapması gerekecekti. Ama Barbie bir süredir çalı ma saatlerini artırmayı dü ündü ü için sorun yaratmayacaktı. "Emin misin?" Mark ikna olmamı gibiydi.

"Eminim. Ayrıca bir kez daha bana aynı şeyi sorarsan..."

"Beni cezalandırmak istiyorsan, u güzel vücudunla bana yaşlanman yeter."

"Bunu söylemene sevindim." Ona yakla tı, sa bacasını

Mark'ın kasıklarına do ru götürdü. Çenesine tutkuyla öpücükler kondururken gö üslerini ona de dirdi.

Mark, "Burada dursan iyi olur," dedi. "Birazdan ö rencilerin seansı ba layacak."

"Duramıyorum. Sana te ekkür ediyorum."

"Ne için?"

"Gönderdi in çiçekler için." Mark böyle bir adım atmasa Barbie onunla yüzle ecek cesareti bulamazdı.

Mark durgunla tı. "Sana çiçek göndermedim ki."

"Ama kartın üzerinde senin adm yazıyordu."

Mark, Barbie'nin tam olarak i itemedi i bir eyler söyledi, ama Barbie olanları anladı. Mark'ın kız karde i veya annesi o bukete göndermi ti.

Barbie, "Demek çiçekleri sen **göndermedin**," dedi. Mark parmaklarını Barbie'nin saçlarında gezdirdi, onu öpmek için ba mını kendine do ru çekerken, "Ben göndermi im gibi davranalım mı?" dedi.

Barbie de aynen öyle yapmayı dü ünüyordu.

23

Lillie Higgins cep telefonuna baktı, sonra da sızlanıp arkasını döndü. Bunun zor olmaması gerekiyordu. Herkes çok kolay oldu unu söyleyip durmuştu. Ama Lillie kendini ne kadar zorlarsa zorlasın Hector'u arayamıyordu.

Bu sorunun üstesinden nasıl geleceğini bilemedi için çaresizlikle servisi aradı, arabasıyla ilgili birkaç ikâyette bulundu. Konu tu görevli perembe günü sabah saat ona randevu verdi. O gün gelip servis kısmına vardı ında Lillie'nin kamına sancılar girdi.

Tanımadı ı bir adam onu karılayıp not edilen sorunlarla ilgili sorular sordu.

Elindeki dosyaya bakıp, "Sorunun ne oldu unu bir kez daha açıklayabilir misiniz?" dedi.

Lillie önceki gün randevu alırken görevliye ne dediğini hatırlayamayınca bir anlığına panikledi. "Arada bir titreme oluyor..."

Adam dosyadan başını kaldırıp, "Kalkı ta da oluyor mu?" diye sordu.

"Evet, aynen öyle. Kalkı ta oluyor."

"Bu sorunla kaç kez karılaştınız?"

Lillie yanıtı abartmayı istemiyordu. " ki kez."

Adam not aldı. "Sadece iki kez."

"Hayır, daha fazlaydı. Dört veya be kez." Ellerinin içi terlemi , a zı kupkuru olmu tu, arkasına dönüp kaçmayı ciddi ciddi dü ünüyordu. Arabasının anahtarlarını teslim etmemi olsa, bir bahane uydurup kendini küçük dü ürmeden gidebilirdi.

Adam dosyaya bir ey daha yazdı.

Lillie, "Tamiri uzun sürmez, de il mi?" diye sordu.

"Vakit alca nı sanmıyorum."

Bekleme alanına geçen Lillie, kahve makinesinden kendine bir bardak kahve doldurdu, sehpanın üzerindeki gazeteyi eline aldı. Buraya sırf Hector'u görme amacıyla gelmi olsa da, imdi yanıldı nı dü ünüyordu. Yaptı ı eyi nasıl açıklayabilirdi ki?

Lillie kendini olgun ve mantıklı biri olarak görmekten ho lanıyordu. Ömrü boyunca, genç kızken bile bir erke e böyle ilgi duymamı tı. Yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Arabası hakkında yalan söylemi , Hector Silva'yı yeniden görme amacıyla bunu yapmaktan hiç çekinmemi ti.

On be dakika sonra görevli gelip ona arabasının hazır oldu unu söyledi. Hemen faturayı ödemeye gitti ama herhangi bir ödeme yapmasına gerek olmadı nı ö rendi. Servisten hemen ayrılmayı istiyordu, tela la arabasının bulundu u dı arıdaki park alanına gitti.

Hector'un arabanın yanında oldu unu görünce sendeleyecekmi gibi oldu.

Hector yüzündeki sıcacık gülümsemeye, "Lillie," dedi. "Arabamı bizzat ben kontrol ettim, herhangi bir sorun bulamadım. Test sürüüne çıkabilece imizi, sorun yeniden ortaya çıkarsa sebebini anlayabilece imi dü ündüm."

Onunla vakit geçirme teklifi cezbedici olsa da Lillie vaktinin ço unu bo a harcamı tı. "Düzgün çalı tı mı söylüyorsan, öyledir. Sana güveniyorum."

"Gerçekten de benim için bir sakıncası yok, bakabiliriz, Lillie."

"Hector." Yüzü yine kızardı. Anlık bir karar verip, "Arabam bozuk de il," dedi. "Özür dilerim. Vaktini almamalıydım." O anda en önemli ey onuruyla ya da ondan geri kalanla ba ı dimdik oradan çıkıp gitmekti.

Hector ba ını salladı. "Arabamı test etmemize gerek yok o zaman, öyle mi?"

"Evet."

Hector sürücü kapısını onun için açtı, Lillie arabasına bindi. Anahtarı konta a takarken eli titriyordu. Kapı hâlâ açıktı.

"Daha önce bovlinge gittin mi?" Kelimeler aceleyle dudaklarından döküldü.

Lillie, "Bovling mi?" dedi, ka larını çattı. " ey, elbette gittim." Bugün yalan söyleme günü olmalıydı. Hayatı boyunca bovlingsalonuna adım atmamı tı.

"Anı oldu unu biliyorum. Umarım seni dı arıya davel etmemin bir sakıncası yoktur."

"Rica ederim." Sesi ne kadar da hevesli çıkmı tı. Heye-

canını gizlemeye çalı ırken kalbi kıpır kıpır oldu.

"Bu ak am olur mu?" diye sordu.

"Olur."

"Saat altı uygun mudur?"

"Evet." Misook ve St. John marka takım elbiselerle dolu dolabımı gözünün önüne getirdi. Bovlinge giderken ne giyilirdi ki?

Barbie sorusunun cevabını bilir, ona yardım ederdi. Ama Barbie'ye bundan bahsedemeyece ini fark etti.

imdilik olmazdı. Belki de Hector'la dı arı çıktıktan sonra konuyu açardı.

Hector gülümsedi. "Orada bulu alım mı?"

"Olur." Onunla her yerde bulu mayı kabul ederdi.

Hector ona bowling salonunun adresini verdi, çocuksu bir sevinçle kapıyı kapattı. "Seninle görü meyi dört gözle bekliyor olaca ım," dedi.

"Öyle mi?" Lillie gözya larına mı bo ulaca ını, yoksa kahkahalar mı ataca ını bilemedi. Ne olursa olsun bugünkü hareketleri utanç vericiydi ama hiçbir eyi umursamıyordu.

Ak ama Hector'la görü ecekti ve bu kez arabalardan konu mayacaklardı.

Lillie ak am olunca navigasyon sayesinde bowling salonunu buldu, altıya on kala kapıya yöneldi. Üzerine bej rengi, bol kesim keten bir pantolonla açık mavi ka mir kazak giymi ; boynuna çiçek desenli ipek bir fular ba lamı tı. Ö - leden sonra spor bir ayakkabıyla beyaz çorap almı tı. Hafif bir makyaj yapmı , do al görünmeyi tercih etmi ti, saçını da

düzgünce arkadan toplamı tı. Dı görünü üyle ilgili her ayrıntıyla dikkatle ilgilenmi ti.

Üzerinde takım elbise olan ve kravat takan Hector, kapının önünde onu bekliyordu. Lillie'yi görünce adamın gözlerinin içi güldü. Lillie, Hector'un neler hissetti ini çok iyi biliyordu; çünkü onda gördü ü mutlulu un aynısını kendisi de hissediyordu.

Barbie ona do ru yakla ırken, Hector ellerini uzattı; bir süreli ine ikisi de konu madı. "Benimle bulu mayı kabul etti in için te ekkürler."

"Asıl beni davet etti in için ben sana te ekkür ederim." Biraz endi elenen Lillie, Hector'un takım elbisesine baktı. Dü üne katılacakmı gibi duruyordu. Lillie bovlingin bu kadar resmiyet gerektiren bir spor oldu unu dü ünmemi ti.

"Kıyafetlerimi de i tirsem mi?"

Hector ba mını iki yana salladı. "Hayır, hayır, çok güzel görünüyorsun."

"Ama sen takım elbise giymi sin."

Adamın yanakları hafiften kızardı. "Kızım seni bovlinge davet etmemin uygun olmadı ım, beni ciddiyetsiz biri gibi görebilece ini söyledi. Benimle yemek yemek ister misin, Lillie? Seni bovling salonuna ça ırarak kabalık ettiysem özür dilerim. Bir hanımefendiye dı arıya davet etmeyeli yıllar oldu. Bugünlerde böyle eyler nasıl yapılır bilmiyorum." Lillie'nin istedi i tek ey Hector'la vakit geçirmekti. Be yıldızlı bir otelin restoranında oturmaları veya bovling salonunda labutları devirmeleri onun için önemsizdi. "Hı... Karar

vermek zor."

"Önce birer kahve içip sonra karar verelim mi?"

Lillie ba ını salladı. " yi fikir.

imdi de kahve içecekleri yeri seçmeleri gerekiyordu. U ra mamak için bowling salonunun içindeki kafeyi tercih ettiler. Hector, Lillie'yi kö edeki masaya do ru götürdü. Mönü labut ekindeydi, tuzluk ve biberlik de bo bira i e- lerinden bozmaydı. Bunları görünce Lillie gülümsedi.

Hector kar ısına geçerken Lillie mutlulukla etrafına göz gezdirdi. çerideki atmosfer Lillie'ye günün spesiyalinin domuz pastırmalı büyük çizburgerle kızartılmı patates oldu u, ellili yılların restoranlarını hatırlattı. Tezgâhın yanındaki kara tahtanın üzerinde yazan yazıyı okuyunca günün spesiyalinin gerçekten de bir Meksika yeme i olan pirinçli, fasulyeli ve peynirli enehiladas oldu unu gördü.

Hector elini kaldırdı ve garson kız kahve getirdi.

Lillie öne e ildi. "Arabam bozuk de ildi." Bunu ona daha önce de söylemi ti, neden böyle bir ey yaptı ını bilmesini istiyordu.

"Onu en ba ından anlamı tım zaten."

"Gerçekten mi?" Utancı daha da arttı. Hiç çekinmeden, "Seni yeniden görmeyi istedim," dedi.

Hector kahvesine eker attı. "Ben de seni görmeyi istiyordum."

"Ama beni aramadın, sormadın... Kızımın arkadaşlarımla ısrarla seni aramamı söyledi. Bugünlerde bu i lerin böyle yapıldı ından bahsettiler."

"Ama *aramadın.* "

Lillie gözlerini ondan kaçırdı. "Nasıl yapaca mı bilemedim. Daha önce arkada larım hariç bir erke i aramadım."

"Kızım bu ak amdan sonra benimle görüşmeyi istemenin mucize olacağını söyledi. Seni bowlinge davet etti mi söyleyince istavroz çıkardı."

Lillie kakhaha attı. Bowling oynanan kısımdan gelen neli sesler onu meraklandırdı, herkesin elendiğini açtı. "Baka bir itirafım daha var."

"Bir gece iki itiraf mı?"

Lillie gülümseyerek, "Sadece iki," dedi. "Daha önce hiç bowling oynamadım."

Hector buna aırmamı gibiydi. "Örenmek ister misin?"

"Öretirsen neden olmasın?"

Hector masanın karısından ona gülümsedi, Lillie mest oldu. Nezaketi, çekiciliği ve kibarlığıyla hayallerini ve duygularını ele geçirmişti.

Kahvelerini bitirdikten sonra Hector bowling alanına geçip oyun açtırdı, Lillie için ayakkabı aldı ve topu nasıl atacağını gösterdi.

Akşam vakitleri sona ererken Lillie yirmi yıldır bu kadar çok gülmediğini fark etti. Bowlinge yeteneği oldu unu keşfetmesi hem beklenmedik bir şeydi hem de gurur vericiydi, kişi de Lillie'nin attığı topun bir solucan kadar yavaş ilerlemesini komik bulmuştu. Lillie topu aynen Hector'un anlattığı gibi bırakmıştı, bowling topu yavaş, ama bir o kadar da

düz bir ekilde dar alanda giderken koltu una dönmü tü. Dakikalar sonra top labutlara de mi ti. Labutlar a ır çekimdeymi gibi teker teker yere dü mü , bu sırada da birbirlerini devirmi ti.

Top en sonunda labutlara de ip yere dü melerine sebep olunca salondaki insanlar onları izlemek için oyunlarına ara vermi ti. Lillie dokuz labutun hepsini yıkmayı ba ardı ında etraftan büyük bir alkı kopmu tu.

Tecrübeli bir oyuncu olan ve bunu da atı larındaki başarıyla gösteren Hector, ömrü boyunca böyle bir ey görmedi ini söyledi. Di er ki iler de onunla aynı durumda olmalıydı. Etraflarındaki kalabalık giderek artıyordu; tını dikkatlerin üzerinde olmasına alı kın olmayan Lillie de bu yüzden utanıyordu. Gülmekten ba ka bir ey yapamıyordu.

Ve o gülünce Hector da gülüyordu.

Final oyunlarının sonunda Lillie ilk atı ında ba arılı oldu. Tüm tabutların dü mesi neredeyse bir dakika sürdü; en sona kalan labut etrafında iki tur dönüp yıkılınca Lillie genç bir kız gibi havalara sıçradı. Hector ona sarıldı, sonra da birden geri çekildi.

Oyunun ardından bowling ayakkabılarını teslim ettiler. Lillie en son ne zaman bu kadar e lendi ini hatırlayamadı. Salondan ayrılırırken Hector'un uzanıp elini tutması ona dünyadaki en do al hareketmi gibi geldi.

aretparma ında tuttu u ceketini omzuna atan Hector, "Aç mısın?" diye sordu.

"Kurt gibi."

"Ben de. Gitmeyi istedi in bir restoran var mı?"

Lillie, "Evet, var," dedi, ona bakıp gülümsedi. "Tam da burada."

"Lillie, lütfen seni gerçek bir restorana götürmeme izin ver."

"Buradaki da epey gerçek duruyor."

Hector tereddüt etti. "Kızım Gaucho's'u tavsiye etti. Klasik müzik çalan bir piyanistlerinin ve çok güzel araplarının oldu unu söyledi."

"Bana arap ve yemekle ziyafet mi çekmek istiyorsun?"

"Evet, onu hak ediyorsun. Senin için en iyisi neyse onu isterim."

Çok ho bir jest yapıyordu ama Hector'un bu kadar çok para harcamasına Lillie'nin gönlü elvermezdi. Ayrıca oralara uygun giyinmemi ti. "Peynirli enchiladas yemeyi çok isterim."

Hector, Lillie'nin parmaklarını sıktı. "Yiyelim öyleyse ima kızım sorarsa bu seçimi benim de il, senin yaptı ını söyle."

"Rita mı?"

"Evet. Ak am evden çıkmadan önce yapmam ve yapmamam gereken eyleri saydı. E imle görü tü ümüz zamanlarda her ey çok de i ikti." Aniden sustu. "Ba ka bir ey ima etmeyi istememi tim."

"Biliyorum. Ben de senin kadar gerginim."

"Gerçekten mi?"

Lillie kahkaha attı. "Belli olmuyor mu?"

"Hayır." Buna gerçekten de a ırımı gibiydi. "Benim de itiraf etmeyi istedi im bir ey var."

"Öyle mi?" Lillie çoktan iki itirafta bulunmu tu.

Hector kısık sesle, "Sana bakınca nefes almayı unutu-yorum," dedi.

Lillie, Hector'un sözlerinin onda yarattı ı etkileri, ken-disinin de aynı duyguları ya adı ını sezip sezmedi ini merak etti.

"Ben de," diye fısıldadı. Daha fazlasını da söyleyebilirdi, masalardan biri bo alınca oraya geçtiler.

Enchiladas sipari i verdiler, kahvelerini yava yava iç-tiler, gece bire kadar muhabbet ettiler. Lillie kendini daha fazla tutamayıp esneyince Hector kalkma vaktinin geldi ini söyledi.

Lillie'ye geriye dört be arabanın kaldı ı park alanına kadar e lik etti. Lillie bulu tuklarından beri Hector'un onunla yeniden görü meyi istedi ini söylemesi için dua ediyordu. Hector bir ey demeyince bunun ilk ve son bulu maları ol-du una inandı.

Anahtarlarını ararken, "Çok güzel vakit geçirdim," dedi.

"Ben de."

"Her ey için te ekkürler." Arabasının kapısını açıp içine bindi.

Hector ba ını salladı, Lillie arabayı çalı tırırken bir adım geri çekildi.

Lillie'nin bo azı dü ümlendi.

Hector, Lillie gitmeye hazırlanırken, "Cumartesi," dedi.

"Efendim?"

"Cumartesi benimle müzeye gelmek ister misin?"

Lillie içine büyük bir rahatlık çökünce gözya larına bo-
ulacakmı gibi oldu. "Seve seve gelirim, Hector. Harika
olur," dedi.

Ama *harika* sözü duygularını tarif etmeye yetmezdi.

23

Çar amba günü ö leden sonra güne parlıyor, Puget Sound'dan ılık bir rüzgâr esiyordu. Bu mükemmel bahar gününde Anne Marie aniden kendini iyi hissetti ini fark etti. Bunun nasıl bir ey oldu unu neredeyse unutmu tu. Güne in sıcaklığı, suların üzerinden gelen esintinin tazeli i, yanında birilerinin olması... Bunların hepsi durumumun iyi olmasına katkı sa lıyordu. Ama daha da önemlisi Robert'ten ayrıldı-ından bu yana ilk kez halinden memnun oldu unu hissediyordu.

Elise Beaumont'un ders verdi i örgü kursunu yeni tamamlamı tı. Kursu üç kadın daha yazılmı , dersler Elise'in çalı malarını gözden geçirdi i sıralarda yapılan akalarla epey e lenceli geçmi ti.

Anne Marie tuhafiyedeyken Colette Dempsey küçük kızıyla içeri girmi ti. İlk ba ta arkada nını bebe iyle görmenin ona acı verece inden korkmu , ama korktu u ba ına gelme mi ti. Dünya ona sürpriz hamileliklerle ve gizlenen gebeliklerle doluydu gibi gelse de, kendini kıskançlık gibi yıkıcı duygulardan uzak tutmayı ba armı tı.

Colette'nin mutlu olmasına gerçekten de çok sevinmi ti. Bir saat boyunca muhabbet etmi lerd i, Anne Marie konu -maları boyunca hemen hemen hiç hüzne kapılmamı tı.

Colette'yle kocasının haziranın sonunda i lerinden dolayı Kaliforniya'ya ta ınaca ı haberini alınca üzölmü tü. Christian'm çok ba arılı bir it^lat irketi vardı ve San Die-

go'da bir ube açıyordu.

Anne Marie daha bir yıl önce Colette'nin de tıpkı onun gibi dul oldu unu, bunun ortak noktaları oldu unu hatırladı. Ama o zamanlar Colette hamileli ini saklıyordu, sonu tatlıya ba lanan acı verici olaylarla bo u uyordu.

Anne Marie son iki ay boyunca önemli hiçbir ey ya amamı tı. Aslında hayatında hiçbir ey de i memi ti; Ellen'ın geçici olarak yanında ya amaya ba lamasının haricinde her ey aynıydı. Aradaki tek de i im Anne Marie'nin tutumunda ya anmı tı.

Anne Marie'nin bu tutumunu koruması için hâlâ çaba sarf etmesi gerekiyordu. Yirmi dilek listesi ona yardım etmi , onun sayesinde artık duygularını daha iyi kontrol eder olmu tu. Bir ba kası için bir eyler yapmak hayatına büyük bir farklılık getirmi ti. Ellen için yaptıklarının kar ılı nı almı tı.

Do rusu Rebecca Gilroy'la ilgili sorunu görmezden gelmek ona yaramı tı. Günün birinde Rebecca'ya çocu unun babasının kim oldu unu soracaktı. Ama alaca ı cevabı ka-bullenmeye kendini hazır hissedene kadar bekleyecekti.

Anne Marie örgü kursundan çıktıktan sonra birkaç i ini halletti, Ellen'ı servisten inerken kar ılamak için eve gidip Baxter'i aldı. Anneannesinin tahmin ettikleri kadar kısa sürede evine dönemeyece ini ö rendi inden beri küçük kızın morali bozuktu.

Anne Marie biraz dola manın, belki de bir yerde oturup yemek yemenin Ellen'ın moralini düzeltebilece ine karar verdi. Soka ın kö esinde beklerken sarı renkli büyük okul servisi Blossom Soka ı'na girdi. Servis durunca Ellen a a ı indi, Baxter heyecanla havlayıp ileri atıldı.

Anne Marie, "Okul nasıldı?" diye sordu.

" iydi."

Ellen'ın kısa cevaplarına alı mı tı. Genelde ak ama ka- dar pek konu maz, ak am yeme inden sonra dili çözüldü. Ya adı ı günlük olayları dü ünme ve belki de ne kadarını payla aca ına karar vermek için zamana ihtiyacı oluyordu.

"Birlikte Baxter'i yürüyü e çıkarabilece imizi dü ün- düm."

"Olur."

Anne Marie gezme önerisinde bulununca Ellen çok da hevesli davranmadı. Sevincini genelde ba ka yollarla dı a vuruyordu. Anne Marie, küçük kızın mutlulu unun elinden alınaca ndan korkup bir eye sevindi ini ba kalarına hissettirmekten çekindi inden üpheleniyordu.

" stersen dükkâna gidip çantayı Theresa'ya bırakabilir- sin."

"Tamam." Ellen içeri ko tu, Anne Marie elemanının a ır

çantayı tezgâhın arkasına koyu unu izledi. Hemen ardından Ellen yanma döndü.

Anne Marie, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, hazırım."

Baxter yürüyü e çıkmak için sabırsızlanıyordu. Tasma-sını çeki tiriyor, Anne Marie'nin gerekti i kadar hızlı yürü-medi ini gösteriyordu. Baxter'ın gidece i yerler, i aretleye-ce i bölgeler, görece i arkada ları vardı. Daha sırf onun için özel hediyeler saklayan arkada larını bulacaktı.

Anne Marie, "Pike Place Alı veri Merkezi'ne gidip yol kenarındaki kafelerden birinde yemek yiyelim mi?" diye sordu.

Ellen omuz silkti. "Olabilir."

"Yoksa sahile gidip balık yemeyi mi istersin?"

Ellen ikisi için de bir ey demedi. "Sen ne istiyorsun?"

Anne Marie'nin biraz dü ünmesi gerekiyordu. En so-nunda, "Pizza," dedi. "Yemeyeli uzun zaman oldu."

"Neyli?"

"nce hamurlu ve bol peynirli."

"Bir de sosisli."

"O zaman bakalım dı arıda oturup pizza yiyebilece imiz bir yer bulabilecek miyiz."

"Tamam."

Seattle sahiline do ru giden dik yoku u çıkmaya ba la-dılar. Pike Place Alı veri Merkezi'ne gitmek yürüyerek yirmi be dakika sürüyordu, ama ikisi de bundan yakınmadı. Yeni bir bölgede gezmesine ra men Baxter'ın da bir itirazı

olmadı. Alı veri merkezine varınca Anne Marie köpe ini kuca ına aldı.

çeride gezindiler, iki genç adamın yeni yakaladıkları somon balı ını turistler için birbirlerine atı ını izlediler. Kursesuz gösteriyi izlerken Ellen'ın gözleri kocaman açıldı. Binadan ayrıldıklarında küçük kız Anne Marie'nin elini tuttu ve birlikte sahile giden Hill Climb merdivenlerinden a a ıya inmeye ba ladılar. Baxter yere inmi ti, etrafını saran mükemmel kokuları içine çekiyordu.

Anne Marie akvaryumu görünce, "Seattle Akvaryumu'na hiç gittin mi?" diye sordu.

"Sınıfça gittik."

"Sevdi mi?"

Ellen hevesle ba ını salladı. "Denizhıyarına dokundum, huylandım. Sonra da yavru susamuruyla, gerçek bir köpekbalı ı gördüm."

Bu kadar ayrıntılı anlattı ına göre gezi ho una gitmi ti. Anne Marie, Seattle'a gelen turistlerin oturdu u birkaç kafeye baktıktan sonra pizza yapan bir yer buldu. Kalabalık sahilin yakınındaki küçük masaya oturup sipari lerinin gelmesini beklerken içeceklerini yudumladılar. Doyana kadar yediler ama pizzanın yarısı kaldı.

Anne Marie, "Paket yaptırılmı mı?" diye sordu. Ellen ba ını salladı. Anne Marie yeme in kalanını israf etmeyi istemiyordu ama eve götürürlerse birkaç gün buzdolabında kalacını ve yine çöpe gidece ini tahmin ediyordu.

Karton kutuyu eline aldı, di eriyle de Baxter'ın tasma-

sını tuttu. Biraz yürüdüktan sonra Ellen bir bankta oturan, yanında da çöp topladı ı alı veri arabası olan evsiz bir adam gördü. Anne Marie'nin koluna asılıp bir eyler fısıldadı.

Anne Marie, "Ne dedin?" diye sordu. "Seni duyamadım."

Ellen biraz daha yüksek bir sesle, "Adam acıkmı gibi," dedi. "Pizzayı ona verebilir miyiz?"

"Aferin sana, çok iyi dü ündün. Ben isteyip istemedi ini sorarım." Ellen'm duyarlılı ından etkilenen Anne Marie tasmayı ona verip banktaki adamın yanma gitti.

Saçı ba ı darmada ınık ve kıyafetleri kirli olan adam ba mını kaldırıp ona baktı. Ö le güne ine ra men üzerinde kaim bir palto vardı.

Anne Marie, "Fazladan pizzamız var," diye açıkladı. "steyip istemeyece ini merak ettik."

Adam kutuya bakıp üpheyle ka larını çattı. "Neyli?"
" ey... peynirli ve..."

Adam, "Ançüezlileri sevmem," diyerek lafını böldü. "Ançüezliyse almayayım. Yine de sa ol."

Anne Marie pizzanın üzerinde ançüez olmadı ını söyleyip adama kutuyu uzattı. Adam kapa ını açıp ka larını çattı. "Hepsi bu kadar mı?" Anne Marie adamın sorusunun absürtlü ünü fark etti inde bir sokak öteye varmı lardı. Birden kıkır kıkır güldü.

Kafası karı an Ellen ona baktı.

Anne Marie o anda içten kahkahalar atmaya ba ladı. Omuzları sarsıldı, gözlerinden ya lar aktı. "Hepsi bu kadar

mı?" diye tekrarladı, karnına a rılar girene kadar kahkaha attı. "Bir de ançüzeli istemiyormu ." Adamın sözlerini neden bu kadar komik buldu unu anlamadı.

Ellen ona dikkatle bakmaya devam etti. "Gülüyorsun."

"Ama çok komik."

"Bu listende vardı, hatırladın mı?"

Anne Marie'nin kahkahaları kesildi. Ellen haklıydı. Yeniden gülebilmeyi istemi , dile i gerçeikle mi , arkadaşlarıyla birlikte gezen genç bir kız gibi kıkır kıkır gülmü tü. Bu anın belgelenmesi gerekiyordu, bu yüzden cep telefonunu çıkarıp Ellen'dan foto rafını çekmesini istedi.

Sonra geriye döndü, cebindeki tüm bozuklukları ve küçük kâ ıt paralan topladı, dört veya be dolar kadar parayı pizza kutusunun üzerine bıraktı.

yilik yapmı , bir ba ka dile ini daha hayata geçirmi ti. Adam ona bakıp sarı di leri ve kızarmı gözleriyle gülümsedi.

O anda Anne Marie *mutlu* oldu unu fark etti.

Gerçekten de mutlulu u bulmu tu.

Bunu iliklerinde hissediyordu.

Anne Marie sabah kendini iyi hissetmi ti ama onun sebebi güne li bir gün gördü ü, eski arkadaşlarıyla kar ıla tı ı ve örgü kursunda geçirdi i bir saat boyunca rahatladı ı için halinden memnun olmasıydı.

Yeni yeni büründü ü iyimserli in bu duygularına etki etti ini kabul ediyordu. Ama ya adı ı anlardan keyif alması bamba ka bir eydi, hayatın absürtlüklerine kahkahalarla gü lerek cevap verebilme yetene ini kazanmı tı.

Bu da onun adına iyile me sürecinin ba ladı ı anlamına geliyordu. Hayat yoluna girmi , özüne dönmü ; gerçekleri kabullenmeye do ru bir adım atmı tı.

Eve vardıklarında hava henüz kararmamı tı. Ellen'ın yapması gereken ufak tefek i leri vardı. Küçük kız geçen pazar yumurta kartonlarına ektikleri domates, salatalık ve kabak tohumlarını suladı. Anneannesinin evine döndü ünde, Anne Marie ona küçük bir bahçe ekmesi için yardım edecekti. Anne Marie'nin balkonunda çoktan bir saksıya camgüzeli ve sardunya gibi bakımı kolay çiçekler dikmi lerci.

Ellen sulama i ini bitirir bitirmez anneannesini aradı. Anne Marie de Dolores'le konu tu.

Dolores, "Bu doktorların neden beni ısrarla burada tuttu unu bilmiyorum," diye yakındı. "Ben turp gibiyim. Evime dönmeye hazırım."

Anne Marie, "Az kaldı," dedi.

"Umarım öyledir," diyen Dolores'in sesi biraz daha iyi geliyordu. "Ellen'ın durumu nasıl? Rica ederim benden gerçekleri saklama."

"Seni özlüyor."

"Elbette özler. Ben de onu çok özlüyorum."

Anne Marie gülümsedi. "Aslında durumu çok iyi."

Dolores Faik derin derin iç çekti. "Tanrı seni korusun, Anne Marie. Sen olmasan ne yapardık bilmiyorum."

Bu övgü Anne Marie'yi utandırdı. Ellen'ın yanında kalmasının çok faydasını görmü tü.

Ellen ev ödevlerini yaptıktan sonra televizyonun kar ı-

sına geçip örgü örmeye ba ladılar. Ellen anneannesine rd ü ba örtüsünü tamamlamı , daha karma ık bir model olan bir çift, parmaksız eldiven örmeye geçmi ti. Bir saat örgü rdkten sonra Ellen banyo yaptı, yeni pijamalarını giydi. Sonra da yata ına girdi. Yoruldu u için duasını kısa tuttu, Anne Marie de ona kitap okudu. Üçüncü **Küçük Ev** kitabına geçmi lerd i, Anne Marie ocukken çok sevdi i bu kitapları yeniden okumaktan büyük keyif alıyordu. Ellen onu dinlerken uykuya daldı.

Anne Marie yataktan inince Baxter yukarı fırlayıp yerini aldı.

Küçük daire artık sessizle mi , Anne Marie'nin etrafını huzur kaplamı tı. Karanlıktan korkan Ellen için her zamanki gibi yatak odasının kapısını hafif aralık bıraktı.

Parmak uçlarına basarak koridorda ilerleyip yatak odasına geçti, yirmi dilek klasörünü çıkardı. Güldü ünü gösteren foto rafı içine koymayı istiyordu. Ellen bunun dileklerinden biri oldu unu söylemi ti.

Klasörün içindeki sayfaları çevirdi, listesine göz gezdirdi. Birkaç ey daha ekledi.

New York 'taki Central Park 'a git, faytona bin.

Dilinle ya an kar tanelerini yakala, karın üzerine yatıp kelebek yap.

Jane Austen 'un tüm kitaplarını oku.

Lillie'yle Barbie yeniden â ık olmayı istediklerini söylemi lerd i. Anne Marie aynı dilekte bulunmayı d nmyordu. A k ona sevinçten çok acı vermi ti. Robert'i tüm

benli iyle sevmi , ani ölümüyle mahvolmu tu.

Sonra da asistanıyla onu aldattı nı ö renmi ti. Ya adı ı ihanetin acısı ona hâlâ a ır geliyordu.

Hüzünle gözlerini yumdu.

Seslice, "Kes unu," dedi. "Hemen kes."

Birden kendine kızdı. Özenle olu turdu u iyimser tavrı yıkmaya, sonunda yakaladı ı, mutlulu u ba ına gelen talih-sizlikleri dü ünerek mahvetmeye çalı ıyor gibiydi. Hayır, böyle bir ey yapmayacaktı; geçen aylarda ya adı ı acıları yeniden canlandırmayacaktı.

Bir sayfa daha çevirdi, Eysel Kulesi'nin foto rafına baktı.

Bir gün oraya gidecekti.

Bir gün bu dile i de gerçekte ecekti.

25

Anne Marie, Blossom Soka 1'nın sonundaki, her gün Baxter'i gezdirdi i küçük parka girdi. Üvey kızı bir bankta oturmu onu bekliyordu.

Ellen ve Baxter'la birlikte sahilde gezmeye çıktıkları çar amba gününden sonra hava bozmu tu. Bugün ö leden sonra ba larının üzerinde kara bulutlar geziyordu, havada ya mur kokusu vardı.

Melissa parkta bulu up ö le yeme i yemeyi teklif etmi ti. Restorana gittikleri zamanı hatırlamayı hiç istemeyen Anne Marie bu teklifini kabul etmi ti.

Anne Marie yanma otururken Melissa, "Merhaba," dedi.

"Merhaba." Birbirlerini görmezden geldikleri onca yılın ardından dertle mek için bir araya gelmeleri tuhaftı. Anne Marie en son konu malarının ardından Melissa'nın neler yaptı ını merak ediyordu.

Melissa, "Ben yo urt yiyece im," dedi. "Tadını sevmesem de Michael benim için de bebek için de faydalı oldu unu söyledi."

Anne Marie sabahleyin hazırladı ı ton balıklı sandviçi çantasından çıkardı. "MichaePa söyledin demek."

Melissa yo urdun kapa ını açıp kenara koydu. "Seninle bulu tuktan sonra aynen dedi in gibi yapıp yanına gittim. yi ki de gitmi im." Duraksadı. "Gerçe i söyleyince çok a ırdı."

"Senin kadar a ırmı olamaz."

"Haklısın." Sessizle ti. "Ba ta bana inanmadı."

Anne Marie buna kızdı. "Neden?"

"Sana ondan benim ayrıldı ımı, canını fena yaktı ımı söyledi imi hatırlıyor musun? Öyle yapmamalıydım. Michael'a her eyi hemen anlatmalıydım."

Anne Marie, "Hepimiz hata yapıyoruz," dedi. Kendisi de hayatı boyunca yeterince hata yapmı tı. Bazen geceleri geç saatlerde Robert'e kar ı katı bir duru sergilemekle yanlı mı yaptı ını dü ünüyor, sorunu ba ka bir yolla çözmeye çalı sa imdi ne durumda olaca ını merak ediyordu.

"Benimle konu mayı istedi ini biliyordum ama yeniden canını yakaca ımdan korktu u için uzaklara bakıp durdu." Melissa'nın sesi biraz daha canlandı. "Ona gözlerimin içine bakmasını söyledim ama bakmadı."

Üzüntü verici anlar ya amı olmalıydı. "Sen ne yaptın?"

Melissa önündeki yo urda bakıyormu gibi davranı yordu ama Anne Marie genç kızın gülümsedi ini fark etti. "Boynunu öptüm."

"Boynunu mu?"

"Michael benden çok uzun, ancak boynuna yeti ebildim. Ona onu sevdi imi ve üzgün oldu umu söyledim. Kollarımı beline attım, ondan korkularımdan dolayı ayrıldı ımı söyledim." Plastik ka ı nı po etini açtı. "Aslında o zamanlar

imdikinden daha çok kokuyordum. Michael'ı bir ba ka kasıyla gördü ünü söyleyen arkada ımın ba ka haberleri de vardı. Ben de onu ömrünüm soruna kadar kaybetti ime inandım." "Ne haberi?"

"Michael'ı kuyumcuda tek ta yüzüklere bakarken gördü ünü söyledi."

" u bahsetti im kız için mi?"

"Hayır. O kısma birazdan gelece im."

"Tamam, devam et. Bana Michael'a bebekten bahsedince neler oldu unu anlat."

Melissa'nın gözlerindeki mutluluk kısmen kayboldu. "Dedi im gibi bana inanmadı. Hikâye uydurdu umu söyledi, ben de kızdım ve çekip gitmeyi dü ündüm. Ama iyi ki gitmemi im."

"Peki neden böyle dü ündü ki?"

Melissa omuz silkti. "Bana güvenmiyordu, bu yüzden onu suçlayamam." Anne Marie'yle göz göze geldi. "Böyle bir konuda hayatta yalan atmayaca ımı söyledim, ona klinikten aldı ım ultrason kâ ıdını gösterdim."

" te bu dikkatini çekmeye yetmi tir."

Melissa kahkaha attı. "Aynen öyle oldu. Neredeyse bayılıyordu. Bebe imizin küçük foto rafına baktı, etrafında dönüp durdu, ba ka da bir ey yapamadı. Rengi öyle bir soldu ki, yere yı ı laca ım sandım. Kendine gelmesi ve neler oldu unu anlaması birkaç dakika sürdü, sonra da bana ne yapmayı dü ündü ümü sordu. Ben de bu yüzden yanma geldi imi, bunun birlikte karar vermemiz gereken bir konu ol-

du unu söyledim."

Anne Marie ba ını salladı. Melissa'nın sözlerini bölmeyi istemedi i için konu madı.

"Ona annemin bebekten kurtulmamı istedi ini söyledim ama imdi bundan bahsetti ime pi manım. Michael bunu duyunca çok ama çok üzüldü. Ben zaten birçok seçene in bulundu una, kürtajın ancak son çare olaca ına karar verdim." Anne Marie, Michael'ı cenazeden hatırlamasa da ona kar ı imdi sıcak duygular hissetti, genç adamın sorumlu davranı ını takdir etti.

Melissa, "Çocukların hem anneye hem de babaya ihtiyaç duydu undan bahsetti, ben de aynı eye inandı ımdan haklı oldu unu söyledim." Ka ı ını yo urda batırdı, sonra da a zına götürdü. Bir süre sonra, "Zamanlamamın ne kadar kötü oldu unu bir bilsen," dedi.

Anne Marie, Melissa'nın alaycı ses tonunu fark edince gülümsedi.

"Michael onunla ayrıldı ım ak am bana evlilik teki il edecekmi . Yüzük de cebinde hazırmı . Arkada ımın gördü ü tek ta yüzük me er benim içinmi . u di er kız da sadece ders çalı tı ı biriyimi ."

"Ah, Melissa."

"Artık hemen hemen her ak am görü üyoruz. Bu arada okula döndüm." Büyük bir özgüvenle gülümsedi. "Bundan sonra *sadece* benimle çalı aca ından emin olabilirsin." "Çok güzel! Ama ö renmek istedi im bir ey var. Michael'la evlenecek misin?" Robert'in hayatta olsa kızının evlenmesini

isteyece ini biliyordu.

"Evet, evlenece im. Bu konuya da birazdan gelece im." Anne Marie sandviçinden bir ısırık aldı. Robert torunu olmasına çok seviniirdi. Anne Marie'den çocu unun olmasını istemedi inde hep bu bahaneyi öne sürerdi. Çocu uyla torununun aynı ya ta olmasını istemedi ini söylerdi. Aynı ekilde ona hangisinin çocu u hangisinin torunu oldu unun sorulmasını istemedi ini ileri sürerdi.

Gerçi imdi o zamanki tartı malarını hatırlamanın bir manası yoktu. Anne Marie, Robert'in torunlarını görmeyi çok istedi ini iyi hatırlıyordu. Pamela'nın aksine o, bu haberi duyunca çok mutlu olurdu.

Pamela'nım bu konudaki fikrinin de i tirilmesi gerekiyordu. Torun dünyaya gelince anneannesine her eyi unutturaca ını tahmin ediyordu.

Melissa, "Michael'la konu ur konu maz ni anlanmaya karar verdik," dedi. "Sonra annemi aradım." Ka larını çattı. "Ne yazık ki aramızda ho bir konu ma geçmedi."

"Ona durumu nasıl anlattın?"

"Olumlu olmaya çalı tım. Ona Michael'a bebek konusunu açtı mı söyledim, o da hemen sinirlendi. Bu kararın sadece ama sadece bana dü tü ünü, Michael'ı i in içine katarak kolayca verilebilecek bir kararı karma ık hale getirmekten ba ka bir ey yapmadı mı söyledi."

"Aman Tanrım."

Melissa yava ça, "Biliyor musun," dedi. "Daha önce anemin bu yüzüyle hiç kar ıla mamı tım. O i e girmemden ve ngiltere'ye ta mmamadan ba ka bir ey dü ünüyor sanırım."

"Yine de onları yapabilirsin bence."

Melissa ba mını salladı. "Londra'daki i i isteyip istemedi imden emin de ilim. Annem bunun çok harika bir fırsat oldu undan, insanın hayatında önüne bir kez gelebilece inden bahsedip duruyor. Ama bunu yapabilmem için Micha- el'dan ayrılmak zorunda kalaca ım ve bebe imiz olsun olmasın böyle bir ey yapmak istemiyorum."

"O da seninle gelemiz mi?" Pamela ba lantıları sayesinde muhtemelen Michael'a da bir i bulabilirdi.

"Maalesef. Babasının halı fabrikasında çalı acak. Nihayetinde de i lerin ba ma geçecek. Öyle birden bavulunu toplayıp pe imden bir ba ka ülkeye gelemiz. Bir gün Avrupa'ya gitmeyi istiyor ama memleketi burası."

Anne Marie bunu anlayı la kar ılıyordu.

"Annemin onun yanında çalı mam konusunda bu kadar kararlı oldu unu hiç fark etmemi tim."

Anne Marie, Pamela'nın ya adı ı hayal kırıklı mını talı-

min edebiliyordu. Robert'le evlili i, sık sık yurtdı na çıkmasını gerektiren bir görevi kabul edince yıkılmaya ba lamı tı. Pamela yeni görevini bunları göze alarak kabul etmi , Robert ise kendi kariyeriyle ilgilenirken çocuklarını sevmi , onların ihtiyaçlarıyla ilgilenmi ti. Elbette Pamela da çocuklarını seviyordu ama onlar için neyin iyi oldu uyla ilgili kendi görüşleri vardı. Onların bu görüş ü kabul edip etmedi i ise onun gözünde önemsizdi.

Anne Marie olabildi ince kibar bir dille, "Annenin onun dü tü ü hatalara veya hata olarak gördü ü durumlara dü - menden korktu unu tahmin ediyorum," dedi. Robert'le Pamela'nın evliliklerinin bir hata oldu unu iddia etmeyi istemiyor, ama geçmi te ya ananlara bakınca öyle oldu unu görüyordu.

"Bana ba ırmaya ba ladı, hayatımın sonuna kadar bundan pi manlık duyacağımı söyledi."

Pamela'nın asabi tavırlı oldu unu herkes biliyordu. "Ona Brandon'la beni dünyaya getirmekten pi manlık duyup duymadığımı sordum." Melissa sertçe yutkundu. "Yeniden aynı duruma dü se ikimizden birini do urmayacağımı; çünkü hayatımız boyunca ona hayal kırıklı ı ya atmaktan ba ka bir şey yapmadığımızı söyledi."

"Ciddi oldu una inanmıyorum. Böyle bir imada bulunmu *olamaz*. " Pamela tarafından sarf edilen bu gaddarca sözleri duyunca Anne Marie'nin a zı açık kaldı.

Melissa buruk bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Daha sonra bana e-posta gönderip özür diledi, yine de dü ünün bir par-

çası olmayı hâlâ istemiyor.

Dü ün mü? Melissa'yla Michael dü ün mü yapacaktı?
Melissa çekinerek, "Dü ünümüze gelecek misin?" diye sordu.

"Elbette! Gelmez olur muyum?"

Melissa gülümsedi, Anne Marie üvey kızının gözlerinin ya ardı nı gördü. "Buna hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum," dedi.

"Neye? Annenin sözlerine mi?"

"Hayır, senden tavsiye ve yardım istememe. Bir yıl önce, hatta üç ay önce bile böyle bir ey yapmazdım. Galiba senden nefret etti imi dü ünüyordum."

"Bunların hepsini unutam, olur mu?"

"Annemle babamın bo anmasından hep seni sorumlu tuttum, ama suçsuz oldu unu biliyorum. Brandon'la senin hakkında uzun uzun konu tuk, bana olayları anlamam için yardımcı oldu. nsan bazen duygularını alı kanlık haline getirebiliyor." Durup gözlerini sildi. "Ama alı kanlıklar de i tirilebilir."

Bir anlık sessizlik oldu, Anne Marie de a lamak üzeri' oldu unu fark etti. Acı dolu geçmi i bir kenara bırakıp en sonunda, "Dü ün için sana yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Gerçekten yardım eder misin?"

"Sordu uma göre ederim, de il mi?"

"Evet, evet, ama bunu hiç beklemiyordum. Vaktinin ol madi ini sanıyordum."

"Senin için vakit bulurum." Anne Marie, Melissa'ya yardım etmeyi *istiyordu*. Bu ihtimal ona umut a ılıyor, onunla gurur duyabilme fırsatını tanıyordu. Üvey kızıyla arasındaki yakla ık on üç yıllık ili ki tatsızlıklarla geçmi ti. Ama imdi tam olarak anlamadı ı sebeplerden dolayı her ey de i meye ba lamı tı.

"Sana söylemeyecektim, ama..."

"Neyi söylemeyecektin?" Melissa merakla ona baktı.

"Örgü kursuna gidiyorum, geçenlerde de bebek battaniyesi örmek için ip aldım."

Melissa kocaman gülümsedi. "Ben ve bebe im için mi?"

"Anneanne olaca ım, unuttun mu?"

Melissa ba ını salladı, yanaklarından a a ı gözya ları sel gibi aktı. "Bana yaptıkların için sana ne kadar te ekkür etsem az." Anne Marie'nin elini tutup sıktı. "Sa ol, Anne Marie," diye fısıldadı.

Anne Marie yarısını yedi i sandviçini kenara koydu.

Bo azını temizledikten sonra, " pi Ellen seçti," dedi. "Sarı, pembe, açık mavi ve eflatundan olu an rengârenk bir yumak aldık." Anne Marie ba lamak için sabırsızlanıyordu. Dolores için ördü ü diz battaniyesini bitirir bitirmez, Melissa'yla Michael'in çocu u, dolayısıyla da üvey torunu için battaniye örmeye geçecekti.

"O battaniyenin de erini bilece im. Lütfen benim adıma Ellen'a te ekkür et. Umarım kısa zamanda onunla tanı ırım." Melissa konu urken yüzünü bir peçeteyle sildi.

Kanlanan gözlerinin haricinde her zamanki gibi güzel görü-

nüyordu.

Anne Marie, "Bir eyler ayarlarız," dedi. " imdi söyle bakalım, Michael'la bir gün belirlediniz mi?"

"Temmuz'un yirmi be i diye konu tuk."

Neredeyse nisanın ortası gelmi ti. Özellikle de gelecek ay Melissa'yla Michael üniversiteden mezun olacakları için çok vakitleri yoktu.

"Okula geri döndüm dedin, peki ya kaçırdı ın dersler? Onları telefi ettin mi?"

Melissa gülererek, "Evet, anne," dedi.

Anne Marie kendini bir ebeveyn gibi hissediyordu ya da Melissa öyle hissetmesini *sa hıyordu*. Melissa'nın üvey annesiydi. Bunun ona ya attı ı duyguyu çok seviyordu.

Robert yanlarında olsa onlarla gurur duyardı. kisinin hep böyle olmasını istemi ti. O öteki dünyaya göçene kadar bunun gerçeikle memesi ne kadar da üzücüydü! Ama Anne Marie, Robert'in bir ekilde bunu bildi ini ve sevindi ini hissediyordu.

"Baban mezun oldu unu görmeyi çok isterdi."

"Ke ke görebilseydi."

" imdi dü ünü konu alım."

Melissa iç çekti. "Çok zor olacak. e nereden ba layaca ımızı bile bilmiyoruz. Michael'm annesi önce bir tarih belirlememizi ve bir rahip bulmamızı söyledi ama benim ta nıdı ım rahip yok."

"Benim var."

"Gerçekten mi?"

"Yani tanıyorum sayılır. Fransız Kafesi'nde çalı an Alix Turner bir rahiple evli. Senin için numarasını almamı ister misin?"

Melissa ba ımı salladı. "Çok iyi olur."

Anne Marie, "Peki ya gelinli in?" diye sordu.

Melissa bir kez daha derin derin iç çekti. "Onu da henüz dü ünmedim."

"Ben sorup soru tururum. Bir arkada ımın buti i var. Elinde sana göre bir ey yoksa bizi tanıdı ı birine yönlendirir. Sonra da yemek mönülerine ve dü ün pastalarına bakmak için Alix'le haberle irim, birlikte Fransız Kafesi'ne gideriz."

"Tüm bunlara ayıracak vaktin oldu undan emin misin?"

Anne Marie, "Daha önce de dedi im gibi, senin için vakit bulurum," dedi. "Ellen da bize yardım eder. Hem bu sayede anneannesinin durumunu bir süreli ine unutmı olur."

Melissa gülümseyerek, "Te ekkürler," diye fısıldadı. Anne Marie birinin öz annesi olamayabilece ini biliyordu ama o bir üvey anneydi ve Melissa'nın bebe ine de layı ıyla anneannelik edecekti.

Melissa'dan iki ey ö renmi ti; ömür boyu süren alı - kanlıklar *de i tirilebilir* ve insan ailesiyle en beklenmedik anlarda kucakla abilirirdi.

26

Barbie sinemadaki bilet gi esine varınca o ak am da Tessa'nın görevli oldu unu görüp sevindi. Sıra ona gelir gelmez Tessa'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Mark Dayım sana bilet bıraktı."

Barbie tereddüt etti. "Bana bilet mi aldı?" imdiye kadar dört kez havuzda yeti kinlerin seansında bulmuşlardı, o kadar. Havuzdaki ilk günlerinde öpümü olsalar da bir daha aynı eylemi ya amamışlardı. Bunun sebebi isteksiz olmaları değil, en azından Barbie kendi adına bunu çok açık bir şekilde söyleyebilirdi. Ama durumlar elvermemi , ilk günkü özel ortamı yeniden yakalayamamışlar, Barbie de bir sonraki seansa havuza girecek olan çocuklara yakalanmayı istemişti.

Tessa durumu açıklı a kavu turması gerekiyormu çasına, "**Çıkıyorsunuz,** " dedi.

"Ne olur bana yine korku filmi olmadı ını söyle."

"Hayır, hayır, korku filmi de il. Mahkemede geçen bir drama. Bol bol diyalog var. Çekinmene gerek yok."

Ama Barbie **korkuyordu.** Mark'a â ık olmu , abayı fena yakmı tı. Onu korkutan tekerlekli sandalye de il, üzerinde oturan adamdı. li kileri kolay olmayacaktı, onunla birlikte geçirilecek gelece e dair dü ünceler göz korkutucuydu. Yine de Barbie'nin ona olan ilgisinin gücü üphelerine baskın geliyordu.

Mark yava ça hayatına girmesine müsaade ediyor, bu da onu heyecanlandırıyordu. Her zamanki gibi patlamı mısırla kola alıp salona girdi.

Mark'ın yanındaki koltu a geçerken, "Selam," dedi.

"Selam." Mark ona bakmadı.

"Bilet için te ekkürler."

"Rica ederim."

Barbie patlamı mısır paketini ona do ru uzattı, Mark bir avuç dolusu patlamı mısır aldı. "Tessa'mn dedi i gibi artık çıkıyoruz."

"Bu tür saçmalıklar için biraz ya lı de il miyiz?" Barbie, "Hiç de bile," dedi. "Annemin erkek arkada ı var, **onlar da** çıkıyorlar."

"Lisedeymi iz gibi konu uyorsun."

"Sana da öyle gelmiyor mu? Ben kısmen öyle oldu unu hissediyorum." O ça ın güzel eylerini yeniden ya ıyordu.

Sabahları mutlulukla uyanıyordu. Dükkânına giderken dü-
üncelerinde hep Mark oluyordu, ö len olup spor salonuna
giderken de onu dü üniyordu. Mark ondan telefon numara-
sını istememi ti ama istese seve seve verirdi. Yata ında uza-
nıp tıpkı lisedeki erkek arkada ıyla ve sonra da Gary'yle
konu tu u gibi onunla telefonda konu mak cennetin mutlu-
lu unu tattırırdı.

Mark, "Evet, bana da lisedeymi iz gibi geliyor," diye
homurdandı. "O yılların tüm aptallıkları da geri dönmü ."
"Mark!"

"Ben romantik biri de ilim."

"Hadi canım!" diyen Barbie a ırmı gibi yaptı. "Söy-
lemesen anlamazdım."

Mark aksi bir sesle, "Sana kar ı dürüst olaca ım," dedi.
"Bunun uzun sürmesini beklemiyorum."

Barbie, "Aynı zamanda çok da iyimsermi sin," diyerek
ona takıldı.

Mark hâlâ ona bakmıyordu. "Bu ili kiden ne umdu unu
bilmiyorum çünkü sana verecek çok eyim yok."

"Keser misin unu?" Bu küçük konu masını önceden
hazırlamı gibiydi.

"Bırak da lafımı tamamlayayım."

"Peki, ne söyleyeceksen söyle, sonra da ben konu aca-
ım." Patlamı mısır paketini tekrar uzattı.

Mark pakete baktı. "Ondan çok fazla yiyemem."
"Neden?" Daha önce *yemi ti*, demek ki alerjisi falan yoktu.

"Hayatımda birçok kısıtlama var, Barbie. Canımın iste-

di i her eyi yiyemem mesela."

"Zaten ço umuz istedi imiz her eyi yiyemiyoruz. Bi-
liyor musun? Aslında herkesin hayatında bazı kısıtlamalar
var. Seninkiler herkesten biraz daha belirgin o kadar. Ben de
aynı durumdayım ve kendimi kontrol altında tutmak için
elimden geleni yapıyorum."

"Dur tahmin edeyim." aretparma ım duda ına bastırdı.
"Öncelikle çok asabi bir tavrın var."

Barbie buna kahkahalarla güldü. "Ne kadar da nazik-
sin!"

Mark, "Aslında bu ili kinin kaderinin ayrılık oldu unu
söylemeye çalı yorum," diyerek söylerine devam etti. "Be-
nimle flört etmek belli ki sana duygusal olarak iyi geliyor,
benim açımdan da bu bir sorun de il. Bu güzel de i imden
beri kendimi uzun zamandır hissetmedi im kadar iyi hisse-
diyorum. Ama aptal de ilim. Senin gibi bir kadın istedi i er-
kekle birlikte olabilir."

"Mark, ben... "

"Kaba olmak de il amacım. Ama..

"Neden ki? Tanı tı ımızdan beri öyle davranıyorsun."
Mark sırttı. "Haklısın. Ama izin ver sözlerimi tamam-
layayım, olur mu?"

Barbie ba ıyla ona i aret verdi. "Buyur."

"Ben olayı nasıl algıladı ımı açıklayayım. Anlamadı ım
bazı sebeplerden dolayı beni çekici buluyorsun."

"Bu tek taraflı bir his mi?" Barbie'nin kendini kötü his-

setmemesi için bunu öğrenmesi gerekiyordu. "Soruma cevap ver, söz, bir daha lafını bölmeyeceğim."

Mark kollarını havaya kaldırdı. "Sorduğun sorunun cevabını zaten biliyorsun. Seni her gördüğümde içim bir tuhaf oluyor."

Barbie'e patlamış mısır paketini tutmaya devam ederken ellerini birleştirdi. "Gerçekten mi?"

"Barbie, ne olur, konu mayı daha da zorla tırma." Tamam, özür dilerim." Kalbi sevinçle göğsünde zıplıyordu. **Bilmediğim bazı** sebeplerden dolayı kendini benim yanımda güvende hissediyorsun. Beni bir tehdit olarak görmüyorsun. Evliliğininde neler olduğunu bilmiyorum, açıklığı bilmeyi de istemiyorum. O zamanlarda ve daha sonrasında ne olmuş seni korkutmuş. İmdi de tekerlekli sandalyedeki bir adamın sana uygun olduğunu düşünüyorsun. Benim açımdan sorun yok. Aslında seni bir **türlü** unutamıyorum, sana olan duygularıma karşı koymaya çalışmaktan yorulduğunu hissediyorum."

Bu arada bilgin olsun, çok güzel bir evlilik hayatım vardı. Barbie bu konu manının nereye varacağını bilmiyordu. Bence benimle bir ilişkiyi amaç için bahaneler arıyorsun."

Mark, Beni dinlemiyorsun," dedi, yavaşça nefes verdi.

Sen de az önce dediklerimi duymazdan geliyorsun."

Mark yan yana oturduklarından beri ilk kez ona baktı. Anında gözlerindeki sert bakışları yumuşadı. "Tamam. İmdi senin istediğin gibi olmasından yanayım."

"İmdi mi?" Barbie bunun ne anlamı geldiğini bilmiyordu. "Biraz daha açık konuşur musun?"

Mark yüksek sesle iç çektii. "Her eyi akı na bırakalım, Gitmek istersen, git. Rica ederim uzatma. Bana bir iyilik yap ve sadece git, olur mu?"

Barbie'nin bir süreli ine bunları dü ünmesi gerekli. "Peki ya sen?"

"Ben gitmek istersen de, tıpkı senin kararma saygı duymayı dü ündü üm gibi senin de benim karanma saygı tlıymanı isterim."

Bu kula a adil bir yakla ım gibi geliyordu. Yine de ayrılıklarını planlamaları Barbie'yi rahatsız ediyordu. "Önümüzdeki günleri ya ayıp görsek olmaz mı?"

Mark ona cevap vermedi.

Barbie, "Her bulu mamızın tadını çıkarsak?" dedi, sonra e ilip Mark'ın kula ını öptü, dilinin ucunu pürüzsüz kenarlarında gezdirdi, kulakmemesini dudaklarında hissetti. "Ik öpümenin keyfini sonuna kadar ya asak?"

Mark tutkuyla bo ukla an sesiyle, "Olur," dedi. "Daha önce de dedi im gibi, içimi bir tuhaf ediyorsun."

Salondaki ı ıklar karartıldı, fragmanlar ba ladı. Barbie patlamı mısırını ve kolasını yere, ayaklarının yanına bıraktı. Mark eline uzanıp parmaklarını birbirine kenetleyince a ırdı, mutlu oldu. Ona do ru yakla tı, film ba ladıktan birkaç dakika sonra ba ını omzuna yasladı.

Mark hafifçe güldü. "Dedi im gibi lise zamanları geri geldi."

"Hiç umurumda de il."

Mark cevap olarak ellerini dudaklarına götürdü, Barbie'nin elinin üstünü öptü. Barbie içinin erdi ini hissetti.

Filmin sonunda salondan çıkarlarken Barbie, Mark'ın tekerlekli sandalyesinin yanında yürüdü. Çten içe Mark'm onu kahve içmeye davet etmesini istedi. Film bitmi olabilirdi ama bu, ak amlarının da sona erdi i anlamına gelmiyordu. Mark sesini çıkarmayınca Barbie sordu.

"Bu ak am olmaz," diyen Mark, ona bir bahane sunmadı.

"O zaman ba ka ak am." Barbie üzüntüsünü gizlemek için elinden geleni yaptı.

"Olabilir."

"Beni arar mısın?"

"Ne zaman?" Bu soru Mark'ın ho una gitmemi gibiydi.

"Bu ak am uyumadan önce."

Mark ka larını çattı. "Barbie."

"Çok zor bir ey istemedim. Aramazsan da dert de il. Sadece... sadece beni neden aramadı ını dü ünüp tüm gece uykusuz kalırım o kadar."

"Tıpkı lisedeki gibi."

"Evet." Bunu inkâr edecek de ildi.

Mark, Barbie'nin tam olarak duyamadı ı bir eyler söyledi, ama sesindeki hırçın havayı sezen Barbie bilmemesinin daha iyi olaca ına karar verdi. Mark, "Bana telefon numaranı ver," diye söylendi.

"Te ekkürler." Barbie çantasındaki not deffteriyle kalemine uzandı, ev numarasını yazdı ve sayfayı koparıp Mark'a verdi.

Mark kâ ıdı buru turup gömle inin cebine tıktı. "Seni öpmem için burada oyalanıyorsan, bo a umutlanma. Uluorta kimseyle öpü mem ben."

Barbie havuzda ve sonra da sinemada onu öptü ünü söylemek istemedi. "O zaman daha uygun bir yere gitmeyi ister misin?"

Mark ba mı iki yana salladı. "Bir dahaki sefere."

"Peki." Barbie filminden önceki kısa konu malarından Mark'm da en az onun kadar korktu unu ö renmi ti. Kendini ona kaptırmayı *istemiyordu*. Onu kendinden uzak tutmaya çalı mı ama becerememi ti. Evet, onu arzuluyor ama ona ba lanma riskini göze alamıyordu. imdiye kadar onunla bir birliktelik ya amayı kabul etmi se de Barbie'nin ona daha fazla yakla masına henüz izin vermemi ti. Barbie, Mark'ın kalbinin ba nda silahlı bir muhafızın nöbet tuttu unu göz- lerinin önünde canlandırabiliyordu.

Birkaç saat sonra yata ına uzandı, Mark'ın telefonunu bekledi. Sonunda saat on bir olmak üzereyken telefon çaldı. "Alo, Mark."

"Alo." Sesi sabırsızlı mını yansıtıyordu. "Benden istedi in gibi seni aradım. imdi neyi ö renmek istiyorsun?" Barbie telefon görü melerinin belli bir amacı olması gerekti ini dü ünmemi ti. "Üzerinde ne var?"

"Bu oyunda ben yokum! Sırf *sana* aynı soruyu sormamı istedi in için böyle davranıyorsun."

"Benim üzerimde gri, ipek bir gecelik var."

"Kısa mı?"

"Hayır, uzun. Peki ya senin?"

Mark, "Ben söylemeyece im," dedi. "Bunun soruların ne anlamı oldu unu bilmiyorum, aptalca oyunlara da ilgi duymuyorum."

"Beni dü ünmeni istiyorum, hepsi bu kadar."

"*Hepsi* bu kadar mı?" Mark'ın buna inanmamı gibi ho-
murdandı ını duydu. "Kendini bu kadar zorlamana gerek
yok."

"Aman, ne kadar da dü üncelisin."

"Amacım öyle davranmak de ildi."

Barbie, "Mark," diye fısıldadı, adını adeta mırıldanarak
söyledi. "Gev e biraz. Birbirimizi çok az tanıyoruz. Biraz
konu up birbirimiz hakkında daha çok ey ö reniriz diye dü
ünmü tüm."

Mark on saniye boyunca hiçbir ey söylemedi ama bu
sessizlik Barbie'ye on dakika gibi geldi. Mark tekrar, "Neyi
ö renmek istiyorsun?" diye sordu.

"Mesela mesle in ne?" Sorunun cevabını zaten biliyor,
ama ondan duymayı istiyordu.

"Mimarım." Daha fazla açıklamada bulunmadı, tasarla-
dı ı binaların herhangi birinden bahsetmedi. Aynı ekilde ne-
rede çalı tı ını, hangi okullarda okudu unu söylemedi; i
hayatıyla ilgili ba ka bir ey anlatmadı. Barbie onu anlamaya
ba lıyordu. Kendisi hakkında ne kadar az ey anlatırsa, ileride
canının o kadar az yanaca ını dü ünüyordu.

Barbie konu mayı daha ki isel konulara çekip, "Benim
ikiz o ullarım var," dedi.

"Tek yumurta ikizleri mi?"

"Evet. Kocam üç yıl önce uçak kazasında vefat etti."

"Biliyorum. nterneti kullanmayı bilen tek ki i sen de ilsin.
Baban da kocan da büyük bir kozmetik irketinde ça-
lı yormu . Bana bundan hiç bahsetmedin."

"Neden bahsedecektim ki? Annemin de benim de irketle bir ba ımız yok."

"Ço u zaman güzel kokuyorsun."

Barbie, "Ço u zaman mı?" diye parladı.

"Klor sevdi im kokulardan de ildir de."

"O zaman sana dünyada beni ortak kullanılan bir havuza sokabilen tek erkek oldu unu söyleyeyim. Saçımın o a ır klorlu suda bozulmasından ölesiye korkuyorum, öyle bir ey olursa suçlusu sensin."

"O zaman gelme."

"Olmaz. Gelmeyip sana yeti meye çalı rken yüzüme suların sıçramasını kaçırayım mı? Hafta boyunca bekledi im anlardan vazgeçemem."

Mark güldü, Barbie de kalbinin önünde nöbet tutan asker in cephanesindeki silahlardan birini yere indirdi ini dü ündü.

ki saat boyunca konu tular. Birbirlerine iyi geceler demeden önce Mark telefon açmadan yarım saat yata ında dönüp durdu unu itiraf etti. Onu sırf gözüne uyku girmedi i için aradı ım söyledi. Ne zaman uyumaya çalı sa Barbie'nin onun telefonunu bekledi ini hatırlamı , en sonunda da daha fazla dayanamayaca ını anlamı tı.

Barbie per embe günü ö leden sonra oryantal kursundan çıkıp yemek yemek için annesiyle buluştu. Barbie yanına vardığında Lillie çoktan sözle tikleri lüks otelin restoranına varmış, mönüye göz gezdirmeye başlamıştı. Annesi ona dikkatle baktı.

"Çok güzel görünüyorsun! Biraz kline olacak ama resmen parlıyorsun."

"Terdendir. Oryantal insanı yoruyor."

"Hayır, baka bir şeyler daha olmalı." Lillie mönüyü kenara bıraktı. "Yoksa onu bahsettiğin adam mı?"

"Adı Mark. Evet, hazır lafı açılmıyken söyleyeyim, onunla bir süredir görüşüyoruz."

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Barbie onu deli gibi seviyordu, bunu annesine söylemeye henüz hazır değildi. Birlikte yiyecekleri yemenin tadını kaçırmayı istemezdi; Lillie imdiye kadar durumu kabullenmişti, Barbie de öyle kalmasını isterdi.

"Buraya Mark hakkında konuşmaya gelmedim. Asıl Bay Silva ile aramızda neler olduğunu öğrenmek istiyorum." Gözleri parlayan Lillie gülümsedi. "Sana bir şey söyleyeceğim ama önce bana gülmeyeceğine söz ver." "Gülmeyeceğim."

"Geçen hafta iki kez bowlinge gittik."

"Bowling?"

"Çok iyi oynuyorum."

Barbie, "Annem bowlingci olmuş. Hemen Jerry Springer'i arayayım," diyerek takıldı.

Lillie, "Aa, yapma," dedi, yüzü kızardı.

"Sadece bowling mi oynadınız?"

"Neyse ki hayır. Birlikte uzun yürüyü lere çıktık, Seattle Sanat Müzesi'ne gittik, Çin yemekleri kursuna yazıldık." "Ben aslında seni öpüp öpmemi ini sormak istemi tim." Lillie bakı larını yere çevirdi. "Evet. Altı mı lı ya larımızı geçmi olabiliriz ama henüz ölmedik."

"Elbette." Do rusu annesi son yıllarda gözüne hiç bu kadar zinde görünmemi ti. "Bence birbirinizi bulmu olmanız çok güzel!"

"Peki, seninle Mark'tan ne haber?"

Anlatacak çok ey yoktu. "Son üç gecedir telefonda konu uyoruz." Mark normalde telefonda muhabbet etmeyi sevmedi ini söylemi ti. Yine de her defasında iki saat kadar konu uyorlardı. Mark yava yava ona açılıyor, tıpkı onun gibi kendini sorulara ve cevaplara kaptırıyordu.

Barbie o gün yemekten döndükten sonra dükkâna büyük bir buketin gönderildi ini gördü. "Bunu kim göndermi ?" diye sordu.

Elemanlarından biri, "Bilmiyorum, üzerinde adınız yazıyor," diye seslendi.

Barbie heyecanla buketin üstündeki küçük zarfı eline alıp içindeki kartı çıkardı. Mark adını yazmı , altına da küçük bir not dü mü tü. ***Bu kez çiçekler gerçekten benden.***

Büyük gün en sonunda gelmi ti. Dolores Faik önce hastanede sonra da bakımevinde kaldı ı yakla ık bir aylık sürenin sonunda evine dönüyordu. Doktorlarına göre yapılan kalp ameliyatı ba arılı geçmi ti ve Dolores sa lıklı bir ekilde daha uzun yıllar görecekti.

Anne Marie de ya lı kadının durumunun iyiye gitti ini fark etmi ti. Her geçen gün Dolores'in gücü yerine geliyor, morali düzeliyordu. O da tıpkı Ellen'm ona kavu mayı istedi i gibi evine dönmeye can atıyordu.

Per embe sabahı kahvaltı yaparlarken Ellen durmadan anneannesinin yanma dönece inden bahsetti. Okuldan eve gelir gelmez çantasını toplamaya üst kata ko tu. Anne Marie küçük kızın Baxter'a yakın zamanda ziyaretine gelece ini söyledi ini duydu. Sonra da Baxter'a ö retti i hareketleri, yerde yuvarlanmayı ve tenis topuyla saklambaç oynamayı birkaç kez tekrarlattı. Gayet ciddi bir sesle, "Bunları unutma, tamam mı?" dedi.

Anne Marie küçük kızı arabasıyla eski mahallesine götürdü. "Anneannenin çok hasta oldu unu biliyorsun, Ellen."

Ellen, "Biliyorum, onu üzmeyece im," diye söz verdi.

Anne Marie yolcu koltu unda oturan, kuca ındaki kö-

pe i seven küçük kıza baktı. "Ne zaman istersen Baxter'i görmeye gelebilirsin."

"Seni de görmeye gelebilir miyim?"

"Elbette."

"Benim yemek arkada ım olmaya devam edecek misin?"

Ellen Dolores'in taburcu oldu unu ö rendi inden beri aynı soruyu en az on kez sormu tu. Anne Marie tekrar, "Elbette," dedi.

"Çok güzel." Hemen ardından Ellen çok önemli bir eyi unutmı gibi tek nefeste, "Peki, Lillie'yi, Barbie'yi, Bayan Beaumont'u? Lydia, Margaret, Susannah ve Theresa'yı? Onları da görmeye gelebilir miyim?" diye sordu.

"Olur, bir eyler ayarlarız." Arkada ları ve kom uları Ellen'm anneannesinin yanına döndü ünü henüz bilmiyorlardı. Haberi alır almaz Ellen'a ve Dolores'e iyi dileklerini göndereceklerdi.

Ellen, "Her gün örgü örmeye devam edece im," dedi. Artık tıpkı Anne Marie'ninki gibi bir örgü çantası vardı. Küçük ya ta olmasına ra men yetenekli bir örgücü oldu unu kanıtlamı tı.

Anne Marie, "Ben de," dedi. Diz battaniyesini tamam- lamı , son ziyaretinde Dolores'e vermi ti; aynı ekilde Melissa'nın bebek battaniyesini de bitirmi ti. İmdi de Ellen'a bir kazak örmeyi dü ünüyordu, hatta bunun için geçenlerde basit bir model seçmi ti. p tercihini Ellen'a bırakmı , küçük kız da açık gül rengi bir yumak almı tı. O da u sıralar bir çift parmaksız eldiven üzerinde çalı ıyordu. Anne Marie'ye kazak örmeyi istiyordu ama Lydia önce Baxter'a bir tane örmesini, daha sonra büyük bir modele geçmesini tavsiye etmi ti. Ellen da ona tavsiyesine uyaca ını söylemi ti.

Dolores'in ya adı ı mahalleye yakla ırken, Anne Marie çevreyi daha yakından inceledi. Etrafta ço u bakımsız eski evler vardı. Anne Marie buranın Ellen ve hatta Dolores için güvenli bir yer olup olmadığını merak etmekten kendini ala- madı.

Bayan Falk'un evini görmeyeli haftalar olmu tu; İmdi daha dikkatli bakınca ev gözüne daha yıkık dökük, daha eski geldi. Ön taraftaki verandanın bir tarafı yere daha yakındı, bu da temelin dayanıklılı ını yitirdi ini i aret ediyordu. Çatının bir kısmı mu ambayla kaplıydı. Anne Marie bunu daha önce fark etmemi ti. Bahçenin adam akıllı elden geçirilmesi gerekiyordu, çiçeklerin altından yabancı otlar fı kırmı tı, bah- çede ayakta kalmaya çalı an gül a acının köklerini uzayan çimler kapatmı tı. Ellen'ı burada bırakmak kalbini sızlatı- yordu. Ama burası onun yuvasıydı.

"Anneannenle konu tuktan sonra alı veri po etlerini ta ımam için bana yardım eder misin?" Anne Marie'yle Ellen, buraya gelmeden önce gerekli birkaç ey almı tı. Anne Marie,

Dolores'in kısa süre içinde alı veri e çıkabilece ini sanmıyordu.

Ellen, "Evet," dedi. Çoktan Baxter'ı arabanın arka koltu una koymu , emniyet kemerini açtı.

Anne Marie gülümseyerek Ellen'in arabadan dı arı fır layı mını ve ko arak bahçenin kar ı tarafına geçi ini izledi. Küçük kız kapıyı hızlıca açıp içeri girdi. Anne Marie eve girdi inde Ellen'in anneannesine sarıldı mını, ikisinin de a lamak üzere oldu unu gördü. Bir anlı mına kendini yabancı gibi hissetti.

Dolores Faik ba mını kaldırıp Anne Marie'ye baktı. "Torunuma baktı mın için sana ne kadar te ekkür etsem az." Anne Marie, "Yardımcı olabildi ime sevindim," dedi. Anneannesine tutunan Ellen, "Anne Marie yemek arkada mın olmaya devam edecek," dedi. "Baxter'ı da istedi im zaman görebilece imi söyledi. Birlikte tohum ektik, bana örgü örmeyi ö retti. Her gün ev ödevlerimi bitirip yeme imi de yedikten sonra örgü örüyorum."

Dolores, Ellen'ın örgü hikâyesini en az on kez dinlemi ti. Küçük kız bugün kıpır kıpırdı.

Anneannesinin yanından ayrılan Ellen koridora ko tu. "Odamı görmek istiyorum!"

Anne Marie, "Evimde onun için yatak yoktu," diye açıkladı. "Ak amları çekyatta uyudu." imdi dü ününce Ellen için yatak almadı mına üzüldü ama o zamanlar buna gerek olca mını tahmin edememi ti. Küçük kızın onunla koca bir ay boyunca kalaca mını nereden bilebilirdi ki?

Yorgun dü tü ü belli olan Dolores tekli koltu a çöktü.

"Yaptı ın her ey için sana çok minnettarım."

"Ellen'ı özleyece im." Evi küçük de olsa onun yoklu-
unda bombo olacaktı.

Ellen ko arak oturma odasına geri döndü. " imdi elbi-
selerimi getirelim mi?"

Anne Marie, "Olur," dedi. Bir anlı ına Ellen'ın çanta-
larını ve alı veri po etlerini unutmu tu. Dolores'e, " lk bir-
kaç gün ihtiyacınız olur diye bir eyler aldık," dedi. "Kendini
dı arıya çıkmaya hazır hissedene kadar yeterli olacaktır."
Dolores a layacakmı gibi oldu. "Tanrı seni korusun." Anne
Marie, Dolores'in sözlerinin kar ısında mahcup oldu. Ellen'ı
alıp arabasına döndü. Arka koltu a uzanan Baxter
hareketlilikten uzak kaldı ına üzölmü gibiydi.

Ellen burnunu arabanın camına yaslayıp, "Baxter'ı yü-
rüyü e çıkarabilir miyim?" diye sordu.

"Önce bana yardım et, sonra gezdirirsin. Ama tasmaını
sıkıca tut, tamam mı?"

"Tamam."

Ellen'ın çantalarını aldılar, alı veri po etlerini yere indirip
her eyi eve ta ıdılar. Anne Marie sütü, meyve sularını,
sebzeleri, mısır gevre ini, peyniri ve ekmekleri po etlerden
çıkardı; Dolores'in rahatça bulup alabilece i yerlere koydu.

Ellen köpekle geri dönünce Anne Marie, Dolores'e,

"Sizler için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Saol. Her şeyi fazlasıyla yaptın."

Gitmeyi istemeyen Anne Marie gönülsüzce kapıya yöneldi. "Ellen, ev ödevlerini yap, tamam mı?"

"Tamam, yaparım."

Anne Marie, "Görümek üzere," dedi, bo azındaki yumruyu yutkunmaya çalıştı.

"Görürüz." Ellen, Baxter'a sarıldı, sonra da ince kollarını Anne Marie'nin etrafına sarmak için oturma odasının karısına kötu, ona sıkıca tutundu. Hüngür hüngür a lamaya başlayan küçük kızın omuzları sarsıldı.

Anne Marie yere eğilip, "Hey, burası senin evin, unuttun mu?" dedi. "Bak, anneannenin yanına döndün. Buna sevinmedin mi?"

"Evet," diyen Ellen burnunu çekti. "Ama seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim, ama sık sık görüşeceğiz iz."

"Söz mü?"

"Söz. Hem ben sözlerimi hep tutarım. Bunu biliyorsun, değil mi?" Ellen'ın sırtını nazikçe ok adını, küçük kız başını salladı. "Aslında, yarın u rayıp her şeyin yolunda olup olmadığını bakabilirim." Dolores'e bakıp, "Tabii, anneannen için de uygun olursa," dedi.

Dolores, "Elbette, gelebilirsin," dedi.

Anne Marie birkaç dakika sonra yanlarından ayrıldı. Bakımsız küçük evden arabasıyla uzaklaşırken, kendini büyük bir kayıp yaşamı gibi hissetti. Bir anlığına geri dönmeyi istedi. Ama dönerse ne diyebilirdi ki? Ellen'ın yeri anneanne-

sinin yanıydı. Dolores torununu çok seviyordu. *Anne Marie de onunla aynı duyguları payla ıyordu.* Aklında çakan im eklerle bunun farkına vardı.

imdi efkat, ilgi ve sorumluluk hissi olarak gördü ü ve ko ulsuz benimsedi i tüm duyguların tek bir noktada kesi - ti ini, *sevgiye* büründü ünü çok iyi anlıyordu.

O küçük kızı seviyor ve ömrü yetti ince hayatının bir parçası olmayı istiyordu.

"Ee, Baxter," dedi, yüksek sesle iç çekti. "Geriye ikimiz kaldık."

Arka koltukta oturan köpe i birkaç kez etrafında dolandı, sonra da oldu u yere uzanıp kıvrıldı. Anne Marie moralinin bozuk oldu unu dü ündü.

Sessiz evine varınca odadan odaya gezindi, huzursuzlandı ım hissetti. Bu durumdan hiç memnun de ildi. Burada geçici bir süreli ine ya ayaca ını dü ünmü tü. Robert'in yanından ayrıldı ında bu daire bo tu, kocasıyla arasındaki sorunları çözmeye çalı ırken burada ya amasının uygun olacağına karar vermi ti. Artık Baxter ve kendisi için do ru düzgün bir ev bulmasının vakti gelmi ti. Ellen'ın mahallesinde onarımdan geçirip sonra da iyi bir fiyata satabilece i bir ev arayacaktı.

Sandviç yapmak için mutfa a giderken aniden durdu, kendisi hakkında yeni bir ey fark etti. Bir ay önceki haline kıyasla çok de i mi ti. Yava yava dileklerini gerçe e dönü türebilen bir kadına dönü mü tü. Hayatına devam etmeye hazır bir kadın olmu tu. Ellen'm ona arma anı buydu. Anne Marie'nin gözlerini hayatında ke fedebilece i yeni yollara,

Debbie Macomber

hâlâ gerçekte eabilecek yeni ihtimallere açmı tı.

Yata ına girmeye hazırlanırken koridorda durup Ellen'm odasına baktı. Yata ı yeniden kanepeli oldu; Baxter küçük kızın dönmesini bekliyormu çasma minderin üzerine uzanmı , uykuya dalmı tı.

Oda temiz ve düzgündü. Geriye Ellen'ı hatırlatan hiçbir ey kalmadıysa da onun varlı mını hissediyordu. Birçok gece burada durmuştu , Ellen'm uyuyuşunu izlemi ti. Alı tıkları düzen artık sona ermişti. Ama üzülmemeliydi. Ellen istendi i, varlı mına ihtiyaç duyuldu u yerde, onu seven anneannesinin yanındaydı.

" yi uykular, tatlım," diye fısıldadı. Sonra odasına kitap okumaya gitti ve bir süre sonra ı kları kapattı.

Lillie dü ünün ba lamasını bekleyen bir gelin kadar gergindi. Hector gelip onu alacak, ak am yeme i için evine götürecekti. Birkaç kez buluşmaları vardı ama bu seferki farklıydı.

Hector onu *evine* davet etmişti.

Lillie kendini testi geçmi gibi hissediyor, Hector'un onu evine davet ederek ona güvendiğini ve hayatının bir kısmını daha ona açmayı istediğini gösteriyordu.

Zil çalınca Lillie elini kalbinin üzerine koydu, gidip kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı. Hector her zamanki gibi dakikti.

Hector başını hafifçe öne eğip, "Yeni akamlar, Lillie," dedi. "Umarım iyi bir gün geçirmi sindir."

"Hayır. Yani, evet, güzel bir gün geçiriyorum." İlk yanıtını açıklamak yerine gri ve mavi tonlu, karmir yeşilini ve çantasını eline aldı.

Zenginliğin ve lüks evinin gözler önünde olduğu dü ünürken ve onu içeri davet edip etmeme tereddütünü yarken canı sıkıldı. Ama Hector ona gitmeye hazır olup olmadığını sorunca rahatladı.

Lillie kapıyı kilitleyip alarmı açtıktan sonra, Hector onu evin önüne park ettiği arabasına götürdü. Lillie'ye elini edip

kapısını açarken sergiledi i centilmen tavırlar kusursuzdu. Nezaketi ba kalarına olan derin saygısından, samimi kibarlı ından geliyordu; Lillie bunu gönülden biliyordu. Bu, çecilik kadar yüzeysel bir ey de ildi. Saygı göstergesiydi.

Hector sürücü tarafına geçince, "Umarım acıkmı sındır," dedi.

Lillie açlı mını hissedemeyecek kadar gergindi. "Bugünü sabırsızlıkla bekliyordum," dedi.

Hector siyah gözlerindeki yo un bakı larla ona baktı. "Ben de."

Lillie'nin karnına a rırlar girdi. Tanı tıkları ilk andan beri Hector üzerinde e i benzeri olmayan bir etki yaratmı tı. Lillie onunla birlikteyken daha önce hiç hissetmedi i eyler hissediyordu. David onunla duygularını hiç böylesine pay la mamı ; imdiki kadın dergilerinin terimiyle "duygusal olarak eri ilmez" bir yerde durmu tu. Ya adı ı kaçamak ilikiler de bunun bir parçasıydı elbette. Lillie ancak kocasının ölümünün ardından yıllar boyunca ne kadar içe kapanık birine dönü tü ünü fark etmi ti. David'in ilikilerini görme/ den gelmenin, bir e ve sevgili olarak eksikliklerine gö/ yummanın bir bedeli vardı. Ama Lillie dü ündü ünden de büyük bir bedel ödemi ti. Daha yeni yeni duygularını ne kadar çok bastırdı mını anlıyordu. Tıpkı duyguları gibi beklentilerini de bastırmayı ö renmi ti.

Bu sırada Hector ak am yeme inden bahsediyordu, Lillie daldı ı dü üncelerden kurtulmaya çalı tı.

"Her eyi kendin mi yaptın?" diye sordu.

"Kızım da tavsiyelerde bulundu."

Anladığı kadarıyla Hector'la kızı çok iyi anlaşıyordu. Lillie bu adamla ilgili her şey gibi bunu da çekici buluyor, David'in Barbie'yle olan ilişkisini onlarınkiyle kıyaslamaktan kendini alamıyordu. David ilk başta o lu olmamasına üzülme , ama Barbie'yi kollarına alınca her şeyi unutmuştu. Lillie'nin başka çocuk do uramayacak olmasını kabullenmiş , tüm sevgisini kızına vermişti. Stedi inde sevgi dolu, efkatli biri olabiliyordu; ki ilişkisinin bu yüzünü de Barbie'ye göstermişti. Ama Lillie onu duygusal hayatında ahlaken zayıf ve sorumsuz biri olarak görüyordu. İlerini ise son derece dürüst bir i adamı olarak yürütmüştü. Lillie bunun erkeklerin sahip oldu u söylenen ve yine okudu u dergilerde anlatılan "hayatı bölümlere ayırma" yeteneğinin sonucu olduğunu düşünüyordu.

Hector önündeki trafiği dikkatle takip ederken, "Sana evimle ilgili bir şey söylemeliyim," dedi. "Çok hoş bir mahallede yaşıyorum."

"Önemli değil."

"Senin evin çok güzel Lillie."

"Hector, bana evinden utanmışımı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, utanmıyorum."

"O zaman canını sıkma."

Aslında o da aynı şeyden rahatsızlık duymuştu. Hector'un lüks evini görünce maddi durumlarındaki farklılığı dert edeceğinden, bu yüzden de hevesinin kırılacağından korkmuş , ama yanılmıştı. Hector kolay kolay gözü korkan biri de ildi. En azından mahallesiyile ilgili konuyu açana kadar Lillie öyle

oldu unu dü ün mü tü.

Hector, " n sanlar hakkımızda konu abilirler," dedi. "Ama Rita seninle görü tü ü mü biliyor, birlikteli imizi onaylıyor."

"Benim kızım da." Lillie kızıyla ilk ba ta ya adı ı an la mazlıktan, tartı malarının ardından geçen acı dolu birkaç günden bahsetmedi.

"Ama o ulla rıma durumu henüz anlatmadım."

"Öyle mi?"

"Onlar Rita kadar anlayı lı olmayabilirler."

Lillie ona baktı. "Peki, onların fikri bir fark yaratır mı?" diye sordu.

Hector ona hemen yanıt vermedi. "Sana öyle olmaya ca mı söylemek istiyorum. Ama aslında ben de bilmiyorum. Ailem benim için çok önemli. Çocukları mın mutlu oldu umu görmeyi isteyecek kadar beni sevdiklerine inanıyorum. Ve sen de, Lillie, beni mutlu ediyorsun."

"Ah, Hector." Samimi sözleri Lillie'nin kalbine i ledi.

Kar ılık olarak, "Sen de beni mutlu ediyorsun," diye fısıldadı.

Hector elini tuttu.

Walnut Soka ı'na döner dönmez Lillie hangi evin Hector'a ait oldu unu anladı. Evin bahçesi bakımlıydı, kenarlara ekili rengârenk çiçekler göz kama tırıyordu. Hector arabasını Lillie'nin tahmin etti i evin önüne çekince Lillie ona övgüler ya dırmak istedi.

Hector arabadan inmesine yardım etti, onu beyaz renkli, iki katlı evin dı kapısına geçirdi. çeri girince Lillie'nin dik katini ilk olarak ailecek çekilmi çok sayıdaki foto raf çekti. Çerçeveler duvarları kaplamı , piyanonun üstünü renklen-

dirimi ti. Merdivenlerin yanındaki duvarda bir ba ka foto raf dizisi vardı. Lillie'nin gözü Hector'un ve rahmetli e inin birlikte çekilmi foto rafına gitti. Ellili ya larında gibi görünen Angelina, ince belli, ho bir kadındı.

Kızının ve o ullarının mezuniyet foto raflarını i aret eden Hector, "Çocuklarım," dedi. Büyük o lunun foto rafına uzandı. "Bu Manuel."

Lillie, "Avukat olan," dedi. Ba ında kep, üzerinde de cübbe olan ve gururla diplomasını ta ıyan genç adamın sert gözleri, ciddi bir bakı ı vardı. Lillie mahkeme salonunda karısına çıkanların hakkından gelece ini tahmin edebiliyordu.

Hector bir sonraki foto rafa uzanıp, "Luis," diyerek konu maya devam etti.

"Doktor olan." Lillie, Luis'in abisinin aksine uysal bir duru u oldu unu, gözlerini babasından aldı ını fark etti. "Luis sana daha çok benziyor."

Hector, "Evet," dedi. "Angelina'yla birlikte hep sa lık alanında çalı aca ını söyledik. Küçük bir çocukken bile acı çeken herkese yardım etmeye çalı ırdı."

Demek ki o lu gerçekten de babasına benziyordu. Hector bir alt sıradaki foto rafı gösterip, "Bu da Rita,"dedi.

Kızı, annesi gibi ho biriydi. Gülümsemesinde iç ısıtıcı bir hava vardı.

Lillie, "Çok güzel bir kızın var," dedi. "Sevilen bir ö - retmen oldu undan eminim."

Mutfaktan ho kokular geliyordu, Lillie birden acıktı ını hissetti. Ba ını foto raflardan uza a çevirince Hector'un en güzel tabaklarıyla masayı hazırladı ını, ortaya da küçük bir

vazo koydu unu gördü.

"Yemekte ne var?" diye sordu.

"Birazdan görürsün." Lillie'yi yemek odasına aldı.

"Yapabilece im bir ey var mı?"

"Te ekkürler. Sen benim misafirimsin."

"Ama yardım etmek *istiyorum*, Hector."

Hector tereddüde dü tüyse de sonunda teklifini kabul etti.
"stersen ekme i dilimleyebilirsin."

"Bana ne pi irdi inden hiç bahsetmedin."

Hector çekmecelerden birini açıp ekme bıça nı çıkarırken, "Klasik bir Meksika yeme i," diyerek takıldı. "Spagetti yaptım. Tarifini kızım verdi. Hatta benimle alı veri e gelip gerekli malzemeleri aldı."

Lillie, "Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu," dedi, ama onun için bunları yapması gururunu ok adı. "Cips yesek bile senin yanında oldu um için bana dünyanın en güzel yeme ini yiyormu um gibi gelirdi."

Hector gülümsedi, sonra da bir adım yakınma geldi. Kısık bir sesle, "Uzun süredir yalnızım," dedi.

Lillie de evlilik hayatının ço unu yalnız geçirmi ti. "Ben de."

Lillie bir anlı na Hector'un onu öpece ini dü ündü. İlk kez Seattle Sanat Müzesi'nde Frida Kahlo sergisine gittikleri ak am öpü mü lerd i. Gecenin sonunda Hector onu evine bırakmı , kahve teklifini reddetmi , ama onunla kapıya kadar yürümü tü. Tuhaf bir an ya arlarken sessizce öne e ilmi , öpü mü lerd i. Lillie aynı duyguları yeniden ya amak için sabırsızlanıyordu. Öpü meleri narin, hatta sade olsa da, içinde

ona müthi hisler tattırarak kadar tutku barındırıyordu.

Hector eline büyük tahta bir kaık alıp, "Daha sosu ısıtıyorum," dedi.

"Hector?" diyen Lillie, öne çıkmadan önce derin bir nefes aldı.

Adını dile getiren ekli Hector'a söyleyecek çok önemli bir şey oldu unu hissettirmişti.

"Evet."

"Bilmeni istediğim bir şey var."

"Neymiş o, Lillie?"

"Kendini hazır hissettiğinde, beni yine öpmeni bekliyor olacağım." Buna nasıl bir tepki vereceğini merak etmesini veya bundan endişe duymasını istemiyordu.

"Teekkürler." Gözleri mutlulukla parıladı. "Sözlerini aklımda tutayım en iyisi."

Lillie ekmeği bıçakla alıp Fransız ekmeğini dikkatlice dilimledi, dilimleri de güzelce servis tabağına dizdi.

Hector sosu karıtırdıktan sonra spagettiye pişirdi; hazır olunca yemeği elle boyanmış porselen tabaklara doldurdu. Ardından tabakların üzerine domates ve et suyu sosundan döktü. Buzdolabında bekleyen salata önceden karıtırılmıştı. Lillie salatayı alıp ekmeikle birlikte masaya koydu.

Hector, Rita'nın tavsiye ettiğini söylediği bir iğne kırmızı arap açtı. Sonra da centilmence Lillie'yi yerine geçirdi, karısına oturdu.

Kadeh kaldırdılar, kadehlerini toku turup yemeklerini yemeye başladılar. Lillie, Hector'un sosu çok acı yapmadığını, ama yemeğini biraz daha baharatlı sevdiğini için üzerine pul

biber döktü ünü fark etti. Bu da dü ünceli tavırlarının bir ba ka örne iydi.

İlk ba ta konu maları a ır ilerledi. Ama çok çekmeden çekingenlikleri kayboldu, laf lafı açtı. Siyasi konulardaki dü ünceleri ortaktı, sevdikleri filmlerin ve romanların bazıları aynıydı. Hector torunlarından gururla bahsetti, Lillie de kendi torunlarıyla ilgili anılarını anlattı. Yava yava araplarını içerlerken sohbet akıp gitti. Ardından Lillie, Hector'un itirazlarına ra men bula ıklara yardım etti. Ayaklarını incitti i için ayakkabılarını çıkardı, bir elbezini bula ık önlü üymü gibi beline taktı, mutfakta rahatça hareket etmeye ba ladı.

Hector 70'li yılların sakın müziklerinden açtı. Kısa süre sonra mutfakta dans etmeye, etraflarında dönmeye, kahkahalar atmaya ba ladılar. Hector onu bir kez, iki kez öptü ve öpü meleri nefes almak kadar do al bir hal aldı. Dokunu ları Lillie'de nedenini anlayamadı ı bir a lama iste i uyandırdı. Lillie, Hector'un öpü melerinin üzerindeki etkisini görmemesi için yüzünü omzuna yasladı.

Sonra mutfa ı toparlamaya ba ladılar, bu sırada da birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı.

Hector onu bir kez daha öpmek üzereyken evin arka ka pısı açıldı ve Manuel içeri girdi. Lillie onu az önce gördü ü foto raftan hatırladı "Baba, senden.. ."Aniden durdu. Müzik seslerinin arasında duyulmak için, "Baba!" diye ba ırdı.

Lillie ürküp Hector'a yakla tı. Hector e ilip tezgâhın üzerindeki müzik çaları kapattı, içeriye huzursuzluk verici bir sessizlik çöktü.

Hector do ruldu, kolunu Lillie'nin beline attı. "O lum, bu arkada ım Lillie Higgins. Lillie, o lum Manuel."

Manuel, Lillie'ye bakıp nazikçe ba ını önüne e di, sonra da babasına döndü. "Arkada ın oldu unu bilmiyordum."

Lillie sebebini bilmese de kendini suçlu hissedip, "Baban senden çok bahsetti," dedi.

"Ne garip ki senden hiç bahsetmedi." Manuel ona donuk bir bakı attı.

Hector bir elini Lillie'nin omzuna koydu, kibarca konu tu. "Müsaadenle o lumla özel olarak konu mak istiyorum," deyip Manuel'le mutfaktan çıktı.

Lillie tezgâhı silme i ini bitirdi. Bula ık bezini yıkayıp sıktı, sonra da kuruması için muslu un üzerine bıraktı, el bezinden bozma önlü ünü çıkardı. Ayakkabılarını giyip mutfakta Hector'un dönmesini bekledi.

Manuel, Lillie'ye ba ka bir ey söylemeden çıktı. Lillie de Hector'un gözlerindeki bakı tan konu malarının iyi gitmedi ini anladı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, Hector'un kollarının arasına girdi.

Hector ona sıkıca sarılıp, "Asıl ben senden özür dilerim," dedi. "O lum kabalık etti."

"Sana ne dedi?"

O lunun söylediklerini tekrarlamayı istemeyen Hector ba ını iki yana salladı. Lillie gözlerini kapattı, arabasını aldı ı serviste çalı an bir adama ilgi duydu unu söyleyince Barbie'nin verdi i ani tepkiyi hatırladı.

"Ona bu fikre alı ması için biraz zaman tanı," dedi.

"Belki de yapılacak en iyi ey budur."

Hector bu sözlerden kısa süre sonra Lillie'yi evine götürdü, yol boyunca ikisi de sessizli ini bozmadı. Eve vardıklarında Hector onu kapıya kadar geçirdi. Lillie ak am yeme için te ekkür etti, öpü tüler, Hector yanından ayrıldı. Lillie içeriye girince Hector'un bir dahaki bulu mayla ilgili bir ey söylemedi ini fark etti.

Huzursuzlandı.

Her ey bitmi ti, bundan emindi. Hector ailesine ve aile fertlerinin dü üncelerine kendi mutlulu undan daha çok önem veriyordu. Üzülse bile -ki Lillie üzüldü ünü biliyordu- onunla olan ili kisi için mücadele vermek yerine çocuklarının isteklerine uyardı.

Lillie sonraki iki gün boyunca ondan bir haber almayınca ili kilerini ikisi için de olabildi ince acısız bir ekilde sonlandırmaya karar verdi. Ona bir mektup yazdı.

Kısa bir not yazmak için kalemi eline almasına ra men, yazdıkları bitince ortaya dolu dolu üç sayfa çıktı. Yirmi dilek adlı listesini anlattı; dileklerinden birinin onurlu bir adamla tanı mak oldu unu, onu da onda buldu unu yazdı.

Son paragrafta çocuklarıyla arasındaki ili kiyi bozmak gibi bir niyetinin olmadı nı, birbirlerini bir daha görmemenin en iyisi olaca nı anlattı.

Gözlerinde ya larla mektubu postaneye bıraktı. Barbie'yle yaptı ı kısa telefon görü mesinin ardından da uzaklara gitmek için bilet aldı.

29

Anne Marie'nin ansı yaver gitmi , Woodrow Wilson İlkokulu'nun otoparkında bo bir yer bulmu tu. Yemek arkada ı programı sırasında alı tı ı düzene geri dönmü , bu seferki ziyareti için Baxter'i da yanında getirmi ti.

Önceki gün Ellen'la telefonda konu urken sekiz ya ın daki küçük kız ona sevimli arkada mını ne kadar özledi inden bahsetmi ti.

Baxter'i getirerek ona büyük bir sürpriz yapacak olan Anne Marie, çocu un yüzünün gülmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Ellen, Anne Marie'nin evindeki ya antısından anneannesinin evine sıkıntı çekmeden geçmi ti. Anne Marie aynı eyi Ellen'ın yanından ayrılmın onda yarattı ı etki için de söyleyebilmeyi çok isterdi. Küçük dairesi onun yoklu unla eskisi gibi de ildi; çok sessiz, çok bo tu. Anne Marie'nin hayatı da ona aynen böyle geliyordu. Küçük kız kalbinde çok de erli bir yer edinmi , Anne Marie de sevgiye ne kadar aç oldu unu ke fetmi ti. Sevilmeyi istedi i kadar sevmeyi de istiyordu.

Elbette Ellen'la sık sık görüşüyordu ve bundan sonra da görüşmeye devam edecekti. Cumartesi günü birlikte Wood-

land Hayvanat Bahçesi'ne gideceklerdi. Anne Marie o günün gelmesini dört gözle bekliyordu, Ellen'in da onunla aynı duyguları payla tı nı biliyor. Dolores'in de biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı, ayrıca ya lı kadın Anne Marie'nin torununa ilgi göstermesinden büyük mutluluk duyuyordu.

Ellen'in anneanesi ne yazık ki umdu u hayatı ya aya mamı tı. Kızlarının ba ına gelenlerden kendini sorumlu tutuyordu. Tüm kalbiyle torununu seviyor, onun için ya ıyordu. Dolores hastaneden taburcu olduktan sonra Anne Marie'ye Ellen'ı ancak bir yıl boyunca aradıktan sonra bulabildi ini söylemi ti. Küçük kızın Kaliforniya'daki bakımevlerinin birinde oldu unu ö rendikten sonra yakla ık bir yılını Çocuk Esirgeme Kurumu'nu ikna etmeye, torununun velayetini almaya harcamı tı. Ellen anneanesinin yanma ta ınalı üç yıl olmu , ya lı kadın ona sevgi ve güven dolu bir hayat sunmu tu.

Anne Marie tasmaından tuttu u Baxter Ta birlikte okula giderken, rehber ö retmen Helen Mayer'in tela la ona do ru geldi ini gördü.

Helen, "Buraya gelmen çok iyi oldu," dedi. "Dükkânındaki telefona bakan kadın buraya gelmek için yola çıktı nı söyledi."

"Bir sorun mu var? Ellen iyi mi?"

"Odama gidelim."

Gittikçe pani e kapılan Anne Marie, Baxter'i kuca ına alıp Helen'in pe inden gitti. Neler oldu unu bilmiyor, ama kötü bir haber almak üzere oldu unu seziyordu.

Rehber ö retmen Anne Marie odasına girene kadar bekledi,

sonra da kapıyı kapatıp a ır adımlarla masasına döndü. Yerine oturdu, gözlerini Anne Marie'ye çevirdi. Anne Marie kamına gerginlikten a rılar girerken yava yava masanın önündeki sandalyeye oturdu. Baxter'i aya ının yanına bırakıp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Dolores Falk'un dün gece öldü ü haberini aldık." Anne Marie nefesini tuttu, eliyle a zını kapattı. "Onu... Ellen mı bulmu ?"

"Ö renebildi im kadarıyla anneanesi okula gitmesi için onu uyandırmayınca geç kalmı . Kendine kahvaltı hazırlamı , anneanesinin uyumaya devam etmesinin daha iyi olaca mını dü ünümü . Okula gelirken kar ıla tı ı kom ularından biri Dolores'in durumunu sormu . Ellen da anneanesinin kendini iyi hissetmedi ini, hâlâ yattı mını söylemi . Bir süre sonra da kom uları kadının durumu kontrol etmek için kapılarını çalmı , Dolores yanıt vermeyince 911 'i aramı lar." En azından küçük kız anneanesinin cesediyle kar ıla ıp travma geçirmemi ti. Anne Marie bunun için Tanrı'ya ükretti. Ama bu durum Ellen'ın muhtemelen neler oldu unu bilmedi i anlamına geliyordu.

"Ellen burada mı?" Anne Marie, Ellen'm kötü haberle yıkılaca mını biliyordu. Ona gerçe i söyleme fikrinden korksa da, bu i i yapabilecek en uygun ki inin kendisi oldu unu dü ünüyordu. Zavallı Ellen çok acı çekecekti.

Helen, "Maalesef," dedi.

Anne Marie ne dedi ini tam olarak anlayamadı. "E ya larını toplayıp evime getiririm." Dolores'in cenazesi için bir eyler yapılıp yapılmadı mını merak etti; bunu da sorup so-

ru turacaktı.

Robert'i defnettikten sonra bu tür durumlarda neler yapıldı inı ö renmi ti. Cenaze evindeki görevliler ona yardımcı olmu , saygıda kusur etmemi lerdı. Anne Marie, Dolores'in cenaze i leriyle de mümkünse onların ilgilenmesini isterdi.

"Sanırım beni duymadınız. Ellen okulda de il."

Anne Marie dikkatlice ona baktı, söylediklerine anlam veremedi. "Peki nerede?"

Helen Mayer ellerini masaya koydu, öne e ildi. "Bir saat önce Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan gelip aldılar."

Bu kelimeler ona bir ey ifade etmiyordu. "Ne? Nasıl gelip aldılar?"

"Okula geldiler, Ellen'm anneannesin vefat etti ini, ona kalacak bir yer bulmak zorunda olduklarını söylediler."

"Ama."

Helen Mayer çaresizce ellerini iki yana açtı. "Ellen'in ya ayan iki akrabası var. Biri tüm haklarından feragat eden annesi, biri de duydu uma göre hapisteki teyzesi."

Anne Marie, Ellen'ın ba ka kimsesi olmadı inı çok iyi biliyordu. Dolores hastanede yatarken gelip onun yanında kalmasının sebebi de buydu zaten.

"Bir ailenin yanına yerle tirmi ler."

Anne Marie kulaklarına inanamıyordu. "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet. Ben de duyunca çok a ırdım. Sana ula maya çalı tım ama cep telefonunu açmadın. Dükkânındaki kadın da buraya gelmek üzere oldu unu söyledi."

Anne Marie dengesini³kâyetmi gibiydi, ama tüm dikkatini

Ellen'la ilgili konulara vermeliydi. Zavallı kız çok korkmu olmalıydı. Ona ula malı, her eyin yoluna girece ini söylemeliydi. "Onun dosyasına bakan sosyal hizmetler görevlisinin numarası ben de var. Bana kartvizitini vermi ti."

Helen, "Ne yapmayı dü ünüyorsun?" diye sordu. "Ellen'ı yanıma alaca ım." Bu konudaki kararı kesindi. Rehber ö retmen rahatlayıp iç çekti. "Bunu duydu uma çok sevindim."

Hemen harekete geçmeyi dü ünen Anne Marie aya a kalktı. Aceleyle kitapçıya dönmeye çalıırken birkaç trafik kuralını ihlal etti. Sosyal hizmetler görevlisinin verdi i kartviziti atmamı olmak için dua etti. Sinirden kadının adını bile hatırlayamıyordu.

Baxter'ı arkasından çekip merdivenleri ko arak çıktı. Kalbi deli gibi atarken mutfa ın ortasında durdu, kadının kartvizitini nereye koydu unu hatırlamaya çalı tı.

Birden hafızası canlandı. Çabucak yatak odasına gidip komodinin en üst çekmeceni açtı. Kartvizit tam kar ısındaydı, üzerinde "Evelyn Böyle" yazıyordu. Anne Marie yata ına çöküp telefonu eline aldı.

Numarayı tu larken elleri zangır zangır titredi. Dahili numarayı girmesini söyleyen otomatik sistemi dinledi, kartta yazan numarayı tu ladı. Telefon be kez çaldıktan sonra te lesekrettere geçti.

"Ben Anne Marie Roche," dedi. "Sizi Ellen Faik hakkında konu mak için aramı tım. Rica ederim, fırsat bulur bulmaz beni arayın." Mesajının sonuna kadının ilk denemesinde ona ula amazsa çok u ra mayaca ından korktu u için

biri ev, biri i , biri de cep olmak üzere üç telefon numarasını da ekledi.

Ondan haber almayı beklerken resmen i kence çeki-yordu.

Yatak odasında dolandı, dolandı, sonra çekmecelerini açıp kapattı, dolanmaya devam etti. Bu duruma daha fazla dayanamayınca arabasına atlayıp Dolores'in evine gitti. Evin kapıları kilitliydi. Ya lı kadını evinde ölü bulan kom usu görevlilerin gelip cesedi götürdü ünü söyledi. Hiç kimse Ellen'in ne yaptı ını, nerede oldu unu bilmiyordu. Anne Marie bir haber alabilece ini dü ünerek kadına numaralarını bıraktı.

Telefon en sonunda çaldı ında saat dördü geçiyordu. Anne Marie bir tela la cep telefonunu çıkarmaya çalı ırken neredeyse çantasını parçalara ayıracaktı.

Tek nefeste, "Alo, ben Anne Marie Roche," dedi.

"Alo, Anne Marie, benim Evelyn Böyle. Beni aramı -sın."

Anne Marie, "Ellen nerede?" diye haykırdı. Küçük kız deliye dönmü olmalıydı. Anne Marie'nin de pani e kapıl-masına az kalmı tı. Ellen'm ona, yanında olmaya ihtiyacı vardı.

"Talihsizlikler ya andı, onu geçici olarak bir ailenin ya-nma yerle tirmekten ba ka bir ey yapamadım. Ona kalıcı bir ev bulana kadar orada kalması gerekecek."

Anne Marie, "Onu ben alırım," dedi. "Onu bana getirin."

"Ke ke öyle bir ey yapabilseydim. Hatırlarsan kitapçıya

geldi imde sana Ellen'in bakıcı ebeveyni olmak için ba vuruda bulunmanı tavsiye etmi tim. Daha sonra senden haber alamadım."

Anne Marie formları teslim etmedi i için kendini tokatlamayı istiyordu. Bunların ya anaca ını bilse bir an olsun beklemezdi. Ama böyle bir eyin olaca ını nereden bilebilirdi ki? Dolores'in durumu iyiye gidiyordu.

"Dolores Falk'a, Ellen'in bakıcı ailelik sistemine dönmesine müsaade etmeyece ime dair söz verdim. imdi ne yapabilirim? Ba vurumun onaylanması ne kadar sürer?" Evrak i lerinin aylar almasından korkuyordu. O zamana kadar Ellen birkaç ev de i tirmi olurdu. Bayan Böyle imdi kaldı ı evin geçici oldu unu söylemi ti, buradan da kısa süre sonra ba ka bir yere alınaca ı anlamı çıkıyordu.

Dolores Faik ona torunu oldu unu Ö rendikten sonra Ellen'ı bulmasının bir yılını aldı ını söylemi ti ama Anne Marie bu sürenin ne kadarının ba ka eyaletleri aramakla geçti ini bilmiyordu.

"Yirmi dört saat içinde hakkında sabıka kaydı sorgusu yapabiliriz."

"O zaman Ellen gelip benimle kalabilir mi?"

"Evet. Ellen için en iyisi neyse onun olmasını isteriz. Ben de ona bakmaya en uygun ki inin sen oldu una inanıyorum."

Bu iç rahatlatıcı sözler gözlerine ya ların dolmasına sebep oldu. "Sa olun. Sa olun."

Sosyal hizmetler görevlisi i leyecek süreci anlattı. Anne Marie kadının sözlerini dikkatle dinlemeye çalı tıysa da aklı

hep farklı konulara kaydı. Öncelikle görevlilerin evine bakmaya gecele ini, henüz bir tarih almadı ını dü üdü. Küçük evi onların kriterlerine büyük ihtimalle uymazdı. Dolayısıyla derhal ta nması gerekiyordu. Ama Anne Marie bunları dert etmedi. Ellen'in iyili i için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Bir sorun çıkmazsa Ellen'ı yarın ö leden sonra evine getirebilirim."

Anne Marie sabıkasında herhangi bir kusur olup olmadı ını hatırlamaya çalı tı. Bir keresinde hız sınırı ihlalden ceza yemi ti ama akıma gelen önemli hiçbir ey yoktu. Ertesi gün bekleyip durdu. Gerginli i dayanılmaz boyutlara ula mak üzereydi. Evelyn Böyle'a bir sorun çıkıp çıkmadı ını sormak için üç mesaj bıraktı. Sosyal hizmetler görevlisi mesajlarının hiçbirine cevap vermedi.

Anne Marie, Ellen'in nerede kaldı ını bilse oraya gider, evin kapısında beklerdi.

Per embe günü saat be e kadar hiçbir haber alamayınca yanlı giden bir eyler oldu una inanmaya ba ladı. Gün boyunca bombo durmu , gerginlikten ve korkudan hiçbir eye odaklanamamı tı.

Anne Marie tam da umudunu yitirmek üzereyken kitapçının kapısı açıldı, Evelyn Böyle yanında Ellen'la içeri girdi.

Ellen, Anne Marie'ye baktı, ona do ru ko arken göz-ya larına bo uldu.

Anne Marie dizlerinin üzerine dü tü, Ellen için kollarını açtı.

A layarak birbirlerine sarıldılar. Ellen omzuna yaslanıp hüngür hüngür a larken³ "Bana söz vermi tin, söz vermi tin,"

dedi. "Demi tin ki... demi tin ki..."

Anne Marie, "Geçti, tatlım," diye fısıldadı, Ellen'ın saçlarını ok adı. "Artık buradasın. Seni kimse benden alamaz." Ellen burnunu çekti. "Anneannem, sa'nın yanına gitti." "Biliyorum."

"Beni seven ba ka kimse yok."

Anne Marie yüzünden a a ı gözya ları akarken, "Ben seni seviyorum, Ellen," diye fısıldadı. "Bundan sonra sen benim küçük kızım olacaksın."

"Seninle kalabilir miyim?"

Anne Marie konu amadı, sadece ba mı salladı.

"Geldi im o eve gitmek zorunda de il miyim?"

"Hayır, oraya dönmeyeceksin."

Hâlâ hüngür hüngür a layan Ellen, Anne Marie'nin boynuna biraz daha sıkı sarıldı. "Sevdi im herkes yanımdan gidiyor."

"Artık öyle olmayacak, Ellen. Elimden geldi i sürece sana bakaca im."

"Annemi seviyordum, ama o kötü eyler yaptı ve gitti. Sonra anneannem öldü, sen de beni bıraktın."

Anne Marie ısrarla, "Ben seni bırakmadım," dedi. "Seni asla bırakmam."

Baxter merdivenlerin ba ında havlayana kadar birbirlerine sıkıca sarıldılar. Anne Marie, Ellen'ı bıraktı; küçük kız ko up kapıyı açtı. Arkada mı görünce sevinçle etrafında döndü.

Gözya larını silen Anne Marie aya a kalkınca Evelyn'in onlara baktı ını gördü.

Evelyn, "Bence Ellen için çok güzel bir yer bulduk," dedi, onun da gözleri dolmu tu.

Anne Marie bir hata daha yapmayacaktı. "Ellen'ın bakıcı annesi olmayı istemedi ime karar verdim."

Kar ısındaki kadının yüzünde a kınlık dolu bir ifade belirdi. "Efendim?"

"Onu evlat edinmek istiyorum. Ellen'm yasal olarak kızım olmasını istiyorum." Küçük kız çoktan onun evladı olmu tu. Sıra bunu resmiyete dökmekteydi.

30

Anne Marie ahizeye kısık sesle, "Anne," dedi. Pazartesi ak amının geç saatleriydi ve Ellen da az önce uykuya dalmı tı. Zavallı kız do ru düzgün uyuyamıyor, Anne Marie de onu uyandırmayı istemiyordu. Ellen, Dolores'in vefatından sonraki her gece kalkıp Anne Marie'nin yanına kıvrılmı , uyuyana kadar a lamı tı. Küçük kız kısacık hayatında bir kaybın daha acısını çekiyordu. Okuldan alınması, anneannesinin öldü ünü ö renmesi, sonra da bir bakımevine bırakılması durumunu daha da zora sokmu tu.

Annesi, "Anne Marie?" dedi. "Aman Tanrım, kızım haftalardır sesini duymadım. Bir sorun mu var? Bu saatte aradı na göre kötü bir ey olmalı."

"Seni daha önce aramalıydım." Cenaze i lerini halletmek ve Ellen'a bakmak tüm vaktini almı tı. Ama aslında bu geceye kadar annesini aramak akima gelmemi ti.

imdi bile tereddüt ediyor, Ellen'ı evlat edinece ini ö renince annesinin verece i tepkiden korkuyordu. Annesi, Robert'le evliliklerini onaylamadı nı çok net bir ekilde söylemi ti. Anne Marie kitapçıyı devraldı nda da aynı ekilde olumsuz sözler sarf etmi ti. Laura hayatta riskler alan biri de ildi ve Anne Marie'nin tüm birikimini heba edece ini

dü ün mü tü. Genelde temkinli, mutaassıp bir hayatın ideal oldu una inanıyordu, ama ona sorsanız fikirlerini bu kelimelerle ifade etmezdi.

Anne Marie annesinin geçmi te gösterdi i tepkilere rağmen ona konuyu açmak zorunda oldu unu hissediyordu. Belki de bu kendisinin de artık bir anne olmasından kaynaklanıyordu.

Her eyi tek seferde söyleyip tereddütlerden kurtulmaya karar verdi. "Seni annee olaca ın haberini vermek için aradım."

Sözlerinin ardından tuhaf bir sessizlik oldu. "Hamile misin?" Laura Bostwick bir kez daha sitem etmeye başladı. "Çocuk istedi ini biliyorum, Anne Marie, ama bu devirde tek ba ına çocuk yeti tirmenin ne kadar zor oldu unu anladım sanmıyorum. Ah, kızım.

"Hayır, öyle de il." Anne Marie sözlerini tamamlama fırsatı bulamadan annesi araya girdi.

"Sormamın sakıncası yoksa babası kim? Dur, söyleme bana. Belli ki ortada bir sorun var, yoksa onunla evlenirdin. Gizli saklı evlenmedin, öyle de il mi?"

"Hayır, ben..."

"Onun hakkında daha fazla ey bilmeme gerek yok. Evli biri herhalde, yanılıyor muyum?"

"Anne!"

"Pardon, pardon. Önce bana söyleme dedim, sonra da aptal gibi soruyorum. Beni ilgilendirmez. Çocu un olacağını . Ne zaman do um yapacaksın?"

Anne Marie, "Durum ondan biraz daha karı ık," diyerek derdini anlatmaya çalı tı.

"Aman Tanrım, aptalca bir ey yapmadın, de il mi?"

Anne Marie bu sözlere a ırıp, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Yapay dölleme. Kuafördeki kadınlar bahsederken duydum. Birçok kadın hamile kalmak için böyle yollara ba - vuruyormu . Ne olur bana o kliniklere gitmedi ini söyle. Bir de..."

"Anne, *evlat ediniyorum.* "

Sözleri annesini a kınılıktan susturdu.

"Ellen Falk'ı hatırlıyor musun?"

"Kim?"

"Onun yemek arkada ıydım. Aziz Patrick Günü'nden önceki cumartesi tanı mı tınız. Birlikte yemek yemi tik." Annesi unutmı olmalıydı.

Bir sessizlik daha oldu. Sonra da Laura, "Dur bakalım do ru mu anlamı ım?" dedi. "Birlikte yemek yedi in o ikinci sınıfa giden kızını evlat edineceksin?" Annesinin sesi ku ku doluydu.

"Evet, anne. Gelip bir süre yanımda kalmı tı, hatırladın mı?"

"Evet, hatırladım, hatta sana o kızın anneannesinin ge - cenin bir yarısında seni aramasının yüzsüzlük oldu unu söy - lemi tim."

"Dolores Faik vefat etti."

Bu bilgi Laura'yı sarsımı gibiydi. "ok üzüldüm."

"Ellen'm ba ka kimsesi yok."

"Onu seviyor musun?"

"Hem de kendim do urmu gibi. Sosyal hizmetler görevlisiyle konu tum, Ellen'ın üvey annesi olmayı istedi imi söyledim." Gözlerini kapattı, annesinin Anne Marie'nin seçti i okuldan evlendi i adama kadar hayatı boyunca aldı ı her önemli kararın ardından oldu u gibi moral bozucu sözler söylemesini bekledi.

"Ah, Anne Marie."

Sitem dolu sözleri bekledi.

"Bence harika bir ey yaparsın."

Anne Marie'nin a zı a kınılıktan ak diye açıldı kaldı, çenesi yerinden çıkacakmı gibi oldu. "Sence do ru eyi mi yapıyorum?"

"Sevgili kızım, hayatınla ilgili neyi yapmayı istedi ine karar verebilecek ya tasın. Bu çocuk senin için bu kadar değerliyse, onu ailemize katmamakla hata edersin."

Anne Marie'nin hatırlayabildi i kadarıyla gençli inden beri annesi ilk kez bir tercihini destekliyordu. Buna anlam veremiyor, Ellen'm birlikte geçirdikleri bir iki saatte annesinin gönlünü kazandı na inanıyordu.

Laura, "Yasal olarak herhangi bir sorun çıkmaz de il mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Evelyn Böyle, Ellen'ın do um belgesini arayacak ve babasının adını öğrenmeye çalışacaktı. Ellen'm babasıyla irtibata geçilmeli, ona kızı için dile inin ne olduğunu belirtme fırsatı tanınmalıydı.

Anne Marie, Ellen'm biyolojik babasının varlı ından bile haberdar olmadı ından emindi. Ama ya Evelyn onu bulmayı ba arırsa? O zaman² ne olacaktı? Adam babalık hakla-

rından vazgeçmemek isteyebilir, Anne Marie'nin de Ellen'ı ona vermekten ba ka çaresi kalmazdı. Bu dü ünceler huzuru kaçıyordu.

"Peki ya annesi?"

"Ellen üç yıl önce anneannesinin yanında ya amaya ba layınca annesi tüm haklarından feragat etmi ."

"Fikrini de i tiremeyece i anlamına mı geliyor bu?"

"Artık çok zor. Zaten Dolores olmasa Ellen yıllar önce birilerine evlatlık verilirdi."

"Öyle mi?"

"Sosyal hizmetler görevlisi bana çok olumlu eyler söyledi." Ellen'm Anne Marie'yle bir süre ya amı olması ve birbirlerine ba lanmaları umut verici bir i aretti. Ancak Ellen'm babasıyla ilgili konunun çözüme ulaşması gerekiyordu.

Aniden Anne Marie'nin akıma bir ey geldi. "Dilekler."

Annesi, "Anlamadım," dedi. "Lafı a zında geveleme, Anne Marie. Sana kaç kez söyleyece im! Sesin çıksın biraz."

"Özür dilerim, anne. Sadece sesli dü ünüyordum."

"Neden bahsettin? *Dilekler* mi dedin? Bana öyle geldi."

"Ellen'in dilek listesi var. Yirmi dilek." Anne Marie kendi listesinden veya arkadaş larınmkinden bahsetmeyi hiç dü ünüyordu. Annesi bu fikre alaycı bir tavırla yakla ır veya çocuksu oldu unu söylerdi kesin.

Annesi, "Çocuklar yapar öyle eyler," dedi,

Anne Marie'nin üphelerinde haklı oldu u ortaya çıktı.

"Ben olsam ona kafa yormazdım. Annesiyle babasının olmasını diliyordur."

"Hayır, hayır... öyle bir ey de il." Anne Marie konuyu

açtı ı için sözlerinin devamını getirmek zorunda oldu unu hissetti. "Ellen babasıyla tanı mayı istiyor."

"Her çocuk ister. Bence babası bu saatten sonra ortaya çıkmasa daha iyi olur."

Konu malarının devamı Anne Marie için bir ey ifade etmedi. Telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra Ellen'ın yattı ı odaya girdi, küçük kızı bir elini yan tarafına kıvrılan köpe in üzerine atmı halde uyurken izledi. Zavallı çocuk yorgun dü mü , rüyalara dalmı tı.

Anne Marie gün içinde dükkândaki i lerini halletmek ve Ellen'a bakmakla geçen hareketli dakikaların arasında vakit bulup okulu aramı tı. Helen Mayer'e geli meleri anlatmı , Anne Marie ona Ellen'ı evlat edinece ini söyleyince çok mutlu olmu tu. Hatta evlatlık edinme i lemleri sırasında ihtiyaç duyulursa referans olarak kendini gösterebilece ini söylemi ti.

Anne Marie i lemlerin o noktaya gelmeyece inden korkuyordu.

Dolores'in vefatından üç gün sonra cumartesi sabahı cenaze evine gidip küçük bir anma töreni ayarladılar. Anne Marie'nin yazdı ı kısa bir ölüm ilanı gazetede yayınlandı. Komularından birkaçı pazar günü gelip Dolores'e saygılarını sundular.

Ya lı kadının evi kiralıktı ve Anne Marie'nin yeniden kiraya verilecek evi ay sonuna kadar bo altması gerekiyordu.

Anne Marie ve Ellen o gün ö leden sonra gelen birkaç dostla birlikte Dolores Falk'a son görevlerini yerine getirdiler. Ellen tören boyunca Anne Marie'nin yanında durdu.

Gözleri birkaç kez dolsa da a lamadı. Törenin ardından ikisi birlikte evlerine döndüler.

Ellen sakince, "Anneannem artık sa'yla birlikte ya amaya hazır," deyip örgü çantasına uzandı. Örgü örmek onu teselli ediyordu.

"Neden öyle dedin ki?"

Ellen ba ını kaldırdı. "Gözlerinde gördüm. Bana yorgun oldu unu söyledi."

Anne Marie yüre inin parçalandı ını hissetti.

Per embe günü ö leden sonra Anne Marie'yle Ellen evde oturma , Dolores'in e yalarından neyi saklayıp neyi daıtacaklarına karar vermek için eski mahalleye gitmeyi düünürken telefon çaldı. Arayan ki i kitapçındaki Cathy'ydi. "Sosyal hizmetler görevlisi sizinle konu maya geldi. Yukarıya göndereyim mi?"

"Evet, iyi olur." Evelyn Böyle cenaze törenine katılmayı istedi ini söylemi , ama aynı gün mahkemeye gitmesi gerekti inden, i inin ne kadar sürece ini bilmedi inden bahsetmi ti.

Anne Marie gergince merdivenlerin ba ında bekledi.

Evelyn basamakları teker teker çıkarken, "Dün her ey yolunda gitti mi?" diye sordu.

"Evet, tören iyi geçti." Dolores'in kom ularının birkaçıyla okulun rehber ö retmeni Helen Mayer gelmi ; Lydia, Elise ve Lillie de onları yalnız bırakmamı tı. Dolores yakılmayı istemi ti, Anne Marie'yle Ellen ya lı kadının küllerim birkaç gün sonra teslim alacaktı.

"Gelemedi im için çok üzgünüm."

Anne Marie altduda ını canı yanana kadar ısırdı. "Kurumdan haber aldın mı?"

"Aldım." Orya ya lı kadın basamakların tepesine varınca durdu, elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrı gün geçtikçe gençle medi imi bana merdivenler aracılı ıyla hatırlatıyor."

Anne Marie ellerini kadının omzuna atıp onu silkelemeyi, ö rendiklerini söylemesini istedi, ama kendine hâkim oldu. Gerginli ini gizlemek için elinden geleni yaparken, " çeri buyurun," dedi.

Sosyal hizmetler görevlisi mutfa a girdi. Ellen, Anne Marie'nin Dolores'e ait e yalarla ilgili notların üzerine sa çıldı ı masaya oturmu , örgü örüyordu. Evelyn, "Aman Tanrım, sana bu kadar güzel örgü örmeyi kim ö retti?"

Ellen ba ını kaldırmadan, "Anne Marie," dedi. "Özür dilerim, Bayan Böyle ama imdi konu amam. Imekleri sayıyorum."

Anne Marie, "Ellen istersen sen oturma odasına geç, biz de biraz konu alım, olur mu?" dedi.

"Olur." Yuma ını kolunun altına alan Ellen örgüsü ve i leriyle birlikte di er odaya geçti, Anne Marie küçük kızın onları duymamasını umut etti.

Evelyn, Anne Marie masanın üzerindeki notları toplayıp bir yıla halinde kenara koyarken bir sandalye çekip oturdu. Evrak çantasını masanın üzerine koyup açtı, sonra da ar ar Ellen'in dosyasını çıkardı.

Anne Marie onun karısına geçti. Beklemeye başladı.

"Ellen'in doğum belgesinin bir kopyasına ulaşım, babasının..."

Anne Marie deli gibi atan kalbinin kaburgalarını sıkı - tırdığını hissetti. Bunu duymayı beklemiyordu. "Adını öğren - din mi?" Bununla baş çıkabilirdi. Ne olursa olsun Ellen'in hayatının bir parçası olmanın yolunu bulacak, bunun neye mal oldu - nu umursamayacaktı.

Evelyn kollarını çattı. "Lafımı tamamlamamı beklesey - din, Ellen'in babasının adının kayıtlarda görünmediğini du - yacaktın."

"Bunun anlamı..." Anne Marie sorunun devamını geti - remeyecek kadar heyecanlıydı.

"Washington Eyaleti yasalarına göre Ellen Falk'u evlat edinebileceksin."

Anne Marie hissettiği duygularla boğazı düğümlenirken, "Çok teşekkürler," diye fısıldadı. "Çok çok teşekkürler."

"Ellen'a bir şey söyledin mi?"

Anne Marie gerçekleri öğrenene kadar böyle bir şey yapmasının uygun olmadığını hissetmişti. "Daha söyleme - dim."

"O zaman hemen söyleyelim." Evelyn küçük kıza ses - lendi. "Ellen, mutfaka gelir misin?"

Ellen hemen içeri gelip Anne Marie'nin yanındaki

sandalyeye oturdu.

"Merhaba, Ellen."

Küçük kız sosyal hizmetler görevlisine üpheyle baktı. Anne Marie onu suçlamıyordu; onu sınıfından alan, anneannesinin ölüm haberini vererek tüm hayatını altüst eden ki i Evelyn'di.

Anne Marie, Ellen'ın kendini güvende hissetmesi için e ilip kızın koluna nazikçe dokundu.

Evelyn, "Anne Marie'nin annen olmasına ne dersin?" diye sordu. "Bunun gerçek olmasını ister misin?"

Ellen hemen cevap vermedi. Dönüp Anne Marie'ye baktı. "Sana anne diyebilecek miyim?"

"stersen diyebilirsin veya beni Anne Marie olarak çağırabilirsin. Tercih senin."

"Annem olursan arkada ım Cassie'yle evlerimize misafirli e gidip oyun oynayabilir miyiz?"

"Elbette." Anne Marie okul gösterisinin düzenlendi i günü, Ellen'm arkada ının annesinin yanlarına gelip çocukların birlikte oynamasının onlar için uygun olup olmadığını sordu unu hatırladı.

Ellen ba ını çevirip Evelyn'e baktı. "Beni bir daha kimse alıp götürmeyecek mi?"

Anne Marie, "Seni hiç kimse, hiçbir zaman benim yanımdan alamayacak," diye söz verdi.

Ellen omuz silkti. "O zaman olabilir."

Anne Marie, "**Olabilir mi?** " diyerek ona takıldı. "Olabilir mi?"

Ellen'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Annem olmanı çok isterim."

"Ben de senin kızım olmanı."

Ellen sandalyesinden fırladı, kollarını Anne Marie'nin boynuna attı.

Eveylın, "Harika," diye fısıldadı. "Bir araya gelmeniz çok güzel oldu. Bu gibi durumlarla kar ıla ınca onca çabanın bo a olmadı ını anlıyorum." Tekrar dosyayı açtı. "Tüm evraklar yanımda. Ama kesin kararın çıkmasının en az altı ayı bulaca ını söylemek zorundayım."

Ne kadar sürece i Anne Marie'nin umurunda de ildi. Evrak i i formaliteden ibaretti.

O kızını, Ellen da annesini çoktan bulmu tu. Artık hiçbir ey aralarına giremeyecekti.

31

Mark 4. Cadde'de tekerlekli sandalyesiyle Barbie'nin yanında ilerlerken, "Bana nereye gitti imizi söyler misin?" diye sordu. Spor salonundan çıkmışlardı ve Barbie'nin ısrarlı tavırlarının üzerine Mark onunla birlikte gezmeyi kabul etmişti. Barbie, Mark'ın aksi tavırlarının bu güzel Mayıs gününe gölge düşürmesine müsaade etmeyecekti. Güne tepede parlıyordu, Barbie akmış kollarında mutluluğu tadıyordu. Henüz itiraf etmeye hazır olmasa da, Mark da benzer duygular hissediyordu.

"Sır. Ama önce birkaç arkadaşımı görmeye gideceğiz." Mark bunu biliyordu ve çoktan kabul etmişti. "Huysuzluk etmeyi kes."

Mark bir süreli sence sessizce durdu. "Fark etmemi olabilirsin, ama ben birçok kişiyle anla amam."

"Anne Marie ile Ellen'ı sevece ine söz veriyorum."
"Nasıl kendinden bu kadar emin konu uyursun?"

"Mark, lütfen, bu konuyu konu mu tuk." Gülümseme-
mek için kendini zor tuttu.

Mark, "Beni kandırdın," diye söylendi. "Beni sahte vaatlerle
buraya çektin, bana bir sürprizin oldu unu söyledin." Barbie,

Mark'ın itirazlarına aldırmayıp, "Gerçekten de sana
sürprizim var," dedi. "Ayrıca bana söz vermi tin.

"Mark yava ladı. "Tekerlekli sandalyede olabilirim, ama..."

"Tekerlekli sandalyenin bunlarla hiçbir ilgisi yok." Bir
anla maya var mı lardı. Barbie, Mark'ın kendine dü en kıs-
mını yerine getirmeden kaçmasına izin vermeyecekti. Barbie
ona ba ba a ak am yeme i yeme sözü vermi , ama önce
Mark'm arkada larıyla tanı ması gerekti ini söylemi ti.
Mark'a ak am yeme ini onun evinde yiyeceklerinden bah-
setmemi ti sadece.

Mark, "Hile yapıyorsun," diye söylendi.

"Fark etmez. Anla mayı kabul ettin bir kere."

"O sırada bacaklarının belime sarılı oldu unu hatırlat-
mama gerek var mı acaba?"

"Ya, öyle miydi?" Mark'la havuzda olmayı, özellikle de
koca salonun onlara kalmasını seviyordu. Seans sonunda en
fazla on, on be dakika fırsat buluyorlardı, ama o da her
zaman denk gelmiyordu. Fakat o anı da yakaladıklarında... Su
Mark'ı özgürle tiriyor, ona duydu u ihtiyacı tekerlekli
sandalyede otururken gösteremedi i yollarla göstermesine
izin veriyordu. Suda oynuyor, akala ıyor, öpü üyor, birbir-
lerini kovalıyorlardı. Mark'ın ona ve dı dünyaya kar ı ör-

dü ü duvar yava yava yıkılıyordu.

"Onlar senin gibi yirmi dilek listesi olan arkadaşlarındı, de il mi?"

"Aynen öyle. Anne Marie'nin listesi var, yanılmıyorsam Ellen da bir tane hazırlamaya başlamıştı."

Mark hâlâ durumdan memnun de ildi. "Peki neden onlarla buluşmam gerekiyor?"

Barbie iç ççkti. "Her şeyin bir sebebi mi olmalı?"

Mark kendi kendine gülüp, "Bana sorarsan evet," dedi. "Ben böyle biriyim."

"Neden bu kadar söyleniyorsun anlamıyorum."

"Tamam, tamam, ama en azından nereye gitti imizi söyle."

Barbie, "İla ö renmek istiyorsan söyleyeyim," dedi, ona bakıp gülmüseddi. "Burger King'te buluşacağız." Bir süredir Mark'ı Anne Marie'yle tanıştıracak anın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Mark ka larını çattı. "Ben fast food yemem."

Barbie, Mark'ın yemek konusunda katı kuralları olduğunu biliyordu. Kilo konusunda dikkatli olmalıydı.

"Yeme i orada de il, benim evimde yiyeceğiz."

Mark daha da sertçe ka larını çattı. "Evine giremem," diye söylendi.

Barbie, "Mark," deyip birden durdu. "Tekerlekli sandalyeyle evime giremeyecek olsan seni davet eder miyim sanıyorsun?"

Mark dikkatlice ona baktı. "Evinin girişinde rampa var mı?"

Barbie ba ını salladı.

Mark'm gözleri a kınlıkla açıldı. "Ciddisin sen. Bunca zahmete girdi ine göre ciddi olmalısın."

" tirazların artık bitti mi?" Yeniden yürümeye ba ladı, Mark'm yerinden kımıldamadı ını birkaç adım gittikten sonra fark etti. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Tekerlekli sandalyesini yava yava ona do ru sürdii. " ini biliyorsun."

Böyle dü ünmene sevindim. Hissetti i sevinç sokaklarda dans etmesini sa layacak kadar kuvvetliydi.

Burger King'e vardıklarında Barbie kapıyı açtı. Onlar içeri girer girmez Ellen ko arak yanlarına geldi. "Barbie! Barbie..Mark'ı görünce aniden durdu.

"Ellen, bu, arkadaş ım Mark."

Ellen, "Merhaba," deyip usluca elini uzattı, Mark'la to kala tı. "Seni daha önce görmü tüm."

"Öyle mi? Nerede?"

"Aziz Patrick Günü'nde Freeway Parkı'nda verilen konserde."

"Ben seni gördüm mü?"

Ellen bilmiyorum der gibi omuz silkti. "Barbie'ye ba kıyordu."

Barbie o anları böyle hatırlamıyordu. "Öyle mi?"

Ellen, Mark'a bakıp, " arkıcıları izlemedin bile," dedi.
"Konser boyunca sadece Barbie'ye baktın."

Mark huzursuzlanıp yerinde kıpırdandı, Anne Marie yanlarına gelince cevap verme zorunlulu undan kurtuldu.

Anne Marie, "Mark'tı, de il mi?" dedi. "Barbie bana senden bahsetmi ti."

"Öyle mi?" Mark ona bakmak için yana döndü.

Anne Marie gülümseyerek, "Hakkında övgü dolu sözler söyledi," dedi.

Barbie do ru diye dü ündü, Mark'a kar ı hislerini dile getirmekten çekinmemi ti.

Anne Marie, "Biz de yeme imizi bitirmek üzereydik," dedi, onları yarım kalan yemeklerinin bulundu u masaya gö-türdü.

Ellen büyük bir heyecanla, "Anne Marie'yle karateye yazıldık," dedi.

Barbie a kınlıkla, "Karate mi?" diye sordu. "Nasıl yani?"

"Listemde vardı."

Anne Marie, "Ben de ona e lik etmeye karar verdim," dedi.

" lk dersimize gittik bile. çeceklerimizi bitirir bitirmez karate salonuna gidece iz."

Mark, "Karate, ha?" diyerek onlara takıldı. " kinizle ka-ranlık bir sokakta kar ı kar ıya gelmeyi istemezdim. Gözle-rimin önüne gelince ürperdim. ki, tamı tamına iki karate dersi aldı ınızı söyleyip beni uyarırsınız. Ben de korkudan kaçacak yer arardım."

Ellen kıkır kıkır güldü.

Barbie, Mark'ın da gülümsedi ini gördü. Mark nadiren duygularını dı avuruyor, bu da arkada larını sevdi i anlamına geliyordu. Barbie de böyle olaca ını tahmin etmi ti.

Mark, Anne Marie'ye döndü. "Bu yirmi dilek olayını sen ba latmış sını sanırım."

Anne Marie, "Aslında dört arkada toplandı ımızda ortaya çıktı," dedi.

Ellen, Mark'a, "Senin dile in var mı?" diye sordu.

Mark, "Tabii," dedi. "Hem de birkaç tane."

"Sen liste yaptın mı?"

"Maalesef, Ellen. Yapmamı önerir misin?"

Ellen çok ciddi bir sesle, "Evet," dedi. "Bir listenin olması iyi olur. Yoksa unutursun."

Mark, "Haklısın," dedi.

Küçük kız, "Kalbin sana neyi istedi ini söyler," dedi. Mark ka larını kaldırıp, "Senin ya ındaki birine göre çok olgun konu uyorsun," dedi. "Bunları nereden ö rendin?"

"Anne Marie söyledi. Söyledi i de do ru çıktı. Yirmi dilek listeme yazmadan önce bir annem olmasını ne kadar çok istedi imi bilmiyordum."

Bu sözleri duyunca a ıran Anne Marie,

"Bunu yazdın mı?" diye sordu.

Ellen ba ını sallayıp gözlerini yere çevirdi.

"Bana onu hiç göstermemi tin."

Küçük kız, "Biliyorum," dedi. "Dile imin yanına benim adım yazdım. Çünkü annemi seçebilseydim, seni seçecektim."

Anne Marie kolunu Ellen'ın omzuna attı. "Ben de bir

kızım olacaksa senin olmanı isterdim."

Barbie, Mark'ın neler oldu unu anlaması için, "Anne Marie, Ellen'ı evlat ediniyor," dedi.

"Biz kaçsak iyi olur," diyen Anne Marie gülümsedi. "Ellen'ın dedi i gibi karate yapmaya gidece iz."

Barbie, "Karateci Çocuk ve Annesi, yepyeni maceralarla karınızda," dedi.

Ellen heyecanla, "Oradan da Melissa'nın yanına gidip dü ün hazırlıklarına yardım edece iz," dedi.

Anne Marie, Mark'a, "Üvey kızımдан bahsediyor," dedi.

"Dü ünde ben de onların yanında olabilirim. Melissa dü ün pastasını da ıtması için küçük bir kızın yardımına ihtiyacı oldu unu söyledi, Anne Marie de Ellen olabilir mi diye sorunca, Melissa çok iyi olacağını söyledi."

"Bence harika olur." Barbie, Anne Marie'nin üvey kızıyla arasındaki ilişkinin uzun yıllar sorunlarla geçti ini biliyor, o günlerin geride kaldı ına seviniyordu.

kisi onlarla vedala ıp gitti, Barbie arkadaşlarının oturdu u yere geçti. "Demek geçen marttan beri gözün bendeydi." Masanın üzerindeki kızarmı patateslerden bir tane alıp ketçaba batırdı.

Mark gözlerini ondan kaçırdı. "Bunu söyleyece ini biliyordum."

"Daha üçüncü kar ıla mamızdı yanılmıyorsam." Sabaha kadar vakitlerini alacak olsa Anne Marie, Mark'a ona kar ı hislerini itiraf ettirecekti.

"Yani?"

"Yani beni deli gibi seviyorsun."

"Sana daha önce ne kadar sürerse sürsün gelece imizi görmeye razı oldu umu söylemi tim." Sesi duygularını ele vermiyordu.

"Pazartesi ak amı filmleri?"

Mark umursamazca omuz silkti. "Olur."

"Salı ve per embeleri yüzme?"

Buna da aynı tepkiyi verdi. "Spor ikimize de iyi gelir."

"Bu ak am evimde yemek?"

Mark tereddüt etti. "Neden olmasın?"

Barbie buru turulmu bir hamburger kâ ıdını eline alıp masanın üzerinde düzeltti. Sonra da ketçaba bandı ı patates kızartmasıyla kâ ıda kalp çizdi. Muhabbet edercesine, "Peki bu ili kiden ben ne elde edece im?" diye sordu. " u ana kadar bir tek ben özveride bulunuyor gibiyim."

Mark gerildi. "Ben de ba ından beri kendime aynı soruyu soruyorum. stedi in zaman çekip gidebilece ini söylemi tim."

Barbie, "Bu kadar basit mi?" diye sordu, parmaklarını ıklattı.

Mark da, "Bu kadar basit," deyip parmaklarını ıklattı.

"Pi manlık duymak yok mu?"

"Yok."

"Açıklama ?"

Mark ba ını iki yana salladı.

"Arkamıza bakmak da mı yok?"

"Ben bakmam."

"Peki ya bu benim için yeterli de ilse?"

Mark'ın yüz ifadesi sertle ti, gözleri donukla tı. "O zaman bu konuyu imdi açıklı a kavu turalım."

"Bana uyar."

Mark kaba bir tavırla, "Benden tam olarak ne istiyorsun?" diye sordu.

Barbie aynı kızarmı patatesle çizdi i kalbin üzerini karaladı. Bu konunun açılmasını istemiyor, ama kendini de tutamıyordu. Nabızı deli gibi atıyordu. Mark'a ona bir cevap vermesi için baskı yaparak her eyi tehlikeye attı ndan korkuyordu. Mark'ı kaybetmesine sebep olacak bir yola girmi ti.

"Ne istedi imi bilmiyorum," dedi, Mark'ın gözlerine bakamadı.

"Hayır, hayır biliyorsun. Yoksa bu konu mayı imdi yapıyor olmazdık."

Barbie, "Dilek listem," dedi, sesi çatladı.

"Evet, u senin ve arkadaş larının yirmi dile i." Sesindeki alaycı hava Barbie'yi kızdırdı.

"Saçma oldu unu dü ünüyor olabilirsin, ama öyle değil."

Mark sakince, "Öyle oldu unu söylemedim," dedi. Bazen konu ulması zor bir adam oluyordu. Omuzlarını dikle tiren Barbie onunla göz göze geldi. "Tamam, sana ne istedi imi söyleyece im."

" yi. Ben de bunu bekliyordum."

Söyleyecekleri ho una gitmeyecekti. Hatta belki de onu korkutacaktı. Yine de Barbie bu riski göze alıyordu. "Sevilmeyi istiyorum," dedi. te hisleri dile gelmi ti.

"Benim seni sevmemi mi istiyorsun?"

"Sevdi im ki i sensin." Her eyi riske etme noktasına gelmi ken geri adım atmadı. Mark imdi onu ya reddedecek ya da kabul edecekti.

Mark uzun süre sessizce durdu, konu tu unda da her bir kelimesi hüzne sebep oldu. Yava ça, "Seni sevmeyi istemiyorum," dedi.

Demek böyle olacaktı.

Barbie acıyla yutkundu. Zor anlar ya asa da Mark'ın ona kar ı dürüst olmasını takdir ediyordu. Titreyen dudaklarının arasında, "Beni yalanlarla oyalamadı ın için te ekkürler," dedi. Gitmek için aya a kalktı.

Mark onu elinden yakaladı. "Seni sevmeyi *istemiyorum*," diye tekrarladı. "Ama seviyorum."

"Beni seviyor musun?" Kulaklarına inanamıyordu ama do ru oldu unu biliyordu. Mark sevgisini gözlerindeki parıltıyla dı avuruyordu, parmaklarını sıkıca birbirlerine kenetlemi ti.

"Seni sinemada gördü üm ilk andan beri seviyorum."

"Ama beni salondan atmaya çalı mı tın, unuttun mu?"

"Çünkü beni ölesiye korkuttun. Ama ne desem de ne yapsam da gitmedin."

Barbie yüzü titreye titreye gülümsedi, tekrara yerine oturdu, sandalyesini Mark'la dizleri birbirine temas edecek kadar yakma getirdi.

Mark gözleri kapalı halde, "Sonra farkına bile varmadan seni rüyalarımda görmeye ba ladım," dedi.

Barbie duydu u her kelimenin tadını çıkardı.

"Kazadan sonra ilk kez her sabah içimde umutla uyanır

oldum. Sinemaya gidip benden uzak durmanı, ama aynı zamanda da gelmeni umut ettim, sonra da aptallık etti im için kendime kızdım. Davranı larımla ba belası biri gibi göründüm."

Nefessiz kalan Barbie konu abilecek kadar kendine güvenmiyordu. Bilmeye can attı ı, duymayı istedi i her ey Mark'ın dudaklarından dökülüyordu.

Mark, "Hayatıma girdi in için çok anslıyım," dedi. Pür dikkat ona bakıyordu. "Bundan daha açık söyleyemedim." "Hayatıma *zorla* girdi in için demek istedin sanırım." Mark güldü, sonra tekrar ciddile ti. "Kalbimi istiyordun, de il mi? enindir, Barbie. Ba ından beri enindi." Bu sözlerin ardından hiç beklenmedik bir ey yaptı. Do um günü kutlaması yapan bir grubun yan taraftaki masada unuttu u kâ it tacı alıp ba ına taktı, onu öpmek için öne e ildi.

Barbie arkasına yaslandı, kollarındaki tüylerin diken diken oldu unu hissederken ona baktı. Gözleri ya larla bulanıklıkla ırken iki elini a zına götürdü. Tüm çabalarına ra men kendini tutamayıp a ladı.

"Barbie?" Mark ona dokundu. "Ne oldu?"

Barbie biraz geri çekildi, Mark'm ba ındaki kâ it tacın yamuk durdu unu dördü. *Dile i*. Bir prens tarafından öpülme yi istemi ti. Bunun gülünç bir istek oldu unu biliyordu, ama i te gerçek olmu tu.

Mark onun prensiydi. Onu seviyordu.

Barbie de onu seviyordu.

Kollarını Mark'm boynuna atıp ona sevinçle sarıldı, Mark'ı neredeyse tekerlekli sandalyesinden dü ürecekti. "Se-

ni hayatımın sonuna kadar sevece im."

"Ben de öyle olmasını diliyorum. İmdi buradan gidebilir miyiz?"

"Ne oldu? Bu hamburger kokuları içine i leyip seni duygusalla tırıyor mu?"

"Beni duygusalla tıran tek ey senin varlı ın. Bence artık internette ö rendi in eylerle ilgilenme vakti geldi." Barbie'nin gözleri irile ti. Mark'ın ona haftalar önce neyi ara tırdı ını hatırlatmasına gerek yoktu.

Barbie'nin bilmesi gereken tek ey, Mark'ın onu sevip sevmedi iydi.

Duygularının kar ılıklı oldu unu ö renmi ti.

Geri kalan her ey zamanla hallolacaktı.

32

Anne Marie per embe günü ö leden sonra Robert'in ofisini aramadan önce nabzının biraz yava lamasını bekledi. Neredeyse iki yıl geçmi olmasına ra men numara ezberinden silinmemi ti.

Anne Marie en sonunda Rebecca Gilroy'u görmesi gerekti ini biliyordu. Haber vermeden yanına gitmeyi istemiyordu, bu yüzden Robert'in asistanını aramaya, onunla bulmak için bir gün belirlemeye karar verdi.

Bunları geride bırakabilmek, en azından sürekli aklını kurcalamasından kurtulmak için gerçe i bilmesi gerekiyordu.

Çocuk Robert'in miydi? Peki neden Rebecca bir eyler yapmamı tı? Robert'in o lunun mirasının bir kısmını almaya hakkı vardı. artlar ne olursa olsun bu hakkıydı.

Yüre i a zına gelen Anne Marie telefonu eline aldı. Bir süre sonra Rebecca'nın sesini duydu.

"Alo, ben Rebecca Gilroy. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Muhtemelen irket ortaklarından birinin yardımcılı ını yapan genç kadının sesi çok resmi geliyordu.

Anne Marie derin bir nefes aldı. "Alo, Rebecca," dedi, hızlıca konu arak. "Ben Anne Marie Roche. Robert'in e i."

Rebecca'nın ses tonu anında yumu adı. "Tabii ya Anne Marie. Nasılsın?"

"Daha iyiyim." Sözlerinde samimiydi. "Sen?"

"Yo unum."

Anne Marie bunu baından savmak için mi, yoksa u anda gerçekten de konu amayacak durumda oldu u için mi söyledi ini anlayamadı.

"O zaman seni fazla me gul etmeyeyim. Seninle görü - mek istiyorum. Tabii vaktin varsa."

" kimiz mi?" Rebecca a kınılı mı da, isteksizli ini de gizlemeye çalı madı.

"Ö le yeme i yemek için bulu alım mı?"

" ey, olabilir. Yarma ne dersin?"

Anne Marie'nin üzerine tuhaf bir sakinlik çöktü. Bir gün sonra gerçe i ö renecekti. Bunun etrafındaki ki ilere zarar vermemesi için elinden geleni yapacaktı. ki ay önce Melissa ona bunlardan bahsetti inde Robert'in asistanından nefret etmeyi, onu kocasını çalan kadın olarak görmeyi istemi ti. Bo andıklarında Rebecca'nın hazine buldu unu dü ündü üne inanmı tı. Yine de Rebecca çocu una yardım etmeleri için yanlarına yana mamı tı.

Rebecca, Pike Place Alı veri Merkezi'nin yakınlarındaki küçük, lüks bir restoranda, Robert'in birkaç kez Anne Marie'yi götürdü ü yerde bulu mayı teklif etti. Bahsetti i restoran yemek yerken i lerini halletmeyi isteyen i adamlarının u rak yeri ydi ama orada yapılan konu malar genelde i amaçlı olmuyordu.

Rebecca biraz erken bulu maları gerekti ini, saat on bir

buçunun ona uyup uymadığını sordu. Anne Marie de bir sorun olmadığını söyledi.

Rebecca, Anne Marie'nin onu neden aradığını biliyor olmalıydı. Restoran seçimi bunu iaret ediyordu. Anne Marie genç kadınla Robert'in kö ede kalan, eskiden kocasının onunla ba ba a yemek yemek için rezerve ettirdi i masada oturduklarım gözlerinin önüne getirmemeye çalı tı.

Cuma günü Anne Marie saat on biri çeyrek geçe restorana vardı. On be dakika erkenden içeri girdi. Theresa günün geri kalanı boyunca dükkâna bakacaktı. Anne Marie bo saatlerine olabildi ince çok i sı dırmaya çalı yordu, buradan çıktıktan sonra Melissa'yla alı veri e gidecekti.

Dü ün planları Melissa'nın tüm vaktini alıyor, aynı e-kilde Anne Marie'nin zamanın ço unu ona ayırmasını gerektiriyordu. Ne yazık ki Melissa'nın annesi sert tavrından henüz vazgeçmemi ti ama Anne Marie bebek do unca Pamela'nın fikrini de i tirece ine inanıyordu. Öz torununu sevmemesi mümkün müydü?

Garson kız Anne Marie'ye cam kenarındaki sakın masayı gösterdi. Restoran genelde ö lene kadar yo un olmuyordu, Anne Marie, Rebecca'yla rahatça konu abilecek olmasına sevindi. imdiye kadar sadece bir masa doluydu masada oturan üç erkekle bir kadın konu maya dalmı tı. Anne Marie beklerken buzlu çay istedi. Söyleyeceklerini kafasında toplarlarken gergince çayına limon sıktı.

Rebecca tam on bir buçukta içeri girdi, garson kız ona masaya kadar e lik etti. "Tekrar ho geldiniz," diyerek onu selamladı. Anne Marie'nin kar ısındaki sandalyeyi onun için

çekte.

Anne Marie, Rebecca'nın ne kadar genç oldu unu fark edince bir kez daha a ırdı. Hem genç hem de sevimliydi. Omuzlarına kadar uzanan, koyu kestane rengi dolgun saçları vardı. Üzerine zeytin ye ili bir etek, beyaz, ipek bir bluz ve onlara uygun bir ceket giymi ti. Boynunda antika bir kolye vardı. Anne Marie kolyenin aile yadigârı mı, yoksa Robert'in hediyesi mi oldu unu merak etti.

Anne Marie gayet normal bir tonla, "Benimle görü meye vakit ayırdı n için te ekkürler," dedi.

Rebecca cevap vermedi; mönüyü açıp inceledi, "Önce-likle yemeklerimizi söyleyelim," dedi.

O huzur bozucu konu mayı olabildi ince ertelemek için her eyi yapmaya razı olan Anne Marie, " yi olur," dedi. "Bu arada ben ısmarlıyorum."

Rebecca nazik ama kendine güvenen bir tavırla, "Gerek yoktu ama te ekkürler," dedi.

Anne Marie'nin, Rebecca Gilroy hakkındaki dü ünceleri de i ti. Kadın genç ve narin görünüyor olabilirdi ama kendisinden çok daha olgun birine yara ır bir özgüveni vardı.

Garson kız sipari lerini almaya gelince ikisi de çorba ile salata istedi.

Rebecca, Anne Marie'nin u güne kadar kaçındı ı ko-nuya do rudan girip, "Sanırım benimle Robert arasında geçen eyleri konu mak için buraya geldin," dedi.

"Evet."

"Ben de öyle dü ünmü tüm." Rebecca önüne baktı, önündeki ka ıkla oynadı, az önce gösterdi i özgüven bir anda

kayboldu.

Anne Marie dobra dobra, "Robert sana bo andı ımızı mı söyledi?" diye sordu.

"Hayır."

"Biz ayrılmadan önce aranızda fiziksel bir yakınlık var mıydı?"

Rebecca ba mı iki yana salladı. "Hayır. Aslında aramızda bir yakınlık yoktu."

"Nasıl yani?"

" ey... senin tarifinle fiziksel olarak vardı." Rebecca omuz silkti. " kinizin sıkıntılı günler geçirdi inizi, anla mak için çaba sarf etti inizi biliyordum. Bay Roche bana, daha do rusu hiç kimseye özel hayatından fazla bahsetmezdi. Ayrı ya adı ınızı tesadüfen ö rendim."

"Anlıyorum." Anne Marie'nin de parmakları çatalına gitti. Rebecca'yı dinlerken çatalın di lerine dokundu.

" kimiz de sık sık fazla mesaiye kalıyorduk."

Rebecca'nın söylemek üzere oldu u eyleri tahmin ederken gerilen Anne Marie'nin bo azı dü ümlendi.

" kimiz için de duygusal anlamda kötü bir zamandı. Erkek arkada ımdan yeni ayrılıcı tım, sizin de birlikte ya amadı ınızı ö renmi tim."

Yaptıkları eyin bahanesi olmazdı! Kızgınlık ve acı içini parçaladı, ama iki duygusunu da göstermekten kaçındı.

Garson kız yemeklerini getirmek için do ru anı seçti. Fesle enli domates çorbası harika kokuyordu, yanında da içinde ev yapımı kızarmı ekmeğin parçacıkları olan Sezar salata gelmi ti. Anne Marie, Rebecca ka 1 ına uzanana kadar

bekledi, sonra yeme e ba ladı.

Rebecca, "Dedi im gibi, Robert de ben de hayatlarımın en kötü zamanını ya ıyorduk," diyerek konu maya kaldı ı yerden devam etti.

"Ve birlikte çok vakit geçiriyordunuz," diye ekledi Anne Marie.

"Evet."

"Yani birbirinize ba lanmanız normaldi."

Rebecca bir kez daha omuz silkti. "Sanırım öyleydi." Anne Marie'nin çok az olan i tahi da kaçmı tı. Rebecca, "Ya ananlarla gurur duymuyorum," dedi. "Robert'in de utanç duydu una inanıyorum."

"Bu ili ki ne kadar sürdü?" Anne Marie kendine daha fazla acıdan ba ka bir ey getirmeyecek bu soruyu neden sor du unu bilmiyordu. "Kaç kez birlikte oldunuz?"

"Bir önemi var mı?" Rebecea gözlerini masaya çevirdi. Anne Marie, "**Evet, var,** " demek istedi ama diyemedi. Vefatından kısa süre önce birlikte yattıkları gece Robert'le Rebecca'nın arasında hâlâ bir eyler var mıydı?"

"Ya adıklarımızın ardından aramızdaki her ey de i ti. Çok iyi bir i ili kimiz vardı, o da mahvoldu. Her eyi gizli tutmaya çalı tık. Melissa'nın haricinde sanırım kimse neler oldu unu bilmiyordu."

Ba mını önüne e di, Anne Marie durumun tıpkı onun gibi Rebecca için de utan verici oldu unu gördü.

Rebecea ba mını kaldırıp, "Melissa'nın sana söylemesine a ırdım," dedi. "Ondan ö rendin, de il mi?"

"Çok ama çok üzgündü."

"Robert de öyleydi. Çok pi man oldu. En büyük korkusu senin gerçe i ö renmendi."

Bu sözler az da olsa içini rahatlattı. "Robert... ba ka..."
"Robert ba ka ne?"

Konu mak gittikçe zorla ıyordu. "Ba ka kadınlarla da görü üyor muydu? Ba kaları da var mıydı?" Ki isel asistanı olan Rebecca bunu bilebilirdi.

Tereddüt ya aması Anne Marie'ye gereken cevabı verdi. "Kaç ki i?" Buna hayatta inanmazdı. Robert'i bu kadar yanlı tanıdı ı için oka u ramı , *yıkılmı tı*.

Rebecca isteksizce, "Yanılmıyorsam biri daha vardı," dedi. Daha fazla açıklama yapmak istemiyordu.

"Lütfen, bunları bilmem gerek."

"Bana okyanus kenarındaki bir otelde farklı bir isimle rezervasyon yapmamı söyledi."

"Bayan Redford mu?"

Rebecca a kınlıkla ona baktı. "Ondan haberin var mıydı?"

Anne Marie'nin bo azındaki dü ümler çözüldü. "O bendim. Bizdik. Bir oyun oynuyorduk." ç i rahatlayıp yaptıklarını hatırlarken gülümsedi. Kaçamak yaptıkları hafta sonu aklında geldi. Az önce duyduklarının aksine ona mutluluk ve ne e getiren anılar yeniden canlandı.

"Peki, dedi im gibi bir tek o vardı. O zaman da me er seni *aldatmıyormu* ."

Anne Marie, "Te ekkürler," diye fısıldadı, sözlerinde samimiydi.

"Melissa'nın bizi gördü ü günden sonra aramızda bir

ey olmadı nı bilmeni isterdim." Duraksadı. " kimizin de aynı duruma tekrar dü sek aynı hatayı yapmayaca nı biliyorum." Anne Marie'nin gözlerinin içine baktı. "Bunu öylesine söylemiyorum. Gerçek bu. Robert de burada olsa aynı eyleri söylerdi."

"O z a m a n .. O an gelmi ti, yine de Anne Marie o soruyu soramıyordu. Yüre ini da layan soruya ba ka bir yoldan varmaya çalı arak, "Sana ayrıldı ımızı söyledi mi?" dedi.

Rebecca bir tutam saçını kula ının arkasına attı. "Aslında seninle ilgili çok konu madık."

Bunu anlayabiliyordu. Anne Marie, "Robert içe kapanık biriydi," diye söylendi.

"Evet, öyleydi."

"Çocu umuzun olmasını istiyordum."

Rebecca uzaklara baktı. "Bunu bilmiyordum. Galiba Robert ba ka çocu unun olmasını istemiyordu."

"Evet. Bir daha aynı yoldan geçmeyi istemiyordu. Ona bunun benim için ne kadar önemli oldu unu gösterirsem fikrini de i tirece ini dü ünümü tüm."

Rebecca, "Ama yeniden birle iyordunuz," dedi.

Anne Marie aniden bir eyi fark etti. Robert'in birlikte geçirdikleri geceden sonra neden gitti ini artık biliyordu. Sabahleyin kalktı nda onu görememi , tek söz etmeden, bir not bile yazmadan çekip gitmesi onu mahvetmi ti. Anne Marie ilk kez bunu neden yaptı nı anlıyordu. Robert vicdan azabı çekiyordu. Rebecca'yla ya adı ı ili kiden dolayı pi mandı. Büyük ihtimalle ona gerçe i söylemeyi ve ondan af dilemeyi istemi , son dakikada vazgeçmi ti. Anne Marie o ili kinin o

zamanlar bitti ini veya Robert'in bitirmeye kararlı oldu unu dü ündü.

Anne Marie hiç tereddüt etmeden, "Bebe in olmu ," dedi.

"O lum oldu. Adını Reed koydum."

"Bebe in babası Robert mi?" Sonunda aklındaki soruyu dile getirebilmi ti. Ne kadar korkarsa korksun cevabı alacaktı."

a iran Rebecca, "Robert mi?" diye tekrarladı. "Hayır!"

"Hayır mı?"

"Elbette Robert'in o lu de il. Aman Tanrım, bu yüzden bulu tuk, de il mi? Robert'in çocu unu do urdu umu dü ündün. Hayır, hayır, hayır. Reed'in babası eski sevgilim. Denny beni aldattı, aynı hafta hamile oldu umu ö rendim. Sana açıklamalıydım. Robert'le sadece Denny'nin canını yakmak için birlikte oldum. Çok saçma ve aptalca bir eydi." "Denny'nin Robert'ten haberi var mı?"

"Evet."

"Reed'in o lu oldu unu biliyor mu?"

"Elbette, imdiye kadar ona iyi babalık etti."

"Evlenecek misin?"

"Onunla hayatta evlenmem! Aptal de ilim. Denny dü ünden önce uçkuruna sahip olamıyorsa, sonradan da olamaz. u an ba ka biriyle birlikteyim."

"Öyle mi?" Anne Marie ona sarılmak ve Robert'in çocu unu do urmadı ı için te ekkür etme iste ine zor kar ı koyuyordu.

"Robert'le aramızda bir eyler oldu unu, benim de ha-

mile kaldı ımı ö renmi , sonra da dü ünüp..."

Anne Marie ba ını salladı. "Aynen öyle oldu."

"Öyle olsa Robert'in avukatına ba vurmaz mıydım? Babasının Robert oldu u kesinle ince Reed mirasçısı olurdu."

"Ben de neden öyle bir ey yapmadı ımı merak etmi tim."

"Ee, haklı bir sebebim vardı; Reed, Robert'in o lu de-
il."

Anne Marie'nin yüre indeki sızı dindi, yerini huzura, hatta ne eye bıraktı.

Rebecca, "Robert'i çok iyi tanımıyorum," dedi. "Ama onun hakkında bildi im tek ey varsa, o da seni sevdi idir."

"Beni seviyordu."

Rebecca gülümseyerek, "Evet, seviyordu," dedi.

Önemli olan tek ey buydu. Robert yılın kocası ödülünü almayacaktı. hanetinin acısı daima Anne Marie'nin içinde kalacaktı, ama **onu sevmi ti**. Yaptıkları tüm hatalara, sebep oldukları üphelere ra men, Anne Marie bunu ba ından beri biliyordu.

Evet, önemli olan tek ey buydu.

Geçmi de i meyecekti.

Ama Anne Marie gelece e artık çok daha farklı bakacaktı.

33

Lillie mektubunun Hector'un eline üç hafta ula tı nı tahmin ediyordu. Ondan haber almamı , bunca zaman geçtikten sonra da beklemekten vazgeçmi ti. stedi i son ey Hector'la çocuklarının arasında soruna yol açmaktı.

Mektubu postaya verdikten sonra bir hafta boyunca okyanus sahillerinde kalmı , kendini avutmu tu. Okyanus ömrü boyunca onun kaçacak yeri olmu tu. Ne zaman David'in ili - kilerinden haberdar olsa sevdi i tatil köyüne do ru yola ı - kardı. Yılda üç dört kez oraya gider, otel ıalı anları tarafından tanınır, sürekli aynı odada kalırdı. En son ziyaretinin üzere - rinden üç yıl geçmi olmasına ra men onu ho bir ekilde kar ılamı lardı. Her zamanki odası hazırlanmı , onu bekli - yordu.

Eskiden sahil boyunca yürüyerek duygusal karma adan arını, dengesini bulurdu. Her sabah kumsalda dolanır, dü - üncelere daldı ı, meditasyon yaptı ı, dualar okudu u an - larda dalgaların çıplak ayaklarına de mesiyle rahatları. Bir hanımefendi ve insan olarak de erini yava yava hatırlayıp David'e ba lı olmadı nı anlarken acısı yava yava dinerdi. David'in yaptıkları onu küçük dü üremezdi. Kocası, her ne

kadar kabullenmesi zor da olsa, onursuz bir adamdı.

Lillie okyanus seyahatinden dönünce dikkatlice gelen postalara baktı, Hector'dan gelmi olabilecek bir mektup aradı. Hiçbir ey bulamadı. Beklemiyor olsa da Hector'un bir cevap yazmı olmasını dilerdi.

20 Mayıs Pazartesi günü sabahını bahçesinde çalı arak geçirdi. Sardunyalarını, tamamen açan ormangüllerini ve açelyalarını seviyordu; bahçesi daha önce hiç bu kadar güzel görünmemi ti. Komuları peyzaj mimarlarıyla anla mı tı, Lillie ise sadece çim biçme gibi fiziksel olarak zorlu i ler için bir irketten yardım alıyordu. Çiçeklerle u ra mak onun alanına giriyor, en büyük ki isel zevkini olu turuyordu.

Ö len olunca ara verdi, bir bardak buzlu çay içmek için içeri girdi. Günlük postalar gelmi ti, çayını içerken bro ürleri hemen geçti, faturaları kenara ayırdı. Adresin elle yazıldı ı bir zarf dikkatini çekti.

Elyazısım hemen çıkaramadı. Merakla zarfı açınca Heçtor Silva'nın emeklilik partisinin davetiyesiyle kar ıla tı.

Yazılanları iki kez okudu.

Parti ak amaydı ve Lillie bir kez daha elyazısma bakınca zarfı bizzat Hector'un gönderdi ini anladı. Arabası yapılırken doldurulan formlardan yazısını hatırlıyordu.

Gerekli tüm bilgiler, gün, tarih, yer, yazılıydı.

Lillie hızlıca nefes aldı. Parti o ak am saat dokuzda ba-yide düzenlenecekti, gitme konusunda da kesin kararını anında vermi ti.

Saat altı kırk be oldu unda üzerine dize kadar uzanan

keten bir elbiseyle, spor bir ceket giymi ti. Kapıdan çıkmak üzereyken Barbie aradı, Lillie ona nereye gitti ini söyledi.

Kızı haklı oldu unu bildi i zamanlardaki ne e dolu sesiyle, "Hector'un seninle görüşmeyi isteyece inden *emindim*, " dedi. " yi e lenceler, anne."

"Sa ol, kızım."

Birkaç dakika daha konu tular, sonra Lillie'nin gitme vakti geldi. Gergin olmasına rağmen sezgileri ona hayatının en büyüğü akamını ya ayacını söylüyordu. çini umut dolu duygular kapladı, sevinçten havalara uçmak üzere oldu unu hissetti.

Bayiye vardı nda parti hareketlenmişti. çerisi pankartlar ve balonlarla süslenmiş, masaların üzerlerine amparyalar ve tepsilere dolusu güzel kanepeler konulmuştu. Etrafı çocuklarıyla, mü terileriyle ve i arkadaşlarıyla çevrili olan Hector onu hemen fark etmedi. Fark eder etmez de gözleri kocaman açıldı, Lillie'nin gördü ü foto raflardan hatırladığı kızına bir ey söyledi. Onların yanından ayrılıp hızlı adımlarla yanına geldi.

"Lillie." Ellerini ona doğru açtı.

"Merhaba, Hector."

"Gelmene çok sevindim." Gözleriyle ona olan özlemini dindiriyordu, Lillie'nin sözlerindeki samimiyetten üphesi yoktu.

Lillie de onu çok özlemişti. "Davetin için teşekkürler. Emekliliğin hayırlı olsun." Sözlere söylemeye gerek yok gibiydi. stedi i tek ey gözlerinin içine bakmaktı.

"Te ekkürler." Sıkıca ellerini tuttu. Sonra, " ampanya alır mısın?" diye sordu.

" yi olur."

Ama Hector'un yanından ayrılmasına gerek kalmadı. Kızı Rita ince, uzun bir kadehle yanlarına geldi, kadehi Lillie'ye uzattı.

"Ben, Rita," dedi.

Lillie ampanyayı alırken, "Foto raflardaki kadar güzelmi sin," dedi, içinden geldi i gibi davranıp ona sarıldı. Rita da yüzündeki mutlu ifadeyle kar ılık verdi.

Yanıdaki adamı eliyle gösterip, "Ni anlım, Andy," dedi. "Babam gelece inden emin de ildi ama ben gelece ini söyledim."

Lillie, "Gelmeden edemezdim," dedi.

Hector yanında dururken iki o lu, Manuel ve Luis onlara do ru yöneldi, kalabalı a takıldı. Manuel, Lillie'ye duygudan yoksun gözlerle baktı, önceki kar ıla malarında gösterdi i dü manca tavıra nazaran geli me sayılırdı. Manuel'in yanında hamile oldu u belli olan kızıl saçlı, ho bir kadın vardı.

Manuel hal hatır sormayla u ra madan, "Gelmi sin," dedi.

Hector alçak sesle, "Manuel!" diyerek onu uyardı. "Lillie'ye saygısızlık etmene izin veremem."

En büyük o lu ba ını sallayarak babasının sözünü dinleyece ini gösterdi. "Ho geldiniz, Bayan Higgins," dedi. E i Colleen'le onu tanı tırdı.

"Ho bulduk, Manuel. Tanı tı ımıza memnun oldum,

Colleen. Rica ederim ikiniz de bana Lillie deyin."

Hector di er genç adamı i aret edip, "Bu da o lum Luis," dedi.

Luis'le Lillie, Hector'un ve Manuel'in dikkatli bakı larının altında bir süre ho ça muhabbet ettiler.

Luis ba ka biriyle konu mak için yanlarından ayrılırken Manuel, "Davetini kabul ederek babamı çok mutlu ettin," dedi.

"O da beni buraya davet ederek mutlu etti."

Manuel tereddüt ederek gülümsedi.

Lillie de ona kar ılık verdi. Zamanla arkada olabileceklerini umdu.

Hector, Lillie'ye do ru e ilip, "Partiden sonra ak am yeme ine gidece iz," dedi. "Bize e lik eder misin?"

Lillie teklifi hemen kabul etti.

Hector, "Gel seni arkada larımla tanı tırayım," dedi, onu alıp kalabalı a do ru götürdü. kisi bir gruptan di erine geçerken Lillie, Hector'un ne kadar sevilip sayıldı ını daha iyi anladı. arkada ları onun hakkında ardı ardına güzel anılar anlatıyor, bunu yaparak da mütevazı Hector'u utandırıyorlardı. Lillie duydu u her kelimededen keyif alıyordu. Ak am boyunca duydu u güzel sözler sayesinde kar ısındaki adamın hayallerini süsleyen ki i oldu una daha çok inanıyordu.

Parti saat sekiz buçuk gibi da ılmaya ba ladı. Lillie ak am boyunca Hector'un yanından ayrılmadı, bazen elini tuttu, bazen de Hector'un kolunu beline atmasıyla kendini güvende hissetti. Birlikte olduklarına artık üphe yoktu.

Kısa süre sonra Meksika restoranına vardıklarında, Lillie Hector'un di er aile fertleriyle de tanı tı. Erkek ve kız karde iyle, ye enleri ve kuzenleriyle ve di er uzaktan akrabalarıyla birer birer konu tu. Masada en az otuz ki i vardı, Lillie her ne kadar her birini hatırlamak için çaba sarf etse de söylenen isimler bir anda duyulup unutuldu. Lillie, Hector'la Manuel'in arasına oturdu.

çeriyi müzik sesleri ve kahkahalar sarmı tı. Çocuklar masanın altına giriyor, sandalyelerin etrafında ko u turuyor, bu sırada Hector'un ye enleri ve kuzenleri olan anne babaları da onları zaptetmeye çalı ıyordu. Hector'un Lillie'yi ailesindeki herkesle tanı tırmasına ra men, hepsi onu çoktan tanıyormu gibi davranıyordu. Onu sorgusuz sualsiz aralarına kabul etmi ler, onunla tanı tıklarına gerçekten de memnun olmu lardı.

Yemekler gelince aile usulü elden ele da ıtıldı. Manuel, Lillie'ye içinde pirinç pilavı olan ilk servis taba ını uzatıp taba ına almasını bekledi. Ardından fırında tortillaya benzer bir yemek olan *chilaquiles*, mısırlı tamales, bir çe it Meksika usulü biber dolması olan chili rellenos ve Lillie'nin adını anlayamadı ı bir yemek daha geldi.

Manuel sessizce, "Babam seni seviyor," dedi.

"Efendim?"

"Yazdı ın mektubu bana gösterdi. Sen de onu seviyorsun, de il mi?"

Lillie bunu inkâr etmesine gerek olmadı ını dü ündü. "Hem de çok."

Manuel, "Babam duygularını derinden ya ayan birisidir," dedi. "Ailesi onun için çok önemlidir."

"Biliyorum." li kilerini bitirmesinin sebebi de buydu; Hector'u ailesi ve onun arasında seçim yapmak zorunda kalacağı içinden çıkılmaz bir duruma sokmayı istememi ti.

"Evet. Bizim, daha do rusu *benim* hatırıma senden vazgeçmeye razıydı."

"Zaten vazgeçmi ti de." Aklına gelen soruyu sormaktan alıkoymadı kendini. "Bana neyin de i ti ini söyleyebilir misin?"

Rita abisinin koluna vurdu. "Hey Manuel, neden durdun? Yemekleri uzatman gerekiyor."

"Özür dilerim," diyen Manuel servis taba nını karde ine uzattı.

"Babamı daha önce hiç bu kadar peri an görmemi tim. Annem hastayken bile ailemizin moralini o düzeltmi ti. Annemize bakmı , son nefesini verirken elini tutmu , onu hep sevmi ti."

"Hâlâ seviyor." Lillie gözlerine dolan ya ları engellemeye çalı tı. Kendisi de böyle sevilmeyi istiyordu.

"Annem vefat etikten sonra ailemizi babam bir arada tuttu. Beni yanlı anlamayın, annemizin yasını tuttu ama ölümü çekti i inanılmaz acılardan kurtulu u oldu. Babam bunu herkesten iyi anlıyordu. Yalnız kalmı , sevdi ini kaybetmi ti, ama dertleriyle ba a çıkmanın yollarını buldu. İle, ailesiyle ve imdi de seninle ilgilenerek bunların üstesinden geldi."

Manuel'in sözleriyle mest olan Lillie önüne gelen yemekleri taba ına bir ey almadan yan tarafa uzattı.

Onları masanın kar ısından dikkatle dinleyen Luis, Hector di er tarafındaki ye eniyle konu maya dalmı ken, "Mektubunu aldıktan sonra babam a ladı," dedi.

"Öyle mi?"

Manuel ka larını çatarak karde ine baktı, ama sözlerinin do ru oldu unu söyledi. Birasından büyük bir yudum aldı. "O anda sıradan biri olmadı ını, hata yaptı ımı anladım. Babam seni seviyorsa benim de önyargılarımı kırmaya, sana bir ans tanımaya razı olmam gerekiyordu."

te bu yanaklarından a a ı gözya larının akmasına sebep oldu. "Te ekkürler, Manuel."

Manuel ba ını salladı, ona bir servis taba ı daha uzattı. Lillie, Hector'un onu aramak için neden bu kadar bekledi ini merak etti. Manuel dü üncelerini okumu çasına, "Babam tüm aileye haber verme kararı aldı," diye ekledi. "Herkesin yanına gitti, onlara çok özel biriyle tanı tı ını söyledi."

Ailesindeki tüm fertlerin onu tanıyor gibi davranmasının nedeni buydu demek.

Manuel, "Kalbini kıraca ından korktum," diye söylendi. "Ne yazık ki sana kar ı tavrım da korktu umun ba ımıza gelmesine sebep oldu. Umarım yaptı ımız pürüzlü ba langıcı unutursun da her eye ba tan ba larız."

Lillie, "Elbette," dedi, bir sonraki servis taba ı eline gelince *chili conqueso* 'dan büyük bir ka ık aldı, kendisinden önce Manuel'in taba ını doldurdu.

Manuel gülümsedi, sonra da ona göz kırptı.

Ak am yeme inden sonra müzik ba ladı, Hector'un elini tutup onu dans pistine götürdü. Lillie'yi etrafında döndürüp kollarının arasına alırken, "Manuel'le koyu bir sohbete dalmı gibiydiniz," dedi.

"Hımm." Alnını Hector'un alnına dayadı, a ır tempolu bir arkı çalmasına sevinirken gözlerini kapattı.

"Senden özür mü diledi?"

"Beni sevdi ini söyledi."

Hector seslice nefesini verdi. " kinci kez â ık olaca ımı, hele bir de bu ekilde olaca ımı dü ünmezdim."

"Ben de. stersen dilekleri suçla."

"Yirmi dilek mi?"

"Onurlu bir adam tarafından sevmeyi istedi imi yazmı tım."

"Seviliyorsun, Lillie. Seni ben seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Hector ona daha da sıkı sarıldı. "Manuel'in aramızdaki ili kinin ilerleyip ilerlemeyece iyle ilgili hâlâ üpheleri var."

"En azından artık bize karı mamaya karar vermi ."

Hector ba ını salladı. "Bekleyip neler olaca ını görmeye razı oldu unu, gençler gibi olup olamayaca ımı merak etti ini söyledi."

"O zaman gençli imizi ya ayalım mı?"

Hector gülümsedi. "Ben de bunu duymayı bekliyordum."

Lillie ba ını kaldırdı. "Biz genç bir çift miyiz o zaman,

Hector?"

"Seninle birlikte olduktan sonra kendimi hiç olmadı ım kadar genç hissediyorum, Lillie."

"Ben de."

Müzik bitene kadar gözleri kapalı dans ettiler. Son nota da yava ça geçip giderken isteksizce birbirlerinden ayrıldılar." Lillie, Silva ailesinin tamamının etraflarında daire ekinde toplandı ını, el çırpı ını görünce a kınılıktan donup kaldı.

Yüzü kızardı, Hector güldü.

Müzisyenler yeni bir arkıya ba layınca Lillie rahatladı. Bu kez Hector'un akrabaları da dans pistinde onlara e lik etti. Çalan mariachi müzi i çok canlıydı; zaman zaman yerini a ır tempolu, duygusal arkılara bırakıyordu. Hector'la Lillie tüm arkılarda dans ettiler, restoranın kapanma vakti gelene kadar bir yere ayrılmadılar.

Hector, Lillie'yi bayiye, arabasının yanına götürdü.

Ora ya varınca karanlıkta onu öptü. Lillie kollarını Hector'un boynuna attı, ona yaslandı; kalbindeki sevgiyi hareketlerinin anlatmasını istedi.

"Partiye gelece imi nereden bildin?"

"Gelmen için dua ettim."

"Ya gelmeseydim?"

"O zaman ben sana gelirdim. Birçok erkek ömrü boyunca bu kadar güzel, bu kadar saf bir a kı bir kez bile bulamıyor. Gitmene müsaade etmezdim, Lillie, en azından mücadele vermeden bunu yapmazdım."

"Ama yaptın."

Hector hemen, "Hayır," dedi. "Kendimi toparlamak, o luma durumu anlatabilmek için zamana ihtiyacım vardı. Sen daima benimleydin, kalbimdeydin." Lillie'nin elini tuttu, kalbinin üzerine koydu. "Bana ilham kayna ı oldun, Lillie'ın."

"Öyle mi?"

"Evet. Artık benim de yirmi dilek listem var."

"Gerçekten mi?"

"Elbette." Durup bir kez daha onu öptü. "Hem de dilek-
lerimin hepsi seninle ilgili."

34

Brandon koluna giren kız karde ini suna a do ru götürürken, Blossom Soka ırının az ilerisindeki Methodist Kili- sesi'nin biti indeki küçük apelden geleneksel dü ün müzi i yankılandı.

apelin en önündeki sırada yanında Ellen'la birlikte duran Anne Marie, kalbinin ne eyle doldu unu hissetti. Melissa a ır a ır yürüyerek yanından geçince ba mı çevirip Anne Marie'ye baktı, dudaklarını, "Te ekkür ederim," dercesine oynattı.

Anne Marie bir kez daha Robert'in onlarla gurur duyaca mı, aralarındaki ili kinin de i ti ini görse çok mutlu olaca mı dü ündü. Rebecca'yla onu aldatması canını yakmı olsa da iyi bir eye vesile olmu , Anne Marie'yle Melissa'yı yakınlı tırmı tı.

Anne Marie üvey kızma dikkatlice baktı. Sadece bir sa dıç ve bir nedimenin oldu u küçük bir dü ündü. Ellen kendine söz verildi i gibi dü ün pastasını da itacaktı. Küçük kız bunu çok önemli bir görev olarak görüyordu.

Melissa yere kadar uzanan uçuk pembe gelinli iyle çok ho görünüyordu. Ba ında çiçeklerden bir taç vardı, sırtından a a ıya beyaz ku aklar süzülüyordu, elinde de beyaz güllerden bir buket ta ıyordu. Hamileli i yava yava belli olmaya ba lamı tı.

Anne Marie'nin tek üzüntüsü Pamela'nın gelmemi olmasaydı. Annesinin küskünlü ünü arkada bırakıp dü üne gelmesi Melissa'yı çok mutlu ederdi. Ne yazık ki annesi kırkın ve kızgın davranmaya devam etmi ti. Anne Marie, Pamela'nın kendi duygularını kızının ihtiyaçlarının önüne koymaması gerekti ini dü ünmeden edemiyordu. Gerçi Pamela, Robert'in cenazesine de gelmemi , çocuklarını teselli etmeye çalı mamı tı. Anne Marie'nin bir gün aralarındaki sorunları a malarını dilemekten ba ka çaresi yoktu.

Melissa'yla Michael yan taraflarında duran nedime ve sa dılarıyla birlikte genç rahibin yanma yakla tı. Töreni Alix'in kocası Jordan Tumer yönetecekti. Jordan bunun karılı ında Melissa'yla Michael'dan evlilik danı manlı ı toplantılarına katılmalarını istemi ti. Üniversiteden mezun olmanın getirdi i ko u turmacaya ra men ikisi her toplantıya gitmi , Anne Marie'ye göre bu sayede daha sa lam bir evlilik hayatına do ru yol almı lardı.

Tören ba ladı ında Ellen öne e ilip tüm kelimeleri duymaya çalı tı. Bu katıldı ı ilk dü ündü ve en ufak ayrıntıyı bile kaçırmak istemiyordu. Anne Marie, Ellen'm önceki ak am bebeklerini ve pelü hayvanlarını sıralamasını ve dikkatle Barbie bebekle oyuncak pandayı seçi ini, kendi yaptı ı sunaktan a a ı yürütü ünü keyifle izlemi ti. Anne Marie kısa süre sonra Ellen'ı mutfakta defterine hızlıca bir eyler yazarken gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Listeme yeni bir dilek ekliyorum. Üzerimde i lemeli bir

gelinli in, incilerin, ba ımda da uzun bir duva ın oldu u, birçok insanın katıldı ı bir dü ünüm olacak."

"Peki kocan?"

Ellen elindeki kur unkalemin ba ını ısırdı. "Yakı ıklı olacak."

"Bu çok önemli mi?"

Sekiz ya ındaki kız dikkatlice cevabını dü üdü. " *çi* güzel olan bir adamla evlenmeyi istiyorum."

"Dı ı da güzelse iyi olur, haksız mıyım?"

"Haklısın."

Melissa'yla Michael imdi evlilik yeminlerini ediyorlardı. Kendi dü ününü hayal eden Ellen da dikkatlice onları dinliyordu.

Anne Marie yasal olarak kızı olacak çocu a sevgiyle baktı. Hayatındaki en büyük arzusu anne olmaktı, bu arzusu da umdu u ekilde olmasa da gerçekle mi ti.

Tören devam ederken Anne Marie, Dolores Falk'un varlı ını yanlarında hissetti. Ya lı kadın torununu varıyla yoyuyla yeti tirmi ti. Ona sevgisini vermi , güvenli bir ortam sağlamı ti. En sonunda da Ellen'ı Anne Marie'ye bırakmı tı.

Anne Marie, Dolores'in ikisinin birlikte olmasının kaderlerinde yazdı ını gördü üne, birbirlerine ihtiyaç duyduklarını bildi ine inanıyordu. Aralarında sıkı bir ba kurulum kurulmaz ba ına bir ey gelirse Ellen'a bakaca ına dair söz vermi , Dolores torununun sevilece ini ve gerekti i gibi yeti tirilece ini bilerek öteki dünyaya huzurla geçmü tü.

Anne Marie elini nazıkçe Ellen'm omzuna koydu. Jordan, Michael'la Melissa'yı karıkoca ilan edince küçük kız hızlıca ellerini çırptı.

Ellen müzik sesi yükselirken, "Çok ho ," diye fısıldadı. Ardından Melissa'yla Michael kol kola girip yüzleri sevinçle parıldar halde sunaktan a a ı indi.

"Evet, çok ho ," diyen Anne Marie gözya larına zor hâkim oldu. Sadece Dolores Falk'un de il, Robert'in de varlı mını hissediyordu, Melissa'nın da babasının onlarla birlikte oldu unu hissetti ini biliyordu.

Ellen, " imdi ne olacak?" diye sordu, ba mını kaldırıp kocaman, meraklı gözleriyle ona baktı.

" imdi dü ün salonuna gidece iz."

"Çok güzel. Pastayı ne zaman da ıtaca ım?"

"Ona biraz daha var."

Dü üne Washington Gölü'ndeki bir restoranda devam edildi. Lillie kalabalık gruplara yemek verilen salonu kiralamı , Melissa'nın arkadaş ları da içeriyi süsleyip küçük dü ün için hazır hale getirmi ti. Anne Marie de onlara yardımcı olmak istemi , Melissa ona minnettar oldu unu, ama imdiye kadar zaten yeterince ey yaptı mını söylemi ti. Ayrıca arkadaş ları her eyi halletmi ti.

Restorana vardıklarında Anne Marie bunun do ru oldu unu gördü. Restoranın ana bölümünden ayrı olan salon Washington Gölü manzarasına bakıyordu. Rengârenk yelkenleri olan tekneler dalgalı sularda süzülüyordu. Restorandan kıyıya do ru giden e imli arazi çiçek açmı bitkilerin bir çit gibi etrafını sardı ı, yemye il çimlerle kaplıydı. Geni , iki kanatlı Fransız tipi kapı terasa açılıyordu.

Flava kapalı oldu u için Melissa'yla Michael dü ünü içeride yapmaya karar vermi ti. Lillie seçilebilecek en güzel yeri seçmi ti, Anne Marie bundan mutluluk duyuyordu.

Oda tavanın ortasından sarkan, kâ ıttan yapılmı , kocaman bir dü ün çanıya ve her yere asılmı , havada uçan beyaz eritlerle süslenmi ti. Her sandalyenin arkasına beyaz ve gri renkli balonlar tutturulmu tu.

Üzerinde geleneksel gelin ve damat süsü olan dü ün pastası, etrafını saran hediye paketleriyle birlikte bir masanın

üzerinde duruyordu. Pastayı Alix Turaer kendisi pi irip süslemi ti. Restoran çok güzel bir açık büfe hazırlamı , masrafları Brandon, Anne Marie ve Michael'm anne babası aralarında payla mı tı.

Salona kocasıyla giren Melissa'nın a zı kulaklarındaydı.

Brandon, Anne Marie'yle Ellen'm yanındaki sandalyeye otururken, "Karde imin evlendi ine hâlâ inanamıyorum," dedi. "Annem uça a atlayıp gelmedi ine pi man olacak."

Anne Marie ba ını salladı. Pamela'nın, Melissa'mn kendi yolunu seçti ini kabullenmesi gerekecekti. "Bence de."

Ellen, "Kim?" diye sordu. Sonra da, "Bu konu ma büyükler için mi, çocuklar için mi?" diye ekledi.

Brandon kahkaha attı. "Büyükler için."

"Tamam."

Brandon, Anne Marie'ye bakıp gülümsedi.

Açık büfenin önünde sıraya girildi, üçü tabaklarını doldurup yerlerine oturduktan sonra Michael'm annesi Paula'yla Jim yanlarına geldi.

Paula gururla o luna bakarken, "Dü ün çok güzel gidiyor," dedi. "Nasıl bir eyle kar ıla aca ımızı bilmiyorduk. İndiki gençlerin ne yapaca ını tahmin etmek kolay de il. Her ey çok çabuk geli ti. Mark üniversiteden mezun olup evlendi, imdi de baba olacak. Hızları ba ını döndürdü resmen."

Anne Marie ona hak veriyordu. " İk önce neyi örece-
ime, bebek battaniyesine mi, yoksa yeni gelin için bir hedi-
yeye mi ba layaca ıma karar veremedim."

Paula ilgiyle, "Örgü örüyor musun?" diye sordu.

"Daha yeni yeni ö reniyorum. Kursa gidiyorum."

Ellen ciddi bir tavırla, "O benim dileklerimden biriydi,"
dedi.

Anne Marie, Paula'ya dileklerden bahsetti, Ellen'ın ya-
nında ya amaya ba ladı ından beri geçirdi i de i ime a ırdı.
Üç ay önce tanı tıklarında küçük kızın a zından laf almak
çok zordu. İmdi ise bir an olsun susmuyordu.

Anne Marie, Jim'le Paula'ya, "Sizi Ellen'la tanı tır mı
mıydım?" diye sordu, kolunu küçük kızın beline attı. "Kızım,
Ellen Faik."

Ellen, Anne Marie'ye bakıp, "Yakında yeni bir soyadım
olacak," dedi.

Paula, "Yeni soyad mı?" diye sordu. "Nasıl yani?"

Anne Marie, "Ellen'ı evlat ediniyorum," dedi. " İlemler
bitince benim soyadımı alacak."

Jim ıstakoz salatasının tadına bakarken, "Hayırlı olsun,"
dedi.

Ellen, "Anne Marie benim yeni annem olacak," dedi.
"Eskiden de annem vardı ama anneannem gerçek annemin
küçük bir kıza bakamayaca ını söyledi. Yeni annemin Anne
Marie olmasına çok seviniyorum." Muhabbetleri Ellen'm
artık "köpe imiz" olarak tanıttı ı Baxter'dan ve zekâsından
övgüyle bahsetmesiyle devam etti. Marshall'lar da kendi ya-
ramaz ama sevimli köpekleri Willow'la ilgili anılarını anlattı.
Herkes bolca güldü, Anne Marie, Ellen'ın bu kadar do al
davranıp yeti kinlere uyum sa lamasına sevindi.

Dü ünün ortalarında Lillie Higgins'le Hector Silva
geldi. Anne Marie, Lillie'nin arkada ıyla daha önce iki kez

kar ıla mı tı. Hector tam da Lillie'nin anlattı ı gibiydi ve adamın duru undan Lillie'ye hayran oldu u anla ılıyordu.

Lillie, Anne Marie'nin yanma gelirken, "Geç kaldı ımız için özür dilerim," dedi.

Hector, "Benim yüzümden," dedi. "Büyük torunumun futbol maçı vardı, onu izlememi istedi."

Ellen, "Ben de futbol oynayabilir miyim?" diye sordu. Anne Marie ba ını salladı. "Kurs arayalım mı?"

"Evet!" Ellen yüzünde kocaman bir gülümseme belirirken ellerini birle tirdi.

" zci Kızlar'a da katılmayı istiyorum." Anne Marie kibarca,

"Teker teker, Ellen," dedi. Küçük kızın hevesini kaçırmayı istemiyor, bir yandan da çok fazla etkinli e katılarak yorulmasının iyi olmayacağını dü ünüyordu. Karate kursuna gidiyordu, bir de bunun üzerine futbola ve izcili e yazılırsa oturup dinlenmesine, örgü örmesine ve oyuncak bebekleriyle oynamasına vakit kalmazdı.

Lillie, "Mesajını aldım," dedi. "Ev bulabildin mi?" "Hayır ama aramaya ba ladım." Ancak Ellen ta ınma konusundaki kaygılarından bahsetmi , Anne Marie de bu konuyu biraz daha dikkatlice ve yava ça halletmeye karar vermi ti. Küçük kızın hayatındaki onca de i iklikten sonra bundan çok etkilenmemesi için okula yakın bir mahallede ev bulmayı dü ünüyordu

Ellen, "Kendi odam olacak," dedi.

Anne Marie, "Yata ın da olacak," diye ekledi. Ellen, Anne Marie'nin küçük dairesindeki çekyattan bir kez olsun ikâyet etmemi ti. Ama Anne Marie ta ınır ta ınmaz ilk i olarak Ellen'a dolabı, kitaplı ı ve bilgisayar masası olan bir yatak odası takımı alacaktı.

Kendi e yalarını da kiraladı ı depodan almak için sa-

hırsızlanıyordu. Uzun süre bunu ertelemi , bir yere ta inmak yerine küçük dairede ya amayı tercih etmi ti. Ona ve Robert'e ait olan ev e yalarının kötü anılarım canlandıraca ından korkmu tu.

Birkaç ay öncesine kadar kendini geçmi iyle yüzle ecek kadar güçlü hissetmemi ti. Hüznü çok acı, çok tazeydi. Mobilyalarını bilerek o depoda bırakmı , kocasıyla birlikte defalarca yemek yedi i masaya oturacak cesareti kendinde bulaca ına inanmamı tı. Dikkatlice paketledi i e yalarının hepsi ona Robert'i hatırlatıyordu.

Ama kocasıyla ilgili hatıraları artık canını yakmıyordu. hanetinden haberdar olsa da onu sevmeye devam edecekti.

Bu arada Michael'la Melissa dü ün pastasını kesti, Melissa, Ellen'ı yanına ça ırdı.

Ellen, Melissa'nın arkada larının rengârenk tabaklara koydu u dilimlere bakarak, " imdi pastayı da itabilir miyim?" diye sordu. "Vakti geldi mi?"

Brandon, "Öyle görünüyor," dedi. Hep birlikte aya kalktılar, tabakların bırakıldı ı masaya yöneldiler.

Nedimesi Alicia, Melissa'ya, "Çiçe i havaya atmayacak mısın?" diye sordu.

"Aman, az kalsın unutuyordum." Melissa sırtını arkadan olu an gruba döndü, elindeki buketi omzunun üzerinden geriye attı.

Anne Marie o grupta bulunmuyordu. Onlara e lik etmeyi dü ünmemi ti ama çiçek do rudan ona gelince ellerini açmı oldu.

Melissa, "Anne Marie!" diye haykırıp kahkahalar attı. "Çiçe i sen tuttun?"

ki elinde de birer tabak pasta olan Ellen heyecan dolu sesler çıkardı.

Melissa ona, "Bu evlenme sırasının Anne Marie'de ol-

du u anlamına geliyor," dedi.

"Hiç sanmıyorum." Anne Marie çiçe i Melissa'nın üniversiteden arkadaşlarına uzattı, hiçbiri buketi almadı.

Melissa, "Bence o kadar emin olma," dedi. "A kın kapını ne zaman çalacağını bilemezsin."

Yeniden â ik olmak Anne Marie'nin ilgisini çekmiyordu açıkçası. Mutlu olması için gereken her eye sahipti.

Ellen artık hayatının bir parçasıydı, geçmi iyle barı - mı tı. Blossom Soka ı Kitapçısı'nın sahibiydi. Gözleri Lillie'yle Hector'a takıldı, çok de erli dostlan oldu u için Tanrı'ya ükretmesi gerekti ini dü ündü.

Ellen, Anne Marie'nin kolunu çeki tirip, "Bak," dedi. Kapıdan dı arıyı gösterdi.

Yan taraflandaki piyanistin çaldı ı müzik Ellen'm söylediklerini duymasını zorla tırıyordu.

Anne Marie a a ı e ildi. "Neye bakayım?"

"Ya mur ya ıyor."

Anne Marie'ye göre ya mur ya mıyor, sadece serpi ti - riyordu ama bunu söylemedi. "Yani?"

Ellen, "Dile in," dedi.

Ne dile inden bahsediyordu?

Çok geçmeden Anne Marie her eyi hatırladı.

Ellen'ın elinden tutup terasa çıktı. Arka planda müzik sakince çalarken, ayakkabılarını çıkarıp ıslak çimlere adım attılar.

Ellen kolunu Anne Marie'nin beline attı, ikisi etraflarında döndükçe döndüler.

Ellen, "Ya murda çıplak ayakla dans ediyoruz," diyerek kıkır kıkır güldü.

Ba mını geriye atan Anne Marie de güldü.

nsanlar açık kapının önünde onları izlemek için toplandı. Müziğin sesi yükseldi, hareketleri daha akıcı oldu.

Anne Marie, Brandon'ın baş parmağıyla ona işaret verdi. Michael'la Melissa'nın el salladığını gördü. Lillie'yle Hector da gülümsüyordu.

Anne Marie Roche, yirmi dileğini gerçekleştirmişti, onlar sayesinde sevgiyi bulmuştu.

Sonsöz

Kasım

Anne Marie ile Ellen'in sıranın gelmesini ve hâkim karına çıkmayı sabırla bekledikleri mahkeme salonu çok kalabalıktı. Adları söylenince Anne Marie, Ellen'ı yanına alıp öne çıktı. Ellen'la ilgilenen sosyal hizmetler görevlisi Evelyn Böyle salonun önüne do ru yürüdü.

Hâkim Harold Roper yapılan incelemeyle ve kayıtlarla ilgili evrakları okudu. Bunlar gerçekten de formaliteden ibaret; Çocuk Esirgeme Kurumu çoktan evlatlık edinme i lemlerini onaylamı tı. Altı ay çabucak geçmi ti. Yeni evlerine ta ınmı lardı, Ellen üçüncü sınıfa geçmi , sınavlarda sınıfın en yüksek notlarını almı tı.

Hâkim Roper, "Ellen, yeni bir annen olacak," dedi.

Ellen kibarca, "Evet, Hâkim," dedi.

Anne Marie, "Sayın Hâkim," diye fısıldadı.

Ellen, "Sayın Hâkim," diye tekrarladı.

Anne Marie'nin elini tuttu, yanma biraz daha yakla tı.

Hâkim, "Hayırlı olsun," diyerek evrakları imzaladı.

Ellen fısıldayarak, "Hepsi bu kadar mı?" dedi.

Anne Marie de mahkemedeki i lerinin bu kadar çabuk bitmesine a ırdı. Anne Marie'nin salonun arkasında duran annesi seslice a ladı. Bir sonraki isim ça rıldı, Anne Marie'yle Ellen birbirlerine sarılıp salondan ayrıldı. Laura Bostwick a lamaya devam etti, onların pe inden koridora çıkarken elindeki peçeteyle gözlerini sildi. A ır kapı arkalarından kapandı.

Anne Marie, "Partiye gelemeyece inden emin misin, anne?" diye sordu.

"Size uyarsa sonra yanınıza u rayaca ım."

"Elbette. Arkada larımla tanı mamı istiyorum."

Laura, Anne Marie'ye hiç beklemedi i anda sarıldı.

"Mükemmel bir anne olacaksın."

"Te ekkürler, anne."

Ellen yanlarından geçen bir müba ire, "Benim adım Ellen Roche," dedi.

Müba ir, "Güzelmi ," dedi.

"Ellen Dolores Roche. Dolores anneannemin adıydı. Anneannem imdi sa'nın yanında."

Adam, Anne Marie'ye gülümseyip yürümeye devam etti.

Ellen adamın arkasında, "Bu da yeni annem," diye seslendi. "Beni çok seviyor."

Anne Marie, "Ellen!" dedi. "Adamın i i var."

Ellen ba mını öne e ip, "Sadece birine yeni bir adım oldu unu söylemek istedim," diye fısıldadı.

"Barbie'yle Mark'a söylemek ister misin?"

Küçük kız hevesle ba mını salladı. "Lillie'yle Hector'a?"

"Hepsi partide olacak."

"Peki ya Bayan Beaumont, Lydia, Cody ve Blossom Soka ı 'ndaki di er arkadaş larım da gelecek mi?"

"Elbette."

"Melissa'yla Michael?"

"Evet, onlar da gelecek." Ellen mahkemeden sonra Blossom Soka ı Kitapçısı'nda düzenlenecek partiyle ilgili her eyi bildi i için bunlara a ırmamalıydı. Ama Anne Marie küçük kızın durumunu anlıyordu. Ellen mutlu ve heyecanlıydı, sevincini dı avurmalıydı. Tüm bu insanlar tara-

fından seviliyor, tıpkı Anne Marie gibi kızı da aralarında kabul görüyordu. Kızıydı... Anne Marie'nin aklı aniden durdu.

Ellen *kızıydı*.

Kızı.

Anne Marie'nin gözlerine beklenmedik ya lar birikti.

"Anne Marie?" Ellen hemen onun için endi elendi. " yi misin?"

"Evet... sadece çok mutluyum."

"Anneanne Laura gibi mi?"

Anne Marie, Ellen'm elini sıktı, "Anneanne Laura gibi."

Kitapçıya vardıklarında sokak sakinlerinin hemen hepsi kutlamaya gelmi ti. Susannah gelmi , ama kısa süre kalabilmi ti. Bu güzel haberi kutlamak için birkaç küçük buketle ikisi için çiçekten yapılmı , pembe renkli iki güzel bileklik getirmi ti.

Onlar içeriye girdikten kısa süre sonra Alix Turner elinde Fransız Kafesi'nin ikramı olan, fırından yeni çıkmı bir tepsi kurabiyeyle geldi. Lydia'yla ablası Margaret de dükânlarını bo bırakmamak için dönü ümlü olarak yanlarına u radı. Yeti kinler için birkaç i e Veuve Clicquot adlı ampanyadan, çocuklar için de limonata getirmi lerdı. Lydia'nın kocası Brad o ulları Cody'yle birlikte daha sonra yanlarına u radı.

Michael'la kamı burnunda Melissa da partiye katıldı, Ellen'm heyecanı arttı.

"Kız olacak, de il mi?"

"Evet."

"Ben ablası olabilir miyim?"

Melissa, "Ona ablalık yapman için sana güveniyorum," dedi. Do uma az bir süre kalmı tı, Michael onu imdiye dek

hiç yalnız bırakmamı tı. Onların da do umla ilgili son e i-
timlerine katılacakları için erkenden gitmeleri gerekti.

Ö leden sonra hem Evelyn Böyle hem de Anne Ma-
rie'nin annesi yanlarına u radı, ama ikisi de sadece birkaç
dakika kalabildi.

Barbie saat be civarlarında, "Biz de senin için parti dü-
zenlemeyi dü ünüyorduk," dedi. imdiye kadar hemen
hemen herkes gelip gitmi ti. Geriye sadece ilk ba ta bir araya
gelen dört kadınla Mark ve Hector kalmı tı. Yirmi dilek adlı
listeleriyle ilgili fikrin ortaya çıktı ı o umutsuzca ba layan
Sevgililer Günü ak amının üzerinden bir yıl geçti ine inan-
mak zordu.

Anne Marie listesini sonbahar biterken tamamlamı tı.

Ellen 'la karateye git.

Mutlu mesut ya a.

Yirmi dile in neredeyse tamamı gerçekleş mi ti.

Anne Marie ikinci el e ya satan bir dükkânda bir çift
kırmızı kovboy çizmesi bulmu , çok cüzi bir ücret kar ılı-
ında almı tı. Aya ına tam olan çizmeleri sık sık giymeye
ba lamı tı.

Sonra temmuz ayında bir pazar günü, Ellen'la kiliseye
gitmeye ba ladıktan kısa bir süre sonra birdenbire bir ilahiye
e lik etmi ti. Yeniden arkı söyleyebildi ini ancak ikinci di-
zeye gelince fark etmi ti. Artık arkı ardına arkı söylemeden
tek bir günü bile geçmiyordu.

Anne Marie'nin gözleri Mark'm yanma oturan, onunla
el ele tutu an Barbie'ye takıldı.

Anne Marie, Mark'la sadece dört be kez kar ıla mı ,
ama Barbie'nin sık sık ondan bahsetmesi sayesinde onu çok
iyi tanır olmu tu.

Elise arkada larının arasına katılıp, "Listelerimizi yap-

tı ımızda hayallerimizin bu noktaya gelece ini dü ünmü müydünüz?" diye sordu.

Arkasında duran Hector'un ellerini omuzlarına koydu u, tekli koltukta oturan Lillie, "Listelerimizden çoktandır bahsetmedik," dedi. "Son zamanlarda herhangi bir dile ini gerçekle tiren var mı?"

Elise, "Ben varım," dedi, içinde ampanya olan plastik barda ına baktı. "Maverick'in anısına vakıf açtım."

"Elise, bu çok güzel bir haber!"

Arkada ları duygularını gizlemekte zorlandı. "Dahası da var. Torunlarımla birlikte balona bindim. Maverick'le bunu konu mu tuk, yapmayı çok istemi tik. Ama erteledik... sonra da çok geç kaldık."

Anne Marie, "Dü ündü ün kadar heyecan verici miymi ?" diye sordu.

Elise'in yüzünde sıcacık bir gülümseme belirdi. "Dü ündü ümden de iyiyimi . Gözlerimi kapatınca Maverick'in bana sarıldı nı hisseder gibi oldum. Yerden o kadar yüksekte olmak, bana hayatımın en heyecan verici duygusunu tattırdı. Ya asa Maverick de bunu çok severdi."

Barbie, "Ben de dileklerimden birini gerçekle tirdim," dedi.

Lillie, "Hangisini?" diye sordu.

Gözleri fıldır fıldır dönen Barbie, Mark'a baktı. "Çıplak yüzdüm."

Lillie ka larını çattı. "O sırada yalnız olmadı ın hissine kapıldım nedense."

Barbie küçük bir kız gibi kıkır kıkır güldü. "Aynen dedi in gibiydi."

Mark rahatsız olmu çasına yerinde kıpırdandı. "Bu kadar detaya girmene gerek yoktu."

Lillie a ırımı gibi davranıp, "Mars'la birlikteymi sin," dedi.

Barbie kahkaha attı, e ilip Mark'ı yana ından öptü. "Yorum yok."

Mark da gülmekten kendini alamadı.

Barbie konuyu de i tirip, "Peki ya sen, Anne Marie?" diye sordu.

"En çok arzuladı ım dileklerimden birini gerçekle tirmek üzereyim."

Hector, "Üzere misin?" diye sordu. "Evlad edinme i - lemlerinin bugün sonuçlandı ımı sanıyordum."

"Öyle, Ellen artık kanunen kızım. Ama bu ba ka bir di - le imle ilgili." Çantasını açtı, çıkardı ı kalınca zarfı arka - da larına gösterdi.

Ellen hemen yanına ko tu. "Herkes söyleyebilir mi - yim?"

Anne Marie, "Haydi, durma," dedi.

Ellen, "Annem," dedi, sonra da Anne Marie'ye döndü. "Sana anne diyebilirim, de il mi?"

"Elbette."

"Annem birlikte geçirece imiz ilk Noel'i kutlamamız için Paris'e bilet aldı."

Elise yava ça, "Paris," diye tekrarladı. "Çok güzel fikir."

Anne Marie kolunu Ellen'm omzuna attı. "Paris'e sev - di im biriyle gidece im."

Barbie'nin gözlerinin içi titredi. "Çok güzel, çok." Bar - bie huysuzla an Mark'a gözucuyla baktı. Ona aldırı etmeden

Anne Marie'nin uzattı ı bro üre uzandı.

"Barbie, seni imdiden uyarıyorum. Paris'e gitmem."
Mark tereddüt etti. "stersen kendin git. Gitmeni desteklerim.
Ama ben burada kalaca ım."

"Peki, Mark."

"Ciddiyim, Barbie."

"Biliyorum." Barbie'nin onunla tartı mak gibi bir niyeti
olmadı ı görölüyordu. " ki hafta kendi ba ıma Avrupa'da ka-
labilecek kadar büyük biriyim."

Mark ka larını çatarak, " ki hafta mı?" diye sordu. "O
kadar çok mu kalacaksın?"

"Onca yolu gittikten sonra biraz kalmak lazım."

Mark homurdandı. "Nedense çok çekmeden ba ımı kal-
dırıp Eyfel Kulesi'ne bakaca ımı ve kendi kendime ben bu-
raya nasıl geldim diye soraca ımı dü ünüyorum."

Herkes gülümsedi.

Elen, Anne Marie'nin oturdu u yere gidip kuca ına
çıktı. Etrafındakilere, "Benim de dileklerimden biri gerçek-
le ti," dedi.

Hector kibarca, "O neymi ?" diye sordu.

Ellen, "Annemi buldum," dedi. "Anne Marie'nin sadece
yemek arkada ım olaca ını dü ünümü tüm, ama o artık an-
nem. Sonsuza kadar da öyle kalacak."

Anne Marie, "Sonsuza kadar," dedi.

Bu duygusal an Ellen'ın ba ır ıyla bölündü. "Anne!
Artık yeni bir yirmi dilek listesine ba layacaksın, de il mi?"
Anne Marie gülümsedi. Bunun bir son de il, hepsi için yeni
bir ba langıç oldu u ortadaydı.

SON